

2015 RITA® Finalisti

KATY
REGNERY

NEW YORK TIMES ve USA TODAY çoksatan yazarı

ve *Kül*
After

Sisters Planet

Kiül

KATY
REGNERY

ve Asher

modern bir masal

Savannah Carmichael bir zamanlar umut vaat eden ama artık yerle bir olmuş gazetecilik kariyerini geride bırakır ve doğup büyüdüğü kasabaya döner. Kendisine duygusal bir kahramanlık öyküsü yazma fırsatı verildiğindeyse, bir savaş kahramanı olan ve uzun zamandır kasabada münzevi bir hayat süren Asher Lee'nin bu iş için uygun kişi olduğunu düşünür.

Afganistan'da yanı başında patlayan bomba yüzünden bir elini kaybeden ve yüzünün yarısında ömür boyu taşıyacağı derin izler olan genç adam, yaşadığı bu travmanın ardından sessiz sedasız bir hayat sürmeye başlar. Ta ki Savannah elinde bir tabak ev yapımı çikolatalı kekle ziyaretine gelene kadar. Asher bu samimi röportaj teklifini geri çeviremez ve yıllardır kilit vurduğu kalbinin kapısı Savannah sayesinde aralanmaya başlar.

Hayal bile edemeyecekleri bir mutluluğu yakalayan bu iki aşğın yolları, dönüşü olmayan bir hata yüzünden ayrılmak zorunda kalır.

Şimdi bu aşkın yeteri kadar geleceği mi yoksa olmadığı mı anlayabilmek için zor bir sınırı aşmaları gerekmektedir.

KATY REGNERY

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Kül ve Ateş
Katy Regnery

I. Baskı: Ekim 2016
ISBN: 978-605-186-055-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Katharine Gilliam Regnery, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 34191

Tel: 0212 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38 www.novellayayinlari.com info@novellayayinlari.com	Orijinal adı : The Vixen and the Vet Yayın Yönetmeni : Şahin Güç Çeviren : Belgin Selen Haktanır Editör : Duygu Pınar Redaksiyon : Işıl Kocaoğlu Kapak Tasarım : Alla Özabat Sayfa Tasarım : Elif Yavuz
--	---

KATY REGNERY

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Amerika Birleşik Devletleri'ni koruyan ve ona hizmet eden tüm erkeklere ve kadınlara ve aralarında yaralı olarak geri dönenlere hizmet eden Operation Mend'e minnetle teşekkür ederim. Ne vakit bir geçit töreninde gaziler geçse, ağabeyimle ayağa kalkmamız için ısrar eden babama da teşekkürlerimi yolluyorum.

“Savannah Calhoun Carmichael, beni dinliyor musun?”

Savannah’nın kız kardeşi Scarlet, ailesinin Viktorya tarzı evinin verandasındaki salıncakta oturmuş, bıkkınlıkla ablasına bakıyordu. Büzdüğü dudakları; başının üstündeki, özenle asılmış parlak kırmızı sardunyalarla kusursuz bir uyum içindeydi. Savannah daha zeki olabilirdi ama Scarlet kesinlikle güzellikten nasibini daha fazla almıştı.

Savannah, “Evet,” diye iç çekti ve verandanın tırabzanlarında oturduğu yere tekrar yerleşip Scarlet’in elindeki kalın ve kuşekâğıtlı gelin dergisine baktı. Scarlet’in onunla az önce paylaştığı bilgiyi itaatkâr bir tavırla tekrarladı.

‘Bir ilişkideki en önemli on iki kilometre taşı: Bir; huzur dolu bir sessizlikte ilk kez oturduğunuz zaman; iki, onunla

vakit geçirmekten herkesten daha fazla keyif aldığınızı anladığınız ilk an; üç...

Scarlet meydan okur gibi kaşlarını kaldırıncı Savannah cık cık etti. “Tamam, itiraf ediyorum. Üçüncüden sonrasını hatırlamıyorum.”

“Savannah, sana inanamıyorum! Bunlar önemli bilgiler... Küçük kız kardeşinin senden önce mihraba yürüyecek olması seni rahatsız etmiyor mu?”

Kız kardeşinin tapılası yirmi ikinci yaşına karşılık yirmi altısında son derece yaşlı olan Savannah başını hafifçe yana eğerek Scarlet’ın suratında art niyetli bir ifade var mı diye baktı, ama sadece endişeli olduğunu fark etti. Scarlet, Savannah’nın bir gazete muhabiri olmak için Danvers, Virginia’dan New York’a neden gittiğini hiç anlamamıştı. Scarlet’in onu ziyaret ettiği tek seferde, tüm hafta sonunu Savannah’nın onu dışarı çıkarıp gezdirme çabalarına rağmen otel odasının nispeten daha güvenli kollarında geçirmişti.

“Evlilik asla ciddi anlamda radarımda olmadı, Scarlet. Evlilik senin alanın...”

“Şu her şeye sahip olan kariyer kadınlarından biri olmak istemiyor musun? Heyecan verici bir iş, geceleri seni yatakta bekleyen seksi bir koca?”

Savannah gözlerini devirdi. Muhabir olmak tam olarak sabah dokuz-akşam beş arası yapılan bir iş değildi. Gerçi Savannah bu tür işlerin mantığını da asla anlamamıştı. Liseden mezun olduktan sonra, Katie Scarlet Carmichael Fleurish Çiçekçisi’ndeki vardiyasını yarızamanlıdan

tamzamanlıya değiştirmiş, Trent Hamilton her hafta sonu Batı Virginia Üniversitesi'nden kasabasını ziyarete geldiğinde suratına hevesli bir gülümseme yerleştirmişti. Tabii, Trent dört sene boyunca üniversitede her türlü baştan çıkarılmaya karşı savaş verdiği için, hiçbir şey başım Scarlet kadar döndürmemişti. Scarlet, Trent mezun olana dek sabırlı davranmasının karşılığını almış, Trent ona o gün evlenme teklif etmişti. Bir sene sonra, temmuzdaki düğününe hazırlık yapmak için gelin dergilerini karıştırıyordu. Savannah genellikle kız kardeşini kıskanmazdı çünkü hayatlarında oldukça farklı yönlere sapmışlardı. Ama bazen Scarlet'ın tek bir amacı oluşuna gıpta etmiyor değildi. Scarlet'ın istediği tek şey sevgi dolu bir eş, anne, toplumun önemli bir üyesi olan Bayan Trent Hamilton olmaktı ve... *Voilà!* Bunu elde etmek üzereydi.

Savannah surat ifadesini yumuşattı. "Sanırım seksi erkek kısmına bir şey demezdim."

"Koca," dedi Scarlet. "*Koca... Etten kemikten... Şu izlediğin HBO programlarındaki karakterler değil sadece. Şimdi, beni dinle. 'Üç numara, berbat görüldüğünüz ve onun bunu umursamadığı ilk zaman...*'

"Hangi erkek berbat görünmeni umursamaz ki?" New York'ta görüşmüş olduğu birkaç erkek kesinlikle öyle değildi. Gözünün önüne Patrick'in ifadesi gelince suratını ekşitti. *Patrick Monroe'ya lanet olsun*, dedi içinden. O adam onunla kesinlikle iyi oynamıştı.

"Sana sıırıslıklam aşık olan bir erkek... 'Dört numara...'

Ha,” dedi Scarlet iç çekerek. ‘Şafak sökene dek konuştuğunuz ilk zaman...’ Bu iyiymiş.”

Evet, diye düşündü Savannah. *Sana şafak sökene dek anlattığı her şey yalan olmazsa ve şehvetten gözlerin kör olmayıp da yalanları fark edersen iyi...* Savannah a ile başlayan diğer sözcüğü kullanmayı reddediyordu. Bir de dediği her şeye onun yalan söyleyemeyeceğini düşündüğün için inanmazsan ve hâlâ bedenine erotik sanatlarda ustalaşmış gibi tapmıyorsa iyiydi.

‘Beş numara, onu ailenizle tanıştırmak için ilk kez evinize getirdiğiniz zaman...’

Savannah, verandanın ince dış kaplamasının bembeyaz yeni boyasına ve tavanın gök mavisi tatlı rengine baktı. Annesinin belirli aralıklarla astığı parlak kırmızı sardunyalar, mayıs akşamüzerinde hafifçe sallanıyordu. Verandanın basamaklarının dibindeki tuğlalarla döşenmiş yürüyüş yolu, bakımlı çimlik alanı diğer alanlardan ayırıyor ve açelyalarla kaplı, iki yanı ağaçlarla çevrili sokağın kaldırımına açılan beyaz çit bir kapıda son buluyordu. Orası tipik bir Amerikan eviydi, ama Patrick’i ailesiyle tanıştıracak cesareti asla olmamıştı. Patrick, Yukarı Batı Yakası’nda büyümüş, özel okullara gitmiş, yaz tatillerini Nantucket’ta geçirmişti. Danvers, Virginia onun zevkine göre yeterince şık değildi ve Savannah o çok sevdiği evine bakıp kıs kıs güldüğünü görmeye dayanamazdı. Bunu göze almamaya karar vermişti.

‘Altı numara...’ Savannah kız kardeşine baktı ve tatlı bir pembeliğe bürünen yanaklarını rahatlatmak için eliyle

suratını yelpazeleyişini izledi. “Tanrım! ‘Çırılçıplak kaldığınız ve zerre kadar güvensizlik hissetmediğiniz ilk zaman...’ Aman Tanrım...”

Savannah sırtıttı. “Lütfen bana Trent’le bunu güpegündüz yaptığınızı söyle.”

“Bu, benim özel hayatım.” Scarlet’ın suratı daha da kızardı. “Se-sen yaptın mı? Dediğin şeyi yaptın mı?”

“Güpegündüz seks yapmak mı? Tabii ki...”

“Patrick’le mi?”

Scarlet o feci New York ziyaretinde hep birlikte akşam yemeği yediklerinden beri Patrick’ten hiç hoşlanmamıştı. Savannah’ya Patrick’in ona nazıkçe güldüğünü söylemişti ve açıkçası yanılmıyordu. Sonradan, Patrick ve Savannah yalnız kaldıklarında, Patrick kız kardeşinin aksanını “Belirgin,” diye tarif etmiş, “Neyse ki çok şirin bir kız da paçayı kurtarıyor,” demişti. Savannah’nın neden aynı aksanla konuşmadığını sorduğunda, Savannah NYU’daki dört senesi boyunca aksanından kurtulmak için çok çaba sarf ettiğini söylemişti. *Sentinel*’daki işine başlayana dek, aksanı çok içki içtiği zamanlarda ortaya çıkmasının haricinde tamamıyla yok olmuştu.

“Ondan hoşlanmadım, Vanna. Senin hoşlandığını biliyorum, o yüzden ilişkinizin yürümemesine üzüldüm ama senin için çok daha iyi birisi olduğuna eminim. Doğru birisi...”

“Sorun değil. Gerzeğin teki çıktı zaten.”

Scarlet evet der gibi başını salladı. “Aynen öyle...”

“Senin o akşam yemeğinde gördüklerini görmemiş olmam benim hatam... Yedi numara neymiş?”

“Ha!”

Scarlet dikkatini tekrar dergiye verirken, Savannah öne eğilip buzlu çay bardağını aldı. Bardağın üstünde birikmiş olan soğuk damlalar, çayını yudumlarken göğüslerinin arasına düştü.

‘Yedi numara, ondan başka kimseyi istemediğinizi ilk fark ettiğiniz an...’

Eh, Savannah, Patrick’le kesinlikle o noktaya varmış, gözü ondan başkasını görmez olmuştu. Diğer bütün erkekler onun lüks yaşantısına, asil görünüşüne ve yaptığı büyük anlaşmalara kıyasla soluk kalıyordu. Patrick’in aynı bağlılığı sergilememiş olması çok yazıktı. Birlikte yatıp kalkarlarken, Patrick’in bir başka kadınla daha görüştüğünü öğrenmek, Patrick’in onun profesyonel itibarını, ismini ve kariyerini tek başına yerle bir ettiğini öğrenmesinin ardından yarasına tuz basmıştı.

“Sonraki,” dedi Savannah.

“Buna bayıldım. *‘Onunla bir gelecek hayal ettiğiniz ilk an...’* Scarlet iç çekti. “Birinci sınıf, oyun bahçesi... Trent diğer oğlanlar onunla dalga geçtiği halde beni salıncakta itip sallamıştı.”

Savannah kız kardeşini seviyordu ama birinci sınıfta salıncağını iten birisiyle geleceğini geçirmeyi hayal ettiğini düşünmüyordu. Scarlet’in doğmaktan, büyümekten, evlenmekten ve onu bekleyen kocaman bir dünya varken ufacık bir kasabada ölmekten nasıl o kadar tatmin olabildiğine hayret ediyordu.

“Ya dokuz numara?”

Scarlet'in hülyalı ifadesi bir sırıtmaya dönüştü. '*Birlikte ilk seyahate çıktığınız zaman...*'

"Bu zor işte..."

"Nasıl yani?"

"Sabahleyin ilk uyandığında kusursuz görünmek zordur. Seyahatlerin stres yarattığını da unutmamak gerek..."

"Seyahat etmeye bayıldığını sanıyordum!" diye bağırды Scarlet. "Sen dünyayı gezen ablamsın."

"Ha, bayılıyorum tabii ki. Fakat bir haber peşinde koşarken... Neden birisiyle gitmek isteyeyim ki?"

"Onu sevdiğin için olabilir mi? Çünkü Hawaii birisiyle daha..." Scarlet'm yanakları hafifçe kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

"Trent'le birlikte Hawaii'ye gittiğinizi hatırlamıyorum," diye dalga geçti Savannah.

"Balayı," dedi Scarlet ciddiyetle fısıldayarak.

"Anladım. Demek kesin olarak karar verdiniz. Şey, *çok* romantik bir yer olduğunu duydum."

Scarlet'm yanaklarındaki hafif pembelik boynuna yayıldı ve koyulaştı.

Savannah aşırı kuralcı kız kardeşine güldü. "Scarlet, Tanrı aşkına, şu halini gören de bugüne dek bir oğlanla hiç öpüşmediğini düşünür. Sıradaki ne?"

'*On numara, ilk büyük kavganızı ettiğiniz zaman,*' dedi Scarlet burnunu çekerek. "Eh, umarım bunu *asla* yaşamam." Parmaklarını hafifçe salıncağın koluna vururken, pembe oje-
li tırnaklarına batmakta olan güneşin yumuşak ışınları yansıyordu.

“Yani, sen ve Trent hiç büyük bir kavga etmediniz mi?”

“Vanna, neden sevdiğim adamla kavga etmek isteye-yim ki, canım? Arada sırada tartışmak ayrı şey ama her şey-den çok ona sevildiğini hissettirmek, rahat ve mutlu etmek isterim. Hem o son derece zeki ve bana çok iyi davranıyor. Hemen hemen her zaman haklı...”

“Ya öyle olmadığı zamanlarda?”

“Balla daha çok arı yakalarsın.”

Savannah hafifçe gülümsedi. “İstedliğini elde etmek için cilve mi yapıyorsun?”

“Kavga etmekten daha etkili...”

“Ama sanırım hiç barışma seksi yapmamışsın, Scarlet. Çok şey kaçırıyorsun.”

Scarlet omuzlarını silkip, imalı soruyu ustalıkla geçiş-tirdi. “Hiçbir şey Trent’le ters düşmemize değmez. Hiçbir şey...”

“Peki, sen bilirsin. Sonraki?”

‘*On bir numara, onun eviniz olduğunu fark ettiğiniz ilk an...*’ Scarlet yine iç çekti. “Kulağa ne hoş geliyor, değil mi?”

Savannah onca yaşanmışlığın yarattığı alaycılığına rağmen, bunun kulağa *gerçekten* de hoş geldiğini düşündü. Patrick’e âşık olmaya başladığında, kalbini birisine vermenin ne kadar harika olacağını, onun hep arkasında ve yanında olduğunu bilmenin ne kadar muhteşem olacağını fark etmeye başlamıştı. Evet, hayatının onun yanında güvende olacağını bilmek de *hoş* olurdu. İç içe geçmiş, çözülmeyecek derecede birbirine kenetlenmiş bir hayat...

Kendisini, Patrick babasının finans şirketinin yolsuzluk öyküsünün ardındaki gerçekleri gizleyebilmek için ona bir sürü yalan söylediğini itiraf ettiğinde gözlerinde beliren o zalim parıltıyı hatırlamaya zorladı. Savannah, ona âşık olmaya başladığına inanan aptal ve ucuz bir numaradan, basit bir yatak arkadaşından ve sonuç olarak tamamıyla heba edilebilir bir kadından başka bir şey olmamıştı.

“Kusura bakma, evlat,” demişti Patrick kendi diliyle muhtemelen pişmanlık belirten bir ifadeyle. “Ama eğleneliydin. Öyküyse bir mucize olup çıktı. Babamın ortaklarının suçu üstlenmesi için muhteşem bir savunma yaptın.”

“Başından beri suçlu babanken mi? O insanların hepsini kandırdı mı yani?”

“Önemli olan kamuoyu yargısıdır. Sen... Amacımıza yönelik harika bir iş çıkardın.”

“Ama baban o insanları kandırdı.” Savannah haberinin daha sonra nelere yol açacağını fark edince sustu. “Haber *Sentinel* yayımladı. Hepsi palavraydı. Tanrım... Kariyerim...”

“Sen güçlü bir kızsın. Düşünsene, Virginia’daki ücra bir kasabadan New York’a gelip başarılı oldun. Sana hiçbir şey olmaz.”

Oysa olmuştu. Nefret mektupları akın akın gelmeye başlayınca, Savannah kovulmuştu. Haberin geri çekildiğine dair bir bildiri yayımlanmıştı ama Patrick’in babasının ortakları, aleyhlerinde onur kırıcı bir haber yapıldığını gerekçe göstererek üç milyon dolardan fazla zarar tazmini talebinde bulunmuştu.

Gidecek başka bir yeri kalmayan Savannah kira sözleşmesini feshetmiş, eşyalarını toparlamış ve kız kardeşinin düğün hazırlıklarına yardım etme bahanesiyle yaz için işinden izin aldığını söyleyerek utanç içinde aile evine gelmişti. Tabii annesi, babası ve kız kardeşi gerçekleri biliyorlardı ama Danvers'ın geri kalanı miskin ve ufacık bir kasabaydı. Dahası kasaba halkının büyük bir kısmının tepkisi şöyle olmuştu: "Geri dönmen ne de güzel oldu, canım. Hem Scarlet'ın büyük gününe de yetişecek bir zamanda!"

"Katie Scarlet, bu kadar tatlılıktan şeker hastası olmak üzereyim. Şunu okumayı bitir de acımı dindir. On iki numara nedir?"

'On iki numara, onun sizi, sizin onu sevdiğiniz kadar sevdiğini fark ettiğiniz ilk an!'

"On ikiden sonra ne oluyor?" diye sordu Savannah şakayla karışık bir ifadeyle.

"On ikiden sonra, sonsuzluğa hazır oluyorsun," dedi Scarlet gayet ciddi bir şekilde.

Savannah kız kardeşinin kocaman dergiyi abartılı bir hareketle kapatışını izlerken keyifsizce gülümsedi.

"Şimdi, bu akşam kulüpteki yemekli dans gecesi için hazırlanacağım. Gelmek istemediğine emin misin, Vanna? Trent sana birisini ayarlayabilir."

"Üniversiteli arkadaşlarından birini mi? Benden beş yaş küçük olanlardan mı? Daha da kötüsü, ağabeyi Lance'i mi? Kalsın, teşekkürler, Scarlet... Yine de size iyi eğlenceler."

Savannah, kız kardeşi içeri girerken, onun okuduğu son

sözleri düşündü: *Sizi, sizin onu sevdiğiniz kadar sevdiğini fark ettiğiniz ilk zaman...* Kalbi göz ardı etmeye çalıştığı bir zaafı, bir özlemle sıkıştı. Aşka bir şans vermişse de ve gafil avlanmış, kandırılmış, yok edilmişti. Evini, işini ve sahip olabilmek için çalıştığı her şeyi kaybetmişti. Ertesi günkü Anma Günü geçit töreni için süsledikleri bisikletleriyle sokaktan geçen iki çocuğa bakarak, içinde bulunduğu durumun iyi yanını görmeye çalıştı ama başaramadı. Hayatı boyunca Danvers, Virginia'dan kurtulabilmek için çalışmıştı. Fakat yine orada, başladığı yerdeydi.

Arka cebinde telefonunun titrediğini fark edince şaşır-
dı. Bir zamanlar, telefonu dünyasının merkeziydi. Aramaları ve mesajları yanıtlar, haber peşinde koşar ve *New York Sentinel*'in gelecek vaat eden yıldızı olarak ipuçlarını değerlendirirdi. Oysa son iki-üç haftadır telefonu sadece birkaç kere çalmıştı. Telefonunu cebinden çıkarıp yabancı alan koduna baktı: 602. Biraz düşündü. *Hımm... Phoenix*. Oradan kimi tanıyordu?

"Savannah Carmichael, *New York Sen...* Şey, ben Savannah."

"Selam, Savannah... Ben Derby Jones..."

Savannah ismi çıkaramadı. "Hı-hı... Senin için ne yapabilirim, Derby?"

"Bir kere, beni hatırlayabilirsin," dedi kadın neşeli ve bilmiş bir sesle. "Geçen sonbaharda Los Angeles'taki Batı Yakası Gazetecilik Konferansı'nda tanışmıştık. Ben şöyle ilgili bir haber..."

“Yaşlılar için sağlık hizmetleri!”

“Evet! Haberi hatırlayınca beni de hatırlayacağını biliyordum.”

“Ben şu köpek parkında insanları sadece köpeklerin isimleriyle tanıyan tuhaf kadın gibiyimdir. Benekli’nin annesi, Rex’in babası... Yaşlılar için sağlık hizmetleri öyküsü...”

Derby güldü. “Hatırlıyor musun bilmiyorum ama o haberde sıkışmıştım. Tam olarak ne tür bir mesaj vereceğimi bilemiyordum. Gece yarısından sonra, geç saatlere kadar benimle kalmış, notlarımı gözden geçirmiş ve ne demek istediğimle ilgili olarak benimle konuşmuştun. Güneş doğduğunda bakış açımı biliyordum.”

“Doğru...” Savannah gülümsedi. “Yardımcı olabildiğime sevinmiştim. Makale nasıl oldu?”

“Aslında, o kadar iyiydi ki SPJ’den bir Sunshine Ödülü kazandım.”

“Güneş Vadisi mi?”

“Evet... Aynı zamanda bir terfi ve zam da aldım.”

“Harika bir haber, Derby... Yıldızın yükseliyor sanırım.” Savannah içi biraz sızladığı halde, neşeli konuşmak için elinden geleni yapıyordu.

“Seninki de düşüyor.”

Ahh... “Şey...” dedi Savannah ne söyleyeceğini bilemeyerek.

“Tanrım, yine aynı şeyi yaptım. Patavatsız olduğumu herkes bilir.”

“Yok canım.”

“Dinle, hemen konuya geleyim. O konferanstan beri

seni izliyorum, makalelerini okuyorum ve öykülerini takip ediyorum. New York metro sistemiyle ilgili çığır açan bir makale yazdın. Bazı avukatların bölge savcısının ofisinde kayırıldıklarına dair yazdığın makaleyle kazandığın ödülü hak ettin. New York Polis Teşkilatı'ndan bir polis arabasının arka koltuğunda bir hafta boyunca oturup, New York'un en iyileri hakkında yazdığın o muhteşem makaleyi de unutmayalım. Ben Monroe'larla neyin ters gittiğini bir türlü anlayamadım ama bana öyle geliyor ki aldatıldın.”

Savannah boğazındaki yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştı. “Benim hatamdı. Yanlış bilgi olduğunu tahmin...”

“Arada sırada hepimiz yanlış istihbarat alırız. O makalede de aynı şey oldu.”

Savannah suratını ekşitip, *Derby acaba ne zaman konuya girecek ve beni pohpohlamayı kesecek*, diye düşündü. Her güne göğsü sıkışarak, hayallerinin yıkılmış olmasının üzüntüsüyle başlıyordu; bir de birisinin ona bunu hatırlatması gerekmiyordu.

“Neyse,” dedi Derby. “Bunu o hafta sonu da anlamıştım ama sen muhteşem bir gazetecisin. Birinci sınıfsın. Bir kaynakla ilgili olarak bir daha aynı hataya düşmeyeceğine bahse girerim. Senin gibi bir yeteneği kapacak bütün gazeteler çok şanslı...”

“Şey, çok naziksin.”

“Durum şöyle: *Phoenix Times*, Yaşam Tarzı bölümünün başına geçecek birisini arıyor. New York'ta olmadığını ve *Sentinel*'da çalışmadığını biliyorum. Fakat senin gibi hırslı

ve yeniden yükselmek isteyen birisi için...” Derby cümlesini tamamlamadı. Savannah ise karmaşık duygularını dizginlemeye çalıştı.

Yaşam Tarzı mı! Amerika’nın muhtemelen en saygın gazetesinde araştırmacı bir gazeteci olarak çalışmıştı. Yaşam Tarzı; yemek yarışmaları ve moda gösterileri, hayır etkinlikleri ve yıldızların gittikleri yerlerle ilgili haber yapmak demektir. Bir de *Phoenix Times* en iyi ihtimalde ikinci sınıf bir gazeteydi. Dahası Phoenix’teydi. Sıcak, kuru ve bir hiçliğin orta yerindeki Phoenix...

Ancak orası yine de Phoenix’ti. ABD’nin en büyük altıncı şehriydi ve Güneybatı faaliyetlerinin merkez noktasıydı. *Sentinel*’daki feci başarısızlığından uzaklaştığını hissedebilecek kadar New York’a uzak, birkaç başarılı seneden sonra daha büyük ofislere geçebileceği kadar da Los Angeles ve San Francisco’ya yakındı. Hayır, Yaşam Tarzı tam olarak hayalini kurduğu alan değildi ama gazeteciliğe geri dönmesi için bir fırsattı, değil mi? Birkaç ay, en fazla bir sene sonra diğer bölümlerinden birine transfer olmayı isteyebilirdi.

“Derby,” dedi kararlılığı sesine ciddi bir ifade katarken. “Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerekiyor?”

“Yazı işleri müdürü kim olduğunu biliyor. Sana bu bölümde bir şans vermeye istekli ama önce ona bir Yaşam Tarzı makalesi yollaman gerekiyor.”

“Tamam, ona yollayabileceğim tonla...”

“Hayır, Savannah... Tonla şey yok. Makalelerin arasından duygusal bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştım ama bulamadım.”

Savannah içini saran kasvet hissiyle evet der gibi başını salladı. Derby haklıydı. Elinde hazır bir makale yoktu.

“Ama editörümüz Maddox McNabb sıcak haberleri sever ve New York geçmişin olmasına da bayıldı. Redaksiyon açısından biraz abartabilir ancak ben henüz bir şikâyet duymadım. İyi bir öyküyü sansasyonel hale getirir. Haberlerinin en azından dörtte biri ulusal haber kanalları tarafından ilgi görür.”

“Vay canına! Rakamlar iyiymiş. O sihirli dokunuşa sahip sanırım.”

“Dediğim gibi, hiç şikâyet duymadım. Neyse, bir habere ihtiyacı var. Dört Temmuz’a yetişecek önemli, yüreklerle dokunacak kişisel bir haber. Şey, yani beş hafta var. Savaş gazilerini düşün. Büyük Dört Temmuz barbeküsüne tam vaktinde yetişmek için geri dönen baba askerleri düşün. Bütün okuyucuların bir ağızdan, ‘Güzel Amerika,’ diye ağlayacağı tipik bir Amerikan ufak kasaba öyküsü... Nasıl yazacağın sana kalmış ama Maddox şu andan itibaren ayın ikisine kadar her cuma makalenin nasıl gittiğine dair bilgi vermeni istiyor. Makale hoşuna giderse ayın dördünde Yaşam Tarzı bölümünün ön sayfasında yayımlayacak. Ondan kısa bir süre sonra da seni Phoenix’te görmek isteyeceğini söyleyebilirim.”

Savannah’nın zihni karman çorman halde olsa da heyecanlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Hayır, duygusal konular en güçlü yanı değildi ama bunu değiştirebilirdi. *Phoenix Times*’in bugüne dek gördüğü en muhteşem tipik Ameri-

kan yaşam tarzı makalesini yazacaktı. “Bayıldım. Maddox’a önümüzdeki cumaya kadar ona bilgi vereceğimi ve makalenin ilk kısmını yollayacağımı söyle. Altı gün sonra...”

Derby, “İlgileneceğini biliyordum,” dedi. Memnun olmuş gibi bir hali vardı. “Sana Maddox’un iletişim bilgilerini e-postayla yollarım. Gerisi sana kalmış.”

Savannah telefona gülümseyerek başını sallarken, beklenmedik yerlerden gelen ikinci şanslara hayret etti ve bunu geri tepmeyeceğine karar verdi. “Derby, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Cidden... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

“Hey, ben Rahibe Teresa değilim. Burada işe başlayacak olursan bana öykü hazırlamam için o gece geç saatlere kadar çalıştığımız gibi birkaç seans daha borçlu olursun. Bir Sunshine Ödülü’ne daha hayır demem doğrusu.

“Anlaştık,” dedi Savannah içtenlikle. “Yapabileceğim herhangi bir şey olursa haber vermen yeterli.”

“Umarım bu teklifine pişman olmazsın,” dedi Derby. “Çünkü ben unutmayacağım.”

Savannah hafifçe gülümseyerek koruyucu meleğiyle iletişim bilgilerini verip aldı, ona ulaştığı için yeniden teşekkür etti ve bu fırsatı verdiği için Maddox’a teşekkürlerini yolladı. Telefonu kapattığında güneş daha da alçalmış, ufuk parlak bir altın rengine bürünmüş, ufak mahallesinin ardındaki tepeleri aydınlatmıştı.

Gözlerini kısarak doğrudan yaklaşık üç kilometre ötede, tepedeki o büyük ve eski Viktorya tarzı eve baktı.

Asher Lee'nin evi...

Kendi evinin ön kapısı açıldı ve pamuk şekeri pembesi şirin mi şirin penye bir elbise ile önünü mütevazı bir biçimde kapatan nane yeşili bir hırka giymiş olan Scarlet dışarı çıktı.

“Hey, Scarlet,” dedi Savannah hâlâ ilerideki devasa boyutlardaki kahverengi eve bakarak. “Asher Lee hakkında neler biliyoruz?”

“Asher Lee mi?” Scarlet eliyle kendisini yelpazelerken, ablasının ileriye diktiği bakışlarını izledi. “Bazıları ona *Münzevi* Lee der. Zavalılık... Eskiden Danvers Lisesi'nin meşhur yıldız futbolcusuydu ama katıldığı bir savaşta suratı ve eli yaralanmış. Onu senelerdir ortalıkta gören yok. Savaştan geri dönünce çok tuhaf davranmaya başlamış, artık kasabaya inmemeye karar vermiş ve Bayan Potts'u kâhyası olarak işe almış. Onu neredeyse on senedir kimse görmedi. Kimse orada ne yaptığını bilmesede elbette şu bildiğimiz umacı söylentileri çıktı. Cidden, orada olduğunu unutmak daha kolay... Çok üzücü ve garip bir öykü...”

“Sen hiç onu gördün mü?”

Scarlet dudaklarını büzerek başını salladı ve bakışlarını eski kahverengi malikâneneden ayırdı. “Neden orasıyla o kadar ilgileniyorsun?”

Savannah kız kardeşine bakıp başını hafifçe yana eğdi. “Bence artık birisinin, kasabamızda yaşayan bir savaş gazisine bir parça Güneyli misafirperverliği göstermesinin vakti geldi.”

“Ne işler çeviriyorsun, Vanna?”

“Kötü bir şey yok, kardeşim, merak etme. Sadece acaba öyküsünü kendisi anlatmak ister mi, merak ediyordum.”

“Onu kendi haline bırak. Adamın istediği sadece yalnız kalmak...”

“Anlatacak bir öyküsü varsa öyle değildir, Bayan Scarlet. Dünyanın bilmesini istediği bir öyküsü varsa yalnız kalmak istemiyordur.”

Asher Lee ne misafir bekliyordu ne de onlardan hoşlanıyordu. Danvers, onun kasabasına geri dönüşü konusunda özellikle hoş davranmamış olsa da en azından kasabalılar mahremiyetine saygı göstermişlerdi.

İşte bu yüzden, pazar günü öğleden sonra eski kapı zili çalınca Asher Lee geniş ofisinin batı tarafındaki pencerenin önünde bulunan rahat okuma koltuğunda yerinden zıplamıştı. Bir zamanlar o odaya kütüphane deniyordu ve Danvers Halk Kütüphanesi'ndeki kitaplara rakip o etkileyici kitap koleksiyonu hâlâ duruyordu. Asher kasabasına döndükten sonra, seneler boyunca koleksiyona kitaplar eklemiş, zaman zaman daha da fazla kitap muhafaza edebilmek için eyalet dışından marangozlar getirtip kiraz ağacından kitaplıklar yaptırmıştı. Kitaplar onun sığınağı, tek gerçek keyfiydi.

O sırada, kusursuz bir tempoyla ve insanı güldüren bir zekâyla yazan bir yazar olan Jennifer Crusie'nin romanslarına dalmıştı. Crusie'nin kitaplarından altısını çoktan bitirmişti. Farklı bir yazara geçmeden önce üç kitabını daha okuyacaktı. Fakat bu sefer romans seçmeyecekti. Kalbi bir başkası için parçalanmadan ancak o kadar romans okuyabilirdi. Hayatın uzun, kendisininse o yaştan sonra sonsuza dek mutlu mesut yaşama şansının hiç olmadığını farkındaydı. Bazen kendisiyle tartışırdı. *Neden asla ama asla sahip olmayacağın şeyleri okuyarak kendine işkence ediyorsun?* Ama aradan birkaç hafta geçer, dedektif romanlarının heyecanından, biyografilerin röntgenciliğinden ve macera romanlarının maceralarının verdiği tatmin hissinden sonra yine romanslara yönelirdi. Yine...

Kimseyi etkilemesi gerekmediğini düşünürdü. Yemeklerini pişiren, temizlik yapan, çamaşır yıkayan ve alışverişe çıkan Bayan Potts ve o devasa malikânesinde zaman zaman çalışan usta dışında kimseyi görmüyordu. Otuz dört yaşındaydı ve savaşta aldığı yaralara rağmen, fiziksel açıdan yüz yaşma ulaşacak kadar sağlıklıydı. Kısacası önünde uzun ve yalnız kat edilecek bir yol vardı. Dilediğini okuyabilirdi.

Zil ikinci kere çalınca, sandalyesinden kalktı ve kaslı bedeni şaşılacak bir zarafetle ilerledi. Aslında pek de işlevsel olmayan, kiraz ağacından yapılmış şık masasının etrafından dolanarak –mektup yazmazdı ve fatura ödemeleri masanın ortasında yapayalnız duran dizüstü bilgisayarından otomatik olarak ödenirdi– kütüphanenin kapısına yöneldi.

Bayan Potts'un hafif adımlarını ön salonun mermer zemininde duyabileceği kadar kapıyı araladıktan sonra yukarı kattaki üst balkona çıktı ve mümkün olduğunca ses çıkarmadan kapıda kimin olduğunu göstermek için hesaplanmış açılarda yerleştirilmiş, dekoratif aynalarla kaplı bir noktaya gitti. Orada durup gözlerini karşısındaki aynalara dikti ve Bayan Potts kapıyı açtı.

Ağzından bir anda çıkan hayret dolu sesi bağışladı.

Bir kadına o kadar yakın olmasının üzerinden seneler geçmişti. Genç bir kadına... Genç, çok güzel bir kadına... Gözleri irileşirken kalp atışları hızlandı ve kadının sesini duyabilmek için başını elinden geldiğince merdivenlere doğru çevirdi.

"Bayan Potts!" dedi kadın. Asher Lee onun Bayan Potts'u kucaklayışını izledi.

"Savannah Carmichael! Seni nerede görsem tanırdım!"

Savannah Carmichael... Savannah Carmichael... Genç kadının soyadı biraz tanıdık gibiydi ama kesinlikle Savannah Carmichael isimli birisini tanımıyordu. Yoksa ismini hatırlardı. Bu isim müzik gibiydi; arada sırada okuduğu daha melodramatik tarihi romanlardan birinin kadın kahramanının ismini andırıyordu.

Kadının kahverengi saçları düz ve parlaktı. Ensesinde bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı ve kahverengi gözlerinden ciddi ve kararlı bir ifade okunuyordu. Dudaklarıysa dolgun ve pembeydi. Bedeninin geri kalanını göremediği halde, yazlık elbisesinin V biçimli yakasının göğüslerini sıkıca kav-

radığını fark edince, kalp atışları yine hızlandı. O kutsal beyaz vadiye, göğüslerinin şişkinliğine, güneye doğru ilerleyen açık renkli çillere baktı ve kendi bedeninin güneyindeki bir kısımda farklı bir şişkinlik meydana geldi. Nefesini telaşla içine çekip bakışlarını başka yöne çevirdi. Cennetin o belirli köşesini ziyaret etme fırsatı bir daha asla eline geçmeyecekti. Elde edemeyeceği bir şeye bakarak kendisine işkence etmesi hiç mantıklı değildi.

“Bayan Potts, Ash... Bay Lee için burada çalıştığını biliyordum. Sizi görmek çok güzel!”

Asher genç kadının yumuşak ve zarif sesini duyunca şaşırıldı. Bayan Potts’un onu tanıdığı belliydi ama Danvers’da yaşayan çoğu kişinin aksanları belirgin olmasına rağmen, kadının aksanına en fazla hafif denebilirdi. Acaba bir ara oradan ayrılmış ve yakın tarihte geri mi dönmüştü?

“Seni de görmek çok güzel, canım. Duyduğuma göre yaz boyunca burada olacaktıydın. Kız kardeşinin düğün hazırlıklarına yardım edecekmişsin.”

“Evet, Scarlet evleniyor. İnanabiliyor musunuz?”

“Aslında, inanabiliyorum. İkinci sınıftan beri Trent Hamilton’a baygın baygın bakıyor, hayatım. O ikisinin birlikte olacağı daha ilk günden belliydi. Bazı insanların kaderinde birlikte olmak vardır. Ta beşikten beri...”

Hımm, dedi Asher içinden. *Demek genç kadının bir kız kardeşi var.* Her ikisi de Bayan Potts’un öğrencileriymiş ve aksansız konuştuğu halde bir ara Danvers’ın yerlisiymiş.

Bayan Potts, Asher’m talimatlarına uyduğu için onu

hâlâ içeri davet etmemişti. Kimsenin evin esas alanına alınmaması gerekiyordu. Asla, ama asla... Hiçbir koşulda...

“Seni görmek çok güzeldi, canım, ama Bay Lee beni epey meşgul ediyor. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Savannah hafifçe öksürünce Asher hemen yine aynaya baktı.

“Bilip bilmediğinizden haberim yok,” dedi Savannah, “ama üniversiteden sonra gazetecilik yapmaya başladım. *New York Sentinel*’daki işime ara verdim ama *Phoenix Times* isimli son derece kayda değer milli bir gazete için bir makale yazmam istendi. Dört Temmuz’la ilgili insanların ilgisini çekecek bir yazı istiyorlar. Ben de düşünmüştüm ki... Şey, acaba Bay Lee...”

Asher, genç kadının güzel suratına bakınca, yanaklarının kızardığını fark etti. İlginçti. Kadın onunla röportaj yapmaya kararlıydı ama sormaktan çekiniyordu.

“Ah, canım... Kusura bakma ama bu mümkün değil. Bay Lee kimseyle konuşmaz. Kimseyle... Bir gazeteciyle kesinlikle konuşmaz.”

Genç kadın omuzlarını dikleştirdi. “Ama mutlaka anlatacak bir öyküsü vardır. Ben de bunu duymak istiyorum. Başkalarına anlatmak istiyorum. Onunla birlikte... *Onun için...*”

“Ne yazık ki bu söz konusu bile değil, canım.”

Asher, Savannah Carmichael’ın elinde duran ve çıkmadan Bayan Potts’a uzattığı üstü folyoyla kaplı tabağı o anda fark etti. “Çikolatalı kek yapmıştım. Scarlet’in tarifi ve çok lezzetli... Üstüne de kartvizitimi yapıştırdım. Bunları ona verip beni aramayı düşünmesini söyler misiniz?

Çikolatalı kek... Asher'm ağzı sulandı. En son ne zaman evde yapılmış çikolatalı kek yediğini hatırlamıyordu. Bir röportaj için ilginç bir taktikti. Hizmet kaydıyla ilgili bir sürü bilgiyle gelmekten daha zekiceydi. Savannah onun ve hayatı hakkında tek bir şey bile bilmezken onu çok iyi tanıyormuş gibi davransaydı Asher ondan hiç hoşlanmazdı.

“Ne yazık ki hiçbir faydası olmaz.”

“Almayacak mısınız?”

Bayan Potts çenesini azıcık kaldırdı. Asher onun sadece sırtını görebildiği halde, Savannah'nın gördüğü ifadenin çok komik olduğunu biliyordu. Bir ilkokul öğretmenin, Savannah'nın saçmalıklarından bıktığını yansıtan ciddi bir ifadeydi.

“Alacağım. Kekleri ona vereceğim. Ancak yanıt yine de hayır olacak. Hatta yanıt sessizlik olacak. Aramızda herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın istemem, canım.”

“Yok zaten,” dedi Savannah. Asher genç kadının ses tonundaki o cesur hayal kırıklığını duyunca çenesini sıktı. “Bir beklentim yok ama bunları ona vereceğinize söz verir misiniz?”

“Söz...” Bayan Potts çikolatalı kekleri aldı ve başını, güzel suratındaki endişe ifadesini belirginleştiren çekingen bir gülümsemeyle bir kere tamam der gibi salladı.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Hadi, evine geç kalma. Kız kardeşine Bayan Potts'un en iyi dileklerini ilet, canım.”

Asher, Savannah'nın, bakışlarını çift merdivenlerin sahanlığındaki aynaya çevirdiğini gördü. Savannah'nın gözleri bir anda beş aynaya birden yansınca ve en sonunda onun

gözleriyle birleşince bakışlarını bu manzaradan ayıramadı. Savannah'nın gözleri irileşti ve Asher onun hayret dolu bir ses çıkardığını duyunca derhal ona görünmemek için geriye sıçradı. Başını balkonun koyu renkli ahşap panellerine dayarken, aptal gibi davrandığı için içinden kendisine kızdı. Savannah onu görmüştü. Daha doğrusu, sadece gözlerini görmüştü. Kahretsin. Onun evde olduğunu biliyordu. Konuşmayı gizlice dinlediğini de... İçinden bir defa daha, *kahretsin*, diye geçirdi.

İki kadın arasındaki nazik veda sözlerini dinlemeden sessizce ofisine geri döndü. Ama kapıyı öyle sert bir biçimde açtı ki kapı duvara çarptı ve balkonun sessizliğinde sesi yankılandıktan sonra güm diye kapandı.

Görünmeden daire biçimindeki özel araba yoluna bakabilmek için hızla ön pencereye gitti. Savannah Carmichael'ın, dairenin ortasında çimlerin kenarında durduğunu ve arkasını dönerek malikâneye baktığını gördü.

Savannah ince yapılı ve hoş, yirmi yaşlarının ortalarında, zeki ve meraklı bakışları ile düşünceli bir surat ifadesi olan bir kadındı. Başını hafifçe yana eğdi ve o kararlı, kestaneye renkli gözlerini kısarak, az önce gördüklerinin gerçek mi yoksa hayal gücünün bir oyunu mu olduğunu anlamak istermiş gibi baktı. En sonunda, Asher'ın önünde durduğu pencereye baktı. Asher camın parlamasından ve odanın karanlık oluşundan dolayı genç kadının onu görmeyeceğini biliyordu ama Savannah arkasını dönüp araba yolundan arabasına gideceğine dek nefesini tuttu.

Malikâne, Savannah'nın Bayan Potts'un önünde dikildiği kapının aralığından görebildiği kadarıyla neredeyse bu dünyaya ait olmayacak derecede ürpertinin ve zerafetin karşını bir yerd. Zarif mermer zemin, merdivenleri kaplayan ve bir zamanlar narçiçeği rengi olmasına karşın artık yıpranmış görünen halıyla büyük bir tezat oluşturunuyordu. Öndeki giriş koridorun koyu renkli ahşap işlemesi de öylesine parlak ve süslüydü ki Savannah gözlerini yumduğu anda 1890'lara gittiğini ve kasabanın en muhteşem evini ziyaret ettiğini hayal edebilirdi. İçerisi temiz ve eski kokuyordu; havaya limonlu mobilya cilası ve deri ciltli kitap kokusu hâkimdi. Savannah kasabaya doğru tepelerin arasında ilerleyen yolda giderken, barbekü ve kamp ateşi kokularıyla kaplı o tipik Amerikan kasabasının bir köşesinde, münzevi gibi yaşayan o gizemli gaziye daha da merak ettiğini fark etti.

Ancak işin en tuhaf yanı, arkasını dönüp gitmeden hemen önce merdivenlerin tepesindeki aynada gördüğünü sandığı gözlerdi. Bir ışık oyunu muydu, yoksa Asher Lee'nin kahverengi gözlerinin bir an için onun gözleriyle birleştiğini gerçekten de görmüş müydü? Kesin olarak bilemiyordu. Hayretle nefes alıp gözlerini kırıştırdığında, aynadaki gözler kaybolmuştu. Şayet gördüğü gerçekten de Asher Lee'nin gözleriyse bakışlarının birleştiği o kısacık anda onu tamamıyla ele geçirmişti. Tuhaf ve beklenmedik bir ılıklik damarlarına yayılırken, Savannah o gözleri bir kez daha gö-

rebilmek için tekrar aynaya bakmış, fakat bu sefer hiçbir şey görememişti.

Işık oyunu, dedi içinden. Bir yandan da Bayan Potts'un çikolatalı kekleri çöpe atıp atmadığını merak etti.

Asher Lee kimdi? Main Sokağı'ndaki birkaç trafik lambasından ilkinde durdu ve kendisini azarladı. Savannah Carmichael, ne zamandan beri bir kaynağa eski tarz iyi bir araştırma yerine bir tabak kekle gidiyordu? Kütüphaneye uğrayıp Lee ailesinin geçmişini, özellikle de Asher Lee'nin geçmişini bile araştırmamıştı. Lee her zaman gözünden kaçan birisi olmuştu, çünkü yaşça ondan çok büyüktü. Üstelik onu ufak bir kasaba garipliği olarak düşünmek kolay olsa bile bu, profesyonel deneyim ve araştırmayla geliştireceği bir bakış açısı kullanarak röportaj talep etmek yerine ona çikolatalı kek götürmek için bir bahane değildi. Üçüncü ışıktaki son anda geri dönüp Maple Sokağı'na saptı ve ufak, tuğla duvarlı halk kütüphanesinin önüne park etti. Asher Lee hakkında birkaç şey öğrenecek, sonra o röportajda avantajlı olabilmek için sağlam ve profesyonel bir bakış açısıyla geri dönecekti. Bu sefer de ne olursa olsun, Matilda J. Potts'u da aşarak hayırı yanıt olarak kabul etmeyecekti.

Asher, Bayan Potts'un iyi niyetinden bıkmıştı. Kadıncığının onun dünyanın bir parçası olmasını ne kadar çok istediğini biliyordu ama Bayan Potts bu zorlamalarının onu ne kadar öfkелendirdiğini, ülkesine hizmet etmenin bedeli ola-

rak kendi inşa ettiği yalnız bir hapishanede yaşamak zorunda olduğu için kızgınlığını ne kadar körüklediğini anlamıyordu.

Ne koşu bandında koşmak ne de sağlam kolu cayır cayır yanana dek kaslarını çalıştırmak öfkesini dindirmişti. Kim bilir kaçınıcı kez elindeki kartvizite baktı ve hizmetçisi, kâhyası, vekil büyükannesi, muhteşem işgüzar Bayan Potts'la daha önceden yaptığı o şiddetli tartışmayı düşündü.

Bayan Potts, Savannah Carmichael'ın ziyaretiyle ilgili hiçbir şey söylemedikten sonra, akşam yemeğinin ardından Asher Lee'nin tabağını kaldırmış ve büyükbabasının 1925'te İngiltere'den getirttiği kocaman maun masada karşısına oturmuştu. Sonra, üstüne özenle yapıştırılmış bir kartvizit olan folyo kaplı tabağı kucağından alıp masada onun erişemeyeceği bir yere koymuş, gözlerinin içine bakmıştı.

“Olanları izlediğini biliyorum. Aynada gözlerini gördü.”

Asher öfkeyle ona bakınca, Bayan Potts geriye yaslandı ve dudakları hafifçe kıvrıldı.

“Savannah Carmichael hep böyle hırslı olmuştur ama iyi bir aileden... Ailesi her pazar Stone Hill Metodist Kilisesi'ne gider. Kız kardeşi flört etmeyi beceremeyen altın yürekli bir kızdır. Bahçelerini düzenli tutarlar, hava kararmadan önce çöp bidonlarını kaldırımdan çekerler. Dahası Frank Carmichael'ın bir kere bile Ernie's'den evine dönmek için yardıma ihtiyacı olduğunu duymadım. Carmichael ailesinin üyeleri düzgün insanlar ama Savannah... O, özel bir kızdı.”

Bayan Potts kusursuz Carmichael ailesini anlatırken, tabağı saran folyonun kenarlarını dikkatle gevşetmeye koyuldu.

“Senin gibi o da tam olarak Danvers’a ait olduğunu hissetmedi. Dünyanın geri kalanını görmek istedi. Sen orduya yazıldıktan altı sene sonra; Savannah, New York Üniversitesi’ne başladı. Sen elini kaybettin, Savannah’ysa ülkenin en saygıdeğer gazetesinden kovuldu. İkiniz de yaralarınızı sarmak için kasabanıza döndünüz.”

Bayan Potts ikisinin hayatını her zamanki açıksözlülüğüyle vetüm çıplaklığıyla kıyaslayınca Asher suratını buruşturarak çenesini sıktı, tekrar ona bakmadan önce tabağa kaçamak bir bakış fırlattı. Bayan Potts, sekiz sene önce *vahim* yaralar alıp evine döndüğünden beri en önemli arkadaşı, güvendiği tek kişi olmuştu.

Asher sakın ama öfkeli olduğunu belli eden bir ses tonuyla, “Ama onun hayatı benimkinin sona erdiği bir zamanda daha yeni başlamış,” dedi. Ülkesine hizmet ederken yaralanmış olmasına karşın, evinde tam olarak hoş bir biçimde karşılanmamıştı. Geri dönüşünün ilk beş senesinde bu durumu aşırı içki içerek, gece gündüz öfkeden delirerek bastırmıştı. Bayan Potts hiç ses çıkarmadan yanında olmuş, senelerdir olduğu gibi sadık ve nazik kalmıştı. İşte tam o sıralarda Lee ailesinin kütüphanesi, Asher’in hayatını kurtarmaya başlamıştı.

“Öyle olmasını istediğin için öyle...”

Asher öne eğilip dirseklerini masaya dayadı ve sol işaretparmağını suratına çevirdi. “Bunu *ben* mi istedim?”

Bayan Potts istifini bozmadı. “Hayır, yaralanmayı istediğini söylemiyorum ama hayatını bir münzevi gibi geçirmeye *sen* karar verdin. Bu, *senin* seçimidir.”

Suratını tanımlayacak en doğru sözcüğün *vahim* olduğunu bilmesi için yerinden kalkıp, devasa şöminenin üstündeki yaldız çerçeveli, süslü aynaya bakmasına gerek yoktu. Sağ gözü sarkıktı ve suratının sağ yarısı eğri büğrü bir yara dokusu halindeydi. Sağ tarafta, burnunun minik bir bölümü yoktu ve eskiden sağ kulağının yerinde olan yara izini gizlemek için dağınık saçlarını açık bırakıyordu. Ancak hiçbir saç modeli, sağ kolunun dirsekten aşağısının olmadığını gizleyemezdi. Patlamada yaralanan sağ bacağı da her zaman hafifçe topallamasına neden olacaktı. Bir zamanlar yakışıklı genç bir adamken, artık bir canavara dönüşmüştü. Çirkin bir yaratıktı.

“Buraya ilk döndüğümde neler olduğunu hatırlamıyordun.”

“Olabilir,” dedi Bayan Potts folyoyu kaldırıp burnunu çikolata kaplı keklere yaklaştırarak. “Hımm...”

“Kasabada halkının bakışlarını görmedin,” dedi hışım-la. “Arkadaşlarım... Tüm hayatım boyunca tanıdığım insanlar... Annemle babamı, büyükannemle büyükbabamı tanıyan insanlar... Annemle babamın kazasından sonra bana bakmış olan insanlar... Geri döndüğümde bana *bakamadılar*. Şok içinde suratlarını buruşturdular ve bakışlarını başka yöne çevirdiler.”

O ilk moral bozucu haftadan sonra, topluma yeniden karışmaya dair tüm olasılıklar silinmiş, Asher da ona sırt çeviren insanlara sırt çevirmeye karar vermişti.

“Hı-hı... Ben de öyle duydum.” Bayan Potts bir dilim çikolatalı kek alıp ısırды ve beğeniyle iç çekti. “Aman Tanrım...”

“Eski futbol yıldızını ziyaret etmediler. Buradaki sessiz hapishanede öldüğümü düşünmek daha kolaydı. Ben de onlara istediklerini verdim. Ölmüşüm gibi davrandım. Tek istediğim de buydu: Yalnız kalmak.”

Bayan Potts bir ısırik daha alıp Asher’a baktı. “Ne dedin, canım? Bir şey mi diyordun?”

Asher elini masaya o kadar sert bir biçimde indirdi ki masadaki tabak zıpladı ve büyük bir gümbürtüyle tekrar masaya indi. “Benimle alay etme!”

Bayan Potts kılını bile kıpırdatmadan, “Yok, alay etmiyorum,” dedi. “Savannah Carmichael’ın mükemmel keklerinden birinin keyfini çıkarıyorum.”

Asher parmağını ona doğrulttu. “Beni kışkırtmaya çalışıyorsun.”

“Aklımdan bile geçmedi,” dedi Bayan Potts bir ısırik daha alıp.

“Onu aramamı mı istiyorsun? Buraya gelip bu ucubeyi görmesine izin mi vereyim? Hem de bir röportaj bahanesiyle... Belki ona bir kamera da getirmesini söylemeliyim.”

“Nasıl istersen.”

Asher’ın burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı ve sağlam elini yumruk yaptı.

“Ama önce o yeleyi andıran saçlarını tarayalım. Seni daha düzgün görüneceğin bir hale getirelim, ne dersin?”

“Bunu yapmayacağım. İnsan gibi bile gözükmiyorum. İnsan ırkının arasına yeniden girmeye uygun değilim.” *Zaten beni aralarına kabul etmezler.*

Bayan Potts'un sabrı taşmıştı. Çikolatalı kekinden geriye kalan son parçayı sakın bir şekilde tabağa koydu ve masmavi gözlerini Asher'in öfkeli kahverengi gözlerine dikti.

"Asher Jackson Lee! Sen onların hepsinden daha insansın. Savannah da öyle... Başı sıkışmış birinin postunu kurtarmış olacaksın. En son ne zaman kahraman rolü oynamaya fırsat buldun?"

Asher, kâhyasının bu kabalığına çenesini sıktı ama Bayan Potts tabağı ona doğru iterek onu şaşırttı.

"Hayatının farklı olmasını istiyor musun, Asher? O halde hayatını değiştir."

Asher kaşlarını çatı. "Ha, bu kadar basit yani?"

"Sadece fazla bekleme. O kız hayatta kalmasını biliyor. Ona yardım etmezsen ne olur biliyor musun? Ona yardım edecek başka birini bulur."

Bayan Potts kalktı, ağzının kenarlarını başparmağıyla hafifçe sildi ve odadan çıktı.

Asher bir saat boyunca öfkeden köpürdü; Bayan Başarısız gazetecinin yaptığı çikolatalı kek, en az o güzelim kahverengi gözleri kadar dikkat dağıtıcıydı. Savannah'nın gözleri onun gözlerini gördüğünde irileşmişti ve Asher, gözlerinin keyif aldığı anda nasıl irileşeceğini merak etmişti.

Hayır... Hayır, o kadını o şekilde düşünemezsin. İmkânsız olanı düşünüp kendine işkence etmeyeceksin.

Röportaj teklifini kabul etmediği halde, canı o çikolatalı keklerden bir parça yemek istiyordu ve annesinin eskiden pişirdiği o ev yapımı keklere karşı zaafı vardı. Dolayısıyla,

bir dilim kek ikiye dönüştü, sonra da üç oldu. Kendisini hâlâ mutsuz hissettiği için bunları yedikten sonra bir saatini koşu bandında geçirdi. Topallaması hızını ve ritmini kestiği halde, egzersiz yapmak genellikle çaresizliğinin ve öfkesinin yarattığı gerilimi biraz dindirebiliyordu.

Fakat o gece bunun da bir faydası olmadı. O gece içinden doyasıya koşmak geçiyordu ve bunu yapamamak onu mahvediyordu. *Keşke Savannah Carmichael gibi bir kızla bir şansım olsa*, diye düşünüyordu. Etrafında arkadaşlarının ve ailesinin olmasını istiyordu ama ikisine de sahip değildi. Parçalanmış benliğinin her zerresiyle yeniden bir bütün olmak istiyordu ama öyle değildi. Bir daha da olmayacaktı. Asla...

Tepedeki bir evde, neredeyse hiçbir insanla temas kurmadan yaşıyordu ama bunu kendisi *istediği* için değil, hayatı o hale geldiği için yapıyordu. *Öyle değil miydi?* Öyleydi. Bayan Potts onu ne kadar teşvik etse de durum değişmeyecekti.

Koşu bandından inince bacağı ağrımaya başladı ve topallayarak masasına gitti. Suratından boncuk boncuk terler akarken, dağınık saçları egzersizden sırlıklam olmuş bir şekilde sert sandalyesine oturdu. Telefonuna, sonra Savannah'nın kartvizitine, tekrar kendi telefonuna ve kartvizite baktı.

Bayan Potts'un o gece söylediği onca şey arasında, onu en huzursuz eden şey şuydu: *Hayatının farklı olmasını istiyor musun, Asher? O halde hayatını değiştir.* Hayatının farklı olmasını istiyor muydu? Kesinlikle... Fakat Savannah Carmichael'ın röportaj teklifini kabul ederek bir şeylerin değişebileceğinden emin değildi. Savannah gibi dünyalar

güzeli bir kadın onu asla bir öyküden fazlası olarak görmezdi. Yine de ona yardım edemez miydi? Çok ama çok uzun süredir kimseye bir faydası dokunmamıştı fakat buna rağmen tıpkı Bayan Potts'un dediği gibi ona bir öykü vererek yardımcı olabilirdi. Hem belki karşılığında Savannah ona yeniden düzgün insanların arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatabilirdi.

“Lanet olsun!” Telefonunu alıp kartvizitin üstündeki numarayı tuşladı. Bayan Potts'un üst katta çamaşırları katlarken ve ütü yaparken muhtemelen en sevdiği program *Tatlı Cadı*'nın tekrarlarını izlediği tavana doğru bakıp, “Umarım mutlusundur,” diye homurdandı.

“Alo? Ben Savannah Car...”

“Ben Asher Lee...” Onun lafını aniden kestiği için suratını ekşitti ama bir kızı son aradığından beri on seneden uzun süre geçmişti zaten.

“Bay Lee!” Savannah'nın sesindeki sıcaklık Asher'ın kalp atışlarını hızlandırdı, oturduğu yerde kıvrandı, kiliseye gitme arzusu uyandırdı. “Ne büyük bir sürpriz!”

“Çikolatalı kek yapmayı iyi biliyorsunuz.” Telefonu yanağıyla omzunun arasına sıkıştırıp eliyle alnına vurdu. *Çikolatalı kek yapmayı iyi biliyorsunuz mu? Aferin, Asher!*

“Beğendiğinize sevindim. Çok nazıksınız. Kız kardeşimin tarifidir. Ona beğendiğinizi ileteceğim.”

Aralarında tuhaf bir sessizlik oldu ve Asher onun neden aradığını açıklamasını beklediğini fark etti. Hafifçe öksürüp yutkundu.

“Sanırım benimle bir röportaj yapmak istiyorsunuz.”

“Evet! Evet, Dört Temmuz için insanların ilgisini çekecek bir öykü yazmam istendi. Ben de kasabamızın kahramandan daha iyi bir...” Asher alaycı bir ses çıkarınca Savannah sustu ve Asher yine suratını buruşturdu. *Kasabamızın kahramanı* mı? Böyle deyince, insanın aklına flamalar ve geçit törenleri geliyordu, öfkeli ve suratı şekilsiz münzeviler değil.

“Bazı şartlarım var.”

“Sizi dinliyorum,” dedi Savannah profesyonel ve kendinden emin bir ses tonuyla. Asher, *acaba heyecanını gizlemek için mi öyle konuşuyor*, diye düşündü.

“Fotoğraf çekmek yok.”

“Tamam...”

“Benim malikânemde buluşacağız.”

“Tamam...”

Asher içine derin bir nefes çekti. Son şartına onun ne diyeceğini bilemiyordu ama Savannah Carmichael’la buluşmak, insan ırkının arasına karışmanın ilk adımıysa onu bir kereden daha fazla görmesi gerekecekti.

“Röportajı birkaç seferde tamamlayacağız.”

“Şey, tabii...”

“Pazartesi, çarşambaları ve cumaları... Öğleden sonra dörtte... Önümüzdeki dört hafta boyunca...”

Savannah tereddüt edince, Asher, *acaba ‘Münzevi Lee’yle, Danvers’in gizemli canavarıyla o kadar çok vakit geçirmek istemeyip cayacak mı*, diye merak etti.

“O kadar zamanı dolduracak kadar çok şey var mı?” dedi Savannah. “Hesaplayınca, yaklaşık on iki saat ediyor.”

Asher panikleyip sinirlendi. “Nasıl bu kasabanın ucubesi olduğumun öyküsünü öğrenmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

“Bay Lee... Sizi kırdım sanırım. Ben öyle... Yani, özür dilerim...”

“Beni kırmadınız. Anlaştık mı?”

“Evet,” dedi Savannah alçak ve kararlı bir ses tonuyla.

Asher gözlerini yumarken omuzları da gevşedi ve çoktan hızlanmış olan kalbi daha da büyük bir heyecanla göğüs-kafesini zorladı. *Yarın...*

“Güzel,” dedi.

“Güzel...”

“Bayan Carmichael?”

“Evet, Bay Lee?”

“Ben, şey... Senelerdir yalnız yaşıyorum. Nezaket kurallarını unuttum.”

Savannah, “Anlıyorum. O halde...” dediğinde Asher’in gözünün önüne, o güzelim pembe dudaklarının gülümseyerek kıvrılması geldi. Genç kadının tatlı sesinde esprili bir ifade hissetti. “Güvenli ellerde olacaksınız.”

Asher’m dudakları ona yabancı bir hareketle gerildi ve ağzının gülümsemeye çalıştığını fark etti. İnsanlar yüzünden en son gülümsemesinden bu yana aylar değilse bile haftalar geçmişti. Bu durum ona o kadar akıl almaz geldi ki gülümsemesi belirlediği hızla silindi.

“Yarın görüşmek üzere,” dedi.

Savannah, “Saat dörtte,” diyerek telefonu kapattı.

Asher telefonunu yine masasındaki yerine koydu ve tam bir dakika afallamış halde buna baktıktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı.

Lanet olsun!

Huzur dolu bir sessizlikte ilk kez oturduğunuz zaman

Savannah verandadaki fiskos masasına serdiği not kartlarına bakıp ikisinin yerini değiştirdi ve tekrar saatine baktı. Üçü yirmi geçiyordu. Geç kalmak istemiyordu ama hâlâ her zaman giydiği kapkara giysilerden daha yumuşak bir şeyler giymek için üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Önceki gün, kek getiren kasaba kızı imajını tamamlamak için Scarlet'm üstüne fazla dar gelen V yakalı yazlık elbisesini giymişti ve o gün de benzer bir şey giymenin yerinde olacağını hissediyordu. O öykü için her şeyi yapabilirdi, değil mi? Bu makale eline geçmiş bir fırsattı ve bunu mahvetmeyecekti. Asher Lee kasabalı kızlardan ve çikolatalı keklerden hoşlanıyorsa, o halde oraya suratı taptaze bir kasaba kızı olarak gidecekti.

Dikkatini yeniden önündeki kartlara verdi. Önceki günkü kütüphane ziyareti boşa gitmemişti. Not kartlarının da anlattığı gibi konuyla ilgili oldukça fazla bilgi edinmişti ve bu bilgiler Asher Lee'nin hayatıyla ilgili doğru bir zaman çizelgesi oluşturuyordu.

İnanılmaz derecede varlıklı olan Pamela ve Tucker Lee'nin tek oğlu olan Asher Lee, daha doğuştan muhteşem bir hayata sahip olmuştu. Yerel okullara gidip eğitiminde son derece başarılı olmuş, birkaç kulübe katılmış, lise üçte ve sonda okulunun futbol takımının yıldız oyuncusu olmuştu. Annesiyle babası o lise üçteyken kiraladıkları uçağın kaza yapması sonucu hayatlarını kaybetmişlerdi ve merhum büyükannesinin çok sevgili bir arkadaşı olan Bayan Matilda J. Potts vasisi olmuştu. Bu büyük üzüntüye rağmen, notları hiç etkilenmemişti ve Virginia Üniversitesi'nin tıp hazırlık okuluna kabul edilmişti. Fakat hayatı bu noktada bulutlanıyordu. Savannah onun Johns Hopkins Tıp Okulu'na kabul edildiğini, ancak Asher'in bunu ya geri çevirdiğini ya da bir ordu doktoru olmak için ertelediğini öğrenmişti. Neden? Neden önce tıp oklundaki eğitimini tamamlamamıştı? Önce cephede tıp deneyimi mi edinmek istememişti? Ülkesine hizmet etmeye dair karşı koyulmaz bir istekle mi gitmişti? Ölmek mi istiyordu? Savannah o not kartının üstüne altın renkli bir yıldız yapıştırdı. Asher'in hayatının o kısmını daha ayrıntılı bir biçimde öğrenmesi gerektiğini işaretledi.

Asher Lee'nin bundan sonra medyada yer alışı *Danvers Gazetesi*'nde çıkar bir haberle meydana gelmişti: Orduya

katılmasının ardından hemen hemen dört sene sonra, Afganistan'da ciddi bir şekilde yaralanmasıyla ilgili bir haberdir. Yirmi beşinci yaş gününden bir ay önce, bir asker arkadaşını sürükleyerek güvenli bir yere götürmek isterken, mayın tarzı bir EYP, yakınında patlamıştı. Rapora göre, patlama suratının sağ tarafının ciddi bir biçimde yara almasına, sağ elinin kopmasına ve sağ bacağının yaralanmasına neden olmuştu. Kandahar'da ve daha sonradan San Antonio'da gerçekleştirilen kapsamlı birer ameliyatın ardından neredeyse bir sene sonra kasabası Danvers'a geri gelmişti.

Kasabaya geri dönüşü yerel gazetede çıkmıştı ama sonrası... Hiçbir haber yapılmamıştı. Bir tane bile... Tek bir sözcük yoktu. İsmi hiçbir yerde geçmemişti. Sekiz sene boyunca... Sıfır... Kasaba halkının gözlerinin önünden tamamıyla uzaklaşmıştı. Neden? Kasabaya döndükten sonra neler olmuştu? Neden sivil hayata alışamamıştı? Savannah, kasabada büyürken Lee ailesiyle ilgili çok şey duyduğunu hatırlamıyordu ama annesiyle babasının en azından onları tanıdığına emindi. Kendisi, Asher Lee'nin hemen hemen geri döndüğü zamanlarda üniversiteye gitmek üzere oradan ayrılmıştı. Ancak futbol takımının kaptanının, Virginia Üniversitesi'nden mezun birinin, hakiki bir altın çocuğun nasıl olup da bir münzeviye dönüştüğünü merak etmeden duramıyordu. Dahası, bunca sene ne yapmıştı?

Tekrar saatine baktı. Üç kırktı. Kartları güzelce toparladı, bir lastikle bağladı ve eve girdi.

"Scarlet?" diye seslendi annesi.

“Ben Savannah, anne...”

Annesi Judy kalın beline çiçekli bir önlük takmış, burunun ucuna un bulaşmış bir halde mutfaktan çıktı. “Çörek pişiriyorum. Bir tabak ister misin? O zavallı adamı ziyaret etmeye eli boş gidemezsin.”

Judy Carmichael altın yürekli bir kadındı ve kimsenin kötü yürekli veya art niyetli olduğunu düşünmek istemezdi. Savannah ona Asher Lee’yle birkaç hafta boyunca röportaj yapacağını söylediğinde annesi gülümsemiş, Savannah adeta bir şefkat gösterme görevine çıkmış cennetten bir melekmiş gibi elini okşamıştı.

“Muzlu fındıklı mı, anne?”

“Özel çöreğim!”

İşin aslı, insanoğlunun bildiği her fırından çıkmış şey annesinin *uzmanlık* alanıydı. Mutfak duvarının yarısını kaplayan çerçeveli mavi kurdeleler de bunun ispatıydı. Bunların hepsi, her sene Eyalet Fuarı’nda fırın yemekleriyle girdiği yarışmalardan kazandığı ödüllerdı.

“Üç tane alsam?”

“Dört tane al,” dedi annesi mutfığa girip. “Bir deri bir kemik kalmışsın.”

Savannah sırtıttı çünkü bu doğru değildi. Sonra basamakları ikişer ikişer çıkıp, saat dörtteki randevusunda giymek üzere Scarlet’m dolabından şirin ve pastel renkli bir şey ödünç almaya gitti.

Asher çalışma odasında volta atarken, tam boy banyo aynasındaki yansımasına bakmak için yine durdu. Ayaklarından başladı.

Siyah renkli sürücü mokasenleri rahat ama pahalı gözüktüyordu. Altındaki Levi's blucine baktı ve oraya kadar bir sorun olmadığını düşündü. Bacakları uzundu ve yara izi açık renkli blucinle gizlenmişti. Beli de futbol günlerindeki kadar inceydi. Açık mavi renkli, ütülü bir gömleği blucinin içine sokmuş, pantolonuna siyah renkli, kalın bir kemer takmıştı. Gömleğin sağ kolundan o rahatsız ve nadiren kullandığı protez el sarkıyordu. Üstü ten rengi lateksle kaplı, hareket etmeyen eski ve demode bir modeldi. Daha yeni modellerin biyonik iskeletlere sahip olduğunu biliyordu ama Asher tek elli olmaya o kadar alışmıştı ki Walter Reed'i ziyaret edip yeni bir el almaya tenezzül etmemişti. Belki günün birinde alırdı. Şimdilik *elini* kucagında tuttuğu müddetçe bu eksikliği daha az belli oluyordu.

Bakışlarını şaşırtıcı derecede normal görünen gövdesinden ayırıp kendisini boynundan yukarıya bakmaya zorladı. En sonunda, başını bir kere salladı ve kaçınılmaz olanla yüzleşmeye hazırlandı. Belki de o kadar kötü görünmüyordu. Belki de zaman sihrini göstermişti. Yakışıklı görünmeyebilirdi ama o kadar da... Bakışlarını kaldırdı ve suratını buruşturdu.

Zaman ona iyi davranmamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Tam o sırada kapı zili çaldı. Savannah Carmichael gelmişti ve fikrini değiştiremeyecek kadar geç kalmıştı.

Bayan Potts, Savannah'yı bu defa bir elektrikli süpürge satıcısı gibi kapıda bekletmedi. Kapıyı ardına kadar açıp gülümseyerek onu içeri aldı.

"Ah, Savannah! Seni bu kadar kısa sürede yeniden görmek ne güzel! Hem de çörek getirmişsin."

"Annem sevgilerini iletti, Bayan Potts. Bugün ödüllü muzlu fındıklı çöreklerinden pişirmişti. Ben de buraya getirip sizinle ve Bay Lee'yle paylaşmak için ısrar ettim."

"Ah, çok nazıksın. Konu Bay Lee'den açılmışken..." Bayan Potts merdivenlere baktı.

Sahanlığın tam ortasındaki aynanın iki yanındaki pencerelerden sızan öğleden sonra güneşi ön girişi birer spot lambası gibi aydınlatıyor, merdivenlerin tepesinde duran adamın suratını gizliyordu. Savannah dikkatle ona baktı ve gözleri ışığa alışınca nefes alıp veriş i normale döndü. Hiç de bir canavar gibi gözük müyordu. O kuvvetli ışığın altında bile, blucinli uzun bacaklarını, tiril tiril mavi gömleğinin altındaki geniş göğsünü görebiliyordu. Işığın en çok vurduğı suratıysa Savannah'nm durduğı yerden pek görün müyordu ama bunun bir önemi yoktu. Asher dimdik ve kendinden emin bir biçimde orada duruyordu. Kız kardeşinin duyduğı dedikodulardaki gibi sırtı kambur bir ucube falan değildi.

Savannah öne doğru bir adım attı ve gülümsemesinin suratına yayıldığını hissederek, "Bay Lee," dedi.

Asher ağır ağır, hafif ama kontrollü bir topallamayla

merdivenlerden inmeye koyuldu. Suratı ve bedeni netleşmeye başladı. Savannah gözleri ışığa alışırken göreceği manzaraya kendisini hazırladı ve ona boş bulunmasın diye Asher'm aldığı yaraları ayrıntılı bir biçimde anlatmış olan gazeteciye içinden dualar okudu.

Aman Tanrım! Aman Tanrım!

Endişeyle dudaklarını yaladı ama onunla göz göze gelince başka bir yere bakmamaya gayret etti. Dönen bir atlıkarıncanın üstünde bakacak bir nokta bulması ve midesi bulanır diye bundan başka bir yere bakmaması istenmiş bir çocuk gibi adeta hayatı buna bağılymışçasına o derin kah-verengi gözlere baktı. Bakışları, Asher'in sağ yanağını kaplayan pürüzlü yara dokusuna, sarkık gözüne veya yanağının altından boynuna kadar uzanan yanık deriye kaymadı. Kulağını kaybettiğini okumuştı ve uzun ve dağınık saçlarının kulağının olması gereken yeri gizlediğini doğrudan oraya bakmasa da fark etmişti. Ona meydan okur gibi gözlerinin içine baktı, gülümsemesi hiç silinmedi ve onunla ten tene tokalaşabilmek için özellikle sol elini uzattı.

Asher, Savannah'yı telefonda şaşırtan o kalın, derin ve aristokratik sesiyle, "Bayan Carmichael," diyerek elini uzattı. Eli yumuşak ve ılıktı. Asher elini nazıkçe sıkarken, Savannah onun derisinin altındaki sert kasları hissedebiliyordu. Bu elinin güçlü olması normaldi, sahip olduğu tek eldi. Yine de gücü ve sertliği onu şaşırttı. Asher gözlerinin içine bakarken yanaklarının kızardığını hissetti.

“Beni görmeyi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim,” dedi. Hayatında hiç haber kaynağı olan birisiyle o denli yoğun bir göz teması kurmamıştı. Bunun son derece gereksiz olduğunu bildiği halde ilk karşılaşma için fazla samimiydi.

“Benim için büyük bir zevk... Ben de şartlarımı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Sesi titremiyordu ama adeta ne yapması gerektiğini biliyormuş da çok uzun süredir bunu yapmasına izin verilmemiş gibi doğallıktan yoksundu.

“Rica ederim.”

“Çikolatalı kek için de teşekkürler... Ancak dün gece yarım saat fazla koşu bandına çıkmama neden oldular.”

Asher hâlâ elini bırakmamıştı. Savannah, teninin ve gözlerinin sıcaklığı arasında pelteye dönmek üzereydi. Bakışlarını aşağı indirip elini çekti. Adama yeniden baktığında Asher, onu incelemesine hazırlanıyormuş gibi çenesini hafifçe kaldırmıştı.

Savannah suratını dikkatle incelememi ama görüş açısının izin verdiği kadarıyla, yara izlerinin en az raporlarda söz edildiği kadar kötü olduğunu görebilmişti. Bakışlarını tekrar aşağı indirerek çantasından bir şey arıyormuş gibi yaptı, en dibine ufak bir defterle bir kalem bulunca bunları onun da görmesi için çıkardı.

“Başlayalım mı?” dedi doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Asher sağlam eliyle merdivenlerin sol tarafını işaret etti. “Önden buyurun.”

Vay canına! Savannah Carmichael, düşündüğünden de sağlamdı. Üstelik daha profesyoneldi. Asher, *acaba bu karşılaşmaya hazır olabilmek için bilgileri nereden aldı*, diye düşündü: Tokalaşmak için ona sol elini uzatmış, yara izlerine dikkat kesilmeyip gözlerinin içine bakmakta ısrar etmişti. Asher onun peşinden merdivenleri çıkarken, tüm bedeni hafif ve hoş parfümüne, üstündeki leylak rengi yazlık elbisenin altında hafifçe iki yana sallanan kalçalarına ve ince belinin hemen üstünde biten krem rengi hırkaya yanıt veriyordu.

“Sola mı sağa mı, Bay Lee?”

“Asher,” dedi. “Sola... Ofisim soldaki ilk kapı...”

Savannah ofisin kapısının önünde durdu ve adeta sihirli bir biçimde onun için açılacakmış gibi bekledi. Asher arkasından uzanıp Savannah’nın ya şampuanının ya da parfümünün kokusunu içine çekerek kapıyı itti. Koku her neyse, inanılmaz bir mucize gibiydi. Kan akışı güneye doğru hızlanırken Asher içinden bir küfür savurdu. Onu tanı mıyordu bile... Savannah birisiyle görüşüyor olabilirdi, hatta nişanlı dahi olabilirdi. Onu bu şekilde düşünemezdi. Daha doğrusu, hiç düşünemezdi.

“Evli misiniz, Bayan Carmichael?”

“Savannah,” dedi Savannah masanın önündeki konuk sandalyesine oturup. “Hayır, bir ilişkim yok.”

Asher bu basit itiraf karşısında midesinin hop edişini hissetmemeye çalıştı.

“Pencerelerin orada otururuz diye düşünmüştüm,” dedi. Ahşap zeminde bir gökkuşağı ışığı oluşturan antik mozaik bir pencereye bakan çift kollu bir sandalyeye doğru yürüdü.

Hızla soldaki sandalyenin arkasına geçip onun için geriye çekti. Kendisiyle röportaj yapılacaksa, en azından Savannah ona baktığında iyi tarafını gördüğünden emin olmak istiyordu.

Savannah oturduktan sonra Asher da yanına oturdu ve uzun bacaklarını sere serpe önüne uzatıp ayak bileklerini kavuşturdu. Savannah çantasını yere koyup ona doğru dönerek bacak bacaküstüne attı.

“Sizi yormak istemiyorum,” dedi nazikçe dönüp ona bakarak.

“Yormazsınız.”

“İtiraf etmem gerekirse kolay kolay yorulacak birisine benzemiyorsunuz.”

Asher onun bu sözlerinde cinsel bir ima aramamıştı ama öyle hissetmişti. Röportaj boyunca yorulmamak için uğraşmaya devam ederken, bakışlarını ona diken Savannah’ın yanından geçmişti. Yanakları kızarmış olmalıydı ki Savannah’nın gözleri irileşti ve başka yöne baktı.

“Yani, formda gözüküyorsunuz demek istemiştım,” dedi belli belirsiz muzip bir ses tonuyla.

“Öyleyim zaten.”

Bu sefer Savannah’nın yanakları kızardı. Asher hafifçe öksürdü. Konuk ağırlamaya, yanı başında güzel bir kadın olmasına alışık değildi.

“Nezaket kurallarını unuttuğumu söylemiştim. Sene-lerdir Bayan Potts haricinde kimseyle vakit geçirmedi-m. Aptalca bir şey söyleyip sizi korkutmak istemem.”

“Kolay kolay korkmam,” dedi Savannah sırtarak.

Asher sadece iyi tarafını göstermeye dikkat ederek ona bakmak için hafifçe yana dönerken, “Başlamadan önce size birkaç soru sormamın bir sakıncası var mı?” dedi.

“Sorabilirsiniz.” Savannah sandalyesinde kıpırdanınca, tatlı poposu sandalyenin Asher’dan en uzak köşesine kaydı. Pembe renkli minik babeti az kalsın Asher’ın bacağına yan kısmını sıyıracaktı.

“Bu makale kimin için?”

“*Phoenix Times...*”

“Onlarla mı çalışıyorsunuz?”

“Bu serbest bir görev,” dedi Savannah bir parça savun-maya geçerek. Asher ona hak vermeden edemedi. Savannah onu neredeyse hiç tanımıyordu. Ne diye *New York Senti-nel*’daki talihsizliğinden söz edecekti ki?

“Duygusal bir öykü mü olacak?”

“Hı-hı...” Savannah yere baktı.

Asher gözlerini kıstı. “Ama bunu yapmak için pek he-vesli değil gibisiniz.”

Savannah başını birden kaldırıp gözlerine baktı. As-her’m onunla yaşadığı en savunmasız andı ve bakışlarındaki azim nefesini kesti. “Öyle demedim.”

“Gözleriniz dedi.”

Savannah sinir olmuş gibi oturduğu yerde kıpırdandı

ve Asher'ı hem şaşırtarak, hem de takdirini alarak, "Daha önceleri New York'ta bir araştırmacı gazeteci olarak çalışıyordum," dedi. "Yaşam tarzı haberleri bana göre değil."

"Ama öykümü yazmak sizin için önemli... Kasabanıza geri döndünüz, çikolatalı kekler..."

"Bu makalenin iyi olması gerek," dedi Savannah bir itirafta bulunarak. "Bir Amerikan kahramanıyla ilgili yürek parçalayan bir yazı olması gerek..."

"Öykümün yürek parçalayıcı olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Savannah'nın gözleri irileşti ve minik pembe diliyle dudaklarını yaladı. Gergin olduğundan öyle yapmıştı ama Asher bundan etkilenmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Etkilemişti. Hem de çok... Sandalyesinde hafifçe ona döndü.

"Siz eskiden tipik Amerikan altın çocuktunuz. Şimdiyse..."

"Şimdiyse keyif adamı Asher Lee..." Bayan Potts'un neşeli sesi odanın sessizliğinde yankılandı. Aralarındaki masaya gümüş bir tepsi koyarken o anın mahremiyetini böldü.

Asher önce kaşlarını çatı ama ev yapımı çöreklerin kokusu aniden dikkatini dağıttı.

Savannah'ya döndü. "Bu sefer de çörek mi yaptınız?"

Savannah bir şey demek için ağzını açsa da Bayan Potts araya girdi. "Evet... Ne kadar da akıllı, tatlı bir kız... Çok da hoş... İki tanesi eksik, Savannah... Dayanamayıp yedim."

Savannah'nın yanakları yine kızardı. Sonra Asher'a baktı ve mucizevi bir şey oldu. Asher yaşadığı ve nefes al-

dığı müddetçe bunu unutmayacaktı, çünkü İsa'nın ekmek ve balık mucizelerini aratmayan, gerçekten de mucizevi bir şeydi. Savannah Carmichael, yani yakından gördüğü en güzel kızlardan biri, suratına bakmıştı. Sonra da gülümsemişti.

Bayan Potts onlarla biraz sohbet edip fincanlarına sıcak kahve koydu. Sonra da Savannah'nın annesinin çöreklerini yerlerken, onları sohbetleriyle baş başa bırakarak çıktı.

“Bir keyif adamı... Bu ne demek?”

Asher omuzlarını silkip çöreğinin geri kalanını bitirdi. “Vaktimin büyük bir kısmını okuyarak geçiririm.”

“Kurmaca mı? Kurmaca olmayan kitaplar mı? Şiir mi?”

“Her şeyden biraz okurum. Sizin bu arada not almanız gerekmiyor mu?”

Savannah, Asher'in uzun bacaklarına baktı. Sorusunun yanıtı *evet* olmalıydı. *Evet, şu anda not alıyor olmam gerekirdi.* Fakat oraya gittiğinden beri, ziyareti profesyonel değil de sosyal amaçlı gibiydi. Bu yüzden de gevşeyip onun sorularına yanıt vermişti. O ortamı defterini çıkarıp not tutarak da mahvetmek istememişti. Düşüncelerini ve gördüklerini yazmak için bütün gecesi vardı. Ayrıntıları her zaman sonradan ona sorabilirdi. Esas önemli olan, kaynağıyla arasında bir ilişki yaratmak değil miydi?

Evet, tabii ki öyleydi. İlk görüşmeleri rahat edecekleri bir zemin oluşturmakla ilgiliydi. Her şeyi doğru yapıyordu.

“Bir dahaki sefere... Bugün sadece birbirimizi tanıyacağız.” Ona gülümsedi. “Bugünlerde neler okuyorsunuz?”

“Ne mi okuyorum? Ha, şey... Kişiler arası ilişkilerle ilgili... Oldukça bilgilendirici bir kitap okuyorum.”

Asher bunu söylerken kızardı. Savannah da bunun onu neden utandırdığını merak etti ama bir şey sormadı. Asher’in sesi kalın, tatlı ve rahatlatıcıydı. Saatlerce onun kitaplardan söz edişini dinleyebilirdi. Ona kulağa huzurlu gelen çocukluktan da söz etti ve orduya katılışından o güne kadar hayatının bir zaman çizelgesini sundu. Böylece, Savannah makalesi için bir çerçeveye sahip olabilecekti. Savannah ne olduğunu anlamadan, çantasındaki telefonunun kilise çanı şeklinde çalan alarmı duyuldu ve bir saatin uçup gittiğini hatırlattı.

Çekingen bir ifadeyle alarmı kapattı. “Sanırım artık sizi rahat bırakma vakti geldi.”

Hayal mi görüyordu, yoksa Asher bunu duyduğuna biraz üzülmüş gibi miydi? Her durumda, artık gerçekten de gitmesi gerekiyordu. Oraya geldiğinden beri esas amacından sapmıştı ve eve gidip çarşamba günkü görüşme için oyun planını hazırlaması gerekiyordu.

Fakat onu en çok şaşırtan şey Asher’ın, suratının daha az hasar gören kısmının daha çok görüldüğü pencere önüne geçtikten sonra, kısa sürede onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu fark etmiş olmasıydı. Sandalyesinin diğer tarafından sarkan protez eli, pek göremediği buruşuk derisi ve olmayan kulağı da onu rahatsız etmemişti. Görebildiği tek şey Asher’ın suratının sol tarafının yıpranmış ve hırpalanmış yakışıklılığı, kusursuz olmayan burnu, zaman zaman parıldayan kahverengi gözleri ve uzun bacaklarını rahatça önünde kavuşturmasıydı.

Asher zeki, hazırcevap ve iyi eğitilmiş bir adamdı. Nezaket kurallarını unutuşuna dair onu uyarmış olmasına rağmen, Savannah henüz bundan eser görmemişti. Hatta suratının sağ tarafını örten dağınık saçlarından oluşan maske olmasaydı kaçırılmayacak bir adam olabilirdi. Hem de hiç kaçırılmayacak birisi...

Oysa işin gerçeği şuydu: Asher onu karşıladığında, sadece gözlerine bakmak için elinden geleni yapmasına rağmen, suratı gerçekten de feci haldeydi. Savannah hayatında hiç o denli hasar görmüş, o denli şekilsizleşmiş, korkunç bir manzara görmemişti. Asher'a suratını buruşturmadan, üzülmeden ve onu çok utandırdığı halde huzursuzluk hissetmeden bakması mümkün olmamıştı.

Bu da ona şunu hatırlattı: Onun arkadaşı olmak için oraya gitmemişti. Öyküsünü anlatmak için oradaydı. Bunları birbirine karıştırmasa iyi olacaktı. *Bu bir iş, Savannah, potansiyel bir arkadaşlık değil. Sakın bunu unutma.*

Ayağa kalkıp veda etmeye hazırlanırken ona baktı. Asher'ın, gözlerini şefkatle ve sabırla karşılarındaki mozaik cama dikmiş olduğunu görünce durup başını cama çevirdi. Çantasını yere koyup sırtını geriye yasladı ve ufukta alçalan güneş her ikisini de renklere boğarken doğrudan gökkuşağı renkli pencerelere baktı. Hiç konuşmadan ve kıpırdamadan, büyülenmiş gibi karşılarındaki güzelim manzaraya, akşamüzeri güneşinde dans eden kırmızılara ve mavilere daldı. O

anın kusursuz sessizliğini bozmak imkânsızmış gibi aklına konuşmak da gelmedi.

Ancak sonradan eve geri döndüğünde neredeyse hiç tanımadığı birisinin yanında hiç konuşmadan çok uzun süre, huzur içinde oturduğunu fark etti.

*Onunla vakit geçirmekten herkesten daha fazla keyif
aldığını anladığın ilk an*

Güneş ışıklarının altındaki o ana rağmen Savannah tüm dikkatini makaleye vermenin önemli olduğunu hissediyordu. Çarşamba günü tam vaktinde çikolata kaplı macadamia fındıklarıyla oraya gittiğinde ve Asher'in onu sahanlıkta karşılamasına fırsat vermeden çalışma odasında buluştuklarında, çok daha profesyonelce davranıyordu. O yukarı çıkarken, Asher ofisinin kapısında şaşkın bir ifadeyle duruyordu. Savannah kendisini bununla doğrudan yüzleşmeye zorladı. Ciddi bir profesyonellikle, Asher'in sağ gözünün sarkıklığı insanı sarsıyor olsa da bunun hatırladığı kadar kötü görünmediğini düşündü. Ona kısaca ve nazikçe gülümsedikten

sonra salına salına ofisine girdi ve mozaik camlı pencerelerin önündeki kollu sandalyelerden soldakine oturdu.

“Size de merhaba,” dedi Asher yanına gelirken.

Savannah, “Merhaba,” diye karşılık verdi ve aralarındaki masaya ufak ses kayıt aletini koyarak kendisini meşgul etti. Bu sefer Asher’ın tuhaf bir yakışıklılığa sahip suratının yarısından etkilenmeyeceğine dair kendisine katı bir kural koyarak gelmişti. Hatta ona hiç bakmasa ve sadece sorularını sorup verdiği yanıtları not alsa çok daha iyi olacaktı. Evet, böylesi daha iyiydi. Ufak kayıt aletini aldı, durdur düğmesine bastı ve çantasına koyup bir defterle kalem çıkardı. “Başlayalım mı?”

Asher yanıt verdiğinde sesi buz gibiydi. “Sizi meşgul etmek istemem.”

“Sizce de daha iyi değil mi? Röportaja odaklanmak yani?”

“Tabii,” dedi Asher uzun bacaklarını bileklerinde kavuşturarak.

Uzun bacaklar yok. Bilekler yok.

Röportaj... Cumaya ilk kısmı yollayacaksın. Dalga geçmeyi kes.

“Evet, Bay Lee...”

“Asher...”

Savannah, “Asher,” dedi ama bu sözcük ağzından çıkarırken yine dikkati dağıldı. Bu ismin seksi bir yanı vardı. İçindeki ş sesinden olmalıydı. “Ne kadar da alışılmadık bir isim...”

“Pazar okulundaki derslerinizi unuttunuz mu, Bayan

Carmichael? Cık, cık... Ben de ailenizin sıkı Metodistler olduğunu duymuştum.”

Savannah şaşkınlıkla, “Pazar okulu mu?” derken, not almayı unuttuğu defteri kucağına düştü.

“Asher, Yakup’la Leah’nın hizmetçisi Zilpah’nın oğullarından biriydi.”

“Yaşça daha büyük, çirkin ve istenmeyen kız kardeş,” deyiverdi öyküyü hatırlayan Savannah.

Asher kaşını kaldırdı. “Ha, demek pazar okuluna gitmişsiniz.”

“Bunu daha önceden duyduğumu biliyordum. Peki, aileniz neden bu ismi seçmiş? Asher’ın inişli çıkışlı bir hayatı olmuş.”

Asher bu sözlere gülümsedi. “Anlamı yüzünden... *Asher* mutluluk demek.”

Bunu yapmamalıydı. Güneşin alçalıp ılıklik yaydığı, yine anı büyütlü kıldığı bir zamanın büyük bir kısmında yakışıklı olan yarım suratına bakmamış olmalıydı. Fakat Savannah mutlu hissettiğinden beri aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki... Ona bakıp gülümsediğinde, hissettiği şey buydu.

Şans eseri, aynı şey az önce tekrarlanmıştı. Savannah Carmichael onun çirkin suratına bakıp gülümsemişti. Asher’ın kalbi çılgınlar gibi perendeler attı ve ona bakarken nefesini tutup o anın birkaç saniyeden uzun sürmesini diledi. Ancak lanet olsun ki Bayan Potts neşeyle merhaba diye-

rek odaya daldı ve ağızda eriyen kurabiyeler ile sıcak kahve getirdi. Kâhyasıyla ciddi bir konuşma yapması gerekiyordu. Düşünceli olmasını takdir ediyordu ama mümkün olan her dakikayı Savannah'yla tek başına geçirmek istiyordu.

Onu iyi tanıımıyordu bile. Sadece pazartesi öğleden sonra telefonda bir saatten biraz daha uzun süreyi birlikte geçirmişlerdi. Fakat Savannah'nın kırk sekiz saat önce araba yolundan evine gidişini izlediğinden beri ondan başka bir şey düşünememişti. Salı ve çarşamba günlerinin büyük bir kısmı Savannah geri gelene dek acı verecek derecede yavaş geçmişti ve kadının bu sefer gayet mesafeli davrandığını görünce de hayal kırıklığı hissetmeden edememişti. Güzel olan tek an, Savannah'nın ona merhaba dediği, tüm suratına baktığı ve Asher'in o alışıldık tiksinti veya acıma ifadesinden eser olmadığını gördüğü zamandı. Savannah ona şöyle bir baktıktan sonra sandalyesine gitmişti. Bir mutantla röportaj yapmak onun için adeta günlük bir olaymış gibi davranıyordu. Asher ise bunun ona umut vermesinden ölesiye nefret etmişti.

Tam umutlanmaktan vazgeçmeye kendisini ikna ettiği anda, Savannah ona ismiyle ilgili bir soru sormuş, gözleri kamaştıran güzelim gülümseyişini armağan etmişti. Asher'in içinden ağlamak geldi. Şiir yazmak geldi. Bayan Potts'un onu insanların arasına karışması için teşvik etmesine minnet duydu. Savannah'nın başından geçen şey ne olursa olsun, onu dünyanın bu küçük ve güvenli köşesine getirmesine sonsuza dek minnettar kalacaktı.

“Çikolata kaplı macadamia fındıkları mı?” dedi ağzı tıka basa doluyken. “Tanrım, Savannah!”

Bayan Potts, Savannah’ya göz kırparak, “Bu kız mutfakta çok iyi,” dedi..

Savannah cılız bir sesle, “Bu kız mutfakta çok iyi,” diyerek pastel pembe renkli hırkasını aynı renk askılı bluzunun üstünden düzeltti. Asher bunu Savannah içeri girdiği anda fark etmişti. Hırkasının göğüslerini sımsıkı kavraması inanılmaz bir manzaraydı ve Savannah her defterinin üstüne eğildiğinde bluzundan içeri bakmaya çalışmıştı. Dış görünüşünün aksine, ne de olsa o da insandı.

“Bugün neden söz ediyorsunuz?” diye sordu Bayan Potts.

“Bay Lee... Pardon, Asher’ın büyüme çağından ve lise döneminden,” dedi Savannah hemen. Yarım kalan kurabiyesini tekrar tabağına koydu.

Bayan Potts, “Tanrım, eminim ki dişçi kayıtları da burada bir yerde olmalı,” diye espri yaptı ama Asher, Savannah’nın yanaklarının kızardığını fark etti. Savannah’nın omuzları düştü ve iç çekerek geriye yaslandı.

“Kabalık ediyorum,” dedi.

“Hiç de değil, canım,” dedi Bayan Potts gitmeden önce omzuna hafifçe vurup. “Buraya iş için geldin. Bunu çok takdir ediyorum.”

Kapı Bayan Potts’un ardından kapanırken Savannah, Asher’a döndü. “Özür dilerim, Asher. Paldır küldür içeri girdim. Bunun *duygusal* bir makale olması gerektiğini sü-

rekli olarak unutuyorum. Sanırım biraz daha insan gibi davranırsam iyi olacak.”

Asher’ın pazar günü söyledikleri zihninde yankılandı: *İnsana bile benzemiyorum. İnsan ırkının arasına karışmaya uygun değilim.* Bayan Potts bunun üstüne derhal Savannah’yla arasındaki benzerliklerden söz etmişti: *Sen elini kaybettin, Savannah’ysa ülkenin en saygıdeğer gazetesinden kovuldu. İkiniz de yaralarınızı sarmak için kasabanıza döndünüz.*

Savannah’nın güzel dudaklarını nasıl sarkıttığına, ona en yakın duran eliyle sandalyesinin kolunu nasıl sıkı sıkı tuttuğuna baktı. Savannah kendi acılarından ve kalp kırıklığından kurtulmak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Dahası ona yardım edeceğine söz vermişti.

Hiç düşünmeden elini uzattı ve Savannah’nın elinin üstüne koydu. Elinin altında, onun elinin yumuşaklığını ve ılıkliğini hissetmek onu şaşırttı. Sonra dehşet içinde neye cüret ettiğini fark etti.

O güzel, genç ve yetenekli bir gazeteci... Acınası, şekilsiz bir adamın ona dokunmasını istemez. Elini geri çekmeye başladığında, Savannah bir anda parmaklarını parmaklarının arasından geçirip elini kaçıramayacağı bir biçimde tutunca şok geçirdi. Suratına bakmadığı için hayretle ellerine baktı. Başparmağını Savannah’nın hareketini kabul edermiş gibi teninin üstünde gezdirirken, uzun süre önce unuttuğu ılıklik damarlarına akıp onu uyandırırken, bedenindeki tüm sinir uçları ve hücreleri elini sıkıca kavramış parmakların o tatlı baskısını hissederken, öylece kalakaldı.

Asher birkaç saniye sonra başını kaldırıp ona baktığında Savannah'nın bakışlarının da tıpkı onun gibi ellerine odaklandığını gördü. Savannah ona baktığında, güzelim kahverengi gözleri mutlu ve şaşkın, cüretkâr ve endişeliydi. "Sorun değil," diye fısıldadı Savannah sanki ondan çok kendisini teselli edermiş gibi. "Arkadaş olmaya başladık."

İşte bu sözlerle, o muhteşem ılıklik hissi buz kesti ve Asher elini geri çekti. Arkadaş... Tabii ya... Savannah onun gibi birisini asla gerçek bir erkek olarak göremezdi. Asher'm kalbi bu beklenmedik darbeyle boğuldu ve tökezledi. Ona gergin bir ifadeyle gülümseyip elini kucağına koydu.

"Büyüme çağımla ilgili sorular soracaktın," dedi yumuşak bir sesle. Büyük hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yaptı. "Bekliyorum."

Savannah *arkadaş* sözcüğünü söylediği anda Asher'in surat ifadesinin nasıl değiştiğini fark etmişti. Bir ödleğ gibi davrandığı için kendisine kızdı. Onun bu hareketine şaşır-mıştı ama Asher'm elini elinin üstüne koyması gibi basit bir hareketiyle kalbinin gümbür gümbür atmaya başlaması onu hayretler içinde bırakmıştı.

Göğsündeki hava boşalmış, midesinde adeta milyonlarca kelebek uçuşmaya başlamıştı. Verdiğı tepkinin o denli sert oluşuna gafil avlanmıştı. Bu da onu endişelendirmişti. Dahası onu korkutuyordu. Ona şimdiden âşık olmuş olması imkânsızdı. Bu yüzden hislerini bir ödleğ gibi yatıştırmış ve ona arkadaş demişti.

“Bana biraz aile tarihçenizden söz eder misin?” dedi dikkatle ayarladığı ses tonuyla.

Asher’ın verdiği yanıtları not alırken, dikkati dağıldı ve huzursuzluğunu gidermeye çalıştı. *Böylesi daha iyi... Bundan sonra on seans daha var ve Patrick’e kapıldığın gibi ona kapılamazsın, seni aptal kız. Patrick’e âşık oldun da ne oldu? Hem suratı Freddy Krueger’ı andıran birisine gerçekten de âşık olabilir misin?* Bu düşüncenin acımasızlığı onu şok etse de bir yandan bunun iş ve eğlenceyi ayrı tutma çaresizliğinden kaynaklandığını biliyor ama durum onu daha da çok endişelendiriyordu. O da çoğu kişi gibi korktuğunda en kötü haline bürünüyordu.

“Sanırım Lee ailesinin her zaman Danvers’da yaşadığını söylenebilir ama muhtemelen son ferdi ben olacağım.” Asher kahve fincanını alıp bir yudum içerken, Savannah canını sıkmış gibi pencereden dışarı baktı.

Savannah aldığı notlara baktı: *Son ferdi ben olacağım.*

“Bu çok saçma,” deyiverdi.

“Pardon?”

“Bu çok saçma,” dedi Savannah daha yumuşak bir sesle.

“Sanmam,” dedi Asher kahvesinden bir yudum daha alıp çenesini dikleştirerek.

“Danvers’daki son Lee siz olmayacaksınız.”

“Sonraki soruyu alayım,” dedi Asher alçak ve bezgin bir sesle. “Yoksa bugünlük paydos diyelim mi?”

Savannah kucağındaki defteri diğer tarafa çevirdi. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Sadece onu incitmiş olmaktan do-

layı kendisini kötü hissettiğinden değil, dediği şeyi inanarak söylediği için. *Gerçekten* de arkadaş oluyorlardı. Hatta Patrick'i gördüğünde, hiç o gün Asher'ı gördüğü kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Son iki gün kopuk konuşmalarını ve güneşin batışını birlikte izledikleri o inanılmaz anı düşünerek geçmişti. Zaten Scarlet haricinde Danvers'da hiç arkadaşı yoktu. Scarlet da bütün vaktini Trent'le geçiriyor, düğünü için planlar yapıyor, geleceklerini hayal ediyordu. Asher'la tanışmak umut vaat eden, özel bir deneyim olmuştu ve Savannah'nın, makalesi için bu öyküye gerçekten de ihtiyacı olmasına rağmen, onun arkadaşlığını da istiyordu.

"Arkadaşlık sadece bir başlangıç teklifi olabilir," diye fısıldadı yanaklarının alev alev yandığını hissederek. Bunları söylemek biraz fazla imalıydı ama görünüşü yüzünden ondan hoşlanmadığını düşünmesini istemiyordu. Kahretsin, bu işte hiç iyi değildi.

"Pardon?" dedi Asher muhtemelen Virginia Üniversitesi'nde kusursuz hale getirdiği o baskın ve kayıtsız ses tonuyla.

"Öne sürdüğüm şey arkadaşlık değildi."

Asher hafifçe ona döndü. "Poker terimleri mi kullanıyorsunuz, yoksa aklımı mı oynatıyorum?"

Savannah kıkırdamamak için kendisini tutunca dudakları titredi. Konuşmanın tamamı saçmalığa dönüşmüştü.

"Artırmam mı gerekiyor?" dedi Asher bir espri yaparak.

"Oyundan çekilmeyin yeter." Savannah gülümsüyor, görünüşüne ve sekiz senedir neredeyse evden hiç çıkmamış olmasına rağmen onunla vakit geçirmekten ne kadar hoşlandığını düşünüyordu. Ondan hoşlanıyordu.

Asher'ın kafası karışmıştı. Fincanını tabağına koyup hafifçe dönerek gözlerinin içine baktığında biraz da bunu duyduğuna memnun olmuştu. "Rüyamda bile göremem."

Bir saat sonra, Asher ona yurtdışındayken öğrendiği bütün numaralarını anlatmıştı ve Savannah'nın telefon alarmı çaldığında, Asher'ın büyüme çağıyla ilgili hiçbir şey bilmediğini fark etti. Ancak yedi kartlı oyunu bir daha asla eskisi gibi oynamayacağı kesindi.

Asher çantasına bakarak, "Bir dahaki sefere alarmı evde bırakın," dedi ama ayağa kalkmaya yeltenmedi. Gökkuşağı renklerinin arasında tembel tembel bacaklarını esnetti ve elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi.

Savannah, Asher'm saçlarına bakarak, "Neden kesmiyorsun?" diye sordu. Sonra, *keşke bu sözleri geri alabilsem*, diye düşündü.

Asher'ın gevşemiş ve huzurlu ifadesi bir anda gerildi. "Bir şeyleri gizliyor."

Savannah sandalyesinin ucunda oturacak biçimde doğrudan ona dönse de Asher hâlâ yan oturuyordu.

"Asher," dedi nazikçe. "Düşündüğün kadar kötü değil."

"Savannah," dedi Asher ona bakmadan. Suratının sağ tarafı öfkeden kaskatı kesilmişti. "Her santimi düşündüğüm kadar kötü... Suratımı görme zevkine her gün ben erişiyorum."

Savannah ilk önce tereddütle, sonra daha büyük bir cesaretle elini uzatarak avcunu Asher'm blucinin ılık kumaşının üstüne dayadı. "Bana bak."

"Hayır," dedi Asher, Savannah'nın eline bakıp. Boğazının gerisinden hafif bir inleme sesi yükseldi.

“Lütfen, bana bak. Arkadaş olduğumuzu unuttun mu?”

“Zaman doldu,” dedi Asher sakın ama kararlı bir sesle. Başını tamamıyla diğer yöne çevirdi.

Savannah yutkunup elini çekti, çantasını aldı. Tam gidecekken, Asher bir anda sertçe ve hışımla bileğini kavradı ama Savannah elini geri çekmeyince tutuşunu biraz yumuşattı.

“Cuma gelecek misin?”

“Tabii ki...”

Başparmağı Savannah’nın bileğinin iç kısmını ağır ağır ve hipnotize eden hareketlerle okşarken, Asher’in parmakları biraz gevşedi.

“Güzel,” dedi elini serbest bırakıp.

Savannah merdivenleri yarılayana dek nefesini tuttuğunu fark etmedi.

Scarlet cuma sabahı kahvaltı sofrasında ablasının karşısına oturarak, “Eee, nasıl gidiyor?” diye sordu. Münzevi Lee’yle röportaj ne âlemde?”

“Ona öyle deme,” dedi Savannah kız kardeşine dik dik bakıp.

“Amma da alingansın.”

“Alingan falan değilim. Sadece biraz saygılı ol. O, ülkesine yaralanıp dönmüş bir savaş gazisi...”

“Bak sen. İşin aslını bilmesem birisinin birisinden hoşlanmaya başladığını söyledim.”

“Kes sesini, Scarlet.”

“Vanna ve Asher bir ağacın tepesinde, Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R...”

“Tam bir veletsin,” dedi Savannah bir parça kızarmış ekmek dilimine uzanıp Scarlet’ın gümüş çatalını yere düşürerek.

“Aman Tanrım!” diye iç çekti Judy. “Bunlar küçücük kızlar gibi birbirine sataşan yetişkin kızlarım olamaz.”

Scarlet, “O başlattı,” diyerek ablasına dil çıkardı. “Yeni gözdesi yüzünden bana alınganlık yapıyor.”

“Katie Scarlet, bu sabah büyük bir düğün siparişi vermek için dükkâna gideceğini sanıyordum.”

Scarlet mutfak saatine baktı ve bir anda yerinden fırladı. Savannah’nın elindeki ekmek dilimini de kaptı. “Tüh, geç kaldım! Teşekkürler, anne!”

Judy ve Savannah onun ardından baktılar ve Judy küçük kızının yerine otururken ikisi de gözlerini devirdi. “Sadece şaka yaptığını biliyorsun.”

“Biliyorum ama... O, iyi bir adam. Bu kasaba ona gerektiği gibi davranmamış.”

“Eh, bunu değiştirebilecek birisi varsa bahse girerim ki benim kızımdır.” Savannah’nın suratına düşen saçlarını geriye atıp yanağını şefkatle tuttu. Sonra da masadan kalkıp hazırladığı karışımı kontrol etti. O sabah, limonlu tarçınlı kekler pişiriyordu. Savannah’nın ağzı sulandı.

“Biliyor musun, annesini tanıyordum. Pamela Lee...”

Savannah bunu duyunca şaşkınlıkla kahve fincanını masaya koydu ve afallamış bir halde, sırtı dönük olan annesine baktı. “Sahi mi?”

“İyi tanıımıyordum tabii. O, Pamela Lee’ydi, bense sadece Big Chimney, Batı Virginia’nın ücra bir yerinden gelmiş Judy Calhoun Carmichael’dım.”

Savannah, nezaket göstererek Danvers’in da birçok kişiye göre ücra bir yer olduğunu hatırlatmadı. “Ukala mıydı?”

“Tam aksine, çok hoş bir kadındı. Gerçek bir hanımefendiydi. Sadece aynı çevreden değildik, tatlım.”

“Onunla nasıl tanışmıştın?”

Judy çerçevesi mavi kurdelelerinin bulunduğu duvarı işaret etti. 1995 ve 1997 arasında sadece beyaz boyalı, ahşap bir haç duruyordu. “Neden hiç 1996’ya ait bir şey olmadığını merak etmedin mi?”

“Tabii ki ettim.”

“Ama hiç sormadın.”

“Bir nedeni vardır diye düşündüm.”

“Pamela Lee ve ben, babanla buraya taşındığımız 1987 senesinden beri her sene o mavi kurdele için yarıştık. Fuar alanı buraya çok yakındı, herkes de tattıkları en lezzetli yemekleri yaptığımı söylüyordu. İlk sene, diğer yarışmacılardan bazıları bana Pamela Lee’yi kimsenin yenemediğini söylediler. Ayrıca, yemek yarışmasının sponsoru olduğu konusunda beni uyardılar. *Dikkat et de çöreklerin onunkilerden daha lezzetli olmasın*, dediler. Sonra ne oldu biliyor musun?” Judy kızına gülümsedi. “Çöreklerim daha lezzetli oldu. Elimde değildi.”

Duvarın en solundaki ilk mavi kurdeleyi gösterdi. “O sene, herkesin Pamela Lee’nin kırmızı ikincilik kurdelesini kazandığını hatırladığı seneydi. Fakat gerçekten de hanımef-

fendi bir kadındı, Savannah. Ertesi sabah, bana bir düzine maviye boyanmış gül ve üstünde 'En iyi aşçı kazandı' yazan bir not yolladı. Asla pes etmedi. Aradan seneler geçtikçe top keklerim, kurabiyelerim ve çöreklerim onunkileri yendi. Her sene o mavi güller hiç istisnasız kısa bir tebrik notuyla ön kapımıza geldi. Böylece, galibiyetimin keyfini çıkarabilirdim. Pamela Lee çok klas bir kadındı.”

Judy kurdelelere sevgiyle gülümseyip, şefkatle çerçevelerini okşadı.

“1996,” dedi Savannah alçak sesle. Gözleri dolmuştu. “Pamela Lee’nin bir uçak kazasında öldüğü sene...” Annesi dönüp ona evet der gibi başını sallarken, onun da gözleri dolmuştu. “O sene, hiçbir şey pişiremedim. Yapamadım. O zavallı çocuk, annesiyle babasını kaybetti ve o kocaman evde tek başına kaldı. O sene yarışmaya katılmadım. O ufak beyaz haç da hayatımda tanıdığım en hoş kadın olan Pamela Lee’nin anısınadır. Bana yenilgide nasıl zarif davranılacağını öğretti. Bana karşı ne kadar iyi davrandığını asla unutmayacağım, Savannah.” Judy önlüğünün ucuyla suratını silerken, Savannah da gözyaşlarından etrafı bulanık görüyordu.

“Ah, anne... Senelerce o haça baktım ama ardındaki öyküyü hiç bilmiyordum.”

Annesi hazırladığı kek karışımından bir kaşık alıp özenle bir üçgen biçimi verdi, sonra da yıpranmış, iyi yağlanmış fırın kâğıdının üstüne yerleştirdi. “Eh, artık biliyorsun. O çocuğun yanında güzel davran hayatım, tamam mı? Onun yanında güzel davran.”

“Tamam, anne...”

“Bugün ona bu keklerden götür.”

“Emredersiniz, efendim.”

Annesi keklerine dönmekten önce Savannah’ya bilmiş bir gülümseme fırlattı.

“Bir de hazır olduğunda, o genci akşam yemeğine getir,” dedi başını biraz çevirerek.

Birkaç saat sonra, Savannah notlarını sıraya dizmiş, taslağını *Phoenix Times*’daki Maddox McNabb’e e-posta olarak yollamıştı. On beş dakika sonra telefonu çalınca şaşırdı.

“Alo? Ben Savan...”

“Carmichael... Ben Maddox McNabb... Bu iş olmaz.”

Savannah şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, dışarı çıkıp çaresizlik içinde verandadaki salıncağa çöktü.

“İşe yaramaz mı?”

“Daha önceden araştırmacı gazetecilik yaptığını biliyorum. O yüzden hemen konuya geleceğim. Bana yolladığın şey duygusal değil.”

“Bir kasabanın bir kahramanın geri dönüşünü nasıl reddettiğiyle ilgili.”

“Moral bozucu... İnsanların bir gaziye daha iyi davranmış olabilecekleri bir zamanı hatırlayıp kendilerini kötü hissetmelerine neden olur.”

Savannah hafifçe ofladı. *Bunun nesi yanlıştı?*

“Kimse Dört Temmuz’da bu tür bir şey okumak iste-

mez. Ülkemiz ve kendimiz hakkında iyi şeyler hissetmek istiyoruz. Bize seksi ya da en azından tipik bir Amerikan öyküsü gerekiyor, ülkemize hizmet edip de geri döndüklerinde bok gibi davranılan insanlarla ilgili bir ifşa öyküsü değil.”

Savannah spor ayakkabısının ucuyla kendisini itti ve salıncağın sallanarak onu daha da melankolik hale getirmesine izin verdi.

“Şey, bilemiyorum,” dedi. “Bence önemli bir bakış açısı...”

“Hayatından bezmiş olanlar için mi? Evet... Yaşam Tarzı bölümü içinse hayır...” Maddox iç çekti. “Üzgünüm, Carmichael. Bunun işe yarayıp yaramayacağını...”

Bu kadarı yeterdi. Panik hissi ayağa fırlamasına neden oldu ve ağzı yeniden işlemeye başladı. “Anlıyorum, Bay McNabb... Seksi ve tipik Amerikan... Aradığınız kız benim. Bana yarına kadar müsaade edin, efendim. Size yepyeni bir taslak yollayacağım. Aynı konuda... Bakış açısı farklı olacak.”

“Araştırmacılıkla ilgili bir iş bulsan daha iyi olabilir, Carmichael. Ben gerçekten de...”

“Biliyorum, efendim. *Kendimi* tanıyorum ve bu işi *istiyorum*. O yüzden, dediğinizi yapacağım. Neye ihtiyaç varsa, onu yollayacağım. Yarın... Notları bekleyin.”

McNabb’in başka bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Asher çalışma odasında kafese tıkılmış bir aslan gibi volta atıyor, Savannah Carmichael’in kapısında belireceği

zamana dek olan uzun saatleri geçirmeye çalışıyordu. Sorun şuydu: Artık sevgili kitaplarına odaklanamıyordu. Jennifer Crusie bile okuyamıyordu çünkü her kadın kahraman Savannah'ya dönüşüyordu, her yakışıklı erkek başkarakterse başka birine dönüşüyordu.

Çarşamba günü Savannah o alçak ve kararlı ses tonuyla, "Bana bak," demişti. Asher sonradan onun dediğini yapmaya ne kadar yaklaştığını fark etmişti. Savannah çiçekli yazlık elbiseleriyle ve tatlı gülücükleriyle onu bir erkek olduğuna, kendisinin de bir kadın olduğuna inandırmaya zorluyordu. Kendisini bir erkek gibi hissetmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Çünkü değildi. Yani aslında öyleydi, ama bir yandan da değildi. Bir erkeğin hissedebileceği tüm arzuları hissediyor, onu gördüğü anda bedeni gerilip harekete geçiyor, o seksi kahkahası ve muhteşem gülümsemeleri için yaşıyor; ona dokunurken, okşarken ve olabildiğince içine girerken bedeninin yumuşaklığını hissetmeyi istiyordu. Bunu yaparsa Afganistan, EYP'ler, ölen ebeveynler ve senelerce yaşanan yalnızlıklar asla var olmayacaktı.

Fakat kendisi *bütün* bir erkek değildi. Evinden bile çıkamıyordu. Elinin kolundan ayrıldığını hissederken ve Onbaşı Lagerty'nin bedeni yanında patlarken buz gibi terler dökerek, çığlıklar atarak uyanıyordu. Kollu iki sandalyenin sağladığı o güvenli balonun içinde, günün doğru ışığının altında onunla konuşabiliyor, onu tanıyabiliyor, hatta elini tutmak için uzanabiliyordu. Yine de hayatına *yaşamak* de-

nemezdi ve Savannah hayat deneyimi olan birisiydi. Gün ışığında yaşardı, gölgelere sığınarak değil.

Tüm bu düşüncelerine rağmen belki genç, güzel ve kadın bir arkadaş bir yana, senelerdir hiç arkadaşı olmadığı için Savannah Carmichael onun için özeldi. Özelden de öte, bir mucize gibiydi. Canavarın şatosuna gelen ama orada, canavarın aklına hayaline gelmeyecek kadar insan olduğunu keşfeden güzel bakireydi.

Öpüştüğümüz anda beni tekrar bir prence dönüştürecek büyümlü bir gülüm olmaması çok yazık... Her zaman böyle kalacak olmam da öyle...

Banyonun kapısını ve ışığını açıp boy aynasında kendine baktı. Savannah ona neden saçlarını kesmediğini sormuştu. Saçlarını kenara atıp eskiden kulağının olduğu yere baktı. Başının yan tarafından öfkeli, buruş buruş derisi fırlamıştı.

“Artık Maryland’de inanılmaz ameliyatlar yapıyorlar,” dedi Bayan Potts alçak sesle arkasından. İçeri girip lavabonun yanındaki askıya iki tane yeni yıkanmış el havlusu astı. “Arayıp sadece bir randevu almak yetiyor.”

“Bunu düzeltemezler,” dedi Asher.

“Tamamıyla değil ama fotoğraflardan bazılarını görmelisin. Yeni bir kulak yapabiliyorlar. Ayrıca, bedeninin diğer kısımlarından deri...”

“Yeter!”

Bayan Potts bu konuyu Asher’la konuşmaması gerektiğini biliyordu. Devam edecek olursa konuşma can sıkıcı bir hal almaya başlayacaktı. Çok az şey Asher’ı yara izlerini— ister bir doktor, ister bir danışman, ister Matilda J. Potts

olsun— yeniden bıçak altına yatırmasını isteyen birisiyle konuşmaktan daha fazla rahatsız ederdi. Bu, onun kararıydı. Sadece onun... Bayan Potts pes etmiş gibi ellerini kaldırdı. “Hazır olduğunda...”

“Olmayacağım.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Bayan Potts kapıya ilerleyerek. “Şimdi bakma ama istesen de istemesen de yaşayanların dünyasına yeniden adım attın. Artık geri dönemezsin.”

Asher kapıyı sert bir şekilde kapattı ve topallamasını kontrol ederek ağır ağır masasına gidip sandalyesine oturdu.

İşin bir yüzü şöyleydi: *Her zaman böyle kalacak olmam ne kötü...*

Diğer yüzüyse şöyleydi: *Artık Maryland’de inanılmaz ameliyatlar yapıyorlar. Fotoğraflardan bazılarını görmelisin.*

Onu yanına gitmeye zorlayan dizüstü bilgisayara baktı, kapağını açtı ve senelerdir ilk kez çalıştırdı.

*Berbat göründüğün ve onun umursamadığı
ilk zaman*

Savannah'mın sorunu, başka bir bakış açısı yakalayamamış olmasıydı, çünkü Asher'in öyküsünü anlatmanın bir başka yolunu ne kadar çok düşünürse düşünsün, aklı sürekli olarak araştırmacı düşünce tarzına gidiyordu. Saat 15.55'te araba yolunda Asher'in kapısına doğru ilerlerken, aklına gelen birkaç fikri düşündü. Tamam, Danvers'in onu nasıl dışladığına odaklanmayacaktı. Belki de patlamanın öyküsünü yazabilirdi: Mayınları, nasıl kablolarla tetiklenen EYP gibi kontrol etmemişlerdi? Bir doktor nasıl o kadar büyük bir tehlikeye atılmıştı? Ve neden?

Ne yaptığını fark etti. Yine aynı şeyi yapıyordu. Duy-

gusal bir öykü yazacakmış gibi değil, sıkı gazetecilik yapacakmış gibi düşünüyordu. *Lanet olsun!*

Bayan Potts her zamanki neşeli haliyle kapıyı açtığında, Savannah'nın elinde olduğunu unuttuğu üstü folyo kaplı tabağa baktı.

"Tanrım, bugün beni baştan çıkarmak için en getirdin?"

"Limonlu tarçmlı kek," dedi Savannah. Sonra da başını kaldırıp yağlı kadına kocaman bir gülümseme fırlattı.

"Canım, bunun söyleyeceğin için özür dilerim ama bugün pek de iyi gözüküyorsun."

Savannah yaşlı kadının onu tepeden tırnağa süzdüğünü gördü. Kahretsin! Savannah bir bakış açısı bulmaya öylesine odaklanmıştı ki Scarlet gibi süslenip püslenmeyi unutmuştu. Üstünde beyaz renkli Ked ayakkabılar, paçaları bacaklarının üst kısmında özensizce kesilmiş eski bir blucin ve sol memesinin üstünde bir parça hardal lekesi olan siyah renkli, yuvarlak yakalı bir tişört vardı. Saçlarını ensesinde gevşek bir topuz biçiminde bağlamıştı. Berbat gözüküyordu ama bir yandan da kendisi gibi gözüküyordu.

"Ben buyum," dedi çekingen bir gülümsemeyle. Dağılmış birkaç kahverengi saç telini topuzuna sıkıştırdı.

"Şey, ben de aslında kız kardeşin sana ne zaman çiçekli ve pembe şeyler ödünç vermekten vazgeçecek diye bekliyordum."

"Gözünüzden hiç bir şey kaçır mı, Bayan Potts?"

"Çok nadiren, canım... Yaklaşık olarak yüz senedir yaşıyorum."

“Eh, o halde bu sizi şaşırtmayacak: Hiçbir şey pişirmesini bilmem. Yani, gözlerimi kısarak bir yemek kitabını okumuyorsam ve mutfakta büyük bir dağınıklık yaratmadıysam pişiremiyorum. Pişirdiklerim yenebilecek gibi olduğunda kendimizi şanslı sayıyoruz. Öte yandan, annem ödüllü bir aşçıdır. Kız kardeşim de fena değildir. Ben mi? Mutfakta bir felaket gibiyimdir. O yüzden şu, ‘*Savannah muhteşem bir aşçı, değil mi,*’ lafını bir kenara bırakalım. Kendimi dürüst davranmıyormuşum gibi hissediyorum.”

Bayan Potts’un gözleri irileşti ama sonra mutfağa dönüp aklına bir şey gelmiş gibi, “Nasıl istersen, canım,” diye seslendi.

Savannah ön girişteki vestiyerin aynasına dönüp suratına baktı. Hiç makyaj yapmadığı için her zamankinden de sade gözüküyordu. Dağınık topuzunu bozdu ve güzelce yeniden topladı. Sonra tişörtünü ağzına götürüp hardal lekesini yaladı ama bu sadece lekenin daha ıslak ve koyu renkli görünmesine neden oldu. Artık daha çok belli oluyordu. Aynadaki yansımasına bakıp gözlerini devirdi ve merdivenlerden çıkmak üzere arkasını döndüğünde, Asher’in sahanlıktan onu izlediğini fark etti. Tiril tiril haki renkli pantolonuyla ve içine soktuğu kısa kollu gömleğiyle, köklü bir ailenin sahip olduğu zarafeti yansıtıyordu. Oysa Savannah...

“Kapının çaldığını duydum. Kaybolduğunu sandım.”

Savannah merdivenlerin dibinde durdu ve Asher’in onu tepeden tırnağa süzdüğünü, üstünde çiçekli hiçbir şey olmadığını ve o tipik Güneyli cazibesinin yerinde yeller estiğini fark edip ona bir sahtekâr diyerek kovmasını bekledi.

“Hiçbir şey pişirmesini beceremem,” dedi.

“Duydum.”

“Ama annen pişiriyormuş. Bugüne dek bilmiyordum.”

Hâlâ sahanlıkta dikilen, öğleden sonrası güneşinin arkadan aydınlattığı Asher’in gözleri bir şeyi hatırlamış gibi irileşti. “Sen Judy Carmichael’ın kızısın...”

Savannah evet der gibi başını salladı ve birden annesinin kazandığı o çok sayıdaki mavi kurdele için özür dilemesi gerekirmiş gibi çılgınca bir hisse kapıldı.

“Demek getirdiğin her şey bu yüzden o kadar lezzetliymiş.”

“Annem sevgilerini yolladı. Anneni severmiş. Hem de çok...”

“Annem de senin annene bayılırdı.”

“Çiçekli elbiseleri de sevmem.”

“Ben de... Topallayışımı gizlemiyor.” Ağır ağır, dikkatle merdivenleri inmeye başladığında, Savannah ağır hareket ettiği takdirde topallamasının pek belli olmadığını fark etti.

“İşte, ben buyum,” dedi Asher ona yaklaşırken. Asher onun o pespaye haline bakarken, kollarını iki yanına sarkıttı.

“Seni olduğun gibi beğendim.”

Savannah ofladı. “Kesik bir blucin, lekeli siyah bir tişört giyiyorum ve saçlarımı dağınık bir topuz biçiminde topladım.”

“Bana uyar.”

“Kız kardeşim...”

“Kız kardeşini tanı mıyorum ama senin tarzın değilse çiçekli elbiseleri onda kalabilir.”

“Berbat gözüktüyorum.”

Asher karşısına dikildi, bedenini suratının yanık tarafı merdivenlere bakacak biçimde hafifçe çevirdi ve sağlam gözüyle onu yavaşça, tembel tembel, neredeyse... erotik bir biçimde tepeden tırnağa süzdü.

“Buna berbat diyorsan, cennet tanımımı gözden geçirmem gerekecek. Belli ki cennete düşük değer biçmişim.”

Savannah o anda yapacağı şeyi bilerek yapmadı. Önceden düşünmemişti. Sadece yaptı. Kolunu uzatıp avcunu ona en yakın duran yanağın pürüzsüz yenine dayadı ve gözlerinin içine baktı. *Sadece bir öykü olman gerekiyordu.*

“Teşekkür ederim, Asher,” dedi.

Asher’ın dünyası fırl fırl dönüyordu. Bir başka insanın ona şefkatle ve sevgiyle isteyerek dokunuşunun yarattığı hisse alışırken gözlerini bir an için kırpıştırarak kapattı. Bayan Potts’un arada sırada omzuna dokunması veya giderek arası açılan doktor ziyaretleri haricinde, senelerdir ona başka birisi dokunmamıştı. Savannah’nın elinin ılıklığı, teninin hafifçe tenine değışı öylesine beklenmedik ve aklını uçuran türdendi ki yanağı o dokunuşun yaydığı tatlı elektrikle titredi.

Savannah elini çekince gözlerini açtı.

“Ö-özür dilerim. Bunu yapmaya...”

“Şikâyetçi değilim, Savannah.”

Savannah kaşlarını çatınca, Asher onun içinde bir savaş verdiğini hissetti. “Profesyonelce değildi.”

“Ama arkadaş olmaya başladığınıza karar vermiştik. Pratiğimi kaybetmiş olsam da sanıyorum ki arkadaşlar zaman zaman birbirlerine dokunurlar.”

Savannah’nın omuzlarını ta yukarıya kadar kaldırdığını gördü. “Bugün berbat durumdayım.”

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

“Benim *seninle* röportaj yapmam gerekiyordu.”

“Arkadaşlar önce gelir, iş sonra...”

Asher elini uzatınca, Savannah dalgın dalgın elini tuttu ve Asher onu ofisine giden merdivenlere doğru götürdü. Savannah elleri birbirine değer değmez parmaklarını onun-
kilere kenetlendiğini fark etmiş miydi? Bunu yapmak Savannah’nın kalbinin de onunki kadar hızlı çarpmasına neden oluyor muydu?

“Bakış açımı beğenmediler,” dedi.

“Bakış açm mı?”

“Maddox McNabb, *Phoenix Times*’ın editörü... Ona yolladığım öyküyü beğenmedi. Savaştan geri dönen bir askerın ruh hali aracılığıyla, onu hoş karşılamayan öz kasaba-sının yarattığı etkiyle ilgili bir öykü yazmak istiyorum.”

“Çok neşeliymiş,” dedi Asher. Bir yandan da doğruları yansıttığı halde gazetenin o kadar acıklı bir öyküyü reddet-mesine sevindi.

“Yeteri kadar seksi bulmamışlar.”

Asher merdivenlerin tepesindeki balkonda durdu ve iki basamak aşağıdaki Savannah’ya hayretle baktı. “Seksi mi? Onlara *benden* söz etmedin mi?”

Savannah gözlerini devirip güldü. “Seksi olmak için güzel olmaya gerek yok. Sen gayet seksisin, Asher.”

İki dakika içinde Asher’ın dünyası ikinci kere resmen yerinden oynamıştı. Dalga geçiyor mu diye suratına baktı ama ters bir ifade göremedi. Savannah bunu o kadar samimi bir biçimde söylemişti ki adeta inanarak, doğru olabilirmiş gibi konuşmuştu. Asher’ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Teni zevkten yanmaya başlamıştı. Arkasını döndü, onu ofisine soktukten sonra tereddütle elini bırakıp kapıyı kapattı.

Seksi... “Eminim öyleyimdir.”

“Bacakların birer sütunu andırıyor,” dedi Savannah tatlı bir sesle. Çalışma odasının ortasında durdu ve ona bakmak için döndü.

Asher’ın bakışları onu tepeden turnağa inceledi; Savannah’nın paçaları kesik şortunu üstüne geçirdiği bronzlaşmış ve uzun bacaklarına bakınca, aklına lisedeki yaz geceleri, eskiden kusursuz olan bacaklarının bir piknik örtüsünün üstüne uzanmış hoş ve istekli bir kızın bacaklarına dolandığı zamanları hatırladı. “Seninkiler de öyle...”

Savannah’nın yanaklarının kızarışını izledi ve bundan büyük keyif aldı. Savannah ona bakıp başını salladı.

“Bu kitapların hepsini okudun mu?”

Konuyu değiştiriyor. Peki...

“Evet...”

“Hepsini mi?”

“Sekiz senedir buraya sosyal amaçlı gelen ilk ziyaretçimsin, Savannah. Evet...”

Savannah ellerini arkasında kavuşturarak kitap sırtlarının daha renkli olduğu rafa bakmaya gitti. *Romans... Tahmin etmeliydim.* Asher onu engin edebiyat dışı kitaplarına götürüp, gizemli dünyaya dair bilgileriyle onu şaşırtarak dikkatini dağıtmak istemişti, ama çok geç kalmıştı. Savannah neye baktığını çoktan anlamıştı. Asher dalga geçeceğini tahmin ederek buna kendisini hazırladı.

Şımarık bir ifadeyle ona bakarak, "*Hepsini demiştin, değil mi?*" diye sordu.

Tanrım, bu kadın inanılmaz.

"Ne diyebilirim ki? Romansa zaafım vardır."

"Şey, bu... Seksi bir şey," dedi Savannah tekrar kitaplara dönüp. "Belki de savaşta yaralanıp geri dönen ve romanstan başka bir şey okumayan bir gaziyle ilgili bir makale yazmalıyım."

Asher omuzlarını silkti. Fikir hoşuna gitmemişti ama insanların ona acıyacağı makaleden daha iyiydi.

Savannah, Asher'ın daha yukarıdaki raflara erişmesine olanak sağlayan, duvara yaslanmış merdiveni gördü ve birkaç basamak çıkıp gözüne çarpan en şatafatlı kitabı aldı. Kitabın arkasını okuduktan sonra kapağını ona çevirdi. "*Faslı'nın Bakiresi* mi?"

Asher kitabı ondan almak için elini uzattı ama Savannah kolunu başının üstüne kaldırıp özetini okurken bir filmin ön izleyicisini taklit ederek konuşmaya başladı:

"*Uzak bir diyardan gelen koyu tenli yalnız bir adam... İngiltere'nin yeşil kıyılarından dolgun göğüslü bir dilber...*"

“Ver onu bana,” dedi Asher yine elini uzatıp.

Savannah kıkırdadı. “...Birbiriyle savaşılan tutkularını fethediyorlar... Savaşılan tutkular, Asher!... ikisi.”

Asher yine kitabı almak için uzanınca, Savannah geriye çekildi ve dengesini yitirdi. Savannah düşerken Asher kolunu bir sarmaşık gibi onun beline doladı, Savannah hızla Asher’ın göğsüne çarptı ve Asher ayakları yere değene dek onu sıkıca kendisine doğru tuttu. Ayakları yere değdiğinde de onu bırakmadı.

Nefessiz kalan Savannah hafif hafif nefes alıp veriyor, Asher’ın suratına bakarken göğüsleri onun göğsüne dayanıyordu. “Çok üzgünüm.”

“Ben değilim.” Asher bedenindeki tüm kanın tek bir yere akın ederek başını döndürmesini hissetmemeye çalıştı. Göğsü harcadığı çabadan değil, Savannah ona o kadar yakın olduğuna kollarında ona yaslandığı için hafifçe inip kalkıyordu. O anda ölse mutlu ölürdü.

“Asher,” dedi Savannah hâlâ kesik kesik nefes alıp verirken. Dudaklarını yalayıp birbirine bastırdı. “Şu anda iyiyim.”

Asher onun ne dediğini fark edince, kolunu gevşetip geriye doğru bir adım attı ve kitabı ona verdi. Savannah dalgın dalgın sayfaları karıştırırken, başını hafifçe yana eğdi.

“Beni tuttuğunda, sağlam kolunu kullandın.”

Asher evet der gibi başını salladı.

“Diğer kolunu neredeyse hiç kullanmadığını fark ettim.”

“Çünkü kullanmıyorum.”

“O zaman neden bir protez kullanıyorsun?”

“Sadece sen geldiğinde takıyorum.”

“Neden?”

“Kendini daha rahat hissetmen için...”

“Bunu yapma...”

“Neyi?”

“Çıkar onu.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü ben ne bir şey pişirebiliyorum ne de çiçekli elbiseler giyiyorum.”

Asher’in bedeninde aynı anda iki şey meydana geldi: Kalbi patlayacak kadar kabardı ve beyni yüksek alarma geçti. Ona kesik kolunu mu gösterecekti? Bu, bir riskti. Kolunun alt kısmını, bir zamanlar dirseğinin hemen altında bulunan o yerdeki pürüzsüz, oval biçimli alanı göstermek çok büyük bir riskti. Bunu Bayan Potts’tan bile gizlemeye çalışırdı.

“Karşındaki sadece benim,” dedi. Sonra, onun malikânenin girişinde söylediklerini tekrar etti. “Seni olduğun gibi seviyorum.”

Asher bakışlarını ondan ayırmadan sağlam eliyle ten rengi silikon bileğe sıkıca oturan kol ağzındaki düğmeyi açtı. Düğme pıt diye açıldı.

“Annem bana minik bir düğme gibi şirin olduğumu söyler,” dedi Savannah gergin bir sesle. O da gözlerini ondan ayırmadı.

Asher daha sonra sağlam elini gömleğinin boynuna gö-

türüp, gömleğinin önü açık kalana ve geniş göğsünün sıkı kasları beyaz penye tişörtünden olanca görkemiyle belli olana dek düğmelerini açtı. Savannah nefesini çekip içinden kendisine uslu durmasını söyledi.

“Yardım eder misin?” dedi Asher sağlam kolunu ona uzatıp.

Savannah kol düğmesini açarken Asher’in bileğindeki ılıkılığı hissetti ve birden onun ne kadar erkek olduğunu fark etti. Asher sadece yara almış bir gazi değildi. Aldığı yaralanmalar yüzünden şekilsiz hale gelmiş bir asker değildi. Dünyadan kasıtlı olarak gizlenmeyi seçmiş bir adam da değildi. Canlı, nefes alan, ılık ve o anda Savannah’nın bedenini bu farkındalıkla alev alev yakan, tamamıyla insan olan birisiydi. *Onunla birlikte olmak nasıl olurdu acaba?*

Savannah, Asher’in suratına baktığında Asher hafifçe gülümsedi ve sağlam gözünde şaşkınlıkla muziplik karışımı bir parıltı belirdi. Gömleğinin omuzlarını silkerek çıkardı ve o bunu yaparken, kollarının üst kısmı Savannah’ı büyüleyecek bir biçimde hareket etti. Savannah onun silikon kolu pıt diye çekip çıkarışını izledi; Asher dönüp kolu ve bunu yerinde tutan kayışı arkasındaki masaya koydu. Gömleğinin kolunun alt kısmından sarkan ve koluna hâlâ bağlı olan mekanizmaya uzandı. Bunu çekip çıkardı ve kayışın yanına koydu. Sonra, muhtemelen hayatında olmadığı kadar çıplak hissederek, ona döndü. Savannah ise dirseğinin altındaki oval biçimli pürüzsüz yere baktı.

Savannah tam elini uzatacakken Asher’a baktı. “Müsaade eder misin?”

Ona şaşkınlıkla bakan Asher evet der gibi başını salladı. Savannah, Asher'in dirseğinin altındaki yeri ellerken ve kolunun koptuğu noktadaki derisinin dokusunu ve kıvrımlarını anlamaya çalışırken parmakları titredi.

"Ne kadar da pürüzsüz," dedi.

Asher ses çıkararak nefes aldı.

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu Savannah.

"Hayır," diye mırıldandı Asher. "Asla..."

"Burada hâlâ his var mı?"

"Biraz," dedi Asher samimiyetle. "Ama daha ziyade yanıltıcı bir his..."

Savannah'nm parmakları kolunun kesik bölgesini nazikçe okşamaya devam ederken, göğüsleri öncekinden daha fazla ve daha hızlı inip yükselmeye başladı. Asher'in bakışlarının aşağıya kaydığını, gözlerinin içine bakmadan önce açlıkla göğüslerine baktığını fark etti. Kaşlarını kaldırdı, midesine bir sıcaklık yayıldığını hissetti ve Asher ona bakmaya devam ederken kendisi, o ve ikisiyle ilgili farkındalığı gitgide yükseldi.

Kapı aniden açılınca elini geri çekti.

Bayan Potts üstünde kahve fincanları ve kek olan gümüş tepsiyle içeri dalarak, "Aa, demek ki artık biraz daha rahatız," dedi. "Harika bir fikir..."

Savannah hızla Asher'in yanından uzaklaştı, mozaik camlı pencerelerin önündeki kollu sandalyelerden soldakine giderken daha sakin nefes alıp vermeye çalıştı. Oraya vardığında avuçlarını yanan yanaklarına dayadı ve aralarında

neler olduğunu anlamaya, bu her neyse bunun çok kötü bir fikir olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. Asher da yanındaki sandalyeye çöktü. Bayan Potts'un yanlış zamanda onları rahatsız etmesine sinir olmuş gibiydi ama Savannah kendisine rahatladığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Savannah yaş meselesini sorun etmediği halde, Asher sadece ondan yaşça büyük değildi, aynı zamanda büyük bir yük taşıyordu. Herkes tarafından bir münzevi olarak kabul ediliyordu ve daha da önemlisi makalesinin konusuydu. *Yüce Tanrım, Savannah! Önce bir kaynaktı, şimdi bir konu... Tanrı aşkına, bir parça profesyonel bir tavır takınmaya çalış.*

Uyuşmuş bir halde Bayan Potts'un uzattığı kahve fincanını aldı ve Asher'm muhteşem göğsünün, inanılmaz ses tonunun, müthiş mizah anlayışının ve daha muhteşem olan hiçbir şeyinin onu etkilemeyeceğine kadar verdi. Hayır, eğitimini aldığı o sert gazeteci olacaktı.

Savannah saat altıda evine geri döndüğünde kendisini çok daha iyi hissediyordu. Öğleden sonrasının geri kalanı olaysız geçmişti, Asher tün sorularını elini tutmadan veya başka bir fiziksel temasta bulunmadan yanıtlamıştı. Fiskos masasına kahve fincanlarını aynı anda koyarlarken parmakları bir kere birbirine sürtünmüştü ama istiflerini bozmadan konuşmaya devam etmişlerdi. Aslında o günkü seans oldukça bilgilendirici geçmişti. Asher'in sadece ortaokul ve lise

senelerini değil, Danvers'la ilgili olarak çocukluğunda neler hissettiğini, bir Lee olmanın ve annesiyle babasını öylesine trajik bir biçimde yitirmiş olmanın nasıl bir şey olduğunu da konuşmuşlardı.

Savannah bunları dinlerken, içinden elini uzatıp Asher'm elini tutmak geçmişti ama kendisini tutmuştu. Tomurcuklanan kişisel ilişkileriyle birbirlerinin dikkatini dağıtmaya devam ederlerse o makaleyi asla tamamlayamazdı.

Bir dakika, diye düşündü arabayı çalıştırırken. Yoksa tamamlayabilir miydi?

Bunun duygusal bir makale olması gerekmiyor muydu? Talihsizlik yaşamış bir gazeteciyle, münzevi gibi yaşayan bir savaş gazisi arasında sıradışı bir arkadaşlıktan daha insani ne olabilirdi? Birinci şahıs anlatısı olacaktı. Duygudaşlık yara-
tan iki kişi... Gaza yine umutla bastı. Bulmuştu. Makale, işini kötü bir kaynak yüzünden nasıl kaybettiğiyle ilgili olacaktı. Asher'in elini nasıl kaybettiğiyle, suratının yarısının nasıl yaralandığıyla... Asher'in ve kendisini nasıl kasabalarına geri döndükleriyle, birbirlerinde rahatlığı, dostluğu ve benzer bir şeyi bulan iki uyumsuz insanla ilgili olacaktı.

İçgüdüleri ona huysuz editörün buna bayılacağını söylüyordu. Eve döner dönmez hemen bir e-posta yazıp yeni bakış açısının ayrıntılarını verip poker ipuçlarının da dahil olduğu kısa bir bölüm yolladı ve Asher Lee: *Tipik Bir Amerikan Öyküsü* ismini verdi.

Savannah sonraki bir saat boyunca ufak çocukluk odasında volta atarken ve Bay McNabb'in yanıtını beklerken

oyalanmaya çalıştı ama pek beceremedi. Scarlet bir ara başını içeri uzattı.

“Bu gece akşam yemeği ve dans için kulübe gel.”

Savannah başını salladı. “Önemli bir e-posta bekliyorum, Scarlet.”

“Trent’le yaptığım planı iptal ederim. Akşam yemeği ve bir film... Sadece sen ve ben...”

“Yarın olur mu?” dedi Savannah. Makalesinin bakış açısı onaylanmadıkça bir filme odaklanması mümkün olmayacaktı.”

“Tamam, sözünü unutmayacağım. Baş nedimem olman gerekiyor fakat daha düğünle ilgili hiçbir şey yapamadık. Bu tür şeylerin ilgini çekmediğini biliyorum, Vanna, ama en azından ben evli bir kadın olmadan önce benimle biraz vakit geçirebilirsin.”

Savannah kollarını kız kardeşine uzattı. “Özür dilerim, canım. Kafam çok meşguldü. Bu öykü onaylanırsa benim için yeni bir başlangıç anlamına gelebilir.”

“Phoenix’te,” dedi Scarlet.

“Phoenix, New York... Arada ne fark var? Sen hâlâ Danvers’in en güzel kızı olacaksın. Hem minik Trent’leri ve Scarlet’ları evde kalmış teyzelerinin dizlerinde hoplatmak için buraya daha sık aralıklarla geleceğime de söz veriyorum.”

Scarlet, ablasının kollarından sıyrılıp yatağa oturdu. “Haftalardır seni ilk kez bu kadar mutlu görüyorum.”

Savannah, Asher’m kolunun belinde olduğu anı hatırlayınca, yanaklarının yandığını hissetti.

“Kahvaltıda Asher’la dalga geçmek gibi bir niyetim yoktu,” dedi Scarlet.

“Sorun değil ama bir daha yapma. O, gerçekten de inanılmaz bir adam...”

“Öyle mi?” dedi Scarlet. Savannah o sırada kız kardeşinin ses tonundaki o uyarı ifadesini fark etmeyecek kadar Asher’ı düşünüyordu.

“Evet... Zeki ve sofistike... Cidden çok iyi eğitilmiş... Hakiki bir savaş kahramanı... Beni çok şey hissettiriyor...”

“Ne? Seni nasıl hissettiriyor?”

“Bilmiyorum. Farklı, daha iyi... İsmi *mutluluk* anlamına geliyor.”

“Vanna, adam kendimi bildim bileli o eski malikânede yaşıyor. Kasabaya asla inmiyor. Sen hariç, hiç ziyaretçi kabul etmiyor. İnsanlar onun hakkında türlü türlü şeyler anlatıyorlar.” Duraksadı. “Eli... yüzü...”

Savannah gözlerini kıstı ve kız kardeşinin dar fikirliliğine sert bir yanıt vermemek için altdudağını ısırdı. “Onunla üç kere görüştüm. *Üç kere*, Scarlet. Sana yemin ederim ki artık bunları fark etmiyorum bile. Güzel mi? Değil. Fakat o adamın suratında yara izlerinden çok daha fazla özelliği var. O... Muhteşem birisi.”

Savannah’nın telefonu çaldı ve kız kardeşinin üstünden uzanıp telefonunu aldı. “Bay McNabb?”

“Carmichael, iyi bir şey yollamışsın.”

“Sahi mi?” Savannah başını kaldırıncaya, Scarlet’ın endişeli bir ifadeyle kapının orada dikildiğini gördü. Eliyle

telefonu kapatıp fısıldadı. “Yarın akşam yemeği ve film...” Scarlet tamam der gibi başını sallayıp gitti.

“Evet, gerçekten çok beğendim. Dahası, bu geceki poker oyunumda gayet başarılı olacağım.” Güldü. “Sonraki bölüm ne zaman elime geçer?”

“Onu pazartesi, çarşambaları ve cumaları görüyorum.”

“Bana önümüzdeki cuma bir bölüm daha yolla. Bunu bölüm bölüm mü yayımlayacağıma yoksa tek bir uzun öykü olarak mı tutacağıma o zaman karar veririm. Sen iyi bir yazarısın, Carmichael. Jones o konuda haklıymış.”

“Çok teşekkür ederim, efendim. Öykünün tamamına bayılacaksınız!”

“Umarım. Hoşça kal.”

“Hoşça kalın, efendim.”

Savannah telefonu kapattı ve kendisini sırtüstü yatağa attı. “Geri döndüm, geri döndüm, geri döndüm!” diye bağırırken sevinçle ayaklarını salladı. En sonunda, sessizleşti, tavana baktı ve haftalardır olmadığı kadar hafiflediğini hissetti. Tek bir şey onu daha iyi hissettirebilirdi: Bu haberi As-her’la paylaşmak... Ona nihayet bir bakış açısı yakaladığını söylediğinde suratının nasıl memnuniyetle aydınlandığını görmek istiyordu.

Fakat o anda, onu tekrar görene dek önünde kocaman bir hafta sonu ve pazartesinin büyük bir bölümü olduğunu fark etti.

İki-üç yıl önce toparlanmaya başladığından beri kendisini giderek daha aciz ve daha huysuz hissetmeye başlamıştı. Bütün hafta sonunu Savannah olmadan geçireceğini farkına varan Asher, hafta sonunu sarhoş bir uyuşukluk içinde geçirebilmek için ciddi ciddi bir meyhaneye gitmeyi düşünmüştü ama sırf bir kızı özlüyor diye son birkaç senedir bedeninin güç kazanması için yaptığı egzersizleri bir kenara atamazdı. Savannah gider gitmez, saçlarını bir atkuyruğu biçiminde bağladı, spor giysilerini giydi ve aşağı kattaki son model egzersiz aletleriyle donattığı spor odasına indi. Göğsünün, sağlam kolunun ve sağlam bacağının kaslarını daha da sıkılaştırmak için tam iki saat ağırlık kaldırdı. Sonra, yaralı bacağı için gerekli olarak tüm rehabilitasyon egzersiz-

lerini yaptı. Hem de iki kere... Akşam saat sekizde yukarı çıktığında, hem ter içindeydi hem de yorulmuştu. Ama Savannah'yı yine de aklından çıkaramamıştı.

Bayan Potts onu merdivenlerin tepesinde görünce, "Akşam yemeği hazır," dedi.

"Hemen bir duş yapacağım."

"Yemek soğuyacak. Neyse, ne zamandan beri yemekten önce duşa girmeye başladın?"

Asher'ın Savannah'yla birlikte geçirdiği ilk haftadan itibaren, sosyal inceliklere ve görgü kurallarına dair tavırları ve bilgileri de hızla geri gelmeye başlamıştı. Bayan Potts haklıydı. Yemeğini yiyebilir, ondan sonra duş yapabilirdi. Savannah'yla yeni yaşadığı deneyimlerin anıları ve ona karşı genel olarak hissettiği arzu sadece buz gibi suyun altına girdiğinde yatışabilirdi.

Yemek masasının başına otururken, üstünde et sosu ile yanında bezelye bulunan, üstünden dumanlar tüten köfte dilimlerini ve patates püresini servis eden Bayan Potts'a sırtıttı.

"En sevdiğim yemek... Teşekkürler."

"Mutlu olduğuna sevindim, Mutlu," dedi Bayan Potts. Asher, büyükannesinin yaptığı bu espriyi duyunca gülümsedi. Bayan Potts karşısına oturdu ve masanın üstüne koyduğu elleriyle oynamaya koyuldu. "Sana bir şey söylemem gerek..."

Asher onun sen tonundan bir şey itiraf edeceğini anlayınca, ağzına götürmek üzere olduğu çatalı havada kaldı ve gülümsemesi silindi.

"Senin için bir randevu aldım ama istersen iptal edebilirsin."

“Nereden? Kimden?”

“Walter Reed Hastanesi’nden...”

Asher’ın çatalı büyük bir şangırtıyla tabağına düştü.
“Gitmeyeceğim.”

“Tamam, sen bilirsin.”

“Bakın, Bayan Potts, yemin ederim ki...”

“Yemin etme. Randevu yarın...” Kâhyası omuzlarını silkti. “Belki bir şeyler yapmak istersin diye düşünmüştüm. Vakit geçsin diye yani.”

Sinsi kadın... Pazartesiye kadar, Savannah’nın gelmesini bekleyeceği o üç gün boyunca, evde huysuz huysuz dolaşarak duracağını biliyordu. *Lanet olsun*, dedi içinden. Fakat Bayan Potts onun zaaflarını biliyordu ve bir taktik füze gibi bunların üstüne gidiyordu.

“Ama tabii her zaman telefonu alıp onu arayabilir, bu hafta sonu görüşüp görüşemeyeceğinizi sorabilirsin. Pazartesiye kadar beklemene gerek yok.”

“Bence ararsam çizgiyi aşarım. Pazartesi, çarşambaları ve cumaları benimle görüşmeyi kabul etti. Ondan daha fazlasını istemeye hakkım yok.” *Henüz...*

“O halde Maryland’e gidebilirsin. Sana cumartesi ve pazar geceleri için Naval Bridge Inn & Suites’ten bir oda da ayırttım.”

Tıpkı onun gibi Bayan Potts da insanların onu inceleyeceği ve yara izlerine aval aval bakacağı halka açık bir otelde asla kalmayı düşünmeyeceğini biliyordu. Orduyla bağlantılı Naval Bridge’deyse, otele girişini yaparken veya restoranda

tek başına sakın bir yemek yerken kimse ona dönüp bakmazdı bile. Hatta Naval Bridge’de muhtemelen diğer gazilerle karşılaşır ya da en azından bir görevden sağ salım dönmeyi başaracak daha genç ve sağlam askerler tarafından saygıyla selamlanırdı.

“Neden *pazar* gecesi için de yer ayırttın?”

“İlk randevun elin için cumartesi öğleden sonra... İkincisi de bacağıın ve yüzün için pazartesi sabahı...”

“Lanet olsun, Bayan Potts.”

“Bana küfretme, Asher Jackson Lee,” dedi kâhyası suratı kızarak. “Hoşuna gitmedi mi? İptal ediver o zaman.” Gururlu bir tavırla ayağa kalktı ve hışımila odadan çıktı.

Asher iç çekti, sonra çatalını alıp köftesinden bir lokma daha yedi.

Bethesda... Oraya senelerdir gitmemişti. O sırada kullandığı ve son derece demode olan protezi beş sene önce ona verildiğinden beri gitmemişti. Son zamanlarda insanların beyin dalgalarını okuyabilen ve koldan ele sinyaller yollayabilen yeni protezler hakkında yazılar okumuştı. Biyonik eller... Bu yeni gelişmelere hem heyecanlandığını, hem de merak ettiğini inkâr edemezdi.

Diğer kolunu hemen hemen hiç kullanmadığını fark ettim.

Göstermelik ve beş para etmez bir silikon parçası olmasaydı belki diğer elini de kullanabilirdi. Protezli eliyle bir kapı kolunu çevirirken, diğer eliyle Savannah’nın elini tutabilirdi.

Asher yeter!

Ama aklından bin bir türlü olasılık geçmeye başlamıştı bile.

Onu kollarına alabilir, yatağa taşıyabilir, sağlam eliyle ona dokunurken diğer eliyle çoraplarını çıkarabilirdi. Sağlam eliyle yüzünü okşarken, diğer eliyle onu sıkı sıkı tutabilirdi. İki kolunu birden beline dolayabilirdi...

Bodrum katındaki eski kazan bir anda gürültüyle çalmaya başlayınca, fantezilerine dalmış olan Asher yerinden sıçradı. *Kahretsin*, dedi içinden. Bu şekilde düşünmeye bir son vermeliydi. Savannah'yla bir ilişkisi yoktu. Savannah ona ait değildi. Sadece arkadaş olmaya başlamışlardı. O kadar.

Fakat Savannah'nın bedeninin kütüphanede kendi bedenine yaslanmasının yarattığı hissi hatırlayınca kalp atışları hızlandı.

"Tamam, Bayan Potts," diye kükredi. "Yarın Maryland'e gideceğim."

Bayan Potts saniye bile sektirmeden mutfak kapısından yemek odasına girdi ve tatlı bir gülümseme kırış kırış suratını aydınlattı.

"Harika... Gideceğini biliyordum."

Savannah, pazar günü öğleden sonra Asher'in evine uğramayı düşündü ama aklına yeteri kadar iyi bir mazeret gelmedi. Hem Asher sadece pazartesi, çarşamba ve cumaları röportaja devam etmeyi istemişti. Savannah hülyalı hülyalı, *pazar günleri kitap okumak veya şaşılacak de-*

recede sert ve diri bedenine egzersiz yaptırmak için ayırdığı özel zaman, diye düşündü.

Ayakkabısının ucu verandadaki salıncaktan sarkıyor, önündeki fiskos masasında duran bir sürahi limonataya bakarken lastik tabanı ahşap zeminde gıcırdıyordu.

Derken, koyu yeşil renkli şık bir Jaguar kaldırıma yanaşıp park etti. Savannah, Trent Hamilton'ın şekil verilmiş sarı saçlarla kaplı başının arabadan çıktığını gördü. Trent bahçe kapısını açıp kapatırken ona göz kırptı ve araba yolunda ilerlemeye koyuldu.

“Bir bardağın daha var mı?” dedi verandanın tırabzanlarına yaslanıp.

Savannah, “Tabii,” diye karşılık vererek bir kenarda duran bardakların arasından bir tane alıp eniştesine limonata koydu.

“Öykü nasıl gidiyor? Şu tuhaf savaş kahramanı Asher Lee'yle ilgiliydi, değil mi?”

Savannah gözlerini devirdi. “O bir gazi, Trent... Biraz saygılı ol.”

“Bir kasabada, tepelerde inzivaya çekilmiş garip bir münzevinin olması iyi bir şey değil.”

“Sakin ol. O gayet iyi bir adam... Ayrıca Danvers'a karakter katıyor.”

“Ne biçim karakterse...”

“O yaraları nasıl aldığını biliyor musun? Yaralı bir askeri sürükleyerek güvenli bir yere götürebilmek için bir savaş alanına girmiş. Bir EYP yanı başında patlamış. Elini ha-

vaya uçurmuş, suratını ve bacağına da yaralamış.” Savannah o kadar sert konuşmak istememişti ama elinde değildi. “Sen insanlık adına son zamanlarda neler yaptın, Trent?”

Trent limonatasını bitirdi ve bardağı biraz sert bir biçimde masaya koydu. “Sen ve sevgili Scarlet’ımın kardeş olduğuna...”

“O yumuşak başlı, ben sertim.”

“Doğru diyorsun. Baksana, ben Asher Lee’yle dalga geçmeyi keseyim, sen de Scarlet’a seni kızdırdığımı söyleme, olur mu?”

Savannah’nın Trent’te en çok sevdiği özellik kız kardeşini çok seviyor olmasıydı. Her nasılsa bu özelliği tüm kusurlarının affedilmesini sağlıyordu. Ona dilini çıkardı. “Anlaştık.”

Arka cebindeki telefonu çalınca şaşırdı ve Trent’e içeri girmesini işaret etti.

“Alo?”

“Scarlet, canım... Ben Bayan Potts.”

“Bayan Potts! Merhaba!” Birden içine kötü bir his çöktü. Bayan Potts onu neden arıyor olabilirdi? Asher’in başına bir şey mi gelmişti? “Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet canım... Sadece Asher’in kasaba dışına çıkması gerekti. Pazartesi akşamı geç saatlere kadar dönmeyeceğinden, ne yazık ki seansınızı iptal etmek zorunda.”

Savannah’nın hissettiği hayal kırıklığı neredeyse nefesinin kesilmesine neden olacaktı. Salıncağa çöküp ayaklarını altına kıvırdı. Pazartesi günü saat dörde kadar saatleri, daki-

kaları ve saniyeleri sayıyor olacaktı. Artık beklemesine gerek kalmadığını öğrenince, o kadar çaresiz ve mutsuz hissetti ki boğazındaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı.

“Kasaba dışına mı çıkması gerekti?”

“Ne yazık ki evet...”

“Ama pazartesi dönecek, öyle mi?”

“Çok geç saatte...”

“Anladım.” Savannah çaresizlik içinde limonata sürahisine baktı ve gözyaşlarını andıran su damlacıklarının sürahinin kenarından akışını izledi. “Onun arada sırada...”

“Arada sırada kasaba dışına çıktığını mı bilmiyordun? E, hayatım, o bir *erkek*... Tabii ki zaman zaman buradan ayrılıyor.”

Savannah, Bayan Potts’un ima ettiği şeyi fark edince oturduğu yerde doğruldu. Tabii; o, bir erkek... *İhtiyaçları* olan bir erkek. O ihtiyaçları gidermek için kasabadan uzaklaşıyordu. Birisi berbat, beş para etmez, Savannah’nın Asher’in zekâsına karşı gösterdiği takdiri asla paylaşamayacak şıllığın teki, pis parmaklarını bütün hafta sonu Asher’in kaya gibi sağlam göğsünde dolaştıracaktı. Savannah bunu düşününce suratını ekşitti.

“Anlıyorum,” dedi sesinin titrememesi için büyük bir çaba sarf ederek.

“Anlayacağını biliyordum. O halde, çarşamba günü görüşürüz.”

“Tabii,” dedi Savannah. Burun delikleri ve gözleri ya-nıyordu. Öfkeden mi? Evet... İhanete uğramışlık hissinden

mi? Gerçi öyle hissetmeye hakkı yoktu ama evet... Kıskançlık mı? Evet... Hüzün mü? Ah, Tanrım, *evet...*

“Harika... Hoşça kal, canım.”

Bayan Potts telefonu kapattı ve Savannah taş gibi kesilmiş bir halde, kalbi gümbür gümbür atıp onu rahatsız ederken hissettiklerini anlamaya çalıştı. Asher Lee... Sakat, şekilsiz Asher Lee birisiyle gününü gün ederken, kendisi evde oturmuş onu özlerken, tepedeki kahverengi evinde Asher’ın tek başına onu özlediğini sanıyordu. Fakat durum öyle değildi. Hayır... Durum hiç de öyle değildi. Belli ki Asher’ın programı onunkinden çok daha yüklüydü.

Kalbinin sızım sızım sızlamasına da hakkı yoktu ama sızlıyordu. Bu da işine gelmiyordu çünkü bu durum ona tüm hafta sonu boyunca şüphelendiği önemli bir şeyi söylüyordu: Asher Lee artık onun için bir konu değildi. Sadece bir arkadaş da değildi. Asher Lee, çok kısa bir sürede Savannah’nın şapşal kalbi için çok daha fazlası haline gelmişti ve serçeparmağım oynattığı anda Asher’ın ona ait olabileceğini düşündüğü için kendisine çok kızıyordu.

Annesi yemek odasından seslendi. “Savannah, yemek hazır.”

Büyük bir mutsuzluk hissiyle salıncaktan kalktı ve özel sandığı birisiyle ilgili kısa ömürlü hayalleri yok olurken, son derece mutlu Bay Hamilton’la yakında Bayan Hamilton olacak kız kardeşinin karşısında oturmaya hazırlandı.

Asher hızla batı yönündeki evine doğru giderken, *tatminkâr bir hafta sonuydu*, diye düşündü. Cumartesi ve pazartesi günkü randevular iyi geçmişti ve Asher seçenekleriyle ilgili epeyce bilgi sahibi olmuştu. Hakkında bilgi edindiği i-Uzuv "biyonik" ele sahip olmak istiyorsa bunun kalıbının çıkarılması için bir randevu, bir de eğitimi için ayrı bir randevu alması gerekecekti ama bunların hepsini ağustos aya kadar halledebileceğini tahmin ediyordu. Suratına gelince, bu alanda rekonstrüksiyonda kaydedilen gelişmeler, sol kulağının büyüklüğüne ve şekline göre protez bir kulak yapabilecekleri anlamına geliyordu. Eskiden kulağının olduğu yere mıknatısların yerleştirilmesi için kısa bir operasyon geçirmesi ve geriye kalan yardımcı dokuların alınması gerekcekti. Daha sonradan, suni kulak takılabilirdi. Yara izlerinin kasıldığı alanların alınması ve hasar görmüş derinin sağlıklı dokularla değiştirilebilmesi için birkaç kere ameliyat geçirmesi, bir de çene kemiğinin düzleştirilebilmesi için silikon implantların yerleştirileceği bir başka ameliyat geçirmesi gerektiği söylenmişti. Böylelikle, sağ gözünün normal hatlarını yeniden elde edebilecekler, yanık izlerinden bir kısmını da düzeltebileceklerdi.

Bir kere daha görüşmeye gidecek, ondan sonra da yaz ve sonbahar için ameliyatlar ayarlanabilecekti. Muhtemelen toplam dört ila yedi arasında ameliyat geçirecekti. Bu haberler düşündüğü kadar kötü değildi. Dahası aklını epey meşgul edecekti.

Bacağı konusundaysa ne yazık ki şansı yoktu. Kemik-

leri yenilemek için yapılan ameliyatlar vardı ama kemikleri zaten sağlamdı. Çok hasar gören yerleri kasları, kıkırdakları ve derisiydi ve bunların işlevini artırabilecek tek şey günlük fizyoterapisini ihmal etmemesiydi. Asher topallayışını mümkün olduğunca hafifletebilmek için daha fazlasını ve daha iyisini yapmaya karar vermişti.

Bu arada bir de Afganistan'dan eski bir arkadaşına rastlamıştı ve pazar gecesı akşam yemeğini tek başına yemek zorunda kalmamıştı. Sonuç olarak Bayan Potts'a teşekkür borçluydu, çünkü hem umduğundan daha verimli bir yolculuk olmuştu hem de Danvers'a geri dönerken daha keyifli hissetmişti.

Aslında Savannah'ya geri dönüyordu.

Hafta sonu boyunca onu düşünmüştü. Savannah aklından ve yüreğinden bir an olsun çıkmadığı gibi, dış görünüşüyle ilgili gelişmelerin kendisini ona daha hoş göstermek için bir yol olacağını düşünürken ona karşı beslediği hisler, onu korkutacak kadar büyük bir hızla artıyordu. İşin aslı, Savannah'nın hayatına girme ihtimali olmadan önce bunları hiç düşünmemişti bile. Cuma günü onun ılık ve diri bedeninin nasıl kollarında olduğunu anımsadıkça tatlı bir hayal âlemine dalıyor, dudaklarını öpmenin, dilini boynunun kıvrımına değdirmenin, parmaklarını göğüslerinin hassas teninde gezdirmenin ve gözlerinin keyifle kapandığını izlemenin nasıl bir şey olabileceğini düşünüyordu.

Bir gün, dedi içinden. Ne yapmam gerekirse yapacağım. Bir gün...

Arabanın saatine baktı. Saat çoktan iki buçuk olmuştu. Daha en az bir saat daha araba sürmesi gerektiğinden gaza bastı çünkü cennetin kapılarının saat dörtte açılacağını biliyordu.

Saat üç kırk beşte evinin önünde durduğunda ve Bayan Potts, Savannah'nın röportajını iptal ettiğini söylediğinde, neredeyse aklını yitirecek gibi oldu.

“Neden söz ediyorsun?” diye kükredi. Omzundaki sırt çantası küt diye mermer zemine düşerken, ön girişte öylece kalakaldı.

“Vaktinde evde olmayacağını düşündüm. Zavallı kız vaktini boşa harcamasın istedim. Çarşamba günü de iyi değil mi?”

“Hayır, değil. Çarşamba günü iyi *değil*. İşlerime burnunu sokmandan hoşlanmadım.”

“Niyetim kesinlikle bu değildi. Ben sadece yardımcı olmak istemiştim.”

“Ona ne dedin?”

“Bazı erkekler gibi zaman zaman senin de kasaba dışına çıkman gerektiğini söyledim.”

“*Bazı erkekler gibi...*” Asher'm gözleri fal taşı gibi açıldı ve ima edilen şeyi anlayınca çenesini öne uzattı. “Yani benim şey yaptığımı mı ima ettin?”

“Kıskançlık kalbin *daha* çok sevmesini sağlar.”

“Bayan Potts,” diye kükredi Asher. “Sizden bu işe karışmanızı asla söylemedim!”

Bayan Potts, “Yardım ettiğim için aldığım teşekkür bu mu?” dedi ve arkasını döndüğü gibi mutfığa gitti.

“Amma yardım!” diye bağırdı Asher arkasından.

Elini saçlarının arasında gezdirirken, hissettiği hayal kırıklığı ve öfke ona sekiz senedir yapmadığı bir şey yaptırdı. Ön kapıya geri gitti, yine arabasına bindi ve direksiyonu kasabaya doğru kırdı.

Scarlet işten erken çıkmıştı ve o sırada salıncakta Savannah'nın yanında oturmuş, o lanet gelin dergilerinden birini okuyordu. Oysa Savannah tek kelimeyi bile duymuyordu. Saat neredeyse dörttü. O gün, Asher Lee'nin evine arabasıyla giderken büyük bir heyecan hissedemeyecekti. Aralarında imalı konuşmalar geçmeyecekti. Güçlü ve ılık eli ona sürtünmeyecekti. Gökkuşağı renkli günbatımları izlenmeyecekti. Hiçbir şey olmayacaktı.

Önceki gece, rüyasında hep onu görmüştü. Asher onu öpmek için eğildiğinde, Savannah onun suratının hasarsız yanını görmüştü. Sonra, geriye çekilip ona baktığında, sahte bir sarışının altında kıvranıp durmasını, Asher'in kusursuz poposunu sert bir biçimde tekrar tekrar öne itmesini izlemişti. Titreyerek, ter içinde uyanmıştı ve kendisini üzgün hissetmişti. Güneş doğarken etkisinden kurtulamadığı rüyaları hiç sevmezdi. Hele etkisi gün boyunca devam ettiğinde, bunlardan resmen nefret ederdi.

“...hem kasaba dışından gelecek konuklar için minik hediye keseleri hazırlamak şık bir dokunuş olur,” diye okudu Scarlet. “Güzel bir fikir, değil mi Vanna? Kasaba dışın-

dan gelecek tanıdıklar için hediye keseleri... Burada bunların yanına şişe içme suyu, çikolata, kiliseye ve resepsiyon yerine yol tarifi ve yapılacak şeylere dair tavsiyeleri de ekleyin diyor. Virginia Fıstıkları ve belki annemin meşhur çöreklerinden de ekleyebiliriz. Çok hoş... Vanna? Beni dinliyor musun?"

"Hediye keserleri," dedi Savannah monoton bir sesle. "Çok hoş..."

Eviden çok verandanın tırabzanına yakın oturduğundan, bisiklete binen çocukları ve tek tük geçen arabaları göremiyordu. Derin derin, hasretle iç çekti.

Scarlet bıkkınlıkla ofladı. "Ay, Tanrı aşkına, Savannah! Neden yarın oraya gidip canına okumuyorsun? Böyle surat asmaya dayanamıyorum. Sen bunu yapmayacak kadar güçlü ve sertsin."

Savannah kız kardeşine döndü. "Canına okumaya hakkım yok. Hem birkaç dakika sonra surat asmayı da keseceğim. Saat dörtte, Fowler'ın Düğün Mağazası'na gidince..."

"Ondan gerçekten de hoşlanıyorsun."

Savannah omuzlarını silkti. "Onu o kadar da iyi tanımıyorum ama evet, Scarlet. Ondan hoşlandım. Düşündüğümünden çok daha fazla ortak yanımız var. Sanırım ben sadece..." Bakışlarını çevirdi ve kaldırımında bebek arabasını iten bir anne gördü. "Önemli değil."

Siyah spor arabanın evinin önünde durmasından önce o pahalı motor sesini duydu.

"Siyah bir BMW'si olan birisini tanıyor musun?" diye sordu Scarlet.

Kız kardeşi ayağa kalktı, pembeli beyazlı pamuklu yazlık elbisesi öğleden sonrası esintisinde hafifçe savrulurken verandanın tırabzanlarına yürüdü. “Tanımıyorum.”

Savannah dirseğini salıncağın koluna yasladı ve motor sesi kesilene dek ilgisizce sokağa baktı. Bir süre arabadan kimse inmedi ama nihayet birisini arabadan çıktığında ağzı hayretten açık kaldı.

Scarlet hızla Savannah’ya döndü. “Yoksa bu...”

“Evet,” dedi Savannah şaşkınlıkla. Kalbi çılgınlar gibi atmaya başlamıştı, midesi heyecandan taklalar atıyordu. “Bu, o...”

Asher hızla arabadan indi, kapısını çarparak kapattı ve arabasının ön tarafına geçerken başını önüne eğdi. Ufak bahçe kapısını açıp tuğla döşeli patikada seri adımlarla yürüdü ve nihayet başını kaldırdınca Scarlet’ın basamakların tepesinden ona baktığını gördü.

“Sen Scarlet’sın,” dedi sol elini uzatıp. “Elbisen güzelmiş.”

Savannah onun sesini ve kız kardeşine nasıl merhaba dediğini duyunca, suratına yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. Nezaketten yoksun. *Mükemmel*, diye düşündü. Bacaklarını indirip ayağa kalktı. İçinden, *keşke dünya her zaman-
kinden daha hızlı dönmüyor olsaydı*, diye geçirdi içinden.

“Te-teşekkürler,” dedi Scarlet onunla tokalaşırken ablasına endişeyle bakıp.

Asher, Scarlet’ın baktığı yöne döndü ve Savannah’ı görünce bakışlarını ondan ayırmadı.

“Ben şey... Sizi yalnız bırakayım.” Scarlet arkasını dönüp içeri girince tel kapı ardından çarparak kapandı.

Asher çenesini sıktı. Savannah bakışlarındaki çılgınlığı gördü. *Tanrım, buraya kadar gelmek için cesaretini ne kadar toplamak zorunda kalmıştır kim bilir,* diye düşündü. Rüyasındaki o sahte sarışın şıllığı ve yıkılan hayallerini unuttu. Elini ona uzattığında, Asher elini tutup salıncakta yanına oturabilmek için fiskos masasının etrafından dolandı. Suratının yaralı kısmını eve doğru verip rahatça oturduktan sonra biraz sakinleşir gibi oldu ama sadece biraz.

“Burada ne işin var? Randevunu iptal etmiştin.”

“Ben randevumuzu asla iptal etmem. Bunu Bayan Potts yaptı. Onu sert bir biçimde uyardım. Vaktinde buraya geleyim de seni göreyim derken, neredeyse canımdan olacaktım.” Susup çenesini sıktı. Ağzından bir şey kaçırmak üzereymiş gibi aniden susmuştu. Hafifçe ona dönüp gözlerinin içine baktı. “Seni ektiğimi düşünmeni istemedim.”

“O yüzden de buraya mı geldin?” Parmakları bir şekilde birbirini buldu ve Asher başparmağının ucuyla Savannah’nın elini hafif hafif okşadı. “Düşünmeden geldim.”

“Çok düşünceli bir davranış,” dedi Savannah. Fakat sonra onun hafta sonu boyunca ne yaptığını hatırlayınca, elini geri çekti ve önüne döndü. “Ama beni yoğun programına sıkıştırabilmene şaşırdım doğrusu.”

Asher’m kolunu omzuna attığını hissetti ve parmakları yavaşça sırtını okşarken bile sırtını koluna yaslamamak için kendisini zor tuttu.

“Bethesda’daydım, Savannah. Asker arkadaşlarımdan

biriyle son derece seksi bir akşam yemeği yediğim askeri hastaneye gittim..." Savannah gözlerini kısmış bir halde ona döndü ama Asher'in ona irileşmiş, masum gözleriyle baktığını görünce durdu. Bakışları bir yandan da muzip bir ifadeyle parıltıyordu. "Teğmen Barry Stevenson... Birlikte hizmet vermiştik, Afganistan'da..."

"Yani, sen... orada... yani..."

"Bayan Potts'un son derece masum bir seyahati başka bir amaç taşıyormuş gibi gösterdiğini biliyorum ama beni önemsedığın için inanılmaz derecede mutlu oldum."

Savannah göğsünden boynuna yükselen sıcaklığın ve kızarıklığın yanaklarına da yayıldığını hissetti. "Beni senin..."

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Ben... Kimseyle görüşmüyorum."

Savannah'nın yanakları canını acıtacak kadar yanıyordu. Sürahiye uzanıp iki bardağa biraz buzlu çay doldurdu ve sürahinin parmaklarının altındaki serinliğinin tadını çıkardı. Ne kadar aptaldı. Resmen geri zekâlıydı. Ah, çarşamba günü Matilda J. Potts'a kesinlikle diyeceği bir-iki laf vardı.

"Ne zaman geri döndün?" diye sordu cılız bir sesle buzlu çayını yudumlayıp. Asher'a da buzlu çay koyduğu halde, Asher bardağını almamıştı ve parmakları tatlı bir ritim tutturmuş, omuzlarının üstünde gidip geliyordu. Savannah asla durmasını istemiyordu.

"On beş dakika önce..."

Savannah ona baktı ve başını hafifçe yana eğdi. "Doğrudan buraya mı geldin?"

Asher biraz utanmış gibi başını salladı. “Saat dört...”

“Saat dört,” diye suratını buruşturan Savannah başını salladı. “Sen seansı iptal edince, ben de Scarlet’la plan yapmıştım. Bugün baş nedime elbisemi seçecektik. Kız kardeşimin temmuzda evleneceğini söylemiş miydim?”

“Başkasından duydum.”

“Bayan Potts’tan mı?”

“Ta kendisinden...”

“Ona biraz dikkat etmemiz gerekecek,” dedi Savannah sırıtarak. Asher ona geri gülümsediğinde, sağlam gözünün kenarında beliren ince çizgilere bayılıyordu.

Asher nihayet kolunu çekti ve salıncakta öne doğru eğildi. “Sanırım, bu durumda gitsem iyi olacak ama Savannah...”

Asher’ın ona ne soracağını bilemiyordu, ama Asher dudaklarını ısırarak bacağına koyduğu eline baktı.

“Çarşamba günü akşam yemeğine kalır mısınız?” Asher ona bakınca, Savannah gözlerindeki tereddüdü, umudu ve sıcaklığı gördü.

Evet der gibi başını salladı. “Yine de dörtte mi gelmemi istersin?”

“Tabii ki... Önce röportaja devam ederiz, sonra da...”

“Akşam yemeği yeriz,” dedi Savannah. Asher’ın kalp atışlarının sesini duyup duymadığını merak ediyordu. Kalbi kulaklarında öylesine gümbür gümbür atıyordu ki sokaktan geçen insanların bile duyabildiğine emindi.

Savannah’ın annesi, neşeyle peşinden gelen, gözleri

irileşmiş Asher'in koluna ve suratına endişeli bakışlar atıp tereddütle ilerleyen Scarlet'la verandaya çıkarak, "Savannah, bir misafirimiz olduğunu bilmiyordum," dedi.

Asher derhal ayağa kalkıp sağlam elini Judy Carmichael'a uzattı. "Bayan Carmichael... Ben..."

"Asher Lee'sin. Kim olduğunu biliyorum." Savannah annesinin güzel tavrı için ona minnettar oldu. Annesi, Asher'm kusurlu suratına baktığında irkilip titrememiş ya da ona bakakalmamıştı. Neşeyle ona bakıyordu. "Gözlerini annenden almışsın."

"Evet, efendim."

"Onu çok severdim."

"O da sizi severdi, efendim."

"Pazar günü geç bir öğlen yemeğine bize yemeğe gel. Saat üçte..."

"Şey, ben..."

"İsrar ediyorum, Asher." Judy diğer eliyle Asher'm elini kavradı ve bırakmadan önce teklifini reddetmesin diye hafifçe eline vurdu. "Seni arabada bekliyoruz, tatlım."

Asher ve Savannah, Judy ile Scarlet'ın evin etrafından diğer tarafa geçişlerini izlediler.

"Tüh," dedi Asher. "Annene çöreklerine bayıldığımı söylemeliydim. Kurabiyelerine ve keklerine de..."

"Pazar günü söyleyebilirsin," dedi Savannah veda etmek için koluna dokunup.

"Savannah, ben..."

Birlikte verandanın basamaklarından inerlerken, Sa-

vannah dönüp Asher'in gözlerine baktı. Elinin ön tarafı attığı her adımda Savannah'nın eline değiyordu.

"Ben sadece..."

"Ben de Asher," dedi Savannah alçak sesle. Sonra onu gördüğüne çok sevindiği ve artık kesinlikle üzgün hissetmediği için, parmaklarının ucuna kalkarak sol yanağına hafifçe bir öpücük kondurdu.

Savannah geri çekilirken, Asher'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Savannah bir an için *dudaklarını* da öpmek için eğildiğini hayal etti ama o anda bile ılık yanağına kondurduğu öpücük yüzünden başı biraz dönüyordu. Araba yoluna döndü, hızla arabaya koştu ve sadece Asher'in arkasından, "Çarşamba!" diye seslendiğini duyunca el sallamak için arkasına döndü.

Şafak sökene dek konuştuğumuz ilk zaman

Asher ona akşam yemeği için şık bir şeyler giymesini söylemediği halde, Savannah çarşamba günü oraya göğüslerini saran gümüş renkli incecik bir bluz, poposunu kavrayan lacivert renkli şık bir blucin ve siyah babet ayakkabılarla gittiğinde, Asher'ın ağzı açık kaldı. Saçlarını ensesinde gevşek bir biçimde örmüştü ve sol bileğine, folyo kaplı ufak bir tabağı Bayan Potts'a uzattığında şangırdayan gümüş bilezikler takmıştı. Asher daha önceden onun tipik kasabalı bir kız gibi ve pespaye bir şehir kızı gibi giyindiğini görmüştü ama sofistike görünüşü yeni bir şeydi. Bu görünüşü kanını kaynatmış, bedeninin gerilmesine neden olmuştu. Böyle bir kadınla ufacık bile bir şansa sahip olması nasıl mümkündü?

Savannah'nın Bayan Potts'la merhabalaşmasını merdivenlerin tepesinden izledi.

"Ah, Savannah Carmichael! Ne kadar da hoş olmuşsun!"

"Akşam yemeğine davet edilmiştim." Asher onun se-
sindeki tereddüdü fark etti.

"Tabii, bundan haberim var. Asher size korulukta bir
piknik hazırlamamı istedi."

"Bir piknik mi?"

"Koruluğu görmüş müydün?" diye sordu Bayan Potts.
Savannah başını salladı.

Bayan Potts, "Özel bir yerdir," dedi ve Savannah'nın
yanağına anaç bir tavırla hafifçe vurdu. "Ay canım, bu arada
pazar günkü telefon konuşmamızda bir yanlış anlaşılmaya
neden olduysam çok üzgünüm."

"Buna eminim," dedi Savannah sakın ama soğukkanlı
bir ses tonuyla.

"Ben çok muzip bir kadınıym," dedi Bayan Potts göz
kırpıp mutfağa giderken. Asher konuğunu karşılamak üzere
merdivenlerden inmeye devam etti.

"Seni görmek çok güzel," dedi Savannah'nın elini tu-
tup. "Çok güzel gözüküyorsun."

Savannah ona gülümsedi, Asher onu merdivenlere gö-
türürken parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi.

"Her zaman göze görünenden fazlası vardır," dedi.

"Çok haklısın."

"Beni kasıtlı olarak şaşırttı, Asher."

"Biliyorum."

“Bunu neden yapsın ki?”

Asher omuzlarını silerken, Savannah’nın elini bırakmak zorunda kalmasın diye kapıyı açık bırakmayı unutmadığına sevindi. “Belki de köşeme çekildiğimi düşünmeni istememiştir.”

Savannah elini çekip onu durdurdu ve kollu sandalyelere oturmadan ona bakmaya zorladı. “Bir kere, asla köşene çekildiğini düşünmedim.”

Asher ona en iyi *dalga mı geçiyorsun* bakışını fırlattıktan sonra elini dudaklarına götürüp son derece şefkatli bir biçimde dudaklarına sürüp yerine geçti.

Savannah bu öpücük yüzünden şaşırmıştı. Asher’in yanındaki sandalyeye oturmadan önce birkaç saniye bocaladı.

“Evet, ama öyle düşünmüş olsaydım bile...” dedi boğuk ve Asher’in rahatlıkla âşık olabileceği enfes duygularla dolu bir ses tonuyla. “... Artık öyle düşünmüyorum.”

Asher dışarı çıkmadan önce mutfağa uğrayıp piknik sepetini almıştı. Bayan Potts kulağına, onun yanaklarını kızartan bir şeyler fısıldayınca sepeti alırken ona sert bir bakış fırlattı. Savannah, kâhyasının ona ne dediğini sormak istediği halde bunu soramayacak kadar gerilmişti. Asher ona kesinlikle bir randevuya çıkma teklifi etmemiş ya da bu gecenin bir randevu olacağını söylememişti ama Savannah’nın gerçekten de çıktığı en samimi, en seksi, en düşünceli ve en romantik randevuydu. Üstelik daha yeni başlıyordu.

Açıklık alanda bir piknik mi? Hem de koruluk denen bir yerde mi? Herhangi bir kız, çok daha azına bile ayılıp bayılabilirdi.

Fakat bu durum duygularını daha da karmaşık hale getiriyordu. Hafta sonunda Asher'ı önemseydiğini zaten anlamıştı, ama onun kusursuz görünen bedenini ormanlık alanda izlerken, duygularının onu tam olarak nereye götürmesini istediğini düşündü. Özel bir arkadaşlığa doğru mu? Bir ilişkiye mi? Aşka mı?

Endişesine rağmen, ofisinde harika bir konuşma yapmışlardı. Asher ona neden Virginia Üniversitesi'ne gitmeye karar verdiğini, tıp eğitiminin neden cazip geldiğini anlatmıştı. Üniversitede saygıdeğer ve gizemli Delta Kappa Epsilon kardeşliğinin bir üyesi olmuştu ve oradaki gizemli faaliyetlerden söz etmek istememişti ama pantolonun paçasını sıyırıp bileğine yakın bir yere yapılmış Yunan harflerinden oluşan kaba saba dövmeği göstermişti. Savannah suratını buruşturunca da keyifle kaşlarını kaldırmıştı.

Savannah o hafta yollayacağı bölüme oradan, o minik dövmeden başlayacaktı ancak bu ayrı bir konuydu. Henüz ona makalesinin yeni bakış açısından söz etmemiştir: Hayatıyla ilgili samimi bir öykü yerine, aralarında başlayan arkadaşlık... Dövme öyküsü haricinde, o haftaki bölümde ne tür bir ton kullanması gerektiğinden emin değildi. Bayan Potts'un onu yanlış yönlendirmesi yüzünden bir kıskançlık krizine girdiğinden söz etmeli miydi? Asher evinin basamaklarında beliriverdiğinde kalbinin nasıl heyecanla attığını tarif

etmeli miydi? Ya o geceyi? Aslında, *öyküsü* o anda, resmi röportaj sona erdikten sonra aralarında artmakta olan çekimi keşfetmeye devam ettiklerinde başlamıştı. Peki Asher'la olan ilişkisinin ayrıntılarını başkalarıyla paylaşmaya hazır mıydı? Onu en çok endişelendiren şeyse Asher'ın buna itiraz edip etmeyeceğiydi.

Omuzlarını silkerek bunları düşünmemeye gayret etti. Asher ona röportaj için izin vermemiş miydi? Sohbetlerinin içeriğini ne şekilde sergileyeceği de kendi kararına bağlı değil miydi? Tabii ve tabii... Hem zaten daha bir sonraki bölümü yazmaya bile başlamamıştı. Şayet bir noktada *öyküsü*nün onun mahremiyetine müdahale ettiğini hissederse bunu o zaman onunla paylaşabilirdi. Dolayısıyla bundan o gece söz etmesine gerek yoktu.

Makalesiyle, hisleriyle, kafa karışıklığıyla ve gerginliğiyle ilgili tüm düşünceler, koruluğu gördüğü anda hayrete dönüştü. Koruluk denen yerin, evden beş dakika yürüyüş mesafesindeki ormandan geçilip varılan bir elma bahçesinin ortasındaki rüstik bir çardak olduğunu görünce hem çok şaşırdı hem de keyiflendi.

Tuğlalardan yapılmış bir platformda; etrafında altı tane rahat sandalye bulunan, açık renkli ahşaptan kocaman bir masa duruyordu. Bunun yanındaki oturma alanı ise iki kişilik bir koltuk, iki rahat sandalye ve bir açık hava şöminesinin önündeki alçak bir başka masadan oluşuyordu.

Platformun her köşesinde orijinal görünümlü birer totem direği vardı. Direklerin tepesindeki metal çubuklar ortaya

kadar çaprazlama ilerliyor ve dört çubuk, çardağın ortasında geyik boynuzundan yapılmış bir avizenin alanı olduğu gibi yumuşak bir ışıkla aydınlatıldığı yerde birleşiyordu. İstenildiği takdirde, çubukların üstüne çadır bezi örtülebilirdi ama o gece bunlara beyaz renkli, minnacık yanıp sönen ampuller bağlanmıştı ve tüm bunlar etrafa masalımsı bir hava katmıştı.

“Ah, Asher,” dedi Savannah. Asher piknik sepetini masaya koyarken Savannah gözlerine baktı. “Nefes kesici bir yer...”

Evet, diye düşündü Asher çökmeye başlayan alacakaranlığın yumuşak aydınlığında Savannah'nın yüzüne bakarken.

Sepeti taşıdığı için ormanda yürürlerken Savannah'nın elini tutamamıştı ve buluşmaya başladıklarından beri ilk kez el protezini takmamıştı. Yine de bir sorun yoktu. Ofisinden çıkarlarken, Savannah'nın gerginliğini hissetmişti. Açıkçası kendisi de biraz huzursuzdu. On seneden fazladır bir kadına çıkma teklif etmemişti. O gecenin bir randevu olacağını söylemediği halde, öyle olduğu apaçık belli değil miydi?

Öyle miydi? Hafta sonunda Savannah'nm, var olmayan sevgilisini kışkandığından emindi. Artık rahat rahat el ele tutuşuyorlardı. Hatta Savannah pazartesi öğleden sonra onu yanağından bile öpmüştü. Asher aralarındaki gelişmeye başlayan arkadaşlıktan hoşnut olsa da ondan daha fazlasını istiyordu ve o gece bunun gerçekleşmesi için ilk adımı atacaktı. Cebinden iPod'unu çıkarıp bir açık hava ses sistemine bağlanan bağlantı istasyonuna taktı.

Savannah başını hafifçe yana eğip ayrıntılara göz gezdirirken hayretle gülümsedi.

“Burayı sen mi yaptın?” diye sordu.

Asher başını salladı. “Hepsini değil. Büyükbabam bu platformu ve şömineyi ellili yıllarda yapmış. Babam daha sonradan totem direklerini ve kirişleri eklemiş. Böceklerden veya yağıştan korunmak için bir file çadır, bir de kanvas çadır var. Ben de buraya elektrik getirdim ve alanı yemek ve dinlenme alanı olarak ayırmak istedim.”

“Burada sık sık dinlenir misin?”

Asher omuzlarını silkti ve piknik sepetini açıp iki şişe şaraptan birini aldı. Üstüne baktı: Çevirmeli bir kapağı olan iyi kalite bir şaraptı. İçinden sessizce Bayan Potts’a teşekkür etti. Şarap mantarlarını açmayı pek beceremezdi. Sepetten iki şarap-kadehi çıkardı.

“Chardonnay?”

“Lütfen... Teşekkür ederim.” Savannah masayı işaret etti. “Yardım edeyim mi?”

“Neden önce biraz rahatlamıyoruz?” Başıyla şömineyi gösterdi.

Savannah’nın ufak oturma alanına gidişini izlerken, ikili koltuğu seçmesi için dua etti, orayı seçmeyince de hayal kırıklığına uğradı. Savannah rahat koltuklardan birini tercih ederek yüzükleriyle oynamaya koyuldu. Asher onun gergin olduğunu fark etmişti. Onu rahatlatmalıydı.

Önce onun şarap kadehini verdi, sonra kendisininkini aldı ve karşısındaki ikili koltuğa tek başına oturdu. “Üşüyor musun? İstersen ateş yakabilirim.”

Savannah şarabını yudumladı. “Sonra yaksan?”

Eh... Bu en azından umut vaat edici bir yanıt...

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Savannah.

Asher evet anlamında başlını salladı. “Ne istersen sorabilirsin.”

“Bugüne dek hiç söz etmedin, ben de satır aralarını okumakta pek iyi değilimdir ama... Bu bir randevu mu?”

Savannah’nın açıksözlülüğü onu şaşırtsa da soruyu yanıtlamak için eline bir fırsat geçtiği için de sevindi.

“Evet...”

Savannah gözleri loş ışıktaki parıldayarak, “Ya arkadaşlık?” diye sordu. “Arkadaşlık güzel bir şey,” dedi Asher. Kadehini aralarındaki masaya koyup kolunu koltuğun arkasına attı. Ona baktı, yanında oturmasını istedi ve onunla birlikte orada olduğuna hayret etti ve suratı, kolu, bacağı ya da paramparça hayatından kaçmasına yol açacak bir şey yapacağından endişelendi. Eliyle ikili koltuğun sırtına hafifçe vurdu. “Buraya gel.”

Savannah omuzlarını dikleştirdi. Bunu kasten yapıp yapmadığı belli değildi ama göğüsleri minnacık gümüş renkli bluzunun içinden öne çıktı. Asher tekrar suratına bakmadan önce göğüslerine kaçamak bir bakış fırlattı.

“Hafta sonunu başka birisiyle geçirdiğin düşüncesinden nefret ettim,” diye fısıldadı Savannah.

“Başka birisiyle birlikte değildim, seni düşüyordum.”

“Hâlâ birbirimizi çok az tanıyoruz.”

“İyi ki sana evlenme teklif etmiyorum.”

“Yanına gelip oturursam ne yapacaksın?”

Asher yutkundu. İnanılmazdı ama Savannah yanındaydı. Onunla bir randevuya çıkmıştı. Fakat bunu aklından çıkarması daha iyi olacaktı, çünkü o anda bile bunun gerçekleşmeyecek bir rüyaya benzediğini hissediyordu. Tüm benliğiyle o anı yaşıyordu. Yarım yamalak bir şey yapmaya, geri dönmeye fırsat yoktu.

Savannah'nın gözlerinin içine baktı ve kararlı bir ifadeyle, “Seni öpeceğim, Savannah,” dedi.

Savannah şaşkınlıkla Asher'a bakınca, onun hayretle nefesini içine çektiğini duydu. Asher'a sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, ayağa kalktı ve yanına oturdu.

Savannah, Asher suratını tamamıyla ona çevirdiğinde, yara izlerinin onu artık ne kadar az etkilediğini fark edince bir kez daha şaşırdı. Adeta onlara bağışıklık kazanmıştı. Sanki izler olmasa Asher aynı kişi olmayacakmış gibi hissetti. Asher gözlerine baktı, elini koltuğun sırtından çekti ve yanağını kavradı. Savannah'ysa şarap biraz başına vururken, onun o güçlü ılıklığına doğru eğilerek gözlerini yumdu. Müzik sesi yükselirken Asher'ın dudaklarını dudaklarında hissetti.

Asher elini arkaya götürdü, parmakları daha sert bir biçimde Savannah'nın saçlarının arasına daldı ve suratını kendisine doğru çekti. Asher'ın dudakları, dudaklarının üstünde onu hipnotize edecek bir biçimde gidip gelmeye, okşamaya, hafifçe ısırmaya başlayınca Savannah'nın kalbi dörtmala

koşmaya başladı. Biraz öne gidip ellerini Asher'in göğsüne dayadı. Göğsünün inanılmaz derecede sert oluşu nefesini keserken, Asher'in dili dudaklarının kenarlarını izliyor, onu dudaklarını aralamaya teşvik ediyordu. Savannah'nın ağzı hafifçe açıldı ve kendiliğinden Asher'a izin verdi. Dilleri ilk başlarda tereddütle de olsa birbirine değdiğinde, midesindeki o çılgınca hareketlenme öylesine sıcacık hale geldi ki Asher'ın ağzının içine doğru hafifçe inledi.

Asher elini Savannah'nın suratından boynuna, kolundan beline indirip etrafına doladı ve onu öylesine sert, kendinden emin bir hareketle kendisine çekti ki Savannah'nın parmakları Asher'ın göğsünde kıvrıldı ve sıcaklık belinin aşağısına akın ederken gömleğini sıkıca kavradı.

Savannah daha önce de başkaları tarafından öpülmüştü. Beceriksizce, tereddütle, tutkuyla... Fakat bu öpüşme tamamıyla farklı bir kimyasal düzlemdeydi. Asher'ın tadı, koku su ve dokunuşu adeta sırf onun teslim olması amacıyla tasarlanmış gibiydi. Asher onu uzun, hızlı, ağır, ıslak ve derin bir biçimde öptü. Dilleri birbirine dolanırken Savannah'nın göğüs uçları sertleşti. Sırtını gerip ona daha da sokulduğunda Asher'ın çelik gibi kolu belinin etrafında sıkılaştı ve boğazından arzu dolu, kükremeyi andıran bir inleme sesi geldiğini duydu.

Asher'm dudakları yanağından boynuna kaydığında dili nabzının çılgınlar gibi attığı noktayı kaplayan ılık tenini yaladı ve Savannah kesik kesik nefes alıp verirken dudaklarını oraya bastırdı.

Savannah soluk soluğa, "Asher," dedi. Kalçalarını iç-

güdülerine göre ona doğru çevirirken titriyor ve güçlükle nefes alıyordu.

Asher, “Hı, hı,” diyerek nefes aldı ve Savannah’nın kulakmemesini dişlerinin arasına alıp ona ani bir zevk yaşattırken inlemesine neden oldu.

Savannah, “Tanrım,” diye inledi, dudaklarını ıslatıp dünya etraflarında hızla dönerken nafile yere soluklanmaya çalıştı.

“Tenin ılık bal gibi,” diye fısıldadı Asher kulağına. Savannah titredi, sonra Asher’in elinin yer değiştirdiğini, üstündeki incecik bluzun altına sokup beline dayadığını hissetti. “O kadar tatlısın ki... Çok tatlısın, Savannah.”

Savannah’nın ağzından ne olduğu anlaşılmayan sözcükler çıktı, ellerini Asher’in omuzlarına götürüp boynuna doladı. Suratını omzuna gömdü ve kalplerinin atışları hızlanıp birbirine karşı çarparken Asher onu sıkı sıkı tuttu. Savannah’nın yeni ortaya çıkan bu hislerinin gücü kendini yenilmez, korku dolu ve tatminsiz hissetmesine neden oldu. Hayatını çok uzun süredir gölgelerde yaşamış olan o adamdan çok daha fazlasını istediğini hissetti.

Asher geri çekildi. Alnını onun alnına dayadığında, Savannah sıcak, belli belirsiz Chardonnay ve şehvet kokan nefesini yüzünde hissetti.

“Tanrım, Savannah,” dedi Asher boğuk ve kalm bir ses tonuyla.

Savannah iç çekerek, “Evet,” dedi. Gözlerini nihayet açtığında Asher’in derin ve büyülenmiş gibi bakan gözlerini gördü.

“Bu...” Asher dudaklarını yaladı, öne eğilip Savannah’nın üstdudağını dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti. “Ben daha...”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Savannah yeniden nereden olduklarını fark ettiğinde. Başını yana eğip onu hafifçe, şefkatle ve bir *veda* olarak değil, *sonra görüşürüz* der gibi tekrar öpmek üzere gözlerini yumdu.

Asher ılık nefesini onun dudaklarına vererek, “Durmak istemiyorum,” diye fısıldadı Savannah titredi, Asher bir yere gidemeyeceği halde onu boynundan kendisine çekti. Bedeninin ön kısmı onunkine dönük olacak biçimde hafifçe döndü. Göğüsleri ona karşı inip yükseliyor, bedenindeki her hücre ondan, teninden daha fazlasını arzuluyordu. Giysilerini çıkarmasını, sıcaklığın artmasını ve rahatlamamanın ve boşalmanın önünde daha az engel olmasını istiyordu.

Asher onu öptükten sonra geri çekilip gözlerine baktı. “Nereden geliyorsun, Savannah Carmichael? Neden ben?”

Savannah tatlı bir sesle, “Kasabanın diğer ucundan,” derken yanağını omzuna dayadı ve gözlerini tepelerindeki binlerce beyaz ışığa açtı. “Çünkü evet dedin.”

“Sana mı?”

“Seninle röportaj yapmama...”

“Belki de annenin çikolatalı keklerine evet demişimdir.”

“Hey,” dedi Savannah, Asher’in boynunu kaplayan saçları tutup çekerek. “Onları ben yapmıştım.”

Asher gülünce göğsünün titreşimleri hem bir lütuf hem de işkence gibi Savannah’nın göğüslerine yayıldı.

“Hazır konu yemekten açılmışken acıktın mı, bebeğim?”

Bebeğim mi? Savannah bir an için Asher’in ağzından çıkan bu beklenmedik, seksi sevgi sözcüğü yüzünden nefesinin kesildiğini hissetti. *Evet... Sana daha fazla sahip olmaya aım. Bana tekrar bebeğim demene aım. Bedeninin ağırlığını bedenime vermene aım. Tercihen ırılıplak... Sadece ten, sıcaklık ve...*

“Savannah?”

“Hı-hı,” dedi Savannah cılız bir sesle. “Açlıktan lyorum.”

Savannah kızartılmış soğuk tavuk lokmalarının arasında gülerken ve ona köpeklerinin dışkılarını temizlemeyen köpek sahipleriyle ilgili New York’taki ilk makale işinden söz ederken, Asher gözlerindeki parıltıyı izliyordu. Savannah iyi bir anlatıcıydı, anlattığı şey de komikti. Dolayısıyla, hep doğru yerlerde gülümsüyordu ama öyküye odaklanmakta güçlük çekiyordu. Bedeni hâlâ gergindi ve az önce aralarında geçen şey yüzünden sersemlemiş haldeydi.

Ona yaklaşmak için cesaretini epeyce toplaması gerekmişti ama Savannah’nın yanağına dokununca gözlerini yumduğunu gördüğünde, endişeleri hızla dinivermişti. Yüzü yumuşak ışıkta öylesine güzel, güven dolu ve kendini ona bıraktır gibiydi ki Asher eğilip dudaklarını dudaklarına değdir-diğinde içinde bir şeyler değişmiş; eski ve unutulmuş, uzun süredir olmadan ve bir daha olmayacağından korkarak ya-

şadığı bir şeye yer açmıştı. Ancak mesele sadece güzel bir kadınla kurduğu fiziksel bağ değil, Savannah'nın kendisiydi. Hırslı, istekli, cesur, kıskanç ve kusurluydu. Savannah onun yara izlerinin ardındaki ve kalbini, insanı korkutacak bir doğrulukla görüyordu. Ona âşık oluyordu. Artık buna emindi.

“...İnanabiliyor musun? Yirmi üç yaşındayım, kendime güvenerek bu yaşça daha büyük, kelleşmeye yüz tutmuş, *shih tzu* köpeği olan adamı izliyorum ve onu neden *dışkıyı temizleme* kuralına uymadığı konusunda sıkıştırıyorum. Fotoğrafçım da arkamdan geliyor, bu tür aptalca işler için yeteri kadar para kazanmadığına söylenip duruyor.” Savannah sırtıp şarabından bir yudum daha aldı. “Eğitime karşı utanç...”

“Gerçek dünya deneyimi,” dedi Asher kadehini şerefe kaldırarak.

“Neyi düşünüyordum biliyor musun?” dedi Savannah, başını Asher'in çok sevmeye başladığı gibi hafifçe yana eğerek. “Neden Johns Hopkins'e gitmediğini... Yani Virginia Üniversitesi'nden onur öğrencisi olarak mezun olmuşsun ve seni tıp okulunda parasız okuyacağın bir eğitim hayatı bekliyormuş. Sonra durup dururken orduya yazılmışsın. Hizmet vermiş olmanı takdir ediyorum ama bunun ardındaki niyeti anlamadım.”

İşte yine gazeteci kimliği ortaya çıkmıştı. Asher, *gazeteci Savannah*'dan hoşlansa da *arkadaş ve öpüşen Savannah*'dan biraz daha fazla hoşlanıyordu.

“11 Eylül olayı olduğunda üniversite son sınıftaydım. İstediğim tek şey yardım edebilmektir,” dedi sadece şarabı-

m yudumlayarak. “Ama ben bugünün röportajını saat dörtte yapıp bitirdiğimizi sanıyordum.”

Savannah azarlandığını anlayınca, “Ay,” diyerek geriye yaslandı.

Asher suratını buruşturdu. Onu utandırmak istememişti. “Hayır, ben özür dilerim. Röportaj olsun olmasın, adilane bir soru...”

“Bunu sık sık yaparım,” dedi Savannah kaşlarını çatıp tabağına bakarak. “Kız kardeşim bu huyumdan nefret eder. Bir kişi olmayı unutuyorum. Öykünün peşinden koşmadan edemiyorum. Her öykü... Herhangi bir öykü...”

Asher masanın üstünden avcunu açıp elini uzatarak, “Bu özelliğini seviyorum,” dedi. Savannah’nın elini tutması birkaç saniye sürdü ama Asher onun bunu yaptığını görünce rahatladı. “Hırslı olman hoşuma gidiyor. Odaklanman da öyle... Bunları takdir ediyorum.”

“Her zaman olumlu bir özellik olmayabiliyor.”

Asher’m başparmağının alt kısmı Savannah’nın avcunun yumuşak çıkıntısını ağır ağır okşadı. “Ne demek istiyorsun?”

“Dar bir bakış açısına sahibim. Sadece işimde değil. Bir şeyle ilgilendiğimde, o konuda tutku hissettiğimde, ayrıntıların arasında boğuluyorum.”

“Genel olarak mı, yoksa belirli bir durum için mi böyle diyorsun?”

Savannah omuzlarını silkti. “İkisi de sanırım...”

“İşini kaybettiğini biliyorum, Savannah. *Sentinel*’ı diyorum. Nedenini de biliyorum.”

Savannah bakışlarını tabağından kaldırdı ve ona bakarken çatık kaşları ifadesini ekşitti. Temkinli davranmaya karar vermiş olmalıydı çünkü elini çekip kadehini aldı ve şarabından büyükçe bir yudum içti.

“Dediğim gibi,” dedi çekingen bir tavırla. “Bakış açımı kaybetmeye meyilliyim.”

“Senin hatan değildi.”

“Ne demezsin.”

“Patrick Monroe hergelenin tekidir,” diye kükredi Asher.

“Onu tanıyormuş gibi söz ediyorsun.”

“Tanıyor olsaydım şaşırır mıydın?”

“Hem de çok,” dedi Savannah kahverengi gözlerinde bir şaşkınlık ifadesiyle.

“New York dışında, Dooley Kampı’nda iki yazımızı birlikte geçirmiştik.”

Savannah’nın dudakları şaşkınlıkla aralandı ama surat ifadesinden ayrıcalıklı erkek çocukların gittiği o sosyetik yaz kampı hakkında bir şey bilmediği belliydi. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Geçmiyorum. O zamanlar da şimdiki gibi bok herifin tekiydi.”

Asher, Savannah’nın gözlerinin yeniden parıldadığını görünce rahatlayıp sevindi.

“Burada bir öykü kokusu alıyorum.”

“İkiyüzlülük ve kandırmaca gibi kokuyor mu?”

“Evet, aslında aynen öyle kokuyor. O zamanlar nasıl birisiydi? Pat yani...”

“stn, karizmatik, karaktersiz...”

“Aa, demek onu şok severdin,” dedi Savannah duygudan yoksun bir biçimde.

“Evet, hem de şok...”

“Siz zengin çocukları ve yaz kamplarınız...”

“Sakin beni onunla aynı kefeye koyma. Bir mağarada yaşıyor olabilirim ama bir yılan değilim.”

“Neden sadece iki yaz Dooley Kampı’nda birlikteydiniz?”

“Yan taraftaki Kristina Kampı’ndaki birkaç kızla yakınlaştığında kamptan kovulmuştu.”

“Aynı anda birkaç kız mı?”

“Pat’i tanıyorsun.”

“Maalesef...” Savannah şarabımı tek dikişte bitirirken bakışları donuklaştı. “Hayatımı mahvetti.”

Asher, Savannah’nın ses tonuna şaşırdı. Yenilmiş, sessizce teslim olmuş gibi konuşuyordu.

“Yok, canım. *Sentinel* lkedeki tek gazete değil.”

“Ama en iyisi...”

“Tartışılır. *Phoenix Times*’ın son birkaç senede bir sürü ödül kazandığını duydum. Anladığım kadarıyla Maddox McNabb bir sürü ilginç öykü yakalıyor.”

“Eh, o zaman parmağını tam da hayat nabzımın attığı yere koymuşsun demektir.”

“Evet, bebeğim,” dedi Asher alçak sesle ve yavaşça. Dudaklarının altında Savannah’nın nabzının nasıl attığını hatırlamıştı. “yle...”

Savannah'nın yanaklarının nasıl kızardığı ve dudaklarını yaladığını görünce, onun da aklının aynı yere gittiğini anladı. Savannah başını çekingen bir ifadeyle başka yöne çevirirken kadehini yeniden doldurdu.

"Hakkımda araştırma yapmışsın," dedi Savannah kadehini alıp yudumlamadan bekleyerek.

"Kiminle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu, Savannah. Neredeyse on senedir hayatımı dış dünyadan koruyorum. Herhangi bir kişiyi dünyama alamazdım."

"Kaynaklarıma karşı zaafım olduğunu biliyorsun." Savannah onun gözlerine bakınca, Asher neyi sorduğunu anladı: *Kolay bir hedef mi olduğumu düşündün?*

"Aradan milyon sene de geçse seninle bir şansım olacağını düşünemezdim, Savannah." Sesi ölçülü ve alçaktı. Savannah başını kaldırıp ona baktığında, ifadesi şefkatliydi. Asher, Savannah'nın doğruyu söylediğini anladığını görebiliyordu.

Savannah'nın nefes alıp veriş sıklasınca, göğüslerinin de daha hızlı hareket edişini izledi. Nabzının attığı boynuna baktı ve bunun bedeninde korkunç, berbat, mucizevi ve umut vaat eden bir etkisi oldu.

"Tatlıya ne dersin?"

Asher gece yarısı yaklaşırken, ayaklarını uzatabilsinler diye iki rahat sandalyeyi ikili koltuğun önüne çekti. Savannah ayakkabılarını çıkarıp başını mutlulukla Asher'm göğ-

süne yasladı, Asher da sağlam koluyla onu sardı. Akşam yemeğinden beri konuşmaya neredeyse hiç ara vermemişlerdi ve Savannah'nın annesinin muhteşem misket limonlu turtaları saatler önce bitmişti.

"Hayattan ne istiyorsun?" diye sordu Asher. Elini Savannah'nın sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, içini titretiyordu. "Beş sene sonra nerede olmak isterdin?"

"Ülkenin en iyi gazetelerinden veya dergilerinden birinde başarılı bir araştırmacı gazeteci olmak istiyorum. Ancak milli haberleri değil, yerel şehir haberlerini vermek isterdim çünkü tek bir yere yerleşmek istiyorum. Bunun bir söylence olduğunu biliyorum: Kusursuz bir iş, sevgi dolu bir eş, iki-üç çocuk, bir *cocker spaniel* ve bir senfoniye, stadyuma ve denize bir saatlik mesafede olan bir ev... Ama istediğim bu... O söylence... Günün birinde... Beş sene iyi bir zaman..." Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu ve Asher'ın kalp atışlarını dinledi. "Ya sen?"

"İki hafta önce olsaydı hiçbir şey derdim."

"Asher, bu çok kötü..."

"Ama doğru..."

"Ya şimdi?"

"Şimdi, birçok şeyi istiyorum."

"Bir şeyleri istemek insanı iyi hissettiriyor," dedi Savannah.

"İstediğin şeyi elde etmek şansın çok düşük olduğunda, bir şeyleri istemek insanı berbat hissettiriyor."

Asher'ın sözleri Savannah'nın içinin öfkeyle dolması-

na neden oldu. Geri çekilip ateşin ışığında gözlerine baktı. “Bunu yapmayı kes.”

“Neyi?”

“Kendini küçümsemeyi...”

“Ben kendime gerçekleri söylediğimi sanıyordum.”

“Hayır,” dedi Savannah hararetle. “Söylemiyorsun.”

İki eliyle Asher’in suratını ilk kez kavrarken, avuçları aynı anda hem pürüzsüz tenine hem de yara izleriyle kaplı tenine değdi. Onu öylece tutup kasıtlı olarak gözlerine baktı. Asher’in normal gözüne ve o lanet EYP’nin infilak etmesi sonucunda çukuru yaralanan diğer gözüne baktı. Asher iki gözünü de yumana dek, Savannah o göze bakmaya devam etti ve öne eğilip dudaklarını altındaki buruşuk deriye dayadı. Savannah yaralı yanağını ve dudaklarının kenarını öperken, Asher kesik kesik nefes almaya başladı.

Asher birden canlandı, inanılmaz derecede güçlü olan eliyle onu kucağına çekti. Dudakları onu sersemletene kadar çılgın gibi öpmek, onu boğmak, yutmak ve ondan önceki öpücükleri unutturmak için aralandı.

Savannah kalçalarını ona doğru yuvarladı, ellerini boyuna indirdi. Asher ise elini Savannah’nın çıplak belinden ön tarafına doğru getirip dantelli sutyeninden göğsünü avuçlamak istedi. Giderek büyüyen ereksiyonu Savannah’nın kalçalarına dayanırken, kadının tenini hafif hafif ovdu. Savannah da kendisini öne iterek ona durmamasını anlattı.

Asher, Savannah’nın dilini emerken, başparmağıyla ve işaretparmağıyla göğüs ucunu tutup yuvarladı, diğer göğüs

ucuna geçmeden önce oynayarak sertleştirdi. Savannah da ellerini Asher'in dağınık saçlarının arsından gezdirdi, tuttu, çekti ve içi tahrik olmasının, onu arzulamasının ve ihtiyaç duymasının gücüyle sıcaklaşıp ıslandı.

Asher'in eli yukarıya ilerleyip yanağını kavradığında Savannah bedenini onunkine dayayarak ileri geri sallandı. Asher onu daha hafif ve yavaş öpmeye başladı. Savannah'nın dudakları hafifçe ve yumuşak hareketlerle dudaklarını ısırırken, "Savannah, Savannah, Savannah," diye mırıldandı.

"Durma," dedi Savannah iç çekerek.

"Durmamız gerek."

"Hayır..."

"Hiç kimseyi senin kadar istemedim," dedi Asher boynundan aşağıya doğru öpücükler kondurarak.

Savannah yalvarır gibi, "Al beni," derken, Asher onun boynuyla omzunun birleştiği bir noktayı Yalıyordu.

"Buna pişman olabilirsin, bebeğim," dedi Asher şehvetle boğuklaşan bir ses tonuyla. Boynunu, göğsünün açıkta kalan kısmını öptü, parmakları çenesinin etrafına dolandı ve başparmağıyla hafifçe boğazına bastırınca, Savannah ona karşı savunmasız olduğunu, onun insafına kaldığını hissetti.

"Olmam. Pişmanlık yok, Asher. Olmayacak."

Asher, Savannah'nın göğsünün ılık tenine karşı güldü ve geri çekilip yüzüne baktı. "Tam iki şişe şarap içtik."

"Sarhoş değilim."

"Olmadığını biliyorum," dedi Asher nazikçe. "Ama tam olarak ayık da sayılmazsın. Bunu bir avantaj olarak kullanırsam beyefendilik etmiş olmam."

Savannah'nın alnını öptü, onu yavaşça kucağından indirdi, derin derin nefes aldıktan sonra Savannah başını yine göğsüne yaslariken iç çekti.

"İstemediğimden değil," dedi. "Seni kadar istediğimi hayal bile edemezsin."

Savannah muzip bir sesle Asher'ın pantolonundaki kabarıklığa bakarak, "Sanırım tahmin edebiliyorum," dedi. Asher oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı. "Şey, ne diyebilirim ki? Bana bir şey yapıyorsun, Savannah Carmichael. Ellerinin altında pelteye dönüşüyorum."

"Pelteden çok beton gibi oluyorsun."

"Savannah," dedi Asher onu uyarır gibi.

"Ama ellerimin altında değilsin."

"Savannah!"

"Olsaydın güzel olurdu."

"Tanrım..."

"Beş senelik plan," dedi Savannah muzipçe gülümseyerek. "Planını bilmek istiyorum. Bir de istediğini elde edememek saçmalığını kes. Burada değil miyim?"

Asher yanıt verdiğinde sesi alçak ve duygu yüklü çıktı. "Buradasın, bebeğim."

Savannah ona biraz daha sokuldu ve şafak sökene dek konuştular. Savannah en sonunda onun kalp atışlarının ritmini dinleyerek uyuyakaldı.

Onu ailenle tanıştırmak için evine getirdiğin ilk zaman

Asher ertesi sabah uyandığında hissettiği ilk şey Savannah'nın göğsüne yasladığı başının o tatlı ağırlığıydı. Fakat gördüğü ilk şey, ellerini beline dayamış, karşılarında dikilmekte olan Bayan Potts'un asık suratı oldu.

Asher gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve kolunu Savannah'yı korumak istermiş gibi omzunda biraz daha sıkılaştırdı.

“Annesi aradı.”

“Annesi mi?” dedi Asher mahmur mahmur.

“Dün gece eve dönmediği için nerede olduğunu merak etmiş.”

“Savannah onu aramayı unutmuş olmalı... Şafak söke-ne dek konuştuk.”

“Annesi çok endişeliydi.”

“O bir yetişkin, Bayan Potts. Yirmi altı yaşında...”

“Bunu Judy Carmichael’a anlat.” Bayan Potts dudaklarını büzdü. “Ya itibarı ne olacak?”

“1800’lerde yaşamıyoruz.”

“Umarım şansın yaver gider çünkü Frank Carmichael az sonra elinde bir havalı tüfekle buraya gelebilir. Savannah bir sonraki Bayan Lee olsa iyi olur.”

Asher bu yemi yutmadı ama bu fikir kalp atışlarını hızlandırdı.

“Hah,” dedi Bayan Potts. “Onu uyandır da eve gelin. Savannah gitmeden önce kahvaltı için yumurta ve çörek yapayım.”

Kâhyası eve gitmek için arkasını döndüğünde Asher, Uyuyan Güzeli uyandırmamaya gayret ederek arkasından seslendi. “Bayan Potts...”

Bayan Potts hâlâ asık bir suratla ona döndü.

“Onu önemsiyorum. Hem de çok...”

“Birisini önemsemek onun için en iyi olanı düşündürmektir. Her zaman, istisnasız...”

Parmağını çenesine dayayıp düşünceli düşünceli çenesine vurdu. “Pazar günü için özel bir şey yapsam iyi olacak. Bir barış teklifi olarak yani...”

Asher sırtıttı. “Annemin şeftalili pastası nasıl olur?”

Bayan Potts bu fikir hoşuna gitmiş gibi başını sallayarak, “Muhteşem olur,” dedi. Sonra da arkasını dönüp ormanlık alandan eve doğru yürümeye koyuldu.

Savannah uykusunda kıpırdanıp ona sokulunca, Asher ona daha sıkı sarılarak başını öptü. Savannah tekrar ona yaslandı ve yavaş ve ağır ağır nefes alıp vermeye devam etti.

Bayan Potts'un söylediklerini düşündü: *Birisini önemsemek onun için en iyi olanı düşünmektir. Her zaman, istisnasız...*

Savannah ondan sekiz yaş küçüktü, gençti, hayat doluydu ve çok güzeldi. *Phoenix Times*'a yazacağı makale kesinlikle çok başarılı olacaktı ve Danvers'dan ve ondan uzaklara gidecekti. Önceki gece gibi bir geceyi paylaştıktan sonra onu kaybetme düşüncesi yüreğini parçalıyordu ama Savannah'nın en çok istediği şey buydu: Büyük bir şehrin gazetesindeki en iyi gazeteci olmak...

Fakat Asher için Danvers'dan, sığmağı olan evinden ayrılmak bir seçenek bile değildi.

Bir gelecekleri yoktu. Savannah'dan onunla birlikte gölgelerin ardında gizlenmesini de isteyemez, insanların ona bir ucube ya da canavarmış gibi baktığı bir şehre onun peşinden de gidemezdi. Savannah'nın onunla Danvers'daki evinin güvenli ortamından başka bir yerde ilgilenmesi bile düşük bir olasılıktı. Hayır, Asher Lee ve Savannah Carmichael için ortak bir gelecek söz konusu değildi.

Gerçek anlamda trajik bir şeyden kurtulmanın özelliği, beklentilerinizi sonsuza dek değiştirmesiydi. Çok azla yetinmeyi öğreniyordunuz. Ekme kırıntılarına minnet duyuyordunuz. En ufak bir şefkat gösterisine önem veriyordunuz. Büyük zorluklara dayanıyordunuz. Hayatın size hiçbir şey borçlu olmadığını anlıyordunuz. Hiçbir beklenti içine girmiyordunuz

ve harika bir şey gerçekleştiğinde buna güvenmiyordunuz. Bunun devam etmesinin mümkün olmadığını biliyordunuz.

Savannah'nın başını yine sessiz bir arzuyla öptü. Zamanı gelince gitmesine izin verecekti. Ancak şimdilik, Savannah birkaç hafta daha ona aitti ve hiçbir şey onu gitmesine izin vereceği zamana dek ondan uzaklaşmaya zorlayamazdı.

“Kararımı verdim,” dedi Scarlet perşembe günü akşam yemeğinde. “Vegas! Çılgınca olmaz mıydı? Las Vegas, Vanna! Bekârlığa veda partim için!”

Savannah tek kaşını kız kardeşine kaldırdı ve masadan ayrılmak için müsaade isteyip yatağına gireceği anı iple çekti. Önceki gece Asher'in yanında sadece birkaç saat uyuduğu için keyfi yoktu ve aşırı yorgundu. Gerçi Asher aniden odaya girecek olsa, bir anda canlanmayacak da değildi.

Kendisinden biraz tiksindir gibi iç çekti. *O* aşamadaydı. Dünyada insanı mutlu hissettirecek tek bir kişinin olduğu ve onsuz geçen her anı, zamanın boşa harcandığını hissettirdiği o acınası aşamaydı. Bu aşamada o insanı öylesine arzularınız ki size nasıl dokunduğunu, size baktığında ifadesinin nasıl yumuşadığını veya genzinden gelen o inleme sesini hatırladığınız için doğru dürüst düşünemezsiniz.

“Lanet olsun, Savannah! Beni dinliyor musun?”

Babası Frank, “Sözlerine dikkat et, Katie Scarlet!” diye onu azarladıktan sonra fasulyelerini yemeye devam etti.

“Tamam, ne yazık ki ablam, sevgili baş nedimem ve

kendi bekârlığa veda partimi planlıyorum. Anne!” diye sızlandı Scarlet destek olsun diye annesine bakarak.

Judy büyük kızına dönüp yumuşak bir ses tonuyla konuştu. “Tatlım, Las Vegas’a gitme fikrine ne diyorsun?”

“Scarlet, New York’tan nefret etti. Orası Vegas’a kıyasla sakın sayılır. İşte, böyle düşünüyorum.”

Scarlet sandalyesinden kalkıp tortop ettiği peçetesini ablasının önüne fırlattı. “Savannah Calhoun Carmichael, sen... hayatta tanıdığım... en kötü baş nedimesin!” Yemek odasından dışarı fırlayınca, Savannah sonraki birkaç dakika boyunca üst katta bol bol gözyaşı döküleceğine ve yastıkların fırlatılacağına emindi.

Kendisini yorgun hissederek iç çekti. Kız kardeşini üzdüğü için kötü hissediyordu ama kendisi için de üzülüyordu. Asher’ı ertesi gün görene dek beklemek zorundaydı ve on beş dakikalık mesafede oturduğu halde onu özlerken yüreği sızlıyordu.

Scarlet’m peçetesini alıp ağır ağır katladı, sonra kendisinininkini katladı. “Gidip onunla konuşayım, anne.”

Judy elini tutarak onu durdurdu. “Önce benimle konuş.”

“Sorun yok. Sadece yorgunum.”

Kız kıza bir konuşmanın başlamak üzere olduğunu hissedenden babası hafifçe öksürdü ve müsaade isteyip programlarını izlemeye gitti.

“Dün gece çok geç kaldın, Savannah. Bu gençle işler ciddileşiyor mu yoksa?”

“Asher’la mı? Off, bilmiyorum,” dedi Savannah. “On-

dan hoşlanıyorum. Bu kadarını biliyorum ama onu geri kalanını anlayacak kadar iyi tanımıyorum.”

“O da senden hoşlanıyor.”

“Hoşlandığını biliyorum, anne.”

“O halde neden bu kadar mutsuzsun?”

“Cidden mi? Şu anda burada olsaydı keyfim derhal yerine gelirdi.”

“Anladım,” diye başını salladı annesi. “Demek öyle...”

“Hem şimdi şu makaleyi yazmak zorundayım ve ona makalenin arkadaşlığımızla ilgili olacağına, beklenmedik bir şekilde nasıl arkadaş olduğumuzla ilgili olacağına dair söz verdim. Fakat aramızdaki ilişkinin arkadaşlıktan ileri gittiğini hissediyorum ve bu konuda yazmama izin verip vermeyeceğini bilemiyorum. Öte yandan, makaleyi yazmazsam bu işi kaçıracığım. Bu işe ihtiyacım var, anne. Seçeneğim yok. Bunu yapmam gerekiyor.”

“Sanırım Asher’la konuşman gerekiyor. Onun bunu kabul edeceğinden emin ol.”

“Fark eder mi?” dedi Savannah kendisini bir paralı asker gibi hissederek. “Makale yerel olarak yayımlanmayacak ve Asher, Danvers’den asla çıkmayacak. Dahası, bu öyküye ihtiyacım var.” Suratını buruşturup başını salladı. “Önemi var. Tabii ki önemi var. Önemi olduğunu biliyorum. Hatta o kadar önemli ki içim içimi yiyor.”

Judy hafifçe kızının eline vurdu. “Doğru olanı yapacaksın, tatlım. Yapacağını biliyorum.”

Savannah, *keşke kendime annem kadar güveniyor ol-*

yiyecek iki arkadaştan söz edermiş gibi yazmıştı ama belli ki inandırıcı olmamıştı. “Öyle sanırım, efendim.”

“Sana biraz tavsiye vereyim, Carmichael. Ya cesaretli ol ya da vazgeç. Asher denen bu adama âşık mı oluyorsun?”

Savannah dişlerini sıktı. Duygusal bir makale yazacağına söz vermişti, özel hayatını değil. Diğer şekilde kendisini satıyormuş gibi hissedirdi. Daha da kötüsü, Asher’ı satıyormuş gibi olurdu.

“Sessizliğin bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Öykü bu, Carmichael... Oraya nasıl röportaj yapmak için gittiğin, sonra da ona âşık olduğun... İster sev ister sevme, istediğim öykü bu! İhtiyacım olan öykü de bu! Okuyucularımın Dört Temmuz’da *aaa, yaaa* diyeceği öykü... Gizemli ve yara izleriyle kaplı savaş gazisine âşık olan güzel, hırslı gazetecinin öyküsü... Arka planda *The Star-Spangled Banner* çalarken okunacak bir *Güzel ve Çirkin* hikâyesi... Hoşuna gitmedi mi? Yazma. Yollarımızı ayırırız. Senin kararın, evlat.”

Savannah küplere bindi. “Ama Bay McNabb, Asher Lee’nin yaralanmasıyla, kasabasının ona sırtını çevirişiyle, elinde geçirdiği her kitabı nasıl okuduğuyla, Virginia Üniversitesi’nden sonra Johns Hopkins’e kabul edilip ülkesine hizmet etmeye karar verdiğiyle ilgili daha iyi bir öykü yazabilirim. İnanılmaz bir öyküye sahip... *Kendisi* de öyle... Ben kimse değilim. Hiçbir şeyim. Kimse benimle ilgili bir öykü okumayı istemez ki...”

“Yanlış!” diye bağırdı Maddox McNabb. “Bunu sana söylemek hoşuma gitmiyor Carmichael ama şu anda ve bu-

rada öykü *sensin*. Oyunun ismi de duygusallık... Sen insan-sın. Ben de öyküne duygusal yaklaşıyorum. Ya bu bölümü yarına kadar tekrar yaz ya da bir daha beni arama.” McNabb telefonu kapattı.

Savannah çenesini sıktı, başı dönerken telefonu kulağından kucağına indirdi. Lanet olsun ki köşeye sıkışmıştı. Ve lanet olsun ki köşeye sıkışmaktan nefret ederdi. Başka bir yolu olmalıydı: Röportaj yapabileceği başka birisi, anlatacak bir öyküsü olan bir başka savaş gazisi olmalıydı. Fakat hayır, Maddox McNabb o öyküyle ilgilenmezdi. Çoktan bu öykünün mükemmel olduğuna kanaat getirmişti.

Derin bir nefes alıp yatağına uzandı ve çaresizlik içinde tavana baktı. Asher’la arasında her ne geçiyorsa son derece güzel ve iyiydi ve bir öykü için yem olarak kullanılacaktı. Bunu düşünmek bile ona alçakça ve haince geliyordu ama iyi bir yazar değil miydi? NYU’daki profesörlerinin hepsi ona öyle demişlerdi ve *Sentinel*’daki o yüz kızartıcı düşüşünden önce en fazla hızla yükselen gazeteci kendisi olmuştu. Bu işi McNabb’i sakinleştirecek ve hayatında tanıdığı en iyi erkeğin mahremini ifşa etmeyecek biçimde yapamaz mıydı? *Bir yolu olmalı*, diye düşündü.

Derken, aklına bir fikir geldi: *Sentinel*’da yazdığı makalelerde zaman zaman bir takma isim kullanırdı. Annesi Judith Cassandra Calhoun Carmichael’ın ismi Cassandra Calhoun’u kullanırdı. Bu makalede de bunu yapamaz mıydı? Tabii ki yapabilirdi! Kendisi Cassandra olurdu, Asher da... Adam. Danvers’dan söz etmediği müddetçe de hem

dilediğini yazabilir, hem Asher'in özel hayatı gözler önüne serilmez hem de kimse gerçek kimliklerini anlamazdı.

Asher özellikle onu karşılamak için aşağı kata indi, elinden tuttu ve cuma öğleden sonra kapıdan içeri girer girmez Savannah'yı göğsüne doğru çekti. Saatler Savannah'nın öyküleri, şakaları ve aklını başından alan öpücükleri olmadan geçmişti ve Asher'in istediği tek şey Savannah tekrar yanından ayrılmadan önce onunla mümkün olduğunca fazla vakit geçirmekti.

Savannah yumuşak bir sesle, "Seni özledim," dedi. Asher onun nefesini yanağında hissedince yine her yanı gerildi.

"Ben de seni..."

"İnsanın bu kadar kendini kaptırması çok kötü..."

"Haklısın."

"Senelerdir kendimi bu kadar hayatta hissetmemiştim."

"Ben de..."

"Röportajı boş ver," dedi Savannah nefes nefese. "Öpüşelim."

Asher'in gözlerinin önünde yıldızlar belirdi. Resmen yıldızlar gördü. Bu nasıl onun hayatı olabilirdi? Güzel kadınlar engelli gazilerin kapılarına gelip onlara uygunsuz teklifler yapmazlardı.

"Sen bir uzaylı mısın?" dedi.

"Bildiğim kadarıyla değilim."

"Bir kamera şakasındaymıyız?"

Savannah şöyle bir etrafına bakındı. “Asla belli olmaz ama olduğumuzu sanmıyorum.”

“Birisi sana böyle hissetmemi sağlaman için için yüklü miktarda para mı ödüyor?”

Savannah dikkatle düşünüyormuş gibi altdudağını ısırırdı. “Hatırladığım kadarıyla hayır, ama banka hesabıma bir anda bir milyon dolar yatarsa sana yarısını veririm.”

“Gerçek olmalısın. Tamam. Sen kazandın. Gidip öpüşelim.”

Asher merdivenlere döndü ama bu sefer koridor ayırımında sola değil, doğrudan holün batı tarafına yöneldiler. Ceviz ağacından yapılmış bir kapının önünden geçip sağdaki altıncı ve son kapıya vardılar. Asher orada durdu. Elini indirip geri çekildi ve gözlerine baktı. “Yatak odam. Karar senin.”

Savannah sırtıp kapı kolunu çevirdi.

“Sırf yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum,” dedi odanın ortasında durup. Asher arkalarından kapıyı kapattı. “*Seks yapalım* demedim, *öpüşelim* dedim.”

Savannah onu her şaşırttığı anda olduğu gibi Asher’in yine gözleri irileşti.

“Sadece seni bir süreliğime kendime istedim,” dedi Savannah alçak sesle.

“Seks yapacağımızı düşünmek benim açımdan çok cüretkâr olurdu, Savannah.”

Savannah düz kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Asher saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu düşününce, ona dokunmak için elleri kaşındı. Burnu, saç-

larının limon gibi koktuğunu anımsadı. Bedeni, saçlarının başına bağlı olduğunu, başınınsa dokunma ayrıcalığının bulunduğu ve o güne dek gördüğü en güzel göğüslerin bulunduğu gövdeye bağlı olduğunu hatırladı. Pantolonu yine dar gelmeye başladı. Hemen yatağının ucuna oturdu ve bacağı dizinin üstüne attı.

Savannah odanın geri kalanına baktı. “İkimiz de ne yapacağımızı bilelim de... Aa!”

Çalışma masasına gidip Asher’in on altı yaşına bastığı yaz çekilmiş fotoğrafını aldı. Annesiyle ve babasıyla çekilmiş son fotoğrafıydı. Fotoğrafın camını okşayıp ona döndü. “Ah, Asher...”

Tabii ya... Patlamadan önce neye benzediğini hiç görmemişti. Artık biliyordu. Artık ne kadar feci bir olay yaşadığını daha iyi anlıyordu. Asher başını başka yöne çevirdi. Onun peşinden kapıya gitmeye, geldikleri koridordan çalışma odasının güvenli kollarına sığınıp aralarında bir adım mesafe olan kollu sandalyelerine oturmaya ve ordudaki zamanını anlatmaya hazırdı ama yüreği o anda soluyor, göğsünde ölüyordu.

Asher başını kaldırdığında, Savannah’nın gözlerinde yaşlarla ona baktığını görünce, duyacaklarına hazırlandı.

“Annenle baban...”

Asher konuşamıyordu.

“Annenle ve babanın yanındaki sensin.”

Asher evet der gibi başını salladı.

“Onları ne kadar çok özlediğini tahmin edebiliyorum.”

Savannah gümüş çerçeveli resmi masaya koydu ve yanına gidip yatağa oturdu.

Asher ona döndü. "Savannah," dedi. Ona çalışma odasına gitmelerini önermeyi ve sırf nezaketten veya ona karşı gereksiz bir sorumluluk duygusuyla bir bahane uydurmadan kurtarmayı düşündü.

Savannah elini adamın göğsüne uzatıp, "Asher," dedi ve onu sırtüstü uzanana dek yatağa iterek yanına uzandı. "Öp beni."

Can sıkıcı bir durumdan daha kurtulduğuna şükreden Asher, Savannah'nın üstüne çıktı, yanağını inanılmaz bir şefkatle kavrarken dirseklerine yaslandı. "Beni dehşete düşürüyorsun."

Savannah gülümsedi ve leğen kemiğini onunkine itmeden önce yattığı yerde kıvrandı. "Zararsızım."

"Ölümcülsün."

"Bekliyorum."

Asher onu öpünce Savannah'nın daha fazla beklemesine gerek kalmadı.

Savannah, Asher onu öperken ve dili çarşamba gecesinde fethettiği alanı geri alırken, parmaklarını sırtının gergin kaslarının üstünde gezdirdi. Onunla yeniden birlikte olabildiği, çarşamba günü hissettiği her şey ani bir sıcaklık, şehvet ve mutluluk akımıyla geri geldiği için minnet hissederek Asher'in dudaklarına karşı iç çekti.

Tanrım, ona neler oluyordu? Asher Lee'ye ihtiyaç duyan bir şeye dönüşüyordu. Onun evine dudaklarını dudaklarının üstünde olduğunu, bedenini bedenine dayandığını, dilinin onunkini okşadığını, temizlediğini ve emdiğini hissetmeden giremeyecek haldeydi. Bakış açısını yitiriyordu. Muhtemelen aptalca davranıyordu.

Fakat o anda, Asher'ın muhteşem ağırlığını üstünde hissederken, bunun bir önemi kalmamıştı. Onunla birlikte olmaktan, her anı doyasıya yaşamaktan başka bir şey önemli değildi. Savannah ellerini Asher'ın sırtından beline kaydırdı ve gömleğiyle atletini gevşeterek, her ikisini de teni parmaklarının altında çıplak, sıcacık ve sert kalana dek yukarı çekti. Asher da gömleğiyle atletini boynunun arkasından çekip başının üstünden çıkarana kadar Savannah'nın dudaklarından geri çekildi. Tekrar onun dudaklarına kavuştuğunda onu yana yuvarlayıp elini tişörtünün altına kaydırды. Diliyle dilini emmeye devam etti.

Savannah'nın istediği tek şey teninin onun tenine değerek yanması ve alev almasıydı. Bu yüzden, elini arkasına götürüp sutyeninin kopçasını açtı. Asher da tek eliyle bluzunu ve sutyenini kolaylıkla başının üstünden çekip çıkardı. Sonra, ikisinin göğsü arasında hiçbir engel kalmadı. Hiçbir şey.

Asher, Savannah'nın göğsüne uzandı ve çenesini, boynunu, ensesinin arkasındaki çıkıntıyı öperken aşırı uyarılmış tenini nazikçe ovuşturdu. Başını biraz daha eğip sertleşen göğüs uçlarından birini dudaklarının arasına aldı, hafif hafif emmeden önce dilini etrafında gezdirdi.

Savannah göğüs ucunda bacaklarının arasındaki bölgeyi sızlatan bir şimşek çaktığını hissetti ve sırtını gererek ona zevk veren kaynağa yakınlaştı. Asher diğer göğsüne geçip önce diliyle o pembe renkli gergin deriyi okşarken, Savannah hafifçe inledi.

Savannah ellerini Asher'in saçlarının arasına daldırdı, altında kıvranıp debelendi ve durmaması için dua etti. Bedeni tepeden tırnağa elektriklenmiş ve gerilmişti. İçinin derinliklerine yayılan sıcaklık patlatılmamış, serbest kalmayı ve rahatlamayı bekleyen bir bomba gibi bekliyordu.

"Asher," diye fısıldadı. "Lütfen..."

Hâlâ Savannah'nın göğüs ucunu yalamakta ve emmekte olan Asher elini Savannah'nın şortunun ve külotunun altına, yumuşak kıvrıcık tüylerinin ve kıvrımlarının arasına soktu ve şişmiş klitorisini bulup yavaşça okşamaya başladı.

Savannah başını yastıkta geriye atarken, boğazından boğuk bir ses çıktı. Asher'in göğüs ucunu emen ağzının ve uyarılmış klitorisinin üstündeki parmağının birlikte yarattığı his neredeyse dayanılmayacak gibiydi. İçindeki boşalma arzusu giderek artarken, Asher'in parmaklarının içine girdiğini, vajinasını aklını başından alacak biçimde okşadığını hissetti.

"Tanrım, sakın durma!" diye inledi, Asher dişleriyle göğüs ucunu hafifçe ısırınca bağırdı, öne kaykılan bedeni şiddetle sarsılıp titredi ve her yerini ılık basarken ıslak ve tamamıyla bitmiş bir halde boşaldı. Asher, Savannah'nın bedeninin yukarısına kayıp gevşemiş dudaklarını nazikçe öptü. Sonra, onu geniş ve çıplak göğsüne çekti ve Savannah artık

sarsılmayana, derin bir nefes alabilene ve yeniden düzgün düşünebilene dek onu öylece tuttu.

Asher sesindeki tatmin olmuş ve muzip ifadeyi gizlemeye gerek görmeden, “Senin için de benim için olduğu kadar güzel miydi?” diye sordu.

“Daha iyiydi,” dedi Savannah parıldayan, hayret dolu bakışlarla.

“Kendimizi nasıl hissediyoruz?”

“Bir tanrıça gibi...” Savannah derin bir nefes alıp iç çekti. “Tek elin olduğu halde tıpkı Vishnu* gibisin. Elin aynı anda her yerde olabiliyor.”

“Neyin varsa onunla idare etmek zorundasın.”

“Eh, kesinlikle işe yaradığını söyleyebilirim.” Savannah duraksadı. “Mükemmeliyete pratikle erişilir derler.”

“Ağzımdan laf almaya çalışma. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım.”

“Kimseyle mi? Sekiz senedir mi? Tanrım, Asher. Buna nasıl dayandın?”

“Az önce dediğin gibi, tek elim hâlâ duruyor.”

“İğrenç,” dedi Savannah kıkırdamamaya çalışıp başarılı olamayarak. “Yani, ben...”

“Sekiz senedir içime attığım şehvetimin şanslı varisisin.”

“Vay canına!”

“Sana İsis demeye başlayabilirim. İnek kafalı tanrıça...”

* Hinduizm’de tanrının bir şekli.

Savannah dirseğine yaslanıp doğruldu ve dik dik baktı.
“Sakın ha...”

“O halde, beni tekrar öp.”

Bir saat sonra, bol bol öpüşmenin ardından, Savannah tişörtünü giydi ama yataktan kalkmadılar; yan yana yatıp birbirlerine baktılar. Asher suratının yara izli tarafını kesik kolunun dirseğine dayadı ve ona hemen hemen normal göründüğünü, Savannah’nın artık onun eksikliklerini görmediğini hayal etti.

“Cuma gecesi oldu,” dedi. “Genç ve güzelsin. Bir randevun falan yok mu?”

“Var. Burada.”

“Yedekte başka kimse yok mu?”

“Gerçekten de Danvers’da az önce bu yatakta yaşadığım orgazmdan daha iyisi olduğunu mu düşünüyorsunuz, Bay Sihirli Parmaklar?”

“Ben ciddiylim, Savannah.”

“Kes sesini, Asher. Beni sinir ediyorsun.”

“Tamam, ama sana açık bir kapı bırakmadığımı söyleme.”

“Açık bir kapı istiyormuş gibi bir halim mi var?”

“Ben burada gizlenmek zorundayım. Sen değilsin.”

Savannah kaşlarını çatı. “Öyle mi?”

“Evet... Küçük çocukları korkutuyorum. Hatta yetişkinleri de korkutuyorum.”

“Beni korkutmuyorsun.”

“Sen bir uzaylısın.”

“Bir kıza nasıl iltifat edeceğini çok iyi biliyorsun doğrusu.”

“Sana görgü kurallarını unuttuğumu söylemiştim.”

“Unutmuşmuş,” dedi Savannah. “Benden daha iyi biliyorsun; Virginia Üniversitesi mezunu, Dooley Kampı ukala-sı... Kendisine bu denli haksızlık eden bir erkekle hiç karşılaşmamıştım.” Savannah öne eğilip onu hafifçe öptü. “Bana Maryland’i anlat.”

Asher suratını buruşturdu. Henüz Maryland seyahati-nin ayrıntılarını onunla paylaşmaya hazır değildi. Konu fazla ağır ve ciddiydi. Doku nakli ve yüz rekonstrüksiyonları ve protez kalıpları... Savannah yanındayken, onun bunları düşünmesini istemiyordu.

Omuzlarını silkti. “Tepeden tırnağa bir muayene... Rutin...”

“Hiç şeyi düşündün mü? Bir şeyler yaptırmayı...”

Kahretsin. Bundan söz etmek istemiyordu. Özellikle de onunla konuşmak istemiyordu. Kanla, vıcık vıcık şeylerle ve insanın başını zonklatan ağırlarla ilgisi olmayan bir şey düşündü. “Şey, süper biyonik eller yapmışlar.”

Savannah’nın suratını aydınlandı. “Umut vaat edici gibi...”

“Protez uzuvlar takmaktan nefret ediyorum.”

“Neden?”

“Koluma geçen o yün çoraplar çok rahatsızlık veriyor. Protezi tutan o kola ve kolumun kesik kısmını saatlerce kıp-kırmızı bırakan o vantuzlu parçaya hiç alışamadım. Belki de iyi yerleştirilmedi veya ben fazla şans vermedim. Bunun yerine, sol kolumun kaslarını ve gücünü geliştirdim.”

“Ama şu biyonik elle ilgilenmiş gibisin?”

Asher hoşuna gitmese de bunun doğru olduğunu fark

etti. Aslında biyonik elden, konuyu ameliyatlardan uzaklaştırmak için bahsetmişti ama artık bunu ciddi ciddi konuştukları için ne kadar harika olduklarını kendisine itiraf etmek zorunda kaldı.

“Teknoloji inanılmaz. Parmaklar gerçek bir elin tutabildiği her şeyi tutabiliyor. Bir başka gazinin bir masanın üstünden bir peni aldığını izledim. Protezin parmak eklemleri bile var. Dahası, bunu var olan sinire taktıkları için, beynim hareket etmesi için gerekli olan sinyalleri verebiliyor. Gözlerime inanmadım.”

Savannah gülümsedi. “Kulağa *muhteşem* geliyor.”

“Evet, ama bilemiyorum. Bunun koluma yerleştirilmesi ve nasıl kullanacağımı öğrenmem gerekiyor. Böyle idare ediyorum, anlıyor musun? Yani, tek elimle gayet iyiyim.” Tüm bu konuşma onu rahatsız etmeye başlamıştı. Diğer yandan da yardım almayı ve tedavi edilmeyi kabullenmek onu savunmacı yapıyordu. Yine de sesinin sakın ve düzgün çıkması için elinden geleni yapıyordu.

“Muhteşemsin.” Savannah uzanıp elinin tersiyle Asher’ın suratını okşadı. Asher da ona eğildi. “Ama heyecanlı gibisin. Umarım denersin.”

Asher onun sadece iyi davranmaya çalıştığını biliyordu. Bunu bilmesine karşın, Savannah’nın dediği şey onu gerçekten de rahatsız etmişti çünkü kendisini daha iyi hale getirmesi gerektiğini ima ediyordu. Evet, bunun doğru olduğunu da biliyordu ama duymak hoşuna girmemişti. “Neden?”

“Çünkü hayatını kolaylaştırabilir.”

Tam isabet. “Hayatım böyle gayet iyi...”

“Hayatın gayet iyi *değil*.”

Asher tokat yemiş gibi geriye çekildi. İçine bir anda akın eden adrenalin başım döndürdü. “Ne?”

“Asher, sen hayatımda tanıdığım en cesur, zeki ve ilginç insansın. Fakat burada kendi isteğinle gizleniyorsun. Yaşaman gerekirken, hayatın geçip gitmesine izin veriyorsun. Patrick Monroe gibi berbat bir adamın dünyadan gizlenmesi gerekir. Sen bir *kahramansın*.”

“Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin,” dedi Asher sakın olmaya çalışarak. Savannah’nm sadece iyi davrandığını ve ona yardım etmeye çalıştığını kendisine hatırlattı.

“Öyle mi? En son en zaman kasabaya indin?”

“Pazartesi günü... Evine geldim,” dedi Asher gerilmiş bir halde.

“Hayır, yani bir dükkâna veya restorana demek istedim. Danvers’da birkaç tane harika restoran var.”

“Paket sipariş getiriyorlar,” dedi Asher hemen.

“Bu durum beni üzüyor. Sen beni üzüyorsun.”

“*Lanet* olsun!” Ona acıyor muydu? Onun kahrolası acıma hissini istemiyordu. Kalp atışları tiksintiyle hızlandı ve suratını ekşitti. Bu kadının, onu senelerdir ilk kez hayatta ve seksi hissettiren Savannah’nın onu o mercekten görmesini, yaralı ve aciz birisi gibi, erkek değilmiş gibi görmesine dayanamazdı. Gözlerini kısarak saldırıya geçti. “Tanrı seni *asla* üzgün hissettirmesin. Hayatımı nasıl yaşadığım hoşuna gitmiyorsa bunun bir parçası olmak zorunda değilsin, Savannah.”

Savannah bunları duyunca irkildi. Şok içinde, gözleri irileşmiş bir halde ona baktı. “Ben... ben öyle...”

“İnan bana. Bunları daha önce de duydum. Senden de duymak zorunda değilim.”

“Anladım,” dedi Savannah alçak sesle. Dudağını ısırıp, “Anladım,” dedi.

Asher onu değiştirecek birisini aramıyordu. Olay buy- sa, yani Savannah Carmichael zavallı sakat savaş kahrama- nının toplumun sevecen kollarına biyonik eller ve yüz re- konstrüksiyonları sayesinde geri dönmesine yardım etmek için bir merhamet görevine çıkmışsa, bunu derhal unutabi- lirdi. Bedeni ona aitti ve ne yapacağının kararını ondan baş- kası veremezdi. Savannah’nın amacı buy- sa o anda yollarını ayırmaları daha iyi olacaktı.

“Belki de gitsen iyi olacak,” dedi hışımla.

Bu sefer gözleri dolarken geri çekilme sırası Savan- nah’daydı. Yuvarlanarak ondan uzaklaştı, oturdu ve ayak- larını yatağın kenarından sarkıttı. Asher da başında ve kal- binde hissettiği acıya rağmen, kendisini ona bakmamaya, bakışlarını tavanda tutmaya zorladı.

“Seni zmek istememiştim,” dedi Savannah yumuşak bir sesle. Asher onun gözyaşlarını zor tuttuğunu fark etti.

Lanet olsun! Ağlayacak mı şimdi? Kahretsin, böyle ol- sun istememişti. Kahretsin!

Sadece birisinin hayatına girip onu daha iyi hale getir- mesini istememişti. Savannah memleketine ilk döndüğünde San Antonio’da tüm o ameliyatları yaptırmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezdi. Onu bayılıp, kesip dikerlerken ve nor- mal görünmesini sağlamaya çalışırlarken, haftalarca ıstırap

çekmişti. Üstelik bunlar işe de yaramamıştı. Hem de hiçbir... Kasabasına yine bir ucube gibi dönmüştü.

Savannah ayağa kalktı, sırtını ona dönüp eteğini düzeltti. Asher onun sessizce burnunu çektiğini duydu. Yüreği içini yeni bir his kaplarken sıkıştı: Panik.

Nihayet hayatında birisi vardı ama onu tetikleyen birkaç iyi niyetli laf yüzünden kendisinden uzaklaştırıyordu.

Ne yapıyorsun, Asher? Ne yaptığımı sanıyorsun? Seni üzmem istemedi. Özür dile. Durumu düzelt. Tanrı aşkına, bu şekilde gitmesine izin verme.

“Savannah,” dedi daha yumuşak bir sesle. “Bekle! Lütfen... ben... öyle demek istememiştim... niyetim seni...”

“Eve gidiyorum.” Savannah onun bir şey daha söylemesine izin vermeden telaşla çıktı.

“Savannah!”

Asher yataktan fırladı, Savannah’nın peşinden yatak odasından çıktı ve sağlam olmayan bağının izin verdiği kadar büyük bir hızla koridorda koştu. Yürümek veya hafif koşular sorun olmasa da hızlı koşmaması gerekiyordu. Savannah’nın ardından merdivenlerin başına vardığında ve ön kapının kapandığını duyduğunda bacağı acıyor ve yanıyordu.

“Lanet olsun!” diye kükredi. Bacağı sızlarken merdivenlere oturdu.

Bayan Potts bir anda ellerini beline dayamış bir halde merdivenlerin dibinde belirdi. Dudaklarını büzüp cık cık etti.

“Şeftalili pastanın bu durumu düzeltebileceğini sanmıyorum,” dedi.

Savannah eve gidene dek ağladı, sonra da ağlaya ağlaya uyuyakaldı. Cumartesi sabahı uyandığında artık dökecek gözyaşı kalmamıştı. Böylece, dizüstü bilgisayarını açtı ve korulukta geçirdikleri geceyle ilgili öyküyü baştan yazmaya başladı. Fakat koruluğu düşünmek onu üzüyordu. Asher'in önceki gece söylediği sözler tatlılığını gölgelediği için canı çok yanıyordu: *Hayatımı nasıl yaşadığımdan hoşlanmıyorsan bunun bir parçası olmak zorunda değilsin, Savannah.*

Bunları söylerken gözlerinde beliren o buz gibi ifadeyi düşününce içinden yine ağlamak geldi.

Hızla merdivenlerden aşağı koşarken Asher'in ona seslendiğini duymuştu ama onu ağlarken görmemesi için hıçkırıklara boğulmadan önce evinden çıkıp gitmeye kararlıydı.

Bir yanı az da olsa Asher'in ne söylemek üzere olduğunu merak ediyordu. Davranışını açıklamayı mı çalışacaktı? Özür mü dileyecekti? Ne söylemek istediği önemli değildi. Asıl mesele, değişmeye hiç niyetinin olmaması ve Savannah'nın ortak olamayacağı bir hayat yaşamasıydı. Tepedeki o kocaman kahverengi malikânede bir tek ona yer vardı. Savannah hayatını sırf Asher dünyaya ikinci bir şans vermekten çok korkuyor diye gölgelerin arasında yaşamak üzere değiştiremezdi.

Hayatını öyle sürdürmek istiyorsa şimdiden yollarını ayırmaları daha iyi olacaktı.

Gözyaşının kalmadığını düşünmesi de yanlış bir varsayımdı çünkü gözleri yeni gözyaşlarıyla yanıyordu. *Yollarını ayırmak* lafı kulağa çok korkunç geliyordu. Onu sadece iki haftadır tanıyor olması da önemli değildi. Onu önemsiyordu. Hem de çok! Ona âşık oluyor olması da mümkündü.

Lanet olsun!

Öyle miydi? Ona âşık olmaya mı başlamıştı?

Hayır, olamazdı. Bunun tekrarlanmaması gerekiyordu. Patrick'ten sonra buna izin veremezdi. Hayır, mümkün değildi. Kesinlikle olamazdı. Asher Lee'ye âşık falan olmuyordu. Bunu yapmayacaktı. Ona hayranlık besliyordu, o kadar. Komik laflarına, şakalarına, beynini uyuşturan ve ona tek eliyle verdiği orgazmlara hayran olmuştu. İyi bir orgazm, bir kızın aklını çok fazla karıştırabilirdi. Sadece hayranlık; aşk değil, arkadaş... Bunu aklından çıkarma... Gerçekler... Evet... Gerçekler insanı rahatlatıyordu.

Ekrandaki imlecin ona McNabb'e yollayacağı bölümü düzeltmesini hatırlatır gibi belirip kayboluşuna aldırış etmedi ve bir internet tarayıcısı açtı. *Hayran olma tanımı* yazıp *gir* tuşuna bastı.

Hayranlık: Aptalca, mantıksız aşırı tutku veya çekim.

Aptalca mı? Bir münzeviye âşık olmak mı? Evet... Mantıksız mıydı? Sağduyuya dayalı veya bunun yönlendirdiği bir şey değil miydi? Evet...

Aşırı tutku var mıydı? Asher'ın onu nasıl öptüğünü düşünmemeye çalıştı ama beceremedi. Tüm bedeni aniden aşırı bir tutku hissetti. Kahretsin, evet!

Yine de...

Aptalca mıydı? Zeki, iyi eğitilmiş, komik, düşünceli ve seven birisine âşık olmak aptalca mıydı? Hayır...

Mantıksız mıydı? Bedenindeki bütün hücreler, onun hayatında tanıdığı en sağlam erkek olduğunu haykırıyordu. Cesur bir kahraman, bir centilmen, kaçırılmayacak bir erkek... Sağduyuları ona ne yaparsa yapsın, onu kaybetmemesini söylüyordu. Kahretsin. Bunun yanıtı da hayırdı.

Aşırı tutku söz konusu muydu? Evet, Asher onun bedenini milyon dolarlık bir Stradivarius gibi çalıştırdı ama tutkuları bir yandan da sevecen ve temkinliydi. Asher çarşamba günü seks yapmalarını engellememiş miydi? Kendisi cuma günü aynı şeyi yapmamış mıydı? Aptal ve düşüncesiz değillerdi. Davranışları dizlerinin bağına çözen tutkularına rağmen olgundu. Yanıt yine hayırdı.

Savannah'nın bildiği şeyi Webster's sözlüğünün söy-

lemesine gerek yoktu: Asher'la paylaştığı şey hayranlıktan çok daha fazlasıydı.

Ayrıca şuna inanması gerekiyordu: Asher'la paylaştığı şey kesinlikle sona ermemiştir.

Haziran ayında parıl parıl, güneşli bir cumartesiye kendinden nefret ederek karşılayamazsın, dedi Asher içinden. Yana dönünce, burnuna çarşafıya sinmiş olan belli belirsiz limon kokusu geldi ve keşke kendimi eşek sudan gelinceye kadar dövebilseydim, diye düşündü. Olabilecek en aptalca, bencil ve saçma şeyi yapmıştı. Yara izlerinin ardındakileri görebilen ve onu o olduğu için seven tek kadını kendisinden uzaklaştırmıştı. Ne salaksın! Onu hak etmiyorsun.

Ama onu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, sonsuza dek benden uzaklaştığını düşünmek ölmekten farksız.

Gecenin yarısını bir o yana bir bu yana dönmekten ve arabasına atlayıp Savannah'ın kapısına dayanmamak için kendisini zapt etmekten bitkin düşmüştü.

Bacağı da hâlâ feci ağrıyordu. O kadar canı yanıyordu ki doktorlar ona bacağının zaman zaman ağrıyabileceğini söylemesine ve zamanla tam işlevine kavuşacağı konusunda garanti verdikleri halde, *acaba incitecek bir şey mi yaptım,* diye düşünüyordu. Hayır, sadece kendisini zorlamış, kısa sürede çok şey istemiştir.

Tıpkı Savannah'dan istediği gibi...

Savannah ona Maryland'le ilgili sorular sorarken için-

den çıkılmaz bir belaya bulaştığının farkında değildi. Üstelik Asher biyonik kolun *ilginç* olduğunu ona kendisi söylemişti. Fakat işin onu en rahatsız eden kısmı Savannah'nın onun hayatına *üzücü* demiş olmasıydı. Hayatını bilinçli olarak, etrafındakilerin rahat olması adına bir münzevi gibi yaşıyordu. Savannah da sığınağına girmiş, onu yargılıyor muydu? Hayatının onu *üzdüğünü* mü söylüyordu? İşte bunlar onu çileden çıkarmıştı. Kimsenin ona kendi evinde acınası bir durumda olduğunu hissettirmeye hakkı yoktu.

Ama...

Diğer erkekler, özellikle de Patrick Monroe gibi hergeller rezil hayatlarını diledikleri gibi yaşarken onun hayatını gizlemesi *gerçekten* de üzücüydü. Peki ama etkin bir biçimde insanların arasına nasıl karışacaktı? Yeni bir elle mi? Yüz rekonstrüksiyonuyla mı? Doku nakliyle mi? Terapiyle mi? Onu rahatsız eden şey ameliyatlar değildi. Hastanelere bayılmıyor olsa da bunların bir amacı gerçekleştirmeye hizmet eden yollar olmasını takdir ediyordu. Hem onu gerçekten rahatsız eden konu gireceği zahmet, yeni bir eli nasıl kullanacağını öğrenmek de değildi. Zorlu işleri severdi. Acı da değildi. Bunu dört gözle beklemiyordu elbette ama o güne dek çektiği acılardan daha kötü olması mümkün değildi.

Sorun umuttu.

Sorun bedeninin doku naklini reddetme ihtimaliydi. Sorun yeni elinin o *umut vaat eden, pırıl pırıl, yeni!* beklentilere yanıt veremeyip başarısız olması ihtimaliydi. Sorun doku nakli ameliyatlarından, terapiden ve elinin takılmasın-

dan sonra bile bunlara rağmen suratının insanları korkutma ihtimaliydi. Belki yine elsiz gibi olacaktı.

Umutla ilgili sorun ölesiye istediğiniz şeyi elde edeme ihtimalini kabullenmek zorunda olmanızdı.

Ameliyata veya yeni bir ele razı gelmediği müddetçe, hâlâ umut edebilirdi. Belki, günün birinde, doğru zamanda karar verdiği takdirde ameliyatı olabileceğine, elinin takılabileceğine ve hayatının kalıcı bir biçimde daha iyi olabileceğine dair hissettiği umuda güvenebilirdi.

Evet, sorun umuttu ama işin en korkutucu yanı umut değildi. Olası bir başarısızlığı kabullenmesiydi.

Ancak bunların hiçbiri Savannah'nın suçu değildi. Kesinlikle onun ağır yanıtlarını hak etmemişti. Asher onun nasıl burnunu çektiğini, sesinin titrediğini; odasından, evinden ve ondan telaşla nasıl uzaklaştığını düşündü.

Hayır, lanet olsun! Onu kaybetmeyecekti. Geriye sadece iki haftaları kalmışken bunu yapamazdı. Savannah'nın bedeninin sıcaklığı, gözlerinin parıltısı onu bir bütünmüş gibi yenilmez ve canlı hissettirirken buna izin veremezdi. Heyecanla ayağa kalktı, sol bacağına ağırlığını vererek banyoya gitti. Duş yapması, Çiçek alması gerekiyordu. Sonra da son derece samimi bir biçimde, utanç içinde özür dilemesi gerekiyordu.

Savannah kapının çaldığını duydu ama bunu önemsemedi. Koruluktaki geceyle ilgili bölümü yeniden yazmış,

ikisinin de isimlerini değiştirmişti. Böylece, yazı artık başka iki insanla ilgili gibiydi. Maddox ilk önce gerçek isimlerini kullanmaları konusunda ısrar etmişti ama Savannah bunu daha sonradan düşünebileceğini, şu anda gerçek isimlerini kullanmak konusunda rahat olmadığını söyleyince McNabb isteksizce bunu kabul etmişti.

Savannah o sırada Myrtle Plajı'nı araştırıyor, Scarlet'ın bekârlığa veda partisini planlarken bir yandan da Asher'ı düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. Fakat zihninde Asher'ın söyledikleri tekrar tekrar yankılandığından, aşağıda onun sesini duyduğunu sandığında algılarının ona bir oyun oynadığını sanmıştı.

Tak, tak, tak. Annesinin kapının ardından gelen sesini duydu. "Savannah, canım?"

"Evet, anne... İçeri gelsene."

Annesi kapıyı biraz araladı, sonra içeri girdi. Elinde Savannah'nın hayatında gördüğü en büyük, en gösterişli çiçek buketi duruyordu. Leylak, hanımeli ve açık hava gibi kokan yabani çiçekler... Savannah kokuyu derin derin içine çekti ve merakla annesine baktı.

"Asher Lee," dedi annesi. "Şu anda alt katta..."

Savannah elinde olmadan hafifçe gülümsedi ve gözleri yaşlarla doldu. Annesi buketi şifoniyerin üstüne koyup kolunu kızının boynuna doladı.

"Her ne hata yaptıysa şu anda çok pişman, hayatım."

"Bana bağırpıp ağlattı."

"Bunu istemeden yaptığını tahmin ediyorum."

“Değişmesini istediğimi düşünüyor.”

“Ama tabii ki istiyorsun,” dedi annesi içtenlikle. Ayçiçeği desenli mutfak önlüğünün ucuyla kızının gözyaşlarını sildi. “Hepimiz sevdiğimiz erkeğin değişmesini isteriz. Onlarda bir iz bırakmak isteriz.

“Ama ben onu...”

“Tabii, onu sevmiyorsun. Ben sadece lafın gelişi söylüyordum.” Judy kızını yanına çekti. “Baban mı? İlk çıkmaya başladığımızda, kürdanları çok feci kullanıyordu. Akşam yemeklerinden sonra tek eliyle ağzını kapatıyor, diğeriyle dişlerini karıştırıyordu. Bir keresinde kürdanı o kadar sert kullandı ki iki ön dişinin arasında kırıldı. Hem ağzına kıymık battı hem de dişeti o kadar şişti ki üç gün bir şey yiyemedi. Beş gün sonra yine kürdan kullanmaya başladı. Ben de, ‘Francis Andrew Carmichael, o şeyi dişlerinin arasında bir daha kırarsan derhal çekip giderim,’” dedim.

Savannah, “Sonra ne oldu?” diye sordu, bir yandan da Asher’i endişeyle aşağıda beklettiğinin farkındaydı.

“Bana ona ne yapması gerektiğini söylemeye hakkım olmadığını söyledi ve kürdanı kullanmaya devam etti. Bir hafta küs kaldık. Beni tekrar akşam yemeğine götürmek için aradığında kabul ettim. Yemekten sonra ellerini kucağında kavuşturdu ve bana gülümsedi. Görünürde tek bir kürdan bile yoktu. Otuz mutlu senedir de eve hiç kürdan almadım.”

“İyi de mesele kürdan değil, biyonik ellerdi.”

“Ah, siz gençler ve elektronik aletler...”

“Anne...”

Judy pes etmiş gibi ellerini kaldırdı. “ nemli değil, tatlım. Sorun her neyse bunu düzeltin. Ondan daha mutsuz görünen birisi daha varsa o da sensin.”

Annesi başını öpüp odadan  ıktı.

Savannah yine çiçeklere baktı ve gözyaşlarını silip gülümsedi. Asher  i ek alarak kesinlikle güzel bir şey yapmıştı.

Derin bir nefes alıp aynaya baktı. Bütün sabah odasından çıkmamıştı ve üstünde hâlâ pijamaları vardı. Üstünü değiştirmesi gerekiyordu.

Yoksa buna gerek yok muydu?

Kendisine onun gözlerinden baktı, üstündeki kırmızı renkli ipek erkek i   amaşına ve buna uyan kenarları dantelli i  gömleğine baktı. Başını hafifçe yana eğdi, sonra arkasını dönüp aşağı kata indi.

Bu, ona iyi bir ders olacaktı.

Aman Tanrım!

Savannah Carmichael, Asher’in hayatında gördüğü en seksi şeydi. Annesiyle babasının yatak odasının kapısında ellerini beline dayamış, kalçalarını g   bela örten bir mendil büyüklüğündeki, kıvrımlarını ortaya seren kaygan kırmızı renkli dantelli kumaşla dikiliyordu. Son nefesini verirken gözlerinin önüne bu manzaranın geleceğini düşündü.

“ i ekler için teşekk rl r,” dedi Savannah mesafeli bir tavırla.

“Manzara için teşekk rl r,” dedi Asher biraz daha samimi bir sesle.

“Beni ağlattın,” dedi Savannah hemen. “Üstelik genellikle hiçbir şeye ağlamam.”

“Eh, bu da beni salağın teki yapar. Çiçekleri getirmem haricinde tabii.”

“Kasaba yolculuğunu söylemiyorum bile...”

Kasabaya tekrar indiği için Savannah bundan etkilenmiş miydi? Tanrım, lütfen! Bundan etkilenmiş olsun. Savannah’nın ne düşündüğünü anlayamamıştı. Öte yandan, kendisi Savannah minnacık giysileriyle ve dağınık saçlarıyla içeri girdiğinden beri pelteye dönüşmüş haldeydi.

“Sana bir özür borçluyum. Yarına kadar bekleyemedim.”

“Yarın mı?”

“Annen beni yemeğe çağırmıştı ya? Hâlâ geçerliyse tabii.”

Savannah iç çekti. “Tabii ki hâlâ geçerli...”

Asher kollarını açınca Savannah kararlı bir biçimde ona yürüdü, kollarını beline doladı ve Asher’ın onu kendisine çekmesine izin verdi.

“Özür dilerim, bebeğim,” dedi Asher başını öpüp, saçlarının arasına fısıldayarak. “Öyle davranmak istememiştim.”

Savannah yanağını Asher’ın omzuna dayayacak şekilde çevirdi. Asher da onu tekrar kollarında tutmanın ne kadar doğru, güzel ve harika olduğunu düşünerek kadife gibi sırtını hasretle okşadı. “Değişime dirençliyim, o kadar.”

“Değişim iyi de olabilir,” dedi Savannah. Asher bunu duyunca ona daha da sıkı sarıldı.

“Biliyorum. Bu konuda kendimi geliştirmeye çalışıyorum. Söz veriyorum.”

Savannah onun gözlerine bakabilmek için geri çekildi. Adeta bir bütünün iki tuhaf parçası gibi birbirlerine bağlı oldukları halde, dünyadan gizlenmek için yuvalarına sığınmış ve bir şekilde birbirini bulmuş iki kırgın insan gibi bir arada oldukları halde, o an inanılmaz derecede samimiydi.

“Asher, *bu* halini değiştirmeni istemiyorum. Senden olduğun gibi *hoşlanıyorum*. Bu hoşlanmadan da *öte* bir şey... Tabii ki neler geçirdiğini biliyormuş gibi davranmak istemiyorum ama kendin için her ne istiyorsan, ister biyonik eller, ister ikinci şanslar olsun, bunları ben de senin için istiyorum.”

Asher onun tadına bakmadan daha fazla onu kollarında tutamayacağını hissetti. Dudaklarını onunkilere yaklaştırarak onu arzuyla öptü, önceki geceden kalan tüm korkularını ve o an hissettiği rahatlamayı dudaklarına akıttı. Savannah’ın kollarındayken, yumuşak bedeninin ona yaslandığı anda neler hissettiğini ezberledi. Günün birinde Savannah, Phoenix’e gitmek için bir uçağa bindiğinde, bu anılarla, onunla geçirdiği bu çok değerli anların anılarıyla yaşayacaktı.

Kulakmemesini ısırp Savannah’nın içini titrettikten sonra kulağına, “Sen bir uzaylısın,” diye fısıldadı. “Artık itiraf et.”

“Seni iltifatçı,” dedi Savannah. Ses tonu alçak, şehvet dolu ve boştu. “Uzaylı olup olmadığım konusunda bir yorum yapmayacağım.”

Asher dudaklarını Savannah’nın boynunda nabzının attığı yere dayayarak, “Arabayla gezmek için harika bir gün,” dedi. Savannah parmaklarını ensesine doladı, başparmakları

saçlarının altındaki ılık tenine inanılmaz şeyler yaptı. “Arabının üstünü açabilirim. Kasaba dışına gidebiliriz. Sadece sen ve ben... Piknik yaparız, bir çayır buluruz ve güneş batana dek öpüşürüz.”

Asher bunları nasıl söylediğini bilmiyordu. Arabasına atlayıp onun evine giderken ne bir planı vardı ne de günü kasabadan uzak geçirmek bir kenara, Savannah’nın günü onunla birlikte geçirmesini istemek gibi bir niyeti vardı. Fakat onu öyle görünce, ertesi güne kadar hoşça kal demek imkânsız hale gelmişti. Dahası, ona yüzde yüz bir ödlek olmadığını göstermek istiyordu. Danvers halkına karışmak hoşuna gitmeyebilirdi ama birkaç saatliğine evinden çıkması için hiçbir engel yoktu.

“BMW arabanın üstü açılıyor mu?” dedi Savannah kaşlarını kaldırarak.

“Evet, hanımefendi...”

“Hızlı Alman arabalarını severim.”

“Yolcu olarak mı, sürücü olarak mı?”

“İkisi de...”

“Bu bir rica mı?”

“Hı-hı...”

“Arabamı çok severim, Savannah. Sığ birisi değilimdir ama o arabaya bayılıyorum. Sürücülük becerilerin ne durumda?”

“Bu soruyu beni ağlatan adam mı soruyor?”

“Arabamı dilediği yere kadar, dilediğin hızda sürebilirsin,” dedi Asher.

Savannah geriye çekilip ona göz kırptı. “Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm. Üstümü değiştirmem için bana bir dakika verir misin?”

“Değiştirmek zorunda mısın?”

“Ne yazık ki evet...”

Savannah kollarından sıyrıldı ama oturma odasının kapısına vardığında Asher ona seslendi.

“Savannah?”

Savannah’nm kahverengi gözleri ona dönerken irileşmiş ve canlanmıştı. Asher bunu görünce yüreği aşkla kabardı. Savannah ona çok daha kötü davranabilirdi. Tekrar tekrar özür dilmesini, onu affetmesini söylemesini isteyebilirdi ama öyle yapmamıştı. Onun Savannah’ı bunu yapmamıştı.

“Teşekkür ederim.”

Savannah ertesi sabah yatağında keyifle gerindi ve daha gözlerini bile açmadan gülümsedi.

Rüyasında Asher’la kırılgan alanda yaptığı araba gezintisinin ayrıntılarını tüm renkleriyle yeniden yaşamıştı. Her tarafı yanıyor, arzuyla sızlıyordu. Kalbiyse ona karşı filizlenen duygularıyla dolup taşıyordu. Birlikte geçirdikleri her dakika, Asher’ı daha da kalıcı bir biçimde hayatına sokuyordu. Phoenix’i düşünmemeye gayret etti. Ondaki uzaklara gittiğini düşünemiyordu bile ama kariyerinden uzaklaşması da mümkün değildi. İçinden bir çözüm bulabilmeyi diledi çünkü Asher’dan vazgeçmesi giderek daha da düşük bir olasılık haline gelmeye başlamıştı.

Asher'ın BMW'sinin direksiyonuna geçtikten sonra, arabayı 460. Otoyol'da kuzeybatıya, Jefferson Milli Ormanı'na doğru sürmüştü. Orada Appalayaların arasında, güneş suratlarını ısıtırken, rüzgâr arkalarından eserken gün boyunca dolaşmışlardı. Asher'ın arabası bir rüya gibi gidiyor, ılık ve bacağının üstünden hiç kalkmayan eliyse Savannah'nın onun fazlasıyla farkında olmasına neden oluyordu. Asher adeta yanında olduğu için arabasının onu baştan çıkarmasına dayanamıyor gibiydi.

Yolda gördükleri bir yerden sandviç ve kahve almışlar, sonra da nehre yakın bir yerde piknik örtülerini serecek bir yer bulmuşlardı.

Son derece seksi gözüken Asher, bir pilot güneş gözlüğü takarak gözlerini gizleyen Savannah'nın kucağına uzanmıştı. Onun bu hali Savannah'nın bütün gün arzuyla kıvranmasına neden olmuştu.

“Bunu önümüzdeki hafta sonu da yapalım,” dedi Asher, Savannah saçlarını hafifçe alnından geriye doğru okşarken.

Savannah kendisini kötü hissetti. “Bunu yapamam.”

“Peki...” Bu tek sözcük büyük bir hayal kırıklığıyla doluydu.

“Önümüzdeki hafta sonu kız kardeşimin bekârlığa veda partisi var.”

“Vegas'ta mı?”

“Neden herkesin aklına ilk Vegas geliyor?”

“Sanırım Vegas'ta olanlar Vegas'ta kaldığı için,” dedi Asher keyfi kaçmış gibi.

“Vegas’ta olmayacak.”

“Şükürler olsun.”

“Myrtle Plajı’nda...” Savannah iç çekti. “Strand’deki üç yatak odalı bir yazlık evde kalacağız. Dokuz kız...”

“*Dokuz* mu? Kız kardeşinin dokuz nedimesi mi var?”

“Kız kardeşimin *dokuz* nedimesi ve iki de okuyucusu var. Üç kişi ne yazık ki gelemeyecek.” Savannah biraz duraksadı ve söyleyeceklerini düşünerek devam etti. “Trent ve sağdıçları da geliyorlar.”

Asher buna hemen bir yanıt vermedi ama yanıt verdiği anda sesi gergindi. “Üç yatak odalı bir yazlık evde bir sürü insan olacak.”

“Erkekler yandaki yazlık evi kiralayacaklar.”

“Kızların bekârlığa veda partileri damat olmadan planlanmaz mıydı?”

“Scarlet onu çok özleyeceğini söyledi.”

“Demek Hamilton kardeşler orada olacak,” dedi Asher. “Tabii bir de Danvers’daki tüm yakışıklı, başarılı ve yirmili yaşlardaki erkekler... Umarım harika vakit geçirirsiniz, Savannah.”

Asher kalkıp ona sırtını döndü. “Yavaş yavaş geri dönsen iyi olacak sanırım.”

“Evet...”

Savannah onun bu davranışına şaşırmamıştı. Asher’in onun bir sonraki hafta sonunu bir düzine kadar bekâr ve yakışıklı erkekle birlikte geçireceğine memnun olmadığı belliydi. Bunu anlıyordu. Ancak Savannah bunun için özür dilemedi

çünkü birbirlerine herhangi bir söz vermemişlerdi. Birlikteler miydi? Sayılırdı. Ama sadece birbirleriyle mi görüşüyorlardı? Bildiği kadarıyla buna karar vermemişlerdi. Ne kendisi *erkek arkadaş* lafını kullanmıştı ne de Asher *kız arkadaş* lafını... Ona karşı gelişen hislerine rağmen, sadece onunla görüşmeye hazır olduğundan emin değildi. Yeni hisleri keşfetmek ayrı şeydi. Facebook statünü değiştirmekse... Gerçektir.

Neyse ki Asher direksiyona geçtiğinde ve Danvers'a doğru hareket ettiğinde eksi rahat sohbetlerine geri dönmeleri sadece birkaç dakika sürmüştü.

Savannah şifoniyerindeki saate baktı. Bir saat sonra kilisede olması gerekiyordu. Aile evinde olmanın koşullarından biri de buydu. Ondan sonra da üç saat boyunca pazar öğle yemeği yenecekti. Ama bu süre, *Asher Adam & Savannah Cassandra: Tipik Bir Amerikan Aşk Öyküsü* isimli makalesinin bir sonraki bölümü için notlarını toparlamasına yetecekti.

Bayan Potts elinde üstü folyoyla kaplı iki tabakla apar topar mutfaktan çıktı.

"Annenin şeftalili pastası ve Amiş tarzı çikolatalı yaş pasta..."

Asher sırttı. "*Amiş* tarzı mı?"

"Bu ismin hınzırlığına bayılmışımdır. Amişler elektrik kullanmadığı için karışımı elektrikli bir mikserle karıştırmıyorsun. Bir el mikseri kullanarak da çok zor oluyor. O

yüzden malzemeleri karıştırmak ve kıvamı tutturabilmek için sıcak kahve kullanıyorlar.”

Bunu duyan Asher’in aklına çocukluğundan bir anı geldi. Annesi ona pişirme tekniklerinden söz ederken, annesinin arabasının arka koltuğunda oturduğu zamanı düşündü. Büyükannesi Frances Jackson’la Matilda Potts arasında hayat boyu süren arkadaşlık, Bayan Potts’un sık sık Asher’in annesi Pamela Jackson Lee’yi hatırlatacak şeylerden söz etmesi demekti ve bunları duymak bazen nefesini kesiyordu. Eğilip dudaklarını yaşlı kâhyasının kâğıdı andıran yanağına götürdü.

“Büyükanmem bunu görse minnettar olurdu.”

“Büyükanmen hayattaki en yakın arkadaşımdı. Annen de benim için bir yeğenden farksızdı,” dedi Bayan Potts gözlerini silerek. Sonra, Asher’in polo gömleğinin yakasını düzeltti. “Yakışıklı gözüküyorsun.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Güzellik görecelidir, Asher. Savannah Carmichael’ın sana nasıl baktığını gördüm.”

“Böyle devam edemez,” dedi Asher alçak sesle. Giderrek daha büyük bir başarısızlıkla kendisinden uzak tutmaya çalıştığı o derin çaresizliği hissetti.

“Bugün bunun için endişelenmeyelim,” dedi kâhyası onu kapıya götürerek. “Gidip güzel vakit geçir.”

“Güzel vakit geçirmek mi? Keşke bir maskem olsaydı.”

“Buna gerek yok. Carmichael ailesi iyi insanlardır. Savannah’yı yetiştirenler onlar ne de olsa...”

Bir saat sonra Savannah’nın yanında, ailesinin yemek

masasında oturan Asher'in önünde dana eti, patates, mısır ve çörek dolu kocaman bir tabak duruyordu. Bayan Potts'un haklı olduğunu fark edince şaşırdı. Carmichael'lar *gerçekten* de iyi insanlardı ve suratına karşı verilen belli belirsiz ve çok iyi gizlenen tepkilerden sonra ona bir daha huzursuz hissettirmemişlerdi. Konuştuğu zamanlarda, Scarlet Carmichael'ın zaman zaman bakışlarını hemen başka yöne çevirdiğini ve Judy Carmichael'ın da ona şefkatle ve anlayışla baktığını fark etmişti. Fakat yanında siyah renkli seksi bir keten yazlık elbiseyle oturan ve bacağı bacağına değen Savannah varken, pazar yemeğine her zaman evet derdi.

Asher'ı rahatsız eden tek şey, suratına ilk baktığında tiksiniş gibi görünen ve birkaç kere de abartılı bir biçimde suratını ekşiten Trent Hamilton'ın davranışlarıydı. Tabii bunu Carmichael'lar bakmadığında yapmıştı.

"Vanna, kardeşim Lance, Myrtle Plajı'nda geçireceğimiz bir sonraki hafta sonu seni yeniden görmeyi iple çekiyor, canım," dedi Trent ona pişkin pişkin gülümseyerek.

"Yanlış hatırlamıyorsam, Lance ellerine pek hâkim olamıyordu," dedi Savannah ona sert bir bakış fırlatıp.

Trent, "Çünkü senden çok hoşlanmıştı," dedikten sonra gösteriş yapar gibi Scarlet'ı kendisine çekti.

"Hamilton kardeşler ve Carmichael kızları birbirlerine çok uygun..."

Savannah oturduğu yerde omuzlarını dikleştirip onu duymazdan geldi ve Asher'a döndü. "Hiç Myrtle Plajı'na gitmiş miydin?"

Asher evet der gibi başını salladı ve ondan yaşça küçük olan Trent onunla uğraşmaya devam ederse onunla rahatlıkla başa çıkabileceğini düşündü. Birlikte dışarı çıkabilirler, sonra Trent'in suratını yapış yapış edecek kadar dağıtabilirdi. Bakalım suratı o hale gelince Trent ne yapacaktı? "Güney Carolina'dayken, Fort Jackson'daki acemi birliğinde görev yaptım. Myrtle Plajı oraya üç saatlik mesafede olduğundan birkaç kere gitmiştik. Sen acemi birliğine katılmış mıydım, Hamilton?"

"Hayır, efendim," dedi Trent gözlerini kısarak. "Size efendim diye hitap etmemin bir sakıncası yok, değil mi? Büyüklere saygılı davranmak isterim."

"Hiçbir sakıncası yok, evladım," dedi Asher hemen. Savannah'ya dönüp bu saçmalıklara gözlerini devirdi. "Geceleyin Strand çok hoşuma gitmişti. Yazları o pamuk şekeri, rulo kek, tuz, su ve güneş kremi kokularının birbirine karışması çok hoştur. Yanıp sönen ışıklar, müzik..."

"Tanrım, Frank," dedi Judy. "Kızlar dünyaya gelmeden önce orada geçirdiğimiz haftayı hatırlıyor musun?"

Bay Carmichael masanın karşısından ona bakarken bakışları yumuşadı. "Hatırlıyorum, hayatım."

"Pamuk şekeri kokusu konusunda haklısın, Asher," dedi Judy. "*Shag* isimli filmi görmüş müydünüz? O filme bayılırım!"

"En sevdiği filmidir," dedi Savannah gözlerinde bir parlaklıkla Asher'a dönüp.

"Scarlet'ın önümüzdeki haftaki partisi şerefine, bence filmi ailece izleyelim," dedi Judy.

“Tanrım,” diye iç çekti Frank.

“Ailece izleyelim mi?” dedi Asher, Savannah’ya yanaşarak.

“Babam evin dış cephesine kocaman beyaz bir örtü asar. Annem mısır patlatır ve bahçede oturup o filmi izleriz. Bunu yazları en az bir kere yaparız. Bazen iki, üç kere yaptığımız da olur. O filmin repliklerinin her satırını ezbere biliyorum.”

“*Shag* yapmayı bilir misin?” diye sordu Asher ona gülümseyerek.

“Tabii ki! Annem bize öğretmişti. Ya sen?”

“Biliyorum ama yapamam. Artık yapamıyorum.”

“Tabii ki yapabilirsin! Yavaş yaparız.”

Asher ona biraz daha sokuldu ama bütün ailesinin önünde yemek masasında onu öpmesine ramak kaldığını fark etti.

“Seni öpmek istiyorum,” diye fısıldadı.

Savannah, “Sonra,” diyerek yerinde kıpırdandı. Bacağı onunkine sürtündü.

“Tamam, karar verdik o zaman,” dedi Judy sevinçle yorgun gözüken Frank’e bakarak. “Perşembe gecesi! Kızlar cuma sabahı yola çıkmadan önce onları da böylece uğurlamış oluruz. Gençler, siz de geliyorsunuz, değil mi?”

Asher gözlerini kısıp pis pis ona baktıktan sonra yine eski cazibesine bürünerek Judy’ye dönen Trent’e baktı. “Aa, kesinlikle geleceğim, Bayan Carmichael... Hayatta kaçırmam.”

Judy nazıkçe ona gülümsedikten sonra Asher’a baktı. “Ya sen, Asher?”

Savannah masanın altında elini sıktı ve kasabaya bir kez daha inmesi için onu cesaretlendirdi. “Teşekkür ederim. Bayan Carmichael. Olmak isteyeceğim başka hiçbir şey yok.”

Yemekten sonra, Trent ve Scarlet hemen evden ayrıldılar ve arkadaşlarıyla barbekü yapmak üzere komşu kasabaya gittiler. Savannah da Asher’a iyi geceler dilemeden önce, onu verandadaki salıncağa davet etti.

Asher parmaklarını onunkilerin arasından geçirirken Savannah, “Yemeğe gelmene çok sevindim,” dedi ve salıncağı sallamak için hafifçe öne kaykıldı. “Senin için kolay olmadığını biliyorum.”

“*Sen* işimi kolaylaştırıyorsun,” dedi Asher. “Ailen de müthiş...”

“Scarlet biraz sessizdi. Trent de...” Savannah’nın sesi özür diler gibiydi ama omuzlarını silkti. “O kadar da kötü değildir.”

“Eminim,” dedi Asher gergin ve sinir olmuş bir sesle. Trent Hamilton, Asher’ın kaçınmak istediği o dar kafalı kasaba ukalalarından biriydi.

“Cidden... Scarlet’ı çok seviyor.”

“Öyle gözüküyor.”

“Annem gelmene çok sevindi.”

Asher, Savannah’nın elini bırakıp kolunu omzuna atarak onu kendisine çekti ve Savannah başını omzuna yaslayınca buna bayıldı.

“Röportajı yarılacak,” dedi. “Bir şeyler yazmaya başladın mı?”

“Biraz...”

“Okumama izin verecek misin?”

“Henüz değil,” dedi Savannah hemen.

Asher onun omzunu sıktı. Buna saygı gösterebilirdi. O da yazısını tamamlamadan birisinin okumasını istemezdi. Birkaç dakika boyunca sessizce sallandılar. Bahçedeki su püskürten hortumlar insana huzur veren bir senfoni yaratıyor, çocuklar evin önünden bisikletleriyle geçiyor, arada sırada geçen arabalar da iki yanı ağaçlarla çevrili sokakta dikkatle ilerliyordu. Asher bir öğleden sonrasını insanların arasında geçirdiğinden bu yana çok uzun süre geçmişti. Bu hem tanıdık hem de yeni bir şeydi. Rahatlatıcı ve korkutucu bir histi.

“Bu ilişkiyle nereye gidiyoruz, Savannah?”

Savannah tatlı ve tereddütlü bir sesle Asher’in boynuna doğru, “Bilmiyorum,” dedi. Uzun bir sessizlikten sonra ona baktı. “Sen biliyor musun?”

Asher başını hüznle salladı, onun güzel gözlerine bakamadı. “Hayır...”

Aslında bu tam olarak doğru sayılmazdı. Bu işin nereye gitmesini *istediğini* gayet iyi biliyordu. Onun Danvers’den ayrılmasını istemiyordu. Onu geride bırakmasını da öyle... Onsuz hayatına devam etme fikri ona acı veriyordu, bunu düşünemiyordu bile. Ona daha sıkı sıkı sarıldı.

“Belki de biraz ağırdan almalıyız,” dedi Savannah. “Yani ne yapacağımızı anlayana kadar.”

Asher suratını buruşturdu. Duymayı umduğu yanıt ke-

sinlikle bu değildi. Nazikçe başını sallarken büyük bir hayal kırıklığı hissetti, onu alnından öpüp bıraktı ve ayağa kalktı. “Yarın görüşüyoruz, değil mi?”

“Tabii,” dedi Savannah onun bu ani kalkışına şaşırarak. Endişeli bakışlarını ona dikerken Asher da verandadan indi ve arabasına gitti.

*Çırılçıplak kaldığınız ve zerre kadar güvensizlik
hissetmediğiniz ilk zaman*

Savannah pazartesi ve çarşamba öğleden sonralarını Asher’la röportaj yaparak geçirdi ama pazar günkü işle-ri ağırdan alalım bombasından sonra aralarında bir şeyler değişmişti. Asher mesafeliydi ve görüşmeleri bir kez daha ofisindeki kollu sandalyelerde devam etmişti. Açıkçası Savannah bundan resmen nefret etmişti. Bir durumdan geriye çekilmek bir şeylerden emin olunmadığında yapılacak en doğru şey gibiydi. Fakat aralarındaki çekim öylesine elle tutulur ve Asher’ın ona dokunduğu anların anıları öylesine gerçektir ki işleri ağırdan almak onu mahvediyordu. Muhtemelen Asher da aynı durumdaydı ama onun isteklerine saygılı davranmak için istemediği bir şey yapıyordu.

Perşembe gecesi arka bahçede *Shag*'i izlerlerken anne-siyle babasının, kız kardeşinin ve Trent'in arkasında oturdukları halde kolunu onun omzuna atmamış, elini de tutmamıştı. Bu yüzden, filmdeki iki başrol oyuncusu öpüşmeye başladığında Asher dönüp kulağına burnunu sürtünce Savannah şaşkınlıkla, rahatlayarak ve keyifle nefesini tutmuştu.

Asher, "Benimle evime gel," diye fısıldadı.

"Yarın sabah Myrtle Plajı'na gideceğiz," diye yanıtladı Savannah. Asher'm dudakları kulağına o kadar yakın durduğu için inlememeye çalıştı. Nefesinin ılıkılığı kalp atışlarını hızlandırıyor, tenini ürpertiyordu.

"Yine de gel. Ne zaman istersen seni arabamla eve bırakırım."

Savannah derin ve titrek bir nefes aldı. Onu istiyordu. Hem de çok istiyordu. Hiç kimseyi istemediği kadar istiyordu. Lisedeki hevesli oğlanlardan, üniversitedeki bilmiş gençlerden, New York'taki sofistike erkeklerden de çok... Hiçbiri kalbini Asher kadar doldurmamıştı. Hiçbiri ona Asher kadar çok şey hissettirmemişti. Evet, belki ona sonsuza dek sahip olamayacaktı ama makale yayımlandıktan sonra her ne olursa olsun, ağırdan alma işini aklından çıkaracaktı. Onunla o anda vakit geçirmek istiyordu.

"Tamam..."

Asher yanında nefesini verip elini tuttu. Savannah da parmaklarını onunkilere geçirdi ve ellerini bacağına koymasına izin verdi. Bacağı sıcak ve sertti. Savannah içinden onu istediğini ve filme odaklanmasının mümkün olmadığını hissetti. İsteddiği tek şey o harika arabasına atlamak, evine

gitmek ve Asher'in onu yatak odasına götürmek üzere merdivenlerden çıkarmasıydı.

İki kişilik Adirondack sandalyesinde ona biraz sokuldu ve dudaklarını kulağına biraz daha yaklaştırdı.

"Asher..."

"Savannah..."

Asher ekrana dönmüştü ama göğsü birkaç dakika önce olduğundan daha hızlı inip kalkıyordu ve çenesini sıkıyordu. Elini de daha sıkı tutuyordu. Savannah ona yaslandığında nefesi Asher'm kulağını okşadı.

"Haberin olsun, şuna karar verdim: İşleri ağırdan almaktan *nefret* ettim."

"Al benden de o kadar," dedi Asher boğuk bir sesle.

Savannah, Asher'm kulakmemesini hafifçe ısırdı. "İstersen bütün gece kalabilirim."

Asher irkilerek dudaklarını yaladı ama ona bakmadı. Savannah bu arada eline yakın bir yerde Asher'in pantolonunun kabardığını hissetti ve gülmemeye çalıştı. Asher da en az onun kadar yaramazdı.

"Bana uyar."

Savannah, "Ama şimdilik hâlâ seks yapmayacağız," diyerek Asher'in yanağıyla kulağının birleştiği hassas noktayı yaladı.

Asher hafifçe inledi. "Çok yazık..."

"Açgözlülük etme," dedi Savannah alaycı bir sesle.

Bunu biraz düşünmüştü. Asher'la seks yapmasındaki sorun, birkaç gün önce rahat rahat seks yapmak için bir yola çıkmış olmaları ve artık o noktada aralarında birçok duy-

gunun uçuşuyor olmasıydı. Bunlar henüz dile getirilmemiş yoğun hislerdi ve aralarında yanlış anlaşılmalara olursa onları incitebilirdi. Birbirlerinden hoşlanıyorlar mıydı? Evet... Tutkulu muydular? Tanrım, hem de nasıl! Oysa gerisi hâlâ gelmemişti. Henüz onun kız arkadaşı değildi ve birbirlerine bir söz vermemişlerdi. O noktada seks yapmak Savannah'nın kalbini kırabilirdi. Patrick'in kandırmacası ve ihaneti yüzünden hisleri hâlâ hassas olduğundan, kalbinin kısa sürede yeniden kırılmasını göze alamıyordu. Özellikle de aradan geçen her günle birlikte onun için daha anlamlı hale gelen Asher'la göze alamıyordu. Asher onu üzecek olsa bunu atlatamayacağını biliyordu ve onu en çok korkutan şey de buydu.

"Başka yasak olan bir şey var mı?" dedi Asher. Gözlerini ekrandan ayırmıyordu ama burun delikleri açılıp kapanıyordu.

Savannah dudakları Asher'ın kulağını okşayana dek yine yanaştı. "Hayır..."

Asher kesik kesik nefes almaya başlayınca Savannah'nın elini sıkıp ağır ağır ona baktı. "Gitmemiz gerek, hemen!"

Asher'ın alçak ve talepkâr sesi, Savannah'nın bedeninin derinliklerindeki kasların heyecanla kasılıp gevşemesine neden oldu. Altdudağını ısırdı. "Filmin geri kalanını..."

"Hayır..."

Filmin loş ışığında bile, Asher'ın gözlerindeki vahşi parıltıda, muhtemelen kendi gözlerindeki arzuyu yansıtan ifadeyi görebiliyordu. Cumartesi günkü pikniklerinden beri öpüşmemişlerdi ve üç gün birbirlerinden ayrı kalacaklardı.

Neler olacağını biliyordu: Asher da onunla yalnız kalmak için en az onun kadar istekliydi. Asher her ikisi için de karar vererek, onu elinden tutup ayağa kaldırdı. Önlerindeki bir sırada birbirlerine sokulmuş olan Trent'le Scarlet'ın arkasından teker teker geçtiler ve Judy'nin sandalyesinin arkasında durdular.

"Anne," diye fısıldadı Savannah. Elini omzuna koyup kulağına yaklaştı. "Asher'ın biraz başı ağrıyor. Biz gidiyoruz."

Judy bakışlarını ekrandan ayırıp üzgün üzgün Asher'a baktı. "Ah, Asher... Çok üzıldüm, canım. Arayı uzatmadan yine gel, olur mu?"

"Tamam, efendim. Beni çağırdığınız için teşekkür ederim."

"Sonra dönerim, anne," dedi Savannah hemen. "Beni beklemeyin."

Savannah, annesi bir şey daha diyemedi Asher tarafından çekildi. Asher arabasını çalıştırdığında ve evine doğru yola çıktığında Savannah'nın kalbi çılgınlar gibi atıyordu.

Aralarındaki gerilim, hiç konuşmadan ilerlerken elle tutulabilir ve ateşli bir hal aldı. Asher vitesi üçten dörde, dörtten beşe geçirip karanlık, dar yollardan evine doğru ilerledi. O korkunç işleri ağırdan alalım lafı pazar gününden beri Asher'a acı çektiyordu. Ufukta ayrı kalacakları üç gün de olduğundan, onunla baş başa vakit geçirme fırsatını geri

tepememişti. Onun bir sürü yakışıklı erkekle Myrtle Plajı'na gideceğine hiç mutlu olmamıştı. O yüzden, en azından aklında ondan başkasının olmamasını sağlayabilirdi.

En sonunda araba yoluna girdi. Motoru kapattığında sessizlik inanılmazdı.

Hafifçe öksürdü ve ona hemen dokunmamak için kendisini tuttu.

“Benimle geldiğine sevindim.”

Savannah derin bir nefes alıp eve baktı. “Seni pazartesiye kadar göremeyecek olmam çok kötü...”

Asher elini uzatıp Savannah'nın yanağını tuttu ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Savannah hafifçe inleyip ona eğildi. Elleriyle Asher'ın suratını kavradı. Asher bunun üstüne onu daha sert bir biçimde öpmeye başladı, ağzını tattı ve gülümsedi çünkü Savannah'nın ağzında patlamış mısır ve tereyağı tadı vardı. Bir filmin asla o kadar mükemmel bir tadı olamayacağını biliyordu.

Asher, Savannah'nın çenesine minik öpücükler kondururken, “Seni gördüğüm halde özledim,” diye mırıldandı. “Ben de,” diye iç çekti Savannah. Başını geriye atıp Asher'ın dudaklarının ve dilinin boğazına daha iyi erişmesini sağladı.

“Pazartesi ve çarşamba günleri buraya gelip de beni böyle öpmeni istemek korkunçtu. Röportaja doğru dürüst odaklanamadım bile... Sadece beni tuttuğun gibi öpmeni ve ‘Ağırdan almak falan yok, Savannah,’ demeni bekledim. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey hissetmek çok berbat bir şey.” Asher'ın eli göğüslerine kayarken ve siyah tişörtünün

içine girerken, Savannah nefesini onun ensesine verdi. Karnı öylesine yumuşak ve ılıktı ki Asher avcunu karnına dayadı ve göğüslerine çıkmadan önce o ılıklığın keyfini çıkardı.

“Savannah,” diye inledi. Savannah’nın dantelli sutyenin altındaki sertleşmiş göğüs ucunu ovuştururken dudaklarını ısırıldı. “Beni çok kötü azdırıyorsun.”

“Yukarı,” diye mırıldandı Savannah. “Yatağına... Hemen.”

Asher nefes nefese geri çekildi, bakışlarını ondan ayırmadan kapısını açtı ve onunkini açmak için diğer tarafa dolandı. Savannah arabadan inince Asher onu tek kelime bile etmeden göğsüne çekti çünkü buna engel olamıyordu. Ay ışığında onu ağır ağır, derin derin öptü. Hiçbir zaman o kadar yoğun bir arzu hissetmemişti. *Acaba ondan etkilenmemin sebebi çok uzun süre kimseyle birlikte olmamam mı,* diye düşündü. Fakat yanıtı hemen buldu. Evet, kollarında çok güzel bir kız olması muhteşem bir histi ama bu duyguları sıradan bir kıza karşı hissetmiyordu.

Bunlar Savannah’yla ilgiliydi.

Kasabanın geri kalanı ondan uzak dururken, kapısına elinde bir tabak çikolatalı kekle gelen kadın... Onunla ilk tanıştığında tokalaşmak için sol elini uzatan kadın... Limon gibi kokan, kitaplara bayılan ve kasabasına gizlenmek için dönen kadın... Çeliğine çakmaktaşı gibi olan, sıcak ve keskin, ateşli Savannah... Kollarında ılık ve gevşek olan, onu öpmesine izin veren Savannah... Mucizevi bir şekilde, onu istediği kadar ona aynı şekilde karşılık veren Savannah...

Asher ondan geri çekildiğinde öylesine uyarılmış, öyle-

sine onun içine girmeye hazırdı ki neredeyse acı çeker haldeydi. Savannah neden seksi yasaklamıştı? Bu, Asher'ı rahatsız etmişti ama bedenindeki tüm erkek içgüdüleri onunla çiftleşmeyi istediğinden değil, nedenini merak ettiği için. Savannah seks yapmayı *istemiyor muydu?*

Asher derin bir nefes alarak dolunaya bakmak için geri çekildi ve tekrar onun tatlı, ona dönük olan suratına baktı. Eliyle çenesini kavradı.

“Her zaman çok güzelsin ama ay ışığında bir melek gibisin.”

Bu şapşal sözleri söylediğine inanamasa da hisleri korutucu derece aptalcaydı. Hızla hayranlıktan, çok hoşlanmaya ve aşka dönüşüyordu. Bunun gerçekleştiğini hissedebiliyordu. Bunlar yüzünden de saçma sapan şeyler söylüyordu.

“Ben melek değilim,” dedi Savannah alçak sesle.

Asher elini öpüp, şapşalca aşk sözcüklerini umursamadan, “Öylesin,” dedi. Ona âşık oluyordu. Şapşalca şeyler söylemesi kaçınılmazdı.

Savannah onu ön kapıya doğru itti. Asher da peşinden içeri girdi, ayağıyla kapıyı itip kapattı ve Savannah'nın onu yukarı doğru çekiştirmesine izin verdi. Manzara son derece seksiydi. Savannah'nın neredeyse kapkaranlık evde nereye gittiğini bilmesi, kolaylıkla yatak odasının yolunu bulabilmesi inanılmaz derecede ateşliydi. Savannah kapıyı açtığında peşinden içeri girdi.

Savannah'nın göğsü, hem o uzun merdivenlerden ve koridordan yatak odasına hızla gittiğinden hem de Asher'in elinin, dudaklarının ve dilinin bedeninde olduğunu hissetme ihtiyacından hızla inip kalkıyordu. Arkasındaki kapıya sırtını dayadı ve Asher'in aç gözlerine bakarken sırtını gerdi.

Asher ona doğru bir adım atarak elini kapıya, Savannah'nın başının yanına yasladı. Ona yaklaştı, alını onunkini hafifçe okşadı, nefesi kesikleşti ve dudaklarını uyardı. Bacaklarının iç kısmını Savannah'nın bacaklarının dışına değdi. Savannah'nın alıp verdiği kesik nefesler göğüslerinin inip kalkmasına neden oluyor, nefes alırken göğüs uçlarının onun göğsüne sürtünmesini sağlıyordu. Bu sürtünme göğüs uçlarını neredeyse kaskatı yapmıştı ve Asher'in elinin veya dudaklarının göğüslerini okşaması için inanılmaz bir istek hissediyordu. Asher yatak odasının loş ışığında derin derin Savannah'nın gözlerine baktı. Ay ışığı bir an için suratındaki yara izlerini yok etti.

"Asher," diye iç çekti Savannah ona hayretle bakarken ve parmaklarıyla suratını okşarken. "Sen de ay ışığında çok güzelsin."

Asher'm gözleri tutkuyla parıldarken dudaklarını onunkilere götürdü. Kolunu beline sardı. Bacakları arkasındaki yatağa değene dek geri geri gitti, arkaüstü yatağa düştü ve Savannah'yı da kendisiyle birlikte çekip bedeniyle ona destek oldu. Dudaklarından ayrılmadan onu sırtüstü çevirdi. Savannah'yı şehvetle öperken ve göğsünü avuçlamak için elini tişörtünün altına sokarken üstünden ayrılmadı.

Savannah inledi, bedenini ona doğru gerdi. Asher, sütyenini arzu içinde kıvranan bedeninden yukarı çekti ve dudaklarıyla göğüs ucunu kavrayıp şiddetli bir biçimde emerek sertleştirdi. Bu hareketi Savannah'nın içinin büyük bir tutkuyla ve ihtiyaçla yanıp tutuşmasına neden oldu. Parmaklarını Asher'in dağınık saçlarının arasına daldırdı. Asher'in dudaklarının ılıklığı bir göğsünden diğerine geçerken o ihtiyaç hissi yerini rahatlamaya bıraktı. Asher başparmağıyla ve işaretparmağıyla ıslanan ve kayganlaşan göğüs uçlarından birini okşarken diğer göğüs ucunu sevmek için dilini yanaştırıp onu yaladı ve Savannah'nın aklını yitireceğini düşündüğü noktaya kadar daireler çizdi.

Savannah'nın kalçaları altında ritmik bir biçimde hareket ediyor, Asher onu daha da sert emerken ve elini karnından külotunun lastiğine kaydırırken, kendisini ereksiyonuna doğru itiyordu. Asher iki parmağını içine sokunca, birden boş bulundu, sonra gözlerini yumup zevk içinde inledi. Kaslarını sıkıp bu tatlı müdahaleye yanıt verdi.

“Tanrım, Savannah, çok ıslanmışsın. Ne kadar darsın.”

Asher'm bu sözleri onu daha da uyardı; dudakları bedeninden aşağı kayarken, gövdesine ve karnına hafif öpücükler kondururken ve göbek deliğinin etrafında diliyle bir daire çizerken dudağını ısırды. Savannah ellerini uyarılmış göğüslerinde dolaştırdı, ıslak göğüs uçlarını ovuşturdu ve beline doğru indi. Asher'm ona tamamıyla sahip olabilmelerini istiyordu. Hafifçe sırtını kaldırarak şortunu ve külotunu aşağı itti ve bacaklarını sallayıp dizlerine kadar indirdi. As-

her parmaklarını çekerek iki giysiyi çıkardı ve onu yatağın kenarına çekip önünde diz çöktü. Savannah'nın sol bacağına alıp bileğinden dizine kadar öptükten sonra omzuna attı. Ardından sağ bacağına da kaldırıp omzuna koydu.

Aman Tanrım, dedi Savannah içinden. *Bana...*

Sonra, aklı resmen uçtu.

Bacaklarını ona açtıktan sonra, Asher'in parmakları nazikçe vajinasının dudaklarını araladı ve diliyle şişkin klitorisini buldu. Alev alev yanan bacak arasına daldığında kalçalarını kaldırdı, parmaklarını onun saçlarına doladı, inleyerek Asher'in ismini sayıkladı ve topuklarını onun sırtına bastırdı.

Savannah daha önceden oral seks konusunda pek deneyim edinmemişti ve deneyimleriyle ilgili pek iyi bir şey de hatırlamıyordu. O yüzden, Asher dudaklarını uyarılmış klitorisinin etrafına koyup onu emmeye başladığında, gözlerinin önünde yıldızlar belirdi ve gözkapaklarının ardında parıldamaya başladı. Tam aklını yitireceğini düşündüğü anda Asher yine iki parmağını içine soktu ve Savannah onun dişleriyle klitorisini hafifçe ısırıldığını hissetti.

"Asher!" diye bağırırken, tüm bedeni onun ağzına karşı sarsıldı, sarsıntılar giderek hafifledi ve tekrar tekrar zevk dalgaları arasında rahatladı. Bedenindeki bütün kaslar kassıldı ve hayatının en akıl almaz orgazmını yaşarken elinin ritmine yanıt verdi.

Asher tekrar yatağa gelip onu başını yastığa yaslayacak kadar kendisiyle birlikte yukarı çektiğinde Savannah gevşeyip öylece kalakalmıştı. Asher önce kendi tişörtünü, sonra

Savannah'nın sutyenini ve tişörtünü başının üstünden çekip çıkardı. Savannah artık çıırılçıplak olduğunu hayal meyal fark etti. Tatmin olmuş ve doymuş bir halde onun yatağında yatıyor, hayatında hiçbir erkeğe o kadar güvendiğini hatırlamıyordu. Asher ona bir kadını seven bir erkeğin dokunduğu gibi dokunuyordu. Ona değer veriyormuş gibi dokunuyordu. Henüz niyetlerini birbirlerine açıklamadıkları halde, Savannah onun için değerli olduğuna inanmak istiyordu. Asher onu kendisine doğru çekince içgüdülerine göre hareket ederek Asher'm sert, pürüzsüz ve ılık göğsüne sokuldu. Orada sona kalan o muhteşem kasılmaların ve titremelerin keyfini çıkardı.

Savannah'nın nefes alıp veriş i en sonunda normale dönmeye başladı.

“Tanrım,” diye mırıldandı hafifçe titrerken. Göğüslerinin Asher'ın göğsüne sürtünmesi işkence gibiydi. Asher ağzında hâlâ Savannah'nın tuzlu tatlılığını hissediyordu. Bu tat onu öylesine uyardı ki, doğru dürüst düşünebilmesi için beynine yeteri kadar kan gittiğine hayret etti.

“Asher iyi,” dedi gergin bir halde. Savannah'nın saçlarının limon kokusu aklını başından alıyordu.

“Bunu yapmayı nereden öğrendin?” diye sordu Savannah hayretle ve etkilenmiş bir ifadeyle. Saçları darmadağın olmuştu. Öylesine seksiydi ki Asher'ın nefesi kesiliyordu. *Ben yaptım. Bu hale gelmesini ben sağladım.* “Hem de tek elle...”

“Sadece elimi kullanmadım.”

“Yok canım.”

Savannah boynunu yalayınca, keyif dalgaları boynundan bacak arasına doğru ilerledi. Asher, *kalkıp buz gibi bir duş mu yapsam yoksa Savannah’nın ne yapacağını görmek için beklesem mi*, diye düşündü. Bu bekleyiş onu mahvediyordu.

“Asher?”

“Evet?”

“Bu gece sadece bir yasağımız vardı, değil mi?”

Asher heyecanla nefes alıp vermeye başladı. “Fikrini değiştirmediyse evet.”

“Değiştirmedim ama başka her şey geçerli,” dedi Savannah adeta mırırlar gibi. Dişleriyle Asher’in kulakmemesini kavrayıp çekti.

“Öyle sanırım.”

“Başka şeyler geçerliyse...” Savannah’nın dudakları boynundan aşağı minik öpücüklerle, nefesini tenine üfleterek indi. Asher kollarının tüylerinin ve sırtının ürperdiğini hissetti.

“Başka şeyler mi?” diye mırıldandı nefes nefese. Neden söz ettiklerini takip edemez haldeydi.

“Sıra sende demek istedim.”

Asher’in nabızı hızlandı ve bedenindeki kanın tamamı kalçalarına akmıyordu. Bu da zaten sertleşmiş olan erkekliğinin Savannah’a acı verecek kadar güçlenmesine neden oldu.

Savannah, Asher’in göğüs ucunu sıktı, dudaklarının altında kalan kaslarına öpücükler kondurdu. Karnındaki bak-

lava biçimindeki kasları öptü, eli aşağı ilerlerken dişlerini teninde gezdirdi. Asher, Savannah'nın elinin yavaş yavaş pantolonundaki şişliğe doğru ilerlediğini hissedince nefesini tuttu.

Savannah diğer eliyle pantolonunun fermuarını açınca Asher da hevesle blucinini aşağı indirdi. Bunu, ona yardım etmekten çok çıplak kalmak istediği için yaptı. Savannah'nın ona dilediğini yapabilmesini istiyordu. Parmaklarının iç çamaşırının lastiğini kavradığını hissetti ve kalçalarını hafifçe kaldırıp Savannah'nm, çamaşırını tek bir hareketle bacaklarından aşağı çekebilmesi için ona yardım etti.

"Tanrım," dedi Savannah boğuk ve alçak bir sesle. "Şu haline bak."

Asher gözlerini sımsıkı yumdu ve Savannah'nın nefesini erkekliğini ucunda hissedince boğazından bir inilti yükseldi. Savannah burnunu aşağı, sonra ta yukarı kadar ona sürttü ve...

Asher olacaklara hazırlanarak, "Aman Tanrım," diye inledi.

"Savannah gayet iyi," dedi Savannah muzip bir tavırla.

Sonra diliyle ona dokundu, erkekliğini dibinden ucuna kadar ağır ağır yaladı. Bunu o kadar ağır yaptı ki Asher onun ılık nefesinin ağzının ıslaklığına karıştığını hissetti.

Savannah nihayet onu tamamıyla ağzına aldığı anda Asher'in tüyleri ürperdi. Bir nabız gibi atan erkekliğini onun boğazının gerisinde hissedene dek, ıslak dudaklarıyla yavaş yavaş onu ağzına aldı.

"Savannah..." Bacaklarının arasındaki baskı artarken,

koluyla gözlerini kapattı. Bunun daha fazla devam etmesini istiyordu ama kahretsin, aradan çok uzun bir süre geçmişti. Ve Savannah o kadar seksi, ona karşı hissettikleri de öylesine muhteşemdi ki...

Savannah devasa ereksiyonun altındaki yumuşak deriyi diğer eliyle avuçlarken, başı inip kalkıyordu. Asher erkekliğinin gerilip sıkılaştığını hissederken zevkten suratını sıkı ve ağzına metalik kan tadı gelene dek dudaklarını ısırды. Savannah dudaklarını ağır ağır tekrar erkekliğinin ucuna kaydırды, tadına baktı, öptü ve aynı şeyleri tekrar etti.

Asher artık buna dayanamayacaktı. O kadar güzeldi ve birisinin onu böyle sevmesinin üzerinden o kadar uzun süre geçmişti ki...

“Bebeğim, ben...” dedi onu uyarmak için. Savannah’nın serbest elinin bacağından yukarı ilerlediğini, kalçalarını geçtiğini ve kalbinin üstünde durduğunu hissedince kendi elini onunkinin üstüne koydu. En sonunda ikisi parmaklarını birbirlerine dolamış haldeyken Asher boşaldı.

Alçak ve genizden gelen bir inlemeyle teslim oldu. Savannah’nın dokunuşunun yarattığı zevke tamamıyla kendisini bırakıp ağzına boşaldı ve erkekliğini tekrar tekrar ağzına sokup çıkardı. Kasları gevşerken bedeninin üst kısmı titreyerek öne kaydı. Omuzları rahatladı ve Savannah yavaşça ağzını çekti. Asher fiziksel açıdan bitip tükenmiş bir halde başını tekrar yastığa dayadı. Savannah, onun verebileceği her şeyi almıştı. Bu da Asher’ı sevgiyle ve aşkla şaşkınlık içinde bırakmıştı. Savannah yukarı çıktığında, Asher zevk

komasından sıyrıldı ve onu sırtüstü yatırıp nefes nefese, inleyerek büyük bir açlıkla dudaklarına hücum etti.

Kendi tadını onun dilinde alınca, erkekliği bir anda yeniden sertleşmeye başladı ve ereksiyonu Savannah'nın bacaklarının arasındaki kıvrıkcık tüylerin tatlı ılıkliğinin arasına sığındı. Asher kalçalarını hareket ettirmeye başlayınca Savannah dudaklarına karşı inledi. Parmaklarını Asher'in saçlarının arasına daldırıp onu geri öptü.

"Savannah," dedi. "Seni o kadar çok istiyorum ki... Çok istiyorum, bebeğim."

Savannah nefes nefese, "Hayır, sonuna kadar olmaz," diyerek ellerini onun kalçalarında gezdirdi. "Ama böyle yapabiliriz."

Asher dirseklerine yaslandı, gövdesini Savannah'nın yumuşak bedenine iterken onu öptü ve bacaklarının arasına penisini sürterken yine sertleşti. Eliyle Savannah'nın yanğını kavradı, başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Savannah sırtını ona degecek biçimde gerdi. Asher ritmik bir biçimde hareket ediyor, kendisini her yukarı ittiğinde Savannah'nın klitorisine sürtünüyordu. Savannah en sonunda Asher'in suratını tuttu, dilini ağzına sokarken tırnakları yanağına geçti.

Islanmış ve kayganlaşmıştı. Asher kolaylıkla ileri geri gidiyor, öpüşmeleri bedenlerinin hareketini taklit etmeye başladığında Savannah'nın inlemesine ve hafif hafif sesler çıkarmasına neden oluyordu.

Savannah'nın inlemeleri giderek yükseldi ve sıklaştı. Asher başını kaldırıncaya, Savannah'nın gözlerini sımsıkı

yumduğunu, başını geriye atıp yastığa dayadığını gördü. Sonra, altında tüm bedeni sarsılarak ve titreyerek boşaldı.

Asher hayatında hiç o kadar güzel bir şey görmemişti.

Savannah, "Asher, Asher, Asher," diye fısıldadı. Asher ise altında onun sarsıldığını, ta içinden bedenine yayılan titremeyi, derinliklerinden tenine yayılan titreşimlerin erkekliğini okşadığını hissetti. Savannah'nın hâlâ bir nabız gibi atan bacaklarının arasında hareket etmeye devam ediyordu.

Hareketlerini hızlandırırken boşalmak üzere olduğunu hissetti. Savannah'ya bakınca onun sımsıkı yumduğu gözlerini açtığını, gözlerinin ay ışında parıldadığını ve ışıldadığını görünce şaşırdı. "Şimdi," diye fısıldadı.

İşte o anda, Asher'in kalbi onunkiyle birlikte dörtlüğe koşmaya başladı. Birden her şey gerildi ve aynı anda patladı. Gözlerinin ardında havai fişekler patlarken, bedenlerinin arası sıcacık ve kaygan olana dek boşaldı. İçinden akanlar ikisinin tenini birbirine yapıştırmıştı. Titremeleri en sonunda kesilince yana kaydı ve Savannah'yı çaresizlik içinde, büyük bir aşkla kendisine çekti.

Uzunca bir süre hiç konuşmadan, büyük bir huzur içinde birbirlerinin kollarında yattıktan sonra Asher, "Duş," dedi. "Kesinlikle duşa girmemiz gerek."

Savannah yerinden kıpırdamak istemiyordu. Çıplak bedeni onunkine yaslanırken pelte gibi olmuştu, kendisini ılık ve erimiş hissediyordu. Bedeni örtünün altında kalakalmıştı.

Savannah onu hafifçe itip sırtüstü yatırdıktan sonra göğsüne uzandı. Aralarındaki o samimi bağ, bacaklarının arsındaki ıslaklık yüzünden hâlâ kopmamıştı.

“Yakında,” dedi. “Şimdilik beni bırakma...”

Savannah ona bakarken Asher onu daha da sıkıca kavradı. Savannah elini kaldırıp Asher’in yara izleriyle kaplı sağ yanağını okşadı. “Bana bunu anlat. Nasıl olduğunu anlat.”

Asher kaşlarını çatı ve gözlerinin içine bakarken suratına büyük bir kararsızlık ifadesi çöktü. “Röportajları öğleden sonra dörtte yaptığımızı...”

“Röportaj değil. Şu anda karşında bir gazeteci yok. Sadece kız arka...”

Savannah az kalsın ne dediğini fark edince yanakları kızardı. Az önce paylaştıklarına rağmen, Asher henüz ona kız arkadaşı olduğunu söylememişti. Bakışlarını önüne eğdi ve çenesini dehşet içinde onun göğsüne eğdi.

Asher’in hafif hafif saçlarını okşadığını hissetti. “Şayet bunu *kız arkadaşım* soruyor olsaydı ona anlatmak isterdim.”

Savannah hafifçe Asher’in göğsünde güldü ve rahatlayarak başını kaldırdı. “O soruyor.”

“Bir dakika...” Asher gülümsedi, sonra şaşkınlıkla ya da inanmazlıkla başını salladı. “*Nasıl* oldu bu şimdi?”

“Erkek arkadaşım konuyu değiştirmeyi çok seviyor,” dedi Savannah güvenmiş gibi.

“Bir dakika şunu idrak etmeme izin verir misin? Çünkü sekiz senedir burada tek başıma yaşıyorum. Ben Asher

Lee'yim; Danvers'm tepelerinde münzeviyim. Sense dünyalar güzeli, muhteşem Savannah Calhoun Carmichael'sın, New York'tan Danvers'a gelmiş en güzel kadınsın. Hem de hiçbir zorlama olmaksızın, işkence görmeksizin, kendi isteğiyle kız arkadaşım olduğunu söyledin."

"Aynen öyle," dedi Savannah bacaklarını onunkilere dolayarak.

"Bilmem gerek. Bana hangi gezegenden geldiğini söyle."

"Bu çok gizli bir bilgi..."

"Demek itiraf ediyorsun."

"Hiçbir itirafta bulunmadım," dedi Savannah belirgin bir Rus aksanıyla.

Asher güldü ve Savannah'nın bitkin düşmüş kasları toparlanıp Asher'm iltifatlarını duymaya hazırlandı.

"Senin için deliriyorum, bebeğim."

Savannah, Asher'in kalbinin üstündeki ılık ve sert tenini öptü. "Bunu zaten söylemiştin. Ben başından geçenleri bilmek istiyorum."

"Bu çok ağır bir konu, güzelim. Öyle hafif bir şey değil."

"Eh, ben de kurmaca olmayan şeyler okuyorum, *güzelim*. Başından geçenler senin bir parçan... O yüzden artık bunlarla buluşma vaktimiz geldi."

Asher'in gülümsemesi silindi ve Savannah'nın başını nazikçe tekrar göğsüne itti. Savannah ona bakmazsa öyküsünü daha rahat anlatabileceğini hissetti. Parmaklarını onun

saçlarının arasında dolaştırdı ve Savannah sabırla Asher'in anlatmaya hazır olmasını bekledi.

“Zhari Bölgesi'ndeydik ve birkaç asker yürüyerek devriyeye çıkmışlardı. İçlerinden Başçavuş Williams bir EYP'nın üstüne basıp yaralanmıştı. Ben de oraya en yakın konumda olan görev başındaki doktor olarak, derhal üssümüzden fırlayıp ona yardım etmeye gittim. Oraya vardığımda, başçavuş hâlâ alandaydı. Birliğinden Lagerty denen bir onbaşı beni karşıladı. Beni Williams'a götürürken konuşuyorduk. Yan yana yürüyorduk. Onbaşı birden bir başka EYP'nın üstüne bastı. Yanı başımdaydı. Bomba onu üç metre havaya fırlatıp öldürdü.

İlk başlarda, hiçbir şey hissetmedim. Bombanın sesi tahmin edeceğin kadar yüksek değildi ama kocaman bir toz bulutu oluştu ve bu arada ben de biraz ileriye fırladım. Ölmediğimin farkındaydım.” Asher bir an için duraksadı ve Savannah onun yutkunduğunu duydu.

Dudaklarını onun göğsüne dayayıp bekledi. Asher tekrar konuşmaya başladığında sesi çatlak çıktı. *Keşke ölmüş olsaydım*, diye düşündüm. Şimdi bundan utanıyorum. Birçok kişiye çok daha kötüsü oldu. İki bacaklarını veya üç uzuvlarını birden kaybettiler ve hayatta kalmak için mücadele ettiler. Durumumun ne kadar kötü olduğunu anlayamamıştım. Elimin koptuğunu ve suratımın paramparça olduğunu bilmiyordum.”

Asher elini Savannah'nın saçlarının arasından çekince, Savannah onun gözyaşlarını sildiğini tahmin etti. Kendi

gözyaşları da onun göğsüne akmasına rağmen kendine engel olmadı ve ellerini ılık teninin üstünde tuttu. Asher tekrar elini Savannah'nın saçlarına götürdü ama okşamadan sadece orada tuttu.

“Suratımdaki şarapneli hissetmedim. Elimin koptuğunu da diğer askerlerden biri beni yere itene dek anlamadım. Ayağa kalkmaya çalışıyordum ama biri, ‘Suratında çok parça var,’ diyordu. Bir başkası, ‘Birinin eli kopmuş, ortalık toz duman, üç adam kaybettik,’ diyordu. Ben de neden söz ettiklerini anlamaya çalışıyordum. Ölen tek kişi Williams’tı. Birinin eli mi kesilecek, dedim içimden. Kimin bir uzvu kopmuştu?”

Sürekli olarak ayağa kalkmaya çalışıyordum. Oturmak istedim. Kalkıp eli kesilecek dedikleri kişiye yardıma gitmek istedim, ama bana, ‘Hayır, hayır. Olduğun yerde kal. Olduğun yerde kal,’ diyorlardı. Gözlerimi açmaya çalışsam da gözkapaklarım bir türlü... Ben...”

“Tamam,” dedi Savannah yumuşak ama kararlı bir sesle. Doğrulup Asher’a baktı. Ellerinin tersiyle kendi gözyaşlarını sildi, sonra ona, gözlerine çökmüş olan dehşete ve çaresizliğe baktı. “Asher? Asher, bana bak.”

Asher’ın nefes alıp veriş hızla, kesik kesik ve hafifti. Sanki çok kötü bir rüya görüp yeni uyanmış gibiydi. Asher ona baktığında gözleri parlıyordu ve tereddüt doluydu. “Gidecek misin?”

“Gitmek mi?” dedi Savannah başını sallayarak. “Hayır, yanından bir yere gitmiyorum.”

Asher yutkundu, tükenmiş haldeydi.

Savannah eğilip Asher'ı dudaklarından öptü ve ağzına onun gözyaşlarının tuzlu tadı geldi. Minnacık, hafif öpücüklerle pürüzsüz olması gereken ama artık olmayan dudaklarının düzgün olmayan kenarlarını öptü. Dudaklarını olduğu gibi seviyordu.

Asher elini yavaşça Savannah'nın çıplak sırtından boynuna kaydırıp ve altdudağını dudaklarının arasına alıp başını tuttu. Savannah bacağına onun üstünden diğer tarafa atıp üstüne oturdu. Asher doğruldu, koluyla onu kavradı, sıkıca göğsüne itti. Savannah'nın ayak bilekleri Asher'in beline dolanırken, Asher onu daha derin bir biçimde öpmeye başladı. Savannah'nın dilinin tadını alıyor, Savannah onun dilini emerken o da onun kalçasını okşuyordu. Savannah, Asher'in sert ve bir nabız gibi atan ereksiyonunu bacaklarının iç kısmında hissetti. Bir anda, çabucak karar verdi. Yüreğinde, ruhunda ve kısacık bir anın içinde bunun doğru karar olduğunu biliyordu.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı Asher'in boynuna.

"Ben de seni istiyorum," dedi Asher nefes nefese, kollarında titreyerek. "Bir dahaki sefere geldiğinde..."

Savannah başını geri çekip gözlerine bakarak, "Hayır, o zaman değil, şimdi," dedi.

Asher kaşlarını çattı, kesik nefesleri Savannah'nın dudaklarını ısıttı.

"Bana acıdığın için mi?"

"Acıma sevişmesi mi? Bunun için benden bir tokat yemelisin, Asher."

“Değişen ne o halde?” diye sordu Asher. Savannah, onun şaşkınlığını gözlerinden okuyunca yumuşadı.

“Bir kere, buraya geldiğimde daha kız arkadaşın değildim.”

Savannah onun dudaklarını yaladı ve Asher’in dudakları onun için aralandı. Kucağına yerleşirken dili onunkinin etrafında döndü. Savannah vajinasının kıvrımlarını doğru-
dan ereksiyonunun dibine ittiğinde Asher onun ıslak sıcaklığını teninde hissedince inlememek için yutkundu.

“Bir de...”

“Bir de ne?” diye sordu Asher uyuşmuş gibi.

“Sana çok kötü âşık oluyorum, Asher ve...”

“Ve?”

“Sen bana çok kötü âşık oluyorsun.”

“Doğru,” dedi Asher. “Hayatımda hiç kimse için böyle hissetmedim. Asla...”

“Ben de öyle...” Savannah leğen kemiğini öne itti, Asher’in nefesinin kesilişini, acı ve zevk içinde suratını buruşturuşunu izledi. *Tanrım, suratı böyle ne kadar da seksi...* Sırf o ifadeyi tekrar görebilmek için kalçalarını yine öne itti.

“Savannah,” dedi Asher onu uyarır gibi.

“Sırf ne durumda olduğumuzdan emin olmadığım için seninle seks yapmak istememiştım ama şimdi...”

“Emin misin?”

“Hayır, kesin olarak emin değilim ama beni önemse-
diğini biliyorum. Ama... Bu kadar yeterli.” Savannah hâlâ ona sarılmış halde gözlerine baktı. Artık bekleyemeyecekti.

Artık beklemek istemiyordu. “Doğum kontrol hapı alıyorum. Sen temiz misin?”

Asher gözlerine baktı. “Öyle olduğumu biliyorsun.”

Savannah, “Sormam gerekiyordu,” dedikten sonra onu öpmek için eğildi.

Asher’ın suratını ellerinin arasına alarak kendisini ona doğru itti. Çılgınlar gibi öpüşürlerken, ellerini yanaklarından boynuna ve en sonunda omuzlarına götürdü. Orada durdu ve omuzlarına sıkıca tutundu. Kendisini yukarı itti, Asher’ın gözlerine bakmak için başını kaldırdı.

“Bana yardım et,” dedi yumuşacık bir sesle. Ona kalbinde giderek büyüyen bir aşkla bakıyordu.

Asher elini sırtından aşağı kaydırıp ereksiyonunu Savannah’nın bacaklarının arasına götürdü.

“Emin misin?” diye sordu. Savannah hayır dediği anda geri çekilmeye hazırdı.

Savannah, “Eminim,” dedi ve ağır ağır, onu şehvetle sızlatacak biçimde üstüne oturmaya koyuldu.

Asher hiç kıpırdamadan durdu, Savannah’nın dar ısılaklığı onu acı verecek bir kusursuzlukta sararken nefesini tuttu. İçindeki o ipeksi kısımların her kıvrımını, erkekliğinin boyuna ve genişliğine uyum sağlayan her kası hissetti. Erkekliği onun içindeyken inanılmaz derecede büyük bir mutluluk, başındaki kanı çekip aldı. Savannah üstüne otururken teni önce yandı, sonra soğudu, sonra tekrar yanmaya başladı.

Ancak erkekliğinin ucu Savannah'nın girişine değdiğinde nefes alabildi.

"Asher?" diye inledi Savannah.

"Bana çok iyi hissettiriyorsun. Çok güzel, bebeğim... Tatlı Savannah..."

Asher, Savannah'nın suratına uzandı, onu öpmek için kendisine çekerken Savannah da omuzlarını itip kendisini yukarı çekti ve tekrar üstüne oturdu. Asher titreyerek nefes alıp vermesi gerektiğini kendisine hatırlattı. Erkekliği onun içinde akıl almaz derecede kalınlaşıp sertleşmişti. Savannah üstünde hareket ederken, Asher o tekrar kendisini yukarı itip üstüne oturmadan önce dilini emdi. Fakat bu sefer, Savannah aşağı inerken Asher leğen kemiğini öne itti ve onu inletti.

Savannah tekrar omuzlarına tutunup kendisini yukarı iterken ve kucağına inerken, Asher inledi. Çok geçmeden bir ritim tutturdular. Savannah öne eğilince, Asher dişlerini boynuna sürttü. Her yanı alev alev yanıyor, Savannah'mn kaslarının erkekliğinin etrafında gerildiğini, tıpkı istediği gibi içine daha da girebildiğini hissediyordu. Artık kimin hareketi başlattığı ve bitirdiği belli değildi.

"Savannah," dedi. Yanağını avcuyla kavrayarak suratına baktı. Savannah üstünde inip kalkıyor, her hareketine karşılık veriyordu. Gözleri kapalıydı ve boynunu zevk içinde geriye atmıştı. "Benim için boşal, bebeğim! Benim için hemen boşal!"

Savannah nefes nefese dudağını ısırды, avuçlarıyla Asher'm omuzlarını sıkarken nefesini tuttu ve tırnaklarını

sırtının üst kısmına geçirerek kan toplamasına neden oldu. “Asher, ben... ben... ahhhhh!”

Ayak bilekleri Asher’ın belinin etrafında sıkılaştı ve başını geriye attı. Asher dudaklarını onun boğazına dayarken, vajinasının erkekliğini sımsıkı sardığını hissetti. Sahip olduğunu sandığı kontrolü tamamıyla kaybetti ve son bir kez mümkün olduğunca içine girdi. Hayatında hiç olmadığı kadar şiddetli bir biçimde boşaldı. Dünya silinip giderken ve kimse kalmazken –hayır, kendisi ve kollarındaki bu inanılmaz derecede güzel, şefkatli ve zeki kız, âşık olduğu Savannah’ı vardı– ismini haykırarak rahatladı.

Ondan uzaklara gittiğinde çok uzun bir süre, sonsuza dek, seveceği Savannah.

*Ondan başkasını istemediğini
anladığın ilk an*

Asher tam onları havaalanına götürecek olan minibüs geldiğinde evin önünde yanaştı. Koltuğun üstünden uzanıp Savannah'nın suratını kendisine çekti, dilini ağzına sokup onu adeta damgaladı ve hiçbir erkek birlikte geçirdikleri zamanın yakıcı yoğunluğuna erişemesin ve hafta sonu boyunca Savannah sevişmelerinin her ayrıntısını hatırlasın diye onu öptü.

Lanet olsun, dedi içinden. Gitmesinden hiç hoşnut değildi.

Savannah utanarak ona gülümsedi, yanakları kızardı ve bakışlarını yere indirdi. "Herkes ne yaptığımızı biliyormuş gibi hissediyorum. Her şey suratımda yazılı gibi..."

“Güzel...” Onu tekrar tutkuyla öptü. “Herkesin bilmesini istiyorum. Özellikle de yanınızdaki yazlık evde kalacak olan bir düzine erkeğin...”

“Ah, Asher! Senelerdir New York’ta yaşıyorum. Kap-kara giysiler giyer, çok küfrederim. Danvers Kasaba Kulübü’ndeki erkeklerin aradıkları kişi değilim. İstedikleri şey ben değilim.”

Asher, Savannah’nın suratına dikkatle baktı. Dolgun pembe dudaklarına, kızarmış yanaklarına, ışıldayan gözlerine ve parlak saçlarına...

“Sen her erkeğin istediği kadınsın.”

“Ama *senin* kız arkadaşımım.”

Asher’in yapabileceği bir şey yoktu. Onu tekrar öpmesi gerekiyordu. Ondan sadece Savannah’nın yanındaki camdan bir ses geldiğinde ayrılabilirdi. Asher elini onun yanağından indirdi ve Savannah’nın penceresini açmak için düğmeye bastı. Scarlet Carmichael ellerini beline dayamış, ekşimik bir ifadeyle orada dikilmişti. “Cidden mi, Savannah? *Cidden mi?* Bekârlığa veda partimden bir gece önce ortadan ciddi ciddi kayboldun!”

Asher eğilip ona baktı. “Özür dileriz, Scarlet. Benim de bunda payım var.”

Scarlet dudaklarını sarkıttı. “Bugüne dek kimse Savannah Calhoun Carmichael’a istemediği bir şey yaptıramamıştır, Asher Lee. Sakın konuşma.”

Savannah, Asher’in eline uzanarak, “Sakin onunla böyle konuşma,” dedi. “Savannah! Minibüs geldi! Nedimele-

rim içeride Bellini içerek bizi bekliyorlar. *On dakikaya* gidiyoruz ve kimse hangi deliğe girdiğini bilmiyor!”

“Eh, şu anda buradayım. Valizimi yapmıştım. Bir Bellini içmek için hemen geliyorum.” Savannah eliyle Scarlet’ı kışkıışladı. “Git. Hadi, git... Hoşça kal diyeceğim.”

“Tamam, de... Ama *çabuk* de!” diye kükredi Scarlet. Suratı kıpkırmızı kesildi. Hışım, turkuvaz ve beyaz çizgili elbisesi ardında öfkeyle savrula savrula eve girdi.

Savannah, Asher’a döndü. “Sanırım artık gitmem gerek.”

“Başını derde soktuğum için özür dilerim.” Savannah omuzlarını silk, Asher’ın ellerini dudaklarına götürüp hafifçe öptü. “Buna değdi.”

Asher eğilip ellerinin yerine dudaklarını Savannah’nın dudaklarına götürdü ve kalbindeki tüm aşkla onu öptü. “Uslu ol, tamam mı?”

Savannah evet der gibi başını salladı, kapıyı açarken tatlı tatlı gülümsedi ve beyaz renkli çitlerden geçti.

Asher ön kapının Savannah’nın ardından kapanışını hüznle izledi. Ardından arabasını aksi yöne çevirdiği gibi doğruya, Maryland’e doğru yola koyuldu.

Savannah minibüsün en arka köşesine geçip başını cama dayadığında kız kardeşini ve liseden yedi kızlar birliği tarzı arkadaşlarını görmezden geldi: Linnie, Jenny, Goosey, Bonnie, Millie, Minnie ve Ginny... Christy ve Kelly onlara

akşam yemeği provası için katıldıklarında, grup tamamlanmış olacaktı.

Herkes iki esas neden yüzünden birbirine bağlıydı: Birincisi hepsi genç, güzel ve son derece Güneyliydi. İkincisi isimlerinin birlikte kulağa nasıl geldiğine bayılıyorlardı ve Scarlet'a ilk ismi olan Katie diye hitap etmeyi tercih ediyorlardı. Hatta lisede birlikte okurlarken, bir keresinde hep birlikte bir yetenek gösterisine katılmışlar ve Britney Spears'ın *Oops!...I Did It Again* şarkısını *acappella* olarak, şarkının sözleri yerine sadece on isim kullanarak söylemişlerdi.

Minibüse ilk bindiklerinde, Jenny herkese Savannah'ya Vanna diye hitap etmeleri gerektiğini söylemişti.

"Millet, Vanna gayet güzel ve tatlı bir lakap," dedi bir ara Paris'te bir hafta kalmış olan Jenny.

"Çok şirin," dedi gerçek ismi pek bilinmeyen Hortense olan Goosey*. Annesi daha o bebekken ona *minik kazım* demeye başlamıştı ve bu lakap üstüne yapışmıştı. Goosey ve Hortense arasında bir seçim yapması gerekse Savannah onun da Goosey ismini seçeceğine emindi.

Minnie dalgın dalgın, "Herkes Banny'ye tamam diyor mu?" diye sordu. Minibüs hareket ettiğinden beri, on dakikadır, dudak parlatıcısını yeniden sürmekle meşguldü.

Herkes manikürlü ellerini havaya kaldırıp bir ağızdan, "Evet," dedi. Savannah hariç...

"Hayır, tamam demiyorum," dedi. "Bana öyle dediğinizde yanıt vermeyeceğim zaten, o halde ne faydası var, kızlar?"

* Goose İngilizce'de kaz anlamına gelmektedir.

Scarlet ona dik bir bakış fırlatınca Savannah omuzlarını silketti. Myrtle Plajı'na gidip Scarlet'in şapşal, iyi niyetli arkadaşlarıyla geçinmek için elinden geleni yapacaktı ama söz konusu salak lakaplar olunca mesafesini koyacaktı.

"Savannah *zaten* çok güzel bir isim," dedi Ginny her zaman olduğu gibi arabuluculuk ederek. "Tıpkı Magnolia gibi..."

"Ya da Tulip gibi... Honey gibi," dedi yersiz laflar kraliçesi Lynnie.

Savannah'nın başı dönmeye başladı. *Tupelo* bal gibi olan şeydi. Dahası, bitki isimlerini söylüyorlardı çünkü *tupelo* bir ağaç cinsiydi. Oysa Savannah bir şehirdi. Dilini kanatacak kadar ısırdı, dikkatini cama çevirip alnını soğuk pencereye dayadı. Kafasını cama vurmasına ramak kalmıştı.

Tabii, aklına Asher geldi.

Nasıl olacak da *Adam & Cassandra: Tipik Bir Amerikan Aşk Öyküsü* isimli makalesinin bir sonraki bölümünü yazacaktı? Önceki gece Asher'in yatak odasında olanların bir kısmını yazması gerçekten de gerekiyor muydu? Gece neler olduğunu düşününce bacaklarını sıkı sıkı tuttu. Yanakları kızardı, gözleri şehvetle parıldadı. Toplam beş kere orgazm olmuştu ve birini Asher onunla gün doğarken sevişirken yaşamıştı. En güzeli de oydu.

Kaşık pozisyonunda, yüzü pencereden içeri sızan ışığa dönük bir halde uyandığında, Asher'm saçlarını kenara attığını, yüzünü boynuna gömdüğünü hissetmişti. Bitkin bedenine bir sıcaklık yayılırken iç çekti ve Asher'm sert-

leşmeye başlayan erkekliğini belinin altında hissettiğinde her yanının hem yorgunluktan hem de arzudan sızladığını fark etti. Nefes alıp veriş hızlandı, kesikleşti ve onu yine ne kadar çok istediğini, içini doldurduğunda bunun ne kadar muhteşem olduğunu hissettiğini, bir sonraki haftaya kadar son şansı olacağını düşündü.

Üstteki bacağına onu davet eder gibi bükte, sırtını ona yasladı. Asher elini Savannah'nın göğsünün altından beline, oradan da hafifçe sıkıdığı kalçasına indirdi. Ona biraz daha yaklaştığında, Savannah sertliğinin ucunu bacaklarının arasındaki girişte hissetti. Elini Asher'in elinin üstüne koyup ona izin vermek ve hazır olduğunu anlatmak istedi. Asher santim santim, ağır ağır, sevgiyle ve acele etmeden içine girdi ve erkekliğinin tamamı içinde olana dek Savannah'nın içini nazikçe genişletti.

Asher çok dikkat etmesine rağmen, Savannah bunlar olurken nefesini tuttu ve Asher'in kadifemsi sıcaklığı içini kaplarken gözlerini sımsıkı yumdu. Asher elini öne götürüp göğüslerini okşadı, Savannah'nın eli hâlâ elinin üstündeyken göğüs uçlarından birini iki parmağıyla hafifçe ovuşturdu ve ensesine öpücükler kondurdu.

"Daha," diye mırıldandı Savannah başını geriye atıp Asher'in omzuna yaslayarak.

Asher yavaşça içinden çıktı, sonra bu sefer daha derinlere gidecek biçimde içine tekrar girdi.

"Savannah," diye inledi ılık nefesini boynuna vererek. "O kadar güzel ki..."

“Daha,” dedi yine Savannah, Asher’in elini ağzına götürüp. Asher iki parmağını Savannah emsin, dilini parmaklarının etrafında dolandırсын diye ağzına soktukten sonra kalçalarını geri çekti ve tekrar hızla içine girdi.

Savannah elini hassas göğüslerinden karnına, sonra da daha aşağı indirdi ve ıslak kıvrımlarının arasına götürdü. Asher arkadan içine daha hızlı girip çıkarken Savannah şişen klitorisini ovuşturdu.

Asher, ıslanan parmaklarını onun ağzından çekti ve Savannah’nın göğüs ucuna götürüp sertleşene ve sızlayana dek sıkıttı. Savannah sırtını gerdi, karnında, parmaklarının altında baskının arttığını, Asher’in içine kayarak giren ve patlamak üzere olan ereksiyonunun etrafında sıkılaştığını hissetti.

“Asher, çok yaklaştım,” dedi nefes nefese. “Çok...”

Asher neredeyse tamamıyla içinden çıktı, girişinde durdu ve onu göğsüne çekerek fısıldadı. “Sana âşık oluyorum. Savannah.” Sonra sert, hızlı ve mümkün olduğunca derinlere gitmeye çalışarak tekrar içine girdi. Savannah bedeni sarsılıp boşalırken, Asher’in tatlı sözleri nefesini keserken bağırdı. İç kaskları Asher’in sert ve güçlü ereksiyonunun etrafında kasıldı, onu sıkı sıkı derinlerde tuttu ve Asher da boşaldı. Öylesine güçlü ve tatmin edici bir biçimde boşalmışlardı ki adeta ölmüş ve birbirlerinin kollarında yeniden doğmuşlardı.

Savannah’nın bedeni minibüsün sesiz köşesinde titrerken, her anı kusursuz bir ayrıntıyla hatırladı. Asher’in sözleri zihninde yankılanınca gözleri doldu: *Sana âşık oluyorum. Savannah.*

Bazılarıyla ciddi ilişkiler kurduğu birkaç erkekle birlikte olmuş olmasına rağmen, Savannah o ilişkilerin *seni seviyorum* kısmında asla rahat olmamıştı. Bu sözler her zaman sahte veya zoraki gelmişti. Tıpkı söylenmesi beklenen, ilişkide olması gereken bir sonraki şey gibiydi. Sanki bunlar söylen-dikten sonra, yapılacak işler listesinde bir şeyin üstünü daha çizebilirmiş gibi hissetmişti. Ona asla gerçek gibi gelmemişti. Asla kutsal gelmemişti. Ta ki o güne dek... Çünkü Asher'ın sesinde, dokunuşunda ve suratını okşarkenki bakışlarında şunu görmüştü: Bu, gerçektir. Asher Lee ona âşık oluyordu.

Bu iki sözcük onun için ilk kez bir anlam ifade ettiğinden, hayatında ilk kez onu korkutuyordu. Bu, bir kutucuğu işaretlemek veya inanmadığı, "Tabii, ben de seni seviyorum," lafını söylemek gibi değildi. Asher ondan daha cesurdu çünkü o sabah Savannah ona aynı şekilde yanıt vermediği halde, o da ona âşık olduğunu hissediyordu. O da Asher'a âşık oluyordu. Birisine âşık olma hissini hayatında ilk kez yaşıyordu ve onun için gizemli bir şeydi.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Savannah gizemli şeylerden hoşlanmazdı.

Oysa dolu dolu gözlerle pencereden dışarı bakarken, Asher'm bu itirafı karşısında kendisini huzursuz hissetmediğini fark etti. Hayatında Asher'a yer vermekten daha anlamlı olan çok az şey olduğunu anladı. Asher'ın onu sevmesini istiyordu. Bedenini, zihnini ve kalbini özlüyordu ama yapmak istediği başka şeyler varken, bunlara nasıl sahip olacağını ya da elinde tutabileceğini bilmiyordu.

Kendisini o gün hâlâ bir ara yazması ve Maddox'a yollaması gereken bölümü düşünmeye zorladı. Kızların bir ağızdan şarkı söyleyişini, etrafında gevezelik edip duranları duymazdan gelmeye çalıştı ve zihninde dönüp duran sözleri dinledi: *Sana âşık oluyorum*. Gazeteci zihni yazıyı başarıyla yazabilmesi için o cümleyle başlaması, sonra güzelce geriye dönüp nasıl o noktaya geldiklerini anlatması için ısrar ediyordu. McNabb'in istediği de buydu. Tatlı mı tatlı bir aşk öyküsü... Kitleleri memnun edecek bir yazı. Röntgenci gözlerin bir gazeteci kadının kollarında aşkı bulan bir savaş gazisi için gözlerini yaşartacak ve *ah* dedirtecek bir anı...

Yeşil tepelerin yanından geçerlerken camdaki yansımasına bakıp kaşlarını çatı.

Mesele kimliğini gizlemek değildi. Asher'm mahremiyetini kolaylıkla isimlerini değiştirerek gizleyebilirdi. Hayır, bu Savannah'nın daha önceden hiç karşılaşmadığı yeni bir sorundu. Aşk ilişkileri harika bir haber olabilirdi ama aynı zamanda... *Onlara* aitti.

Asher o cümleyi *ona* söylemişti. Sadece ona. Bedenleri, olabilecek en samimi biçimde birbirine kenetlenmişken, birbirlerini hem şefkatle hem de tutkuyla tutarlarken kulağına fısıldamıştı. Bunlar kutsal, güçlü sözcüklerdi ve iyi bir öykü oluşturacakları kesin olsa da ona ve Asher'a aitlerdi. Hayatının en canlı gün doğumu sırasında ikisine ait olan anlara aitlerdi. Sadece onun kulaklarına aitlerdi, yüz bin kişiye daha değil.

Fakat yine de Asher'la birlikte dünyalarını bir araya ge-

tirmenin bir yolunu bulabilirlerse acaba kariyerine yeniden başlama şansını bir kenara fırlattığını bile bile Danvers’da tatminkâr bir hayat yaşayabilir miydi? Asher’in aşkının güven veren parıltısı, hayallerini yolun bir kenarına terk edip gitmesi için yeterli miydi?

Scarlet ona ufak bir paket fırlatıp yanlışlıkla alnına isabet ettirerek, “Vanna,” dedi. “Bekârlığa veda hafta sonumda çok ciddisin!”

Savannah prezervatifi kucağından aldı ve başını kız kardeşine salladı. Scarlet bir ara başına üstünde pembe renkli taşlar ve arkasında beyaz renkli kısa bir duvak bulunan gümüş rengi, plastik bir taç takmıştı. Tacın üstünde *Müstakbel Gelin* yazıyordu. Üç matara elden ele dolaşıyordu. Scarlet en yakındakini kapıp, koltukların üstünden ablasına fırlattı. Sonra, bir matara daha alıp sırtıtarak, “Şerefe!” diye bağırdı.

Savannah iç çekti. Scarlet bir kez olsun haklıydı. Fazla derin ve ağır düşüncelere dalmıştı. Bunları daha sonra düşünecekti.

“Şerefe!” diye bağırıp kız kardeşine gülümsedi ve limonatalı votkayı matara boşalana dek başına dikti.

Albay Doktor McCaffrey, çalışma odasına girip Asher’in karşısındaki masasının ardına geçerken, “Evet, Asher,” dedi. “Hemen işe koyulalım, ne dersin? Bugün protezinin kalıbını çıkarabiliriz ama prova edilmesi için bir hafta sonra geri gelmen gerek. Ondan iki hafta sonra da koluna

kalıcı olarak yerleştirilmesi için yeniden gelmen gerekiyor. O son gelişinde, sana biraz burada kalmanı tavsiye ederim. Böylece nasıl en iyi şekilde kullanabileceğini daha iyi öğre-nirsin. İki kerede hallolur diye umduğunu biliyorum ama ne yazık ki bu iş öyle yürümüyor.”

“Anlıyorum, efendim.”

Gözlerinin önünde Savannah’nın yüzü canlandı ve ya-nıtı hemen, kolaylıkla verdi. Artık dünyanın dışında değil, *içinde* yaşamak için plan yapma vakti gelmişti. “Evet, efen-dim. Evet, anlıyorum.”

Albay masasındaki bir öbek formu ona itti. “Biraz ev-rak işi var. Formaliteleri biliyorsun. Bunları en kısa zaman-da bana geri yollamalısın.”

“Peki, efendim.” Asher bir an için elini öbeğin üstüne koydu ama sonra başını kaldırıp doktorun gözlerinin içine baktı. “Ya suratım, efendim?”

McCaffrey bir dosyayı açtı ve kaşlarını çatıp içinde-kileri okudu. Dosyayı kapattıktan sonra ona uzattı. “Şim-di, o dosyaya göz atmadan önce biraz bekle, evlat. O dijital projeksiyonlardan asla hoşlanmadım çünkü tıp, özellikle de rekonstrüktif operasyonlar müspet bir ilim değil. Bunlara bakıp heyecanlanmanı veya hayal kırıklığına uğramanı is-temem çünkü bu işin garantisi yok. Doktorların deneyece-ği ameliyatlar üstüne yapılan bir tahminden ibaret ama ilk ameliyatlardan sonra neye benzeyeceğine dair yapabilece-ğimiz en iyi tahmin de bu...”

Asher yeniden normal bir hayat sürüp süremeyeceğinin

bilgilerini taşıyan plastik dosyaya baktı. Derin bir nefes alıp gözlerinin yanmasına şaşırdı ve dosyayı açtı. İçinde gördüğü şey onu çok şaşırttı. Bir albayın karşısında ağlamamak için gözlerini kırıştırdı durdu.

Hayır, resimdeki adam kusursuz değildi. Teninin pürüzsüz bir dokusu ve rengi yoktu. Burnu hâlâ bir parça şekilsizdi. Yine de iki simetrik kulağı vardı, yanağı ve çenesi neredeyse normal gözüküyordu ve sağ göz çukuru sarkık değildi. Ona bir saniyeden fazla bakınca, bir şeyler geçirdiğini anlayabiliyordunuz ama genel olarak kalabalığa karışabilirmiş gibi gözüküyordu. Güzel olmasa da normal bir hayat yaşayabilirdi.

“Efendim, ben... nasıl... yani...” Asher yine resme bakıp gözlerini kırıştırdı.

“Sorun değil, evlat. Biliyorum.” Doktor duraksadı, sonra tane tane konuşmaya başladı. “Hiçbir garanti yok. Bu, şu anki durumuna ve geçmişte doktorların neler yapabildiğine dayanarak nasıl bir şeyin ortaya çıkacağını temsil eden bir durum... Biraz daha iyi de olabilir, daha kötü de... Bunu öğrenmenin tek yolu denemek...”

“Kaç ameliyat gerekiyor?”

“En az dört diye düşünüyorlar. Yediye kadar çıkabilir.”

Asher suratını buruşturdu. “Kaç sene sürer?”

“İşin iyi kısmı bu. Her şey yolunda giderse mi? Yaklaşık olarak altı ay. Kulağınla başlamayı düşünüyoruz. Artık kıkırdaktan kulak üretiyorlar fakat ben olsam bir protezle işe başlardım. Çünkü oradaki dokuyu düzleştirmemiz ge-

rek, ama sonradan kulağın yerinde kalabilmesi için cildinin altına bir mıknaş yerleştirebiliriz. Alnından bir doku alıp sağ göz çukurunu yeniden oluşturabiliriz. Yanağını da düzeltir, çeneni silikon implantlarla dengeleriz. Yanağının alt kısmındaki yanık deriyi de düzleştiririz. Bacağının da seni rahatsız ettiğini biliyorum. Onun için de başka bir şey yapılmasını tercih edebilirsin.”

Asher başını salladı. “Yedi ameliyat yeterli, doktor. Bacağım böyleyken de idare edebilirim.”

“Birçok kere gidip gelmek zorunda kalacaksın, evlat. Oldukça travmatik rekonstrüksiyonlar sırasında her seferinde Virginia’ya kadar dört saat araba sürmen gerekecek.

Asher yine Savannah’yı, tatlı yüzünü ve ışıldayan gözlerini düşündü. Altı ay sürecek cehennemi anımsatan yolculuklar sırasında ona eşlik etmesini de onu beklemesini de isteyemezdi. Ondan vazgeçmesi gerekecekti. Savannah, Phoenix’e, kendisi de Maryland’e giderdi. Gelecek onlara ne getirecekse de bunu sonradan görebilirlerdi.

Şimdilik önünde onunla birlikte geçirebileceği iki hafta vardı ve bu sürenin önüne hiçbir engelin geçmesine izin veremezdi.

“Zaman çerçevemiz nedir?”

“İlk ameliyat masası üç haftaya kadar boşalacak.”

Asher rahatlayarak başını salladı. “Teşekkür ederim, efendim.”

“Burada Bethesda’da bir yer kiralamayı düşünür müsün? Temmuz, ağustos ve eylül aylarının büyük bir kısmında

burada olman gerekecek. Ekim ayında tekrar gidip gelmeye başlayabilirsin. Her şey yolunda giderse de Noel'e dek her şey sona ermiş olur."

Noel... Lanet olsun. Çok uzun bir süre gibiydi. Bunu sormaya hakkı yoktu ama, *acaba Savannah, Noel'e kadar hâlâ beni ister mi ve yalnız olur mu*, diye düşünmeden edemedi. Onun o zamana dek yoluna devam edebileceği düşüncesi kalbini paramparça etti.

"Ev işini ayarlarım, efendim."

Albay tamam der gibi başını salladı ve dosyayı işaret etti. "Bu sende kalamaz."

"Biliyorum, efendim."

"Sorun var mı, Asher?"

"Hayır, efendim."

Albay ayağa kalkıp elini uzattı. "O halde, önümüzdeki hafta görüşürüz. Prova için... Unutma, bugün saat dörtte kâh alınamak."

Saat dörtte. Hayatımdaki önemli her şey saat dörde denk geliyor.

"Evet, efendim." Asher albayın elini sıktı ve peşinden dışarı çıktı.

"Nihayet bu adımı attığına sevindim, Asher. Sana fikrini neyin değiştirdiğini sorabilir miyim?"

Asher, Savannah'nın ellerini teninde, bedenini bedeninde hissetti ve o sabah birlikte boşalırlarken attığı çığlıkları düşündü. Savannah'yla arasında geçenler doktoruyla bile paylaşamayacağı kadar özel ve kutsaldı ki doktoruna

güveniyor ve çok seviyordu. “Özür dilerim, efendim. Özel sebeplerden dolayı...”

Albay McCaffrey omzuna hafifçe vurup bilmiş bilmiş sırıttı. “Eminim ki çok güzeldir.”

“Öyle,” dedi Asher da gülüp kapıyı ardından kapatarak.
Dünyanın en muhteşem kızı...

Birkaç saat sonra, Myrtle Plajı’ndaki dünyanın en muhteşem kızı içkiyi kesinlikle fazla kaçırmıştı. Savannah tabağındaki yarısı yenmiş bifteğe baktı ve midesinin itiraz eder gibi guruldadığını duydu.

Kasabaya öğle vakti varmışlar, öğleden sonrasını plajda güneşlenerek geçirmişler ve yan evdeki erkeklerin barbekü yaptıklarını görmüş, kendi evlerine nihayet alacakaranlıkta yürüyerek geçmişlerdi.

Trent müstakbel gelinini belinden kavradı ve hepsini akşam yemeğine davet ederek onlara biftek ve sosis pişireceğini söyledi. Savannah mөнünün Beavis and the Butt-head tarzı olduğunu fark edip sırıttı ama Lennie’nin kafasının karıştığına yemin edebilirdi. Bol bol buz gibi bira içmişti. Buna kim hayır diyebilirdi? Ayrıca Trent’in ağabeyi Lance Hamilton’ın ona çapkın çapkın baktığını da fark etmişti. Savannah lisedeyken kısa bir süre ne yazık ki onunla çıkmıştı. Daha sonradan, Serena Shepherd’ın bekâretini Lance’le kaybettiğini duymuştu. Anladığı kadarıyla, Lance bütün gece romsuz romlu kola içmiş, Serena da kolay bir hedef haline gelmişti.

Lance Hamilton daha sonraları Chapel Hill’de tanıştığı tatlı bir kızla evlenmiş ve Danvers’a yerleşmişti ama birkaç sene sonra sekreteriyle uygunsuz bir durumda yakalanmıştı. O tatlı karısı da bu ihaneti karşısında pek de tatlı olmadığını ortaya koymuş, eşyalarını ve üç yaşındaki kızlarını alıp Tennessee’ye dönmüştü. Orada boşanma davası açıp yeni bir başlangıç yapmıştı. Ne yazık ki Lance de böylece yeniden bekâr olmuştu.

Savannah akşam yemeğinde oldukça uzun olan yemek masasının en sonunda, Goosey’nin yanında, oturmuştu, çünkü ikisi sona kalmıştı. Lance anında ikisinin arasına sığılmıştı.

“Hey Goose, eski tanıdıklar yan yana otursunlar ama, değil mi?”

Goosey omuzlarını özür diler gibi silkip Savannah’ya baktı ve yer açmak için yana kaydı. Savannah gözlerini devirdi. “Bir iltifatı nasıl rezil edeceğini cidden iyi biliyorsun, Lance.”

“Çok hoş gözüküyorsun, Savannah Carmichael,” dedi göz kamaştırıcı güzellikteki suratını ona çevirip. Kusursuz dudakları, çıkık elmacıkkemikleri ve tipik Güneylilere has, soylu bir burnu vardı. Küllü sarı saçları bir Wall Street bankerinki gibi geriye taranmıştı ve üstünde gözlerinin rengine uyan, koyu gök mavisi renginde polo bir gömlek vardı.

“Bir kez daha beni şaşırtıyorsun, Lance. Sanırım daha önceden pespaye bir halde geziyordum?” Üstündeki yuvarlak yaka, siyah renkli dar elbiseye baktı. Çiçekli bir yazlık

elbise değildi ama Scarlet'ın o hafta sonu bütün kızların şık olmasını istediğini bildiğinden, en uygun o elbisesini bulabilmişti. Boynundaki iri gümüş kolyeyi tutup, kocaman halkalarıyla oynamaya koyuldu.

“Plajdan geri dönerken üstünde olan o mayodan bunu anlamak güç... Ben kadınlarımın *bikini* giymesinden hoşlanırım.” İşaretparmağını Savannah'nın kolunda gezdirdi. “Bir bikininiz var mı, Bayan Savannah?”

“Olsaydı bile giyip senin yanında dolaşmazdım,” dedi, Savannah tatlı tatlı.

“Vay canına! Ne kadar da soğuksun. New York seni buz gibi yapmış, hayatım. Seni biraz ısıtmak isterim.”

Savannah birasını aldı ve tek dikişte bitirdi. Üçüncü ya da dördüncü birasıydı ve başı dönmeye başlamıştı ama birazcık sarhoş olması demek, aklının Asher'dan ve makalesinden biraz uzaklaşması anlamına geliyordu. Asher yanında olamıyorsa ve öyküsünü nasıl yazacağına karar veremiyorsa böyle olması o an için daha iyiydi.

“Yapma, tatlım. Bir zamanlar birlikte iyiydik.”

Lance masada önlerinde duran soğutuculu piknik sepetinden bir bira daha alıp açtı ve ona uzattı.

“İyi miydik? Üç kere çıktık, Lance. Üstüme atlamıştın. Ben de bir daha seni görmek istememiştim.”

“İyi kısıma daha yeni geliyorduk.” Lance dudaklarını yalayıp ona baktı, birasını ağzına dayayıp başını geriye attı. Tamam, Savannah'ın itiraf etmesi gerekiyordu: Bira yüzünden miydi, yoksa Lance'in kana kana bira içmesi yüzünden

miydi bilmiyordu, ama o *cidden* hoş bir adamdı. Gözünün önüne Asher'in suratı geldi ve kendi birasını alıp uzunca bir yudum içti. "Birisiyle görüşüyorum, Lance."

"Sanırım, bununla ilgili bir şeyler duydum ama bir an için bile doğru olduğunu düşünmedim." Bir parça biftek kesip düşünceli düşünceli çiğnerken gözlerini kıstı.

"Eh, senin müstehcen hayallerinin aksine, duydukların *doğru*..."

"Asher Lee? Şu yaşlı savaş gazisi mi? Sakat olan hani?" Lance gülerek ona baktı. "Bu kadar mı züğürtsün, Savannah? Artık sirk ucubeleriyle mi çıkıyorsun?"

Savannah tabağındaki yarısı yenmiş bifteğe bakınca midesi kalktı. Bu kadar yeterdi. Orada oturup sevdiği adamın Lance Hamilton tarafından yerden yere vurulmasını dinlemek zorunda değildi. "Hep sersemin teki olmuştundur, Lance."

Bacaklarını sıranın arkasına atıp ayağa kalktı. *Tanrım! Başım dönüyor.* Dengesini sağlayabilmek için elini Lance'in omzuna koydu. Lance hiç vakit kaybetmeden elini Savannah'nın elinin üstüne koydu, ayağa fırladı ve kolunu beline attı.

"Ay, dikkat et."

Goosey, Lance'in diğer yanından onlara baktı. "Savannah, iyi misin?"

Savannah, Lance'in ona sarılmasından hoşlanmamıştı ama kolunu çekecek olursa düşeceğinden korktuğu için eline nazikçe vurdu. "Gayet iyiyim, Goosey, tatlım."

Lance belini daha da sıkı kavrayıp ona en seksi gülümsemesini fırlattı. Masada Trent'le Scarlet'ın oturduğu yere bakıp bakışlarını tekrar ona çevirdi.

“Herkesi telaşlandırmaya gerek yok, canım. Bir şey sorarlarsa Savannah’nın biraz temiz hava almak istediğini, benim de ona manevi destek verdiğimi söylersin.”

Savannah, Goosey’nin endişeli ifadesini görünce, gayet yüksek sesle hıçkırmadan önce ona iyi olduğunu göstermek için gülümsedi. Kıkırdayarak eliyle ağzını kapattı.

“Sakın Scarlet’a sarhoş olduğumu söyleme, Goosey,” dedi büyük bir sır veriyormuş gibi.

“Dikkatli ol, Savannah.”

Savannah ufak kasaba kızı Goosey’ye gözlerini devirdi. Tanrı aşkına, kendisi kaç sene New York’ta yaşamıştı. Lance Hamilton’la plajda kısa bir yürüyüş yapıp ondan kurtulabilirdi, değil mi? Tabii ki kurtulabilirdi.

Lance ona yol gösterdi ve evin köşesinden döndüklerinde Savannah onu itti.

“Ellerine hâkim ol, Lance.”

“Sadece bir beyefendi gibi davranmaya çalışıyordum. Sıkıntıda olan bir hanımefendiye yardım ediyorum.”

Savannah, Lance’in gözlerini kısarak, bilmiş bilmiş ona baktığını fark etmeden, “Sen bir *beyefendi* olduğun gün...” dedi. Lance elini kavrayıp onu hızla kararmakta olan ve ıssızlaşan kumsalda kendisine çekti. “Uslu ol. Dediklerini anladım. Lee’yle birliktesin. Sana bir şey yapmayacağım. Suya biraz daha yaklaşıp ışıkları izleyebiliriz. İçine derin derin deniz havası çekersen eminim ki hızla kendine gelirsin.”

Sözleri dostaneydi ve güven telkin ediyordu. Elini tutması haricinde, ellerine hâkim olamayan Lance gibi davranmıyordu.

Lance, “Derin nefes al,” diyerek adımlarını yavaşlattı. “Deniz havasının kokusunu hissettin mi?”

“Hı-hı...” Asher haklıydı. Strand’dan çeyrek mil kadar uzakta olsalar bile, Savannah patlamış mısır, pamuk şekeri, rulo kek ve güneş kremi kokusunu alabiliyordu. “Tıpkı dediği gibi...”

“*Kimin* dediği gibi?” dedi Lance kolunu Savannah’nın beline atıp.

Savannah bundan hoşlanmadı ama hâlâ tek başına ayakta duramadığı için bir şey yapmadı.

“Asher...” Onu düşünerek gülümsedi. “Eskiden buraya gelirmiş.”

“Şu patlamadan önce mi? Söylentiler doğru mu? Her yanında yara izleri falan mı var?”

Savannah ondan sıyrılmaya çalışsa da Lance onu sıkıca kalçasına dayadı. Savannah dönüp eve baktığında, oradan oldukça uzaklaştıklarını ve evin pek de taş atımlık mesafede olmadığını gördü.

“Onun hakkında öyle konuşma,” dedi endişelenmeye başlayarak. Lance’ten kurtulmak için kıvrandı ama Lance onu çok sıkı tutuyordu.

“Yoksa ne olur?”

“Bırak beni, Lance.”

Bırakmadı. Diğer kolunu da beline attı, onu sertçe ken-

disine çekti ve dudaklarını boynuna dayarken ereksiyonunu da saldırgan bir biçimde karnına yasladı. “Bunu yapamam. O yemek masasından utanç içinde kalkmaman için sana yardım ettiğim için bana bir iyilik borçlusun. En azından birkaç öpücük verebilirsin.”

Savannah serbest elini kaldırdı, var gücüyle Lance’in suratına savurdu ve burnuna indirdi.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Lance. Onu bırakıp burnunu tuttu.

Savannah sonra ne olduğunu görmek için beklemedi. Arkasını döndüğü gibi, elinden geldiğince hızla evlerin ışıklarına doğru koştu. Nefes nefese ve ter içinde kalmıştı. Ayağındaki plaj terlikleri kumların üstünde ağırlaşmıştı ama bacakları bir boşluğa takılana dek koşmaya devam etti. Sert bir biçimde yere düştü ve ciğerlerindeki hava boşalırken ağzında kum tadı hissetti.

“Seni ucuz, Kuzeyli sürtük! Bana yumruk attın. ha?” Lance’in ağırlığı zaten havasız kalmış ciğerlerini eziyordu. Savannah paniğe kapılıp, Lance üstüne otururken kumları avuçladı. “Sana iyi davranmaya çalıştım.”

Lance birden yana kaydı, onu yana yuvarladı ve tekrar üstüne yattı. Kalçalarını tutarken, elbisesini yukarı çekti. “Bana bak, Savannah. Sana sahip olurken bana bakmanı istiyorum.”

Lance’in onu yana yuvarlaması ciğerlerini biraz olsun rahatlatmıştı. İçine nefes çekti ve Lance’in neresine isabet edeceğini düşünmeden yumruklarını savurmak istedi ama Lance

hem güçlüydü hem de ona göre avantajlı konumdaydı. Tek eliyle sıkıca Savannah'nın bileklerini kavradı ve canını acı-tacak derecede sert bir biçimde başının üstünde yere mıhladı.

“Şunu derhal kes...”

Lance cümlesini tamamlayamadan, Savannah tükürüğünü ağzında biriktirdi ve suratına tükürdü. Lance'in tek gözü-ne ve yanağının bir kısmına bulaşan tükürükler hâlâ kanayan burnunun kanına karışıp aktı. Yakınlardaki evlerin ışığıyla oluşan loş ortamda gözleri öfkeyle parıldadı ve Savannah'nın suratına sert bir tokat indirdi. Eli Savannah'nın dudaklarına isabet etti ve dişlerine indi. Savannah dilinde metalik kan tadı hissederken başı şok içinde dönmeye başladı.

“Gayet iyi bir adam seninle ilgilenirken, sakat bir herif-le kırıstırıyorsun, seni nankör kaltak!” Lance, Savannah'nın elbisesinin altına elini soktu ve Savannah birisinin ona seslendiğini duyduğunda Lance'in külotunun lastiğini çekiştir-diğini hissetti.

“Savannah? Savannah, orada mısın?”

“Savannah, oralarda mısın?”

İki kişi ona sesleniyordu. Goosey ve Jenny.

Lance seslerin geldiği yöne doğru suratını ekşitti. Son-ra, tekrar altındaki Savannah'ya baktı, elini elbisesinin altın-dan çekti ve üstünde olmamak için yanına diz çöktü.

Savannah yarı yuvarlandı, yarı karnının üstüne döndü ve elleriyle dizlerinin üstünde durduktan sonra öksürüp ağ-lamaya ve kumlara kusmaya başladı.

“Olamaz!” Goosey'nin sesi daha yakından geliyordu. Savannah'nın kustuğunu duymuş olmalıydı.

Derken Jenny'nin yanında, dizlerinin üstünde, olduğunu gördü. "Ah Savannah, çok içtin, canım."

Lance yanından yanıt verdi. "Zavalıcık iki büklüm olup kusamaya başlayınca burnuma bir yumruk attı."

Goosey de Jenny de ona yanıt vermediler ama Savannah, ufak ellerin onu omuzlarının altından kavrayıp kalkmasına yardımcı olduklarını hissetti.

"Gel, Savannah," dedi Jenny. "Üstünü başını temizleyelim."

Savannah ayağa kalkıp elinin tersiyle ağzını sildi.

Goosey, Savannah'nın kanayan dudağını görünce, "Ah, canım," dedi.. "Yaralanmışsın!"

"Ben... ben, şey..." Savannah soluklanmaya çalıştı ama hissettiği korku ve öfke nefes almasını hâlâ güçleştiriyordu. Kumların üstünde oturmuş, kanayan burnuna bir mendil bastıran ve pis pis onu izleyen Lance'e baktı.

"Sadece biraz eğleniyorduk, güreşiyorduk," dedi Lance bakışlarıyla ona meydan okuyarak.

"*Güreşmek* mi? Bana neredeyse tecavüz edecektin!" diye bağırdı Savannah. Elinin tersini ağzına bastırduğunda üzerine ince bir çizgi halinde kan bulaştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ama bunları hissetmedi ve silmedi. Lance bakışlarını suya çevirene kadar ona dik dik baktı.

"İşte *bu* çok çirkin bir sözcük... Dahası, şu anda senden daha kötü gözüküyorum, Bayan Savannah," dedi. İş hafife almaya çalışıyordu ama Savannah onun sesindeki tereddüdü hissedebiliyordu.

“Senden şikâyetçi olacağım,” dedi ve Jenny’yle Goosey’den hayret dolu birer ses çıktı. Birisinden şikâyetçi olmak, farklılıklarla başa çıkmanın Kuzeylilere özgü bir yoluydu ama Savannah’nın umurunda değildi. Lance Hamilton bir baş belasıydı ve Danvers’daki bütün kızlar ondan kaçınmaları gerektiğini bilmeliydi.

“Sarhoş kız kumsalda bir yürüyüşe çıkar. O da yanındaki kişi de kanlar içinde kalır. Belki ben de senden şikâyetçi olmalıyım.”

Lance haklıydı. Aslında Savannah’nın ona yapmadığı hiçbir şey yapmamıştı. İkisi de kanlar içindeydi. Dahası bir tecavüz gerçekleşmemişti. İkisi de birbirinden şikâyetçi olursa bu ne işe yarayacaktı? “Sen pisliğin tekisin, Lance Hamilton.”

“Savannah, artık eve gel,” dedi Jenny hemen onu kolumdan çekiştirerek.

“Sen bir yılansın! Bir sıçansın! Alçak bir tecavüzcüsün,” diye hırladı Savannah. Kum saçlarını omzundan geriye attı ve kızların ellerini omuzlarını silkeleyerek itti.

“Sakin ol, Bayan Savannah. Sana böyle konuşmak hiç yakışmıyor,” dedi Lance sakın sakın. Hâlâ kumların üstünde oturmuş, okyanusa bakıyordu.

“Sen eve gel, canım,” dedi Goosey. “Üstünü başını temizleyelim.”

“Siz ikiniz bu herifin nasıl birisi olduğunu biliyorsunuz. Artık ben de biliyorum.” İki kadın da bir şey demedi. Jenny, Savannah’nın elinden tuttu. “Çok yoruldu. Hadi, artık eve gidelim, Savannah.”

Savannah, Lance'in kulağına eğildi. "Bir daha bir kadına bana bu gece dokunduğun gibi dokunduğunu duyarsam Danvers'da yayımlanacak en uzun, en berbat ifşa yazısını yazarım. Böylece *herkes* senin ne kadar pislik bir mahlûk olduğunu öğrenir."

Lance başını kaldırmadan pişkin pişkin cık cık etti. Savannah arkasını döndü ve Jenny ve Goosey'yle kol kola girip eve doğru yürümeye başladı.

Onunla bir gelecek gördüğün ilk an

Asher cumartesi günü akşamüzeri Danvers'a vardı ve Savannah'nın ertesi gün Myrtle Plajı'ndan ne zaman döneceğini düşündü. Her zamanki gibi pazartesi öğleden sonra buluşacaklardı ama daha buna kırk sekiz saat vardı ve perşembe gecesi paylaştıklarından sonra, bu süre ona kırk sekiz milyon sene gibi geliyordu. Acelecilik Savannah'yla olan ilişkisinde her zaman güçlü bir unsur olmuştu. Onu daha ilk başından, kız kardeşinin elbisesini giymiş, bir tabak kekle kapısında belirdiği andan beri istemişti. Fakat artık hisleri daha içgüdüsel bir şeye, insanın hayatının gidişatını değiştirebileceği yegâne bir hisse dönüşmüştü.

Araba yoluna girip arabayı park etti. Eve girmeden önce bagajdan ufak sırt çantasını aldı. Kapıyı Bayan Potts açtı.

“Tünaydın, Bayan Potts!”

“Maryland nasıldı?”

“Kalıbı hazırlıyorlar. Önümüzdeki hafta sonu prova için gideceğim. Ondan sonraki hafta sonu da bitmiş olacak.”

“Ya şey...”

“Suratım mı?” Asher iç çekip, kâhyasının yanından geçip içeri girdi. “O kadar basit değil.”

“Kaç tane?” dedi Bayan Potts.

“En az dört, belki yedi...”

“Ne yapmayı planlıyorlar?”

Asher omzundaki sırt çantasını mermer zemine bırakıp ona baktı. “Kulak, burun, çene, yanağımın bir kısmı...”

“Zorlu bir başlangıç. Ya bacağı?”

Asher başını salladı. “Ona dokunmayacağım.”

“Onu da...”

“Hayır, sadece suratım.”

Bayan Potts acı acı gülümsedi ve başını bir kere salladı. Sonra, sanki bir şey daha diyecekmiş ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bakışlarını başka yöne çevirdi. “Şey, sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?”

Asher ona dikkatle baktı. “Yanılıyor muyum, yoksa sende bir tuhafılık mı var?”

Kâhya bakışlarını hemen çevirdi ve mutfığa yöneldi. “Neden...”

“Bayan Potts,” dedi Asher peşinden gidip. “Neyin var?”

Bayan Potts mutfak lavabosunun önünde durup ona döndü.

“Şimdi, beni suçlamadan önce, bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını hemen söyleyeyim.”

“Neyle?”

“Be-ben bir önceki hafta sonu Savannah’yı yanılttığımı biliyorum ama bunu sadece onun seni sakat birisi gibi değil de bir erkek gibi görmesi için yapmıştım.”

“Ne yaptın?” dedi Asher endişelenmeye başlayarak.

“Hiçbir şey, Asher. Yemin ederim. Hiçbir şey yapmadım.” Çaresizlikle omuzlarını silkti. “Savannah arayıp pazartesi gelemeyeceğini söyledi. Açıklama yapmadı. Sadece iptal etti.”

“Nasıl yani?”

“Savannah bu sabah aradı ve pazartesi günkü randevunuzu iptal etti.”

Asher büyük bir hayal kırıklığı hissetti ve eli terlemeye başladı. Elini yumruk haline getirdi. Myrtle Plajı zihninde bir neon ışıklı tabela gibi yanıp söndü.

“Ne dedi?”

“Gelemeyeceğini ve senden özür dilediğini söyledi. Sonra da telefonu hemen kapattı.”

Asher’in aklı karıştı. Bu hiç de mantıklı değildi. Savannah’nın evinin önünde nasıl ayrıldıklarını düşündü ama aklına Savannah’nın ondan uzak kalmasını gerektirecek hiçbir şey gelmedi. *Erkekler de yandaki yazlık evi kiralayacaklar.*

Bayan Potts onun bakışlarındaki şaşkınlığı görmesin diye başını çevirdi.

“Arka planda sanki çok eğlenceli bir yerdeymiş gibi

sesler geliyor muydu? Mesela, plajın ya da bir partini sesi geliyor muydu?”

“Hayır... Hayır, gelmiyordu.”

Asher yutkundu, elini kaldırıp çenesini kaşdı ve parmaklarının altında pürüzlü tenini hissedince şaşırdı. Bazen hâlâ ne kadar kötü yaralandığına şaşıırıyordu. Savannah bir grup yakışıklı erkekle birlikte Myrtle Plajı’ndaydı. Onu bir başkasıyla hayal edince nefesi kesilir gibi oldu. Ama hayır, Savannah öyle davranmazdı. Daha perşembe günü geceyi onunla geçirmişti. *Bunu yapmaz... Yani, bunu yapmaz...*

“Ne zaman aradı?” diye sordu sert bir sesle.

Bayan Potts telefonu yerinden alıp ona uzattı. “Kendin bak.”

Asher son aramaları görmek için mönü düğmesine bastı ve son iki görüşmeden önce Savannah’nın aramasını buldu. Sabah saat 11.23’te aramıştı. Derken, aklına bir şey geldi. Telefona bakarken kaşlarını çattı.

“İptal etmek için *Savannah* kendisi mi aradı? Yoksa anesi mi onun yerine aradı?”

“Yok, canım. Judy aramadı. Kesinlikle Savannah aradı. Yanlış hatırlamıyorsam, Frank ve Judy Stone, Hill Metodist Kilisesi’nin bir faaliyeti için kasaba dışına çıkacaklardı.”

Asher ona baktı. “Ama arama aile evinden gelmiş.”

Kâhyası evet der gibi başını salladı.

“Bu sabah...”

Bayan Potts yine başını salladı.

“Ama Savannah Myrtle Plajı’nda...”

Bayan Potts ne diyeceğini bilemeyerek ona baktı, sonra omuzlarını silkti.

Asher neler olduğunu anlamaya çalışırken, telefonu yerine koydu. Sonra da arkasını döndüğü gibi ön kapıya yöneldi.

Savannah yatak odasındaki aynada yansımasına bakınca irkildi. Lance'in dudağını yarıdığı yerde kırmızılı kahve-rengili bir kan lekesi vardı. Alt tarafı da biraz morarmıştı. Dudağı şişmiş, rengi değişmişti. Kasabaya dönerken gördüğü bir kliniğe uğramış, doktor da ona bunun birkaç güne geçeceğini söylemişti ama Savannah tıpkı bir bar kavgasına karışmış gibi görünüyordu.

Goosey ve Jenny onu plaj evine geri getirdikten sonra Savannah, Scarlet'ı telaşlandırmadan içeri getirmelerini istemişti. Scarlet salına salına içeri girdiğinde, barbeküden alınıp oraya götürüldüğü için sinir olmuştu. Oysa Savannah'nın yatakta oturduğu yere baktığında suratı allak bullak oldu.

"Vanna! Neler oldu?"

"Kayınbiraderin bana biraz asıldı." Olanları biraz hafifleterek anlatmaya karar vermişti. Scarlet'ın bütün hafta sonunu mahvetmek istemiyordu.

"Kim? Lance mi?"

"Evet, o yılanın ta kendisi..."

"Ah, Vanna. İyi misin? Eminim ki bir yanlış anlaşılma olmuştur," dedi kız kardeşi cılız bir sesle. "Lance herkesle flört eder."

“Hayır efendim,” dedi Savannah gözleri öfkeyle parıltıdayarak. “Flört falan etmedi.”

Ses tonu kız kardeşine durumun vahametini anlatmış olacaktı ki Scarlet hiçbir şey demedi. Belki de Lance’ın tehlikeli olduğunu biliyordu. Hatta belki bir iki kere onun bu yakışıksız davranışlarına kendisi de maruz kalmıştı.

Savannah derin bir nefes alıp dolaba gitti. Henüz tamamını boşaltmadığı valizini çıkardı.

“Ben eve gidiyorum,” dedi mayosunu almak için banyoya girip. “Burada daha fazla kalamam.”

“Hayır! Hayır, Vanna. Gitme.” Scarlet ablasının yanına koşup elini tuttu ve onu kendisine çekti. “Vanna, çok üzgünüm. Başına böyle bir şey geldiği için çok üzıldüm.”

“Ben de... Ancak yine de eve gideceğim,” dedi Savannah. Sinirleri hâlâ kumsalda olanlar yüzünden gergindi. “Ondan şikâyetçi olmayacağım. Lance’i gördüğünde nedenini anlarsın.”

Scarlet’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ama bir kızın yanına yeniden yaklaşırsa ondan davacı olacağım, Scarlet. İnan bana, onu gazetelere haber yaparım.”

Savannah bir taksi çağırdı ve saat onda havaalanına vardı. Myrtle Plajı’ndan Washington, D.C.’ye kalkan son uçağa yetişti. Geceyi Washington’daki bir havaalanı otelinde geçirdi ve sabahleyin onu eve götürmesi için özel bir araba ayarladı. Faturayı Hamilton & Oğulları’na yollayacaktı. Fatura kesin onlara gidecekti.

Aynaya baktı ve rengi değişmiş tenini hafifçe elledi.

Ağzından beynine sıçrayan acı yüzünden suratını buruşturdu. Baş ağrısı aniden şiddetlendi. Pazartesiye kadar iyileşmesi mümkün değildi. Şansı yaver giderse, belki çarşamba günü daha iyi olurdu.

Bayan Potts'a pazartesi günkü randevuyu iptal edeceğini söylediğinde yaşlı kadın nedenini öğrenmek için üstelememişti ama Savannah kadının sesinden hayal kırıklığına uğradığını anlamıştı. Asher'ı yarı yolda bırakmak hiç hoşuna gitmiyordu. Onu görememekten de nefret ediyordu ama kumsalda olanlar onu utandırmıştı. Dahası, Asher'ın bir an için bile Lance'le orada yalnız kaldığını düşünmesini istemiyordu. En iyisi çarşambaya kadar beklemek ve Pandora'nın kutusunu açmamaktı.

Yatağına oturup e-postalarına göz attı. En azından, aile evindeki sessiz öğleden sonrası verimli geçmişti. McNabb'e makalesinin üçüncü bölümünü yollamış, adam neredeyse hemen ardından bunu ne kadar beğendiğini söylemek için geri aramıştı.

"Makalenin tamamını tek seferde yayımlamaya karar verdim, Carmichael. Dört Temmuz'da uzun ve harika bir Yaşam Tarzı makalesi olacak. Kasabalı bir kızla bir savaş gazisinin nasıl aşkı bulduklarından söz edecek. Muhteşem olacak."

Savannah telefona hafifçe gülümsedi. Asher'ın ismini Adam'la değiştirip, kendisi takma ismi olan Cassandra Calhoun'u kullanmış ve Danvers'dan hiç söz etmemiş olsa bile hâlâ Asher'la baş başa geçirdiği zamanın ayrıntılarını

paylaşmak konusunda içi rahat değildi. Son bölüm ailece yemek yedikleri, film izledikleri akşamlar ve Asher'm ona âşık olduğunu söylemesiyle ilgiliydi.

O bölümü yazarken sözcükleri klavyede yazmış, silmiş, tekrar yazmış ve uzunca bir süre bunlara bakakalmıştı.

Sabahın erken saatlerinde onun yanında, gün ışığına boğulmuş bir halde uyandım. O, gözlerimin içine bakarken ve bana âşık olduğunu söylerken, parmaklarımın ucuyla yara izleriyle kaplı suratını okşadım.

Tabii, her ikisinin de çırlıçıplak olduğunu ve Asher bu değerli sözleri söyledikten hemen sonra içinin ta derinlerine girdiğinde ona hayatının en güzel sabah orgazmını yaşattığını söylemekten kaçınmıştı. İmleci *bana âşık olduğunu* sözcüklerinin üstüne getirdi ve bir süre bunlara baktı. O da Asher'a âşık oluyordu ve öykülerinin, onu içinde bulunduğu o profesyonel çukurdan çıkarabilecek tek şey oluşu hiç hoşuna gitmiyordu. *Keşke başka bir yolu olsaydı*, diye düşündü ama yoktu. Asher'm sadece (a) makaleyi hiç okumayacağını veya (b) öykülerinin bazı kısımlarını kullandığı için onu affedeceğini umabiliyordu.

Sırtüstü uzanıp tavana baktı, Asher'ın o sırada ne yaptığını merak etti. Evde miydi, korulukta bir kitap mı okuyordu? Yoksa çalışma odasında geç bir öğle yemeği mi yiyordu? Bir öğleden sonrası şekerlemesi mi yapıyor ya da Bayan Potts'la satranç oynarken sohbet mi ediyordu? Onu o kadar

çok özlemişti ki keşke *arabama atlayıp ona gidebilseydim*, diye düşündü. Birlikte bir hafta sonu daha geçirebilir, günlerin pazartesiye dek eriyip gitmesini sağlayabilirlerdi. Gecelerin de öyle. Ah, o geceler... Nefes alıp veriş ve nabızı hızlandı. Asla Asher kadar sabırlı ve tutkulu bir sevgilisi olmamıştı. Asher adeta ona doyamıyor gibiydi. Kendisi de kesinlikle ona doyamıyordu.

Savannah bir noktada onun yaralarını hiç görmemeye başlamıştı. Bunlar artık onu kesinlikle şok içinde bırakmıyordu. Dudakları, eli, güçlü kolları ve güzelim gövdesi... Asher onu adeta Savannah hayatı boyunca hiç fiziksel olarak sevilmemiş gibi seviyordu. Savannah ona bağımlı olmuştu. Geleceğini onsuz hayal etmek gitgide güçleşiyordu.

Kapı zili Savannah duymadan önce iki kere çalmış olmalıydı. Ses onu tembel gündüz hayallerinden sıyırdı. Aşağı kata indi. Annesi ona kiliseden bir arkadaşının Scarlet'a gelin dergileri bırakmak için uğrayabileceğini söylemişti. Onu görmek için kimse gelmiş olamazdı. Hafta sonu boyunca Myrtle Plajı'nda olacağını sanıyorlardı.

Kapıyı açarken nefesi kesildi ve Asher'la göz göze gelince hemen patlamış dudağını gizlemeye çalıştı.

Çok geç kalmıştı. Asher o halini görmüştü.

Asher'm suratında bir anda beliren şaşkınlık ve mutluluk ifadesi artık kafa karışıklığı ve endişe yansıtıyordu. Asher elini uzatıp Savannah'nın bileğini nazikçe tuttu ve elini geri çekti. Çirkin görünümlü eziğe bakarken derin bir nefes aldı ve nefesini içinde tutarken göğsü kabardı. Savan-

nah bileğini geri çekmeye çalıştı ama Asher onu sıkı sıkı tuttuğundan, Savannah onu evin içine çekmiş oldu. Asher kapıyı ayağıyla itip kapattı.

“Neler oldu?”

“Ben...” Asher bileğini tutarken Savannah güçlükle nefes alabiliyordu. “Ben, şey...”

“Yalan söyleme,” dedi Asher alçak sesle. Savannah’nın bileğini indirip baktı. Başparmağıyla dudaklarını tüy gibi hafif bir dokunuşla okşadı ve eziği inceledi. “Yalan söylediğini anlarım.”

Çaresizlik içinde ona bakan Savannah’nın gözlerine baktı ve Savannah dehşet içinde Asher’in göğsüne yaslandı. Onun güçlü kolları beline dolanırken, kendisini omzunda ağlarken buldu.

Onu öldüreceğim. Lance Hamilton’ı öldüreceğim.

Savannah koltukta Asher’in yanına kıvrılmış oturuyordu. Ayaklarını altına kıvrırmıştı ve başını, kolunu omzuna dolamış olan Asher’m boynuna gömmüştü. Bir süre önce ağlamayı kesmişti ama Savannah ona Myrtle Plajı’nda olanları anlatırken, onu teselli etmek istermiş gibi omzunu hafif hafif ovan Asher’in öfkesi giderek artmış ve tehlikeli hale gelmişti. Asher’in bedenindeki kasların hepsi Lance Hamilton’ı bulmak ve yumruğunu suratına indirmek istiyordu.

Tanrım ya Goosey peşinden gelmemiş olsaydı? Kızlar onu birkaç dakika sonra aramaya başlamış olsalardı? Hamilton’ın

pis dudaklarını Savannah'nın boynuna değdirip, elini elbisesinin altına sokmuş olması bile yeterince kötüydü. Asher içindeki tüm koruyucu içgüdülerini ayağa kaldıran adrenalin akımını hissetti ve Savannah'yı kendisine çekerek saçlarını öptü. Hamilton bunun cezasını çekecekti. Asher bunu onun yanma bırakmayacaktı. Fakat o an için, Savannah'ya odaklanması gerekiyordu.

"Başına gelenler için çok üzgünüm, bebeğim. Gerçekten de çok üzgünüm."

Savannah burnunu çekti, eliyle Asher'ın gömleğini çekiştirdi ve Asher onun kesik kesin nefes aldığını duydu.

"O kadar çok içmemeliydim," dedi Savannah yumuşak bir sesle kendisini suçlayarak.

"Hayır!" dedi Asher aniden. Savannah'ya bakmak için başını geriye attı. "Sakın bunu yapma. Yanlış herhangi bir şey yapmadın. O herif lanet olasıca bir domuz, Savannah! Sen hiçbir şey..."

"Onun nasıl birisi olduğunu biliyordum, Asher. Onunla kesinlikle yalnız kalmamalıyım. Serena Shepherd'a ne yaptığını biliyordum."

"Ne?" dedi Asher. "Jock Shepherd'ın küçük kız kardeşi mi? Ona ne yaptı?"

"Ne yaptığını gayet iyi biliyorum. Ona tecavüz etti. Bizler lise sondayken."

"Tecavüz," dedi Asher pis sözcüğün ağzında bıraktığı tattan nefret ederek.

"En azından oldukça fazla zorlama olduğunu söyleye-

bilirim.” Duraksadı. “Hayır, bunlar palavra... Basbayağı tecavüzdü.”

“Emin misin?”

Savannah, Asher’in göğsünde evet der gibi başını salladı. “Onu kızların soyunma odasında en yakın arkadaşına anlatırken duydum. Tuvaletten çıkmak istemediğim için ayaklarımı yukarı kaldırıp orada değilmişim gibi davrandım. Öykünün tamamını dinledim. Fakat Serena sarhoştı, Lance değildi. Serena hayır dediği halde, Lance devam etti.”

Asher’m başı dönmeye başlamıştı. Serena, Shepherd kardeşlerin en küçüğüydü. Asher’in lisede birlikte lakros oynadığı Jock Shepherd’in en küçük kız kardeşiydi.

“Jock ve Tim Shepherd’in bundan haberi olsaydı Lance’i sersemletene dek döverlerdi.” Aslında Jock’la Tim’in onu öldüreceklerini ve buna hiç pişman olmayacaklarını biliyordu.

“Bu, bir kızın herkese anlatabileceği bir şey değil.” Savannah titrek bir nefes aldı ve Asher’in göğsüne dayadığı eli yine gevşedi. “Buraya geleceğini bilseydim...”

“Ne? Dudağını kapatmayı mı çalışırdın?”

Savannah aniden başını kaldırıp gözlerine baktı ve evet der gibi başını salladı. “İçki içmiştim, Asher. Onunla kumsalda yürümek kötü bir karardı.”

Belki de Lance’le flört etmişti. Ona yanlış bir fikir vermişti. Savannah bir şeyleri söylemekten çekiniyor gibiydi. “Onunla yalnız kalmayı *istedin* mi?”

“Hayır! Yemin ederim. Tam gitmek üzere ayağa kalktığımda ona hergele dedim. Ancak sonra başım feci halde

dönmeye başladı ve kolunu belime atıp beni tuttu. Ben de Scarlet'ın sarhoş olduğumu öğrenmesini istemedim. Lance biraz açılalım diye yürüyüş yapmayı teklif edince de..."

"Bir dakika... Ona neden öyle dedin ki? Masadan kalkmadan önce neler oluyordu?"

Asher, Savannah'nın gözünden akan bir damla yaşın yanağından süzüldüğünü görünce olanları anladı. Onun neyi söylemediğini anladı ve birisi kalbine aniden bir yumruk atmış gibi hissetti.

"Benden söz ediyordu," dedi alçak sesle.

Savannah ellerine bakıp evet der gibi başını salladı.

"Benden söz ediyordu, sen de bunun üstüne ona hergele dedin ve Lance on dakika sonra sana kumsalda saldırdı."

Savannah bir şey demedi ama omuzlarından biri hafifçe aşağı sarkınca, Asher haklı olduğunu anladı. Mantıklıydı. Lance Hamilton gibi bir egoya sahip bir kişi Savannah'nın kendisiyle değil de sakat, ucube sayılan birisiyle birlikte olmasını kaldıramazdı. Asher çenesini o kadar çok sıkı ki canı yandı. Sevdiği kadın o hayatında olduğu için saldırıya uğramıştı. Kalbi paramparça oldu ve elini o kadar sıkı yumruk yaptı ki kısa tırnakları bile avcuna girdi.

Savannah'nın omuzları öne doğru sarsılınca Asher onun tekrar ağlamaya başladığını anladı. O yüzden, Lance Hamilton'la ilgili düşünceleri zihninin gerisine attı ve Savannah'yı geriye, kendisine doğru çekip uzanmasını sağladı.

"Hayır, sevgilim, hayır... Ağlama. Artık geçti. Burada güvendesin."

Asher ayakkabılarını çıkardı ve koltuğa sırtüstü uzandı.

Savannah'yı da kendisiyle koltuğun minderlerinin arasına sıkıştırdı.

Savannah uzanıp koltuğun arkasından bir battaniye alarak üstlerine örttü, başını bitkin bir halde Asher'in göğsüne yasladı.

Asher sakinleştirmek için sırtını hafifçe ovdu. Fısıldayarak ona güvende olduğunu söyledi ve birkaç dakika sonra nefes alıp verişinin normale döndüğünü, derin derin nefes alıp verdiğini duydu. Savannah uyumuştı.

Onun bu kadar yorgun olması Asher'ı üzdü. Myrtle Plajı'ndan aniden ayrılıp sabahleyin erkenden arabayla Virginia'ya dönüşü sırasında pek uyuyamamış olmalıydı. Zaten perşembe gecesi de fazla uyumamıştı. Saçlarını hafifçe okşadı ve duyamayacağını bilerek fısıldadı: "Seni seviyorum, Savannah. Çok üzgünüm, bebeğim."

Lance Hamilton'la pazartesi uğraşacaktı. O an için önemli olan tek şey Savannah'ydı. Yapmak istediği tek şey de onunla ilgilenmekti.

Savannah'nın parmakları yumuşak battaniyenin etrafında kıvrıldı ve gözlerini kırpıştırarak açarken iç çekti. Etraf aydınlık değildi ve ailesinin oturma odasına giderek karanlık çöküyordu. Koltukta tek başınaydı, etrafına sıkı sıkı bir battaniye sarılmıştı. Fakat mutfaktan muhteşem kokular geliyordu.

Doğruldu ve Asher'in uğradığını, gözlerinde yaş kalmayana dek ağladığını ve onun göğsüne yaslanarak uyuyakaldı.

ğını hatırladı. Derin bir nefes aldığıında, son iki gündür kendisini ilk kez daha iyi hissettiğini, olanları Asher'a anlattıktan sonra omuzlarından bir yük kalmış gibi rahatladığını fark etti. Onun yanında olmak bile başka bir yerde olmaktan daha güvende, daha iyi hissettiriyordu. Gülümsemeye çalışınca, dudaklarının hâlâ acıdığını fark etti ama canı daha az yanıyordu.

“Hah, işte bu iyiye işaret,” dedi Asher oturma odasının kapısından. “Gülümseyerek uyandın.”

“Sana olanları anlattığım için kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Asher yanına gelip önüne çömeldi ve elini tutup öptü. “Keşke *ben* de daha iyi hissedebilseydim.”

“Bunu anlatarak seni üzdüğüm için özür dilerim.”

Asher aniden dik dik, öfkeyle ona baktı. “Sana kızdığımı mı sandın? Hayır, sevgilim. Ama içimden Lance Hamilton'ı öldürmek geçiyor. O herif lanet olasıca bir hergele...”

Asher'ın sözlerinin yansıttığı o yoğun, sert ve samimi öfkeye rağmen, Savannah'nın akli Asher'ın ona *sevgilim* deyişine takılmıştı. Bu sevgi sözcüğünü ikinci kere kullanıyordu ve söyleyiş şekli öylesine seksi ve doğrudu ki Savannah'nın yüreği kabardı.

“Sen benim kız arkadaşımısın, Savannah. Beni üzdüğün falan yok. Aramızda bu tür kısıtlamalar yok. Ben... Bana bir şeyler anlatmana bayılıyorum. Hangi konuda olursa olsun.”

Savannah derin bir nefes alıp omuzlarındaki battaniyeyi indirdi.

“Herhangi bir konuda mı?” diye sordu sesini biraz alçaltarak.

Asher evet anlamında başını salladı. Bakışlarından ne düşündüğü pek belli olmuyordu ama Savannah gözlerinde bir parıltı gördüğüne yemin edebilirdi. Öne eğildi. "Asher, artık Lance Hamilton'dan söz etmek istemiyorum." Dudaklarını yalayıp ona baktı. "Bana yine sevgilim desene."

Asher'm bakışları buğulandı ve Savannah nefesini dudaklarında hissedene dek ona yaklaştı. "Sevgilim..."

Savannah teninin ürperdiğini hissetti. "Sence canımı acıtmadan beni öpebilir misin?"

Asher parmaklarını saçlarına dolayıp onu kendisine çekti. Savannah gözlerini yumduğunda dudaklarında tüy gibi bir dokunuş hissetti. O kadar hafif bir dokunuşa göre, suratından Asher için açılan bacaklarının arasına doğru şaşılacak derece güçlü bir sıcaklık akın etti.

Asher dizlerinin üstüne çöküp öne kaydı ve bacaklarının üstüne oturup kollarını Savannah'nm beline sardı. Sonra da onu kucağına çekti. Savannah sırtını koltuğa dayayıp üstüne oturdu ve dudakları birbirine değerken ayak bileklerini onun beline sardı. Bedenini ona doğru kaydırınca, hafif olan öpüşmeleri derinleşti. Hâlâ nazik bir öpüşmeydi ama dilleri birbirine dolanmış, daireler çiziyordu.

Savannah kalçalarını öne atarak Asher'ın ereksiyonuna sürtündüğünde, Asher'dan bir inleme yükseldi. Savannah bu sesi adeta yuttu, parmaklarını onun saçlarının arasına geçirip ensesine çekti ve Asher'ın başını yana eğip dudaklarını çıplak boynuna sürttü.

Ding ding... Ding ding... Ding ding...

Asher, “Lanet ol...” diye kükrerken, Savannah dilini onun teninde gezdirip tadına baktı. “Bebeğim, bu fırının alarmının sesiydi,” dedi Asher dişlerini sıkarak.

“Fırın mı?” Savannah göğüslerini ona dayarken ellerini Asher’in boynuna doladı, dudakları boynunun dibindeki ılık noktada kaldı.

Ding ding...

“Sana akşam yemeği pişirdim,” dedi Asher sıkıntılı bir sesle.

“Ne?” Savannah şehvet komasından bunu duyunca sıyrıldı ve geriye yaslanıp ağzı açık kalmış bir halde ona baktı.

“Akşam yemeği,” dedi Asher, Savannah’nın yanağına karşı güçlükle nefes alırken. “Sana fırında yumurtalı Fransız tostı yaptım.”

“Bana *Fransız tost* mu yaptın?” Bu sözleri idrak etmeye çalıştı. Hiçbir erkek arkadaşı ona yemek pişirmek gibi tatlı bir davranışta bulunmamıştı. *Asla...* Bu da tamamıyla yeni bir deneyimdi.

Asher, sırtını hafifçe okşarken, “Fransız tost,” dedi. “Pişirmesini doğru dürüst bildiğim tek şey... Aç olabileceğini düşündüm.”

Açım, diye düşündü Savannah. *Önce yemeğe, sonra sana açım.*

Asher’in kucağından sıyrılıp kalktı, sonra onun da kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Savannah’nın elini tutup ayağa kalkan Asher onun suratını kavradı. “Bana bugüne dek kimse yemek yapmamıştı. Asher.”

Asher'ın suratındaki hafif şaşkınlık ifadesi memnuniyete dönüştü ve ona sırıttı.

“Sana karşı hissettiği minnettarlık...” Savannah, Asher’ı dudaklarından öptü. “Sonsuz...” Onu yine öptü. “Olabilir.”

“Sonsuz mu?” Asher ona adeta konuşabildiğine bile şaşırmış gibi baktı.

“Hı-hı,” dedi Savannah kalçalarını Asher’ın blucinin kabarık kısmına itip diliyle onun dudaklarını son bir kez yalayarak.

“Şey, nasıl sonsuz yani?” diye sordu Asher. İrileşmiş gözleri buğulu, adeta uyuşturulmuş gibi bakıyordu.

Savannah onu baştan çıkarır gibi, “Bütün-gece-süren-türden bir minnettarlık,” diye fısıldadı. Sonra da Asher’ın altdudağı ısırıp etrafından dolanarak mutfağa gitti.

Asher ertesi sabah onun yatağında uyandığında, nerede olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Beyaz renkli ince tüllerden içeri sızan sabahın ilk ışıkları Savannah'nın odasının tatlı ve rüya gibi görünmesine neden oluyordu. Asher onu kendisine çekti ve yumuşak poposu kalçalarına değince erkekliği anında sertleşti.

Savannah hafifçe iç geçirdi ama Asher göğsünün inip kalkışından hâlâ uykuda olduğunu anlayıp elini göğüslerinin altına koydu. Savannah'nın saçlarını öperek o tanıdık limon kokusunu içine çekti ve önceki geceyi hatırladı.

Pişirdiği Fransız tostunu Savannah'nın ailesinin yemek masasında yemişlerdi. Nar gibi kızarmış tost dilimlerinin üstüne ılık akçaagaç şurubu dökmüş, akıllarına ne gelirse

ondan söz etmişlerdi. Savannah bir ara, etrafı mavi kurdelelerle çevrili duvardaki beyaz güveci göstermiş ve bunun onun annesinin güveci olduğunu söylemişti. Asher buna bakarken gözlerinin yandığını hissetmişti. Fransız tostı da annesinin tarifiydi. Judy Carmichael'ın mutfağında, onun dünyalar güzeli kızıyla oturduğunu görse kim bilir annesi ne kadar mutlu olurdu. Savannah'ya karşı giderek artan aşkında annesinin dokunuşları olduğunu düşündü. Savannah, hayatına tam manasıyla girene dek yoksunluğundan haberdar olmadığı, kayıp bir yapboz parçası gibiydi.

Ona makalesinin nasıl gittiğini sorduğunda yine kaçamak yanıt veren Savannah, makaleyi ona tamamıyla bittiğinde göstereceğini söylemişti. Bu konuda çekingen davranması Asher'ı rahatsız etmese de makalenin nasıl olduğu konusunda merakına yenik düşmeye başlamıştı. Savannah hemen konuyu değiştirmiş, elinden tutup onu yukarı kattaki yatak odasına götürerek *sonsuz minnetin* nasıl bir şey olduğunu göstermişti.

Aralarındaki fiziksel ilişki resmen akıllara durgunluk verecek türdendi. Asher yaralanmadan önce de sağlıklı bir seks hayatı yaşamıştı ama hiçbir şey Savannah'yla seks yapmakla kıyaslanamazdı. O, kendisinden önce gelen her şeyi tamamen silip yok etmişti. Kusurlarını ve yara izlerini görmemesi de Asher'ı derinden etkiliyordu. Savannah ya bunların ardındakileri görüyordu ya da bunları kabullenmişti. Bu yüzden, yalnız geçen onca seneden sonra, Asher'ın içinden minnetle ve büyük bir bağlılıkla onun ayaklarının dibine kapanmak geçiyordu.

Ancak aralarındaki alev alev çekimin yanı sıra, Asher'i şaşırtan bir diğer şey de onunla ne kadar rahat konuşabildiği idi. Ufak Danvers kasabasında yetişmiş olmanın faydaları vardı: Güvenlik ve toplum, tertemiz hava, yemyeşil çimler ve tribünlerin ardında öpüşmek... Asher tipik bir Amerikan çocukluğu geçirmişti. Üstüne titreyen annesiyle babası ve bunun yanında bir de vadeli hesabı olmuştu. Oysa Charlottesville'de orduda geçirdiği zaman, Asher'a dünyada sessiz sakin Danvers'in sunabileceğinden çok daha fazlasının olduğunu göstermişti. Danvers'a geri döndükten sonra bile sürekli olarak okumuş, kendisini en azından zihinsel anlamda dünyada olup bitenlerden haberdar olma çabasıyla meşgul etmişti. Gerçi bunların Asher'ın hayatının o noktasında pek bir anlamı yoktu ama kasaba halkına karışmak istese dahi, ufak bir kasaba olan Danvers'in duyarlılıklarının, dönüştüğü adamla pek uyuşmayacağını biliyordu.

Zaten New York'ta eğitim almış, dünyadaki önemli olayları haber yapmış ve aklını keskin ve güncel tutmuş olan Savannah ona bu yüzden muhteşem, hayret uyandırıcı ve heyecan verici geliyordu. Ufacık bir havuzda, birbirine benzeyen iki balık gibiydiler ve Asher'ın ona karşı çekim hissetmesinin nedeni de buydu. Evet, Savannah sevgilisiydi ama şaşılacak kadar kısa sürede en yakın arkadaşı da olmuştu.

Sırtını Asher'a karşı gerip ürpermesine neden olan Savannah, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Seni," dedi Asher eğilip boynunu öperken. "Hayatımın seninle ne kadar daha iyi olduğunu düşünüyordum."

Uzunca bir süre, Savannah'nın odasının sessizliğinde, ten tene, Asher'in kalbi onun sırtına karşı gümbür gümbür atarken, dudakları onun omzuna öylece dayanmış halde yattılar.

"Ben de sana âşık oluyorum," dedi Savannah nihayet ona dönmeden.

Onun bu sözleri Asher'm beyninde başa çıkamayacağı bir farkındalık yaratarak patladı. Bunu söylemesini ne bekliyor ne de umuyordu. Günlerdir bu sözleri duymak için sessiz sedasız bekleyen kalbi, Savannah gibi muhteşem bir yaratığın, onun kadar yerle bir olmuş bir yaratığa âşık olmasının mümkün olup olmadığını bilemedi.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı. *Var olan tek şey Savannah'nın sesi olsun*, diye düşünerek, yanan gözlerini yumdu.

Savannah yana döndü, Asher da o sırtüstü yatabilsin diye azıcık kenara çekildi. Ona bakmak için gözlerini açtığı anda, Savannah'nın dağınık saçlarıyla ve dolgun dudaklarıyla hayatında gördüğü en güzel kız olduğunu düşündü. "Sana âşık oluyorum, Asher."

Asher bakışlarını gözlerinden ayırmadan Savannah'nın saçlarını yavaşça alnından geriye itti. "Nefesimi kesiyorsun."

"Sana ihtiyacım var," dedi Savannah. Göğüsleri daha hızlı inip kalkarken, göğüs uçları Asher'in bakışlarının altında sertleşmişti.

"Neye ihtiyacın var, sevgilim?" dedi Asher. Parmaklarıyla Savannah'nın suratının etrafını okşarken, onun için aralanan dudaklarında azıcık durdu. Parmaklarından birini dişlerinin arasına sokunca, Savannah'nın dili parmağının

altına giderek onu sıkıca emdi. Parmağındaki o sıcaklık bir anda bacaklarının arasına yayıldı ve Savannah’nın parmağını değil de başka bir yerini emdiğinde kendisini nasıl hissettiğini hatırlayınca erkekliği sertleşti.

“Sana...” Savannah’nın sesi boğuk ve alçaktı; genizden konuşuyor gibiydi.

“Savannah,” diye fısıldadı Asher parmağını çekerek.

“Bana dokunmana ihtiyacım var.” Savannah onun alt dudacağını yalayıp ısırdı.

“Nereye? Buraya mı?”

Asher parmaklarını onun göğüslerine kaydırđı ve gözlerine bakarken tek parmağıyla göğüs ucunun etrafında ağır ağır daireler çizdi.

“Hı-hı... Daha fazlasını istiyorum,” dedi Savannah nefes nefese. Asher başını yana eğip şişkin göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı. Göğüs ucunu derin derin, tıpkı Savannah’nın yaptığı gibi büyük bir açlıkla emdi. Savannah sırtını gerip yataktan biraz kalktı ve göğsünü Asher’ın ağzına itti.

Savannah inleyince, Asher diğer göğsüne geçti.İhmal ettiği göğüs ucunu tutkuyla, neredeyse sert denebilecek bir şekilde ovuşturdu. Savannah bağırana dek sert göğüs ucunu okşadı.

“Daha fazlasını istiyor musun?” diye sordu kesik nefesler arasında.

Savannah ona meydan okur gibi, “Evet,” dedi. Dirseklerine yaslanıp Asher’ın göğüslerine kondurduğu öpücüğü ve başının aşağıya doğru kayışını izlerken, bakışları tutkuy-

la alev alev yanıyordu. Asher karnının yumuşak, ılık teninde durdu, Savannah altında giderek sabırsızlanırken onu öpmeye ve burnunu sürtmeye devam etti.

“Lütfen,” dedi Savannah. Dizlerini büküp açmış, onu davet ediyor, onu bekliyordu.

“Burası mı?” diye mırıldandı Asher bacaklarının arasına kayarak. Yumuşacık beyaz tenini öptükten sonra, parmaklarıyla aşağıdaki dudaklarını açtı. Sonra, durdu.

“Lütfen, Asher,” diye yalvardı Savannah.

Asher, Savannah’nın şişmiş klitorisini dudaklarının arasına aldı.

Savannah, Asher onu emerken ve dilini alev alev yanan sinir yumağının etrafında dolaştırırken bağırdı, parmaklarıyla çarşafı sıkıca tutarak çevirdi. Kasları Asher’in altında gerilip sıkışıyordu. Asher teninin tatlılığının keyfini çıkarırken, Savannah’yı dayanamayacağını bildiği noktaya kadar emmeye devam etti.

Savannah başını yastıkta iki yana yaslayarak, “Ben... ben...” diye inledi. Asher başını kaldırdı, yukarı kayd ve tek bir hareketle içine girdi. Öylesine sıcak ve ıslaktı ki Asher’in boğazından yükselen ses bir insana ait değilmiş gibiydi.

“Benim için boşal, sevgilim,” diye fısıldadı Asher.

Savannah gözlerini açıp Asher’in gözlerine baktı ve kalçalarını yataktan hafifçe kaldırıp ona itti. Asher’in altında boşalırken, tırnakları sırtının kan toplamasına neden oldu. Kasları erkekliğinin etrafında bir fırtına gibi gerilip gevşedi, onu daha da içine çekti ve ona yetişkin hayatının en

hızlı orgazmını yaşattı. Asher onun içinde titreyip bir nabız gibi atarken, her ikisi de bitkin düşüp yorgunluktan bayılana dek onu öptü. Bedenleri terden ve yorgunluktan tükenmişti. Birlikte uyuyakalana dek sıkıca sarılıp yattılar.

“Vanna? Vanna, orada mısın?”

Savannah’nın gözleri aniden açıldı ve yanında yüzüstü yatmış, çırılçıplak uyuyan Asher’a baktı.

“Scarlet geldi,” diye fısıldadı Asher’ın eline vurarak. Tanrım, annesiyle babası, bir erkeği geceleyin evlerine almasını anlayışla karşılamazlardı. Scarlet veya onlar geri dönmeden önce Asher’ın gideceğini ummuştu.

“Ne olmuş?” dedi Asher ona bakıp. Sonra da gözlerini tekrar yumarak başını yastığa koydu.

Savannah yataktan çıkıp yerdeki külotunu, pencerenin önündeki sandalyede duran blucinini aldı ve hızla bir NYU* tişörtü giydi.

“Asher! Giyinir misin?” diye fısıldadı kulağına.

“Vanna?”

Kapısı hafifçe tıklatıldı ve Savannah, Asher’m ayak-kabısına takılarak kapıya gitti. Kapıyı biraz aralayarak kız kardeşine baktı. “Daha yeni uyandım, Scarlet.”

“Seni tembel! Biz de sabah saat sekiz uçağına bindik. Trent bugün son anda bir konferansa çağrıldı.”

“Anladım.”

* New York Üniversitesi

Scarlet kapı aralığından ona bakarken kaşlarını çatı. “Beni içeri alacak mısın?”

“Şey... ben...”

“Günaydın, Scarlet.”

Scarlet’in ağzı şaşkınlıkla O şeklini alırken merakla ve durumu komik bulmuş gibi ablasına baktı. Savannah’nın arkasına kaçamak bir bakış fırlattı. “Günaydın, Asher.”

Savannah arkasına bakınca Asher’in üstünde sadece bir blucinle gülümseyerek dikildiğini gördü. Asher kolunu onun beline dolayıp onu göğsüne çekti ve başının tepesini öptü. Onu geriye çekerken Savannah da kız kardeşine kapıyı açtı.

“Annemle babama söylemesem iyi olacak.”

“Bunu yapamazsın!” dedi Savannah kendisini bir ergen gibi hissederek.

“Öyle mi?” dedi Scarlet dalga geçer gibi. Savannah’nın odasına girdi. Ablasının makyaj masasının başına oturdu ve kendi dudaklarını işaret ederken suratında ciddi bir ifade belirdi. “İyi misin, canım?”

Savannah, Asher’in kollarından sıyrılıp yatağın kenarına oturdu.

“Konuşmamız gerek, Scarlet. Kumsalda olanlar hakkında.”

Scarlet kollarını göğsünde kavuşturarak onları izleyen Asher’a baktı.

“Asher kalacak,” dedi Savannah elini ona uzatıp.

Asher elini tuttu ve parmaklarını onunkilere geçirdi. Scarlet ikisi arasındaki etkileşimi merakla ve bir başka ifa-

deyle daha izliyordu. Savannah bunun ne olabileceğini merak etti. İmrenerek mi? Evet. Onların o haline imrenmiş gibi bakıyordu.

“Scarlet,” dedi Savannah.

“Bak, canım,” dedi Scarlet. “Trent, Lance’le konuştu, sonra ikisi bana neler olduğunu anlattılar. Birazcık sarhoş olmuştun ve kusmak için iki büküm olduğunda bir anda ne yaptığını bilememişim. Zavallı Lance de senin kusmanla...”

“Kes şunu!” Savannah, Asher’ın elini mengene gibi kavradı. “Öyle olmadığını biliyorsun. Goosey’yle Jenny’ye sorarsan...”

“Ay, canım, Goosey ufak bir aile tartışmasına bulaşmak istemediğini söyledi.” Scarlet azıcık yana dönerek Savannah’nın tuvalet masasındaki tarak ve fırçayla ilgilenmeye başladı. Ablasının gözlerine ya bakamıyordu ya da bakmak istemiyordu. “Minibüste sarhoş oldun, Vanna. Barbeküde de çok bir içtin. Kendi kötü kararların yüzünden başkalarını suçlayamazsın. Ya...”

“Sen aklını falan mı kaçırdın? O adam bana tecavüz edecekti, Scarlet. Goosey ve Jenny gelmeseydi bunu yapacaktı. Konu bundan ibaret...”

Scarlet hâlâ fırçayla tarağa bakıyordu ama elleri hareket etmeyi kesti ve güçlkle nefes alıyormuş gibi göğsü şişti. “Bak, şimdi...”

“Scarlet. Bana hemen, şu anda şunu söyle: Bana inandığını, neler olmak üzere olduğunu bildiğini, o kızlar beni aramaya çıkmasaydı ne olacağını bildiğini söyle. Suratıma

bak ve bana Lance Hamilton'ın ablana saldırmak üzere olduğunu bildiğini söyle çünkü işin aslı bu. Öyle olduğunu gayet iyi *biliyorsun*, Katie Scarlet Carmichael!"

Asher biraz kıpırdanınca, kalçası Savannah'nın kalçasına değdi ve onu korumak istemiş gibi ellerini kucağına koydu ama bir şey demedi. Savannah'ya onun tarafında olduğunu, söylediklerine ve *ona* inandığını belli ediyordu ama bir yandan da kız kardeşiyle bu sorunu kendisi halletsin diye işlerine karışmıyordu. Scarlet onu bu yüzden çok seviyordu.

"O, bir pislik, sapık ve *tecavüzcü*, Scarlet!"

Scarlet ablasının gözlerinin içine baktığında, Savannah bakışlarına buz gibi, öfkeli bir ifade çöktüğünü hayal kırıklığıyla fark etti. "Nişanlığımın ağabeyinden bahsediyorsun, Savannah. Trent'in ağabeyi... Trent... Evleneceğim erkek..."

"Ben de *ablanım*," dedi Savannah cılız bir sesle ve neredeyse kız kardeşinin bunları söylediğine inanamıyormuş gibi.

Scarlet ayağa kalktı. "Orada değildim. Neler olduğunu görmedim, canım. Lance bir şey diyor, sen ayrı bir şey diyorsun. İkiniz de biraz sarhoştunuz ve ikinizin de bir yeri kanadı. Artık bu konuyu kapatamaz mıyız? Sana sarkıntılık etmiş olsa bile ona gününü gösterdin. Eminim ki dersini almıştır. Artık konu kapansın."

Savannah ağzı açık bir halde, şok içinde ona baktı. Bir yabancıya bakıyor gibiydi. Aralarında daima epey fazla yaş farkı olmuştu ve Scarlet, Savannah'nın daha bağımsız, sofistike haline kıyasla hep kasabalı şirin kız gibi davranmıştı.

Oysa Savannah, Lance Hamilton gibi bir pislighin aralarinda böylesine büyük bir fikir ayrilighi yaratabilecegine asla ihtimal vermemişti.

“Scarlet,” dedi sesinin ne kadar ıstırap dolu  ıktighına şaşırarak.

Scarlet  i ekli elbisesinin etegini d zelitti. “Artık geride kaldı, Vanna.”

“Diyeceklerin bu kadar mı?”

Scarlet omuzlarını silkti ama ablasının gözlerine bakmadı. “Söyleyebileceğim bir şey yok ki...”

“Peki.” Savannah gözlerinde yaşlarla Asher’a döndü. “Artık burada kalamam.”

Asher parmaklarını geri çekip başparmağıyla iki yanagından süzülen gözyaşlarını sildi. “O halde bir süre bende kalmak için benimle geliyorsun, sevgilim.”

“Vanna!” diye bağırdı Scarlet. Kapıya doğru ilerlerken dönüp Savannah’ya baktı. “Saçmalama...”

“Asıl saçma olan bu konuya bir açıklık getirememen,” dedi Savannah sakın ve mesafeli bir ses tonuyla. Asher’m yanında durarak verdiği destekten g   almıştı. “Müstakbel kayınbiraderin bana saldırmaya çalıştı. Sense böyle bir şey hiç olmamış gibi davranmak istiyorsun ama oldu. Bu konunun açıklığa kavuşması gerek.”

“Peki ne yapmamı istiyorsun?” dedi Scarlet tiz ve sabrı taşmış bir sesle. Minik manikürlü parmaklarını iki yanında yumruk haline getirdi.

Savannah ayağa fırlayıp ellerini beline dayadı. "Bana inandığını söylemeni istiyorum. Trent'le konuşmanı, onun da Lance'le konuşmasını istiyorum. Lance'in çizgiyi aştığını itiraf etmesini ve benden özür dilemesini, bir daha tekrarlanmayacağını söylemesini istiyorum. Bunu Güneyliler gibi mi çözmek istiyorsun? Polis çağırmadan mı? Tamam... Ancak yine de *hesaplaşacağız*. Sen bu konuyu çözmezsen yanında olamam."

Scarlet, ablasına uzun uzun baktı. "Özür dilerim, Savannah. Gerçekten de çok üzgünüm ama bunu benim yapmam gerektiğini düşünmüyorum." Sonra da dışarı çıkıp kapıyı dikkatle ardından kapattı. Asher ayağa kalktı, Savannah'ya arkadan sarıldı ve Savannah ona dönüp göğsünde ağlamaya başladı.

Hesaplaşmak... Asher ertesi sabah arabasıyla kasabaya inerken aklından bir tek bu sözcük geçiyordu.

Gerçi Savannah'nın onun evinde kalmasından hoşnuttu. O sabah onun yanında uyanmak ve eve geri döndüğünde orada olacağını bilmek hoşuna gitmişti. Bütün günleri onlara ait olacağı için de mutluydu: Ormanda yürüyüş yapabilirler, korulukta sevişebilirler, çok uzun süredir bomboş olan o uzun yemek masasında birlikte akşam yemeği yiyebilirlerdi.

Fakat Savannah'yı, kız kardeşiyle arasının bozulmasına sevinmeyecek kadar çok seviyordu. Bunun onu nasıl yiyip bitirdiğini görebiliyordu ama Savannah'nın ancak

Scarlet olanları kabullenirse geri döneceğini de biliyordu. Dahası, nişanlısının ağabeyinin doğru dürüst, pişmanlığını gösteren bir özür dilemesini de sağlamalıydı. Bundan azı bir işe yaramayacaktı. Hamilton, Savannah şikâyetçi olmadığı için şanslıydı ama Asher şikâyetçi olsa bile zorda kalacağını biliyordu. Görgü tanıkları olmayan, hemen hemen eşit yaralanmalarla sonuçlanan saldırı olaylarını ispatlamak kolay değildi. Scarlet kendi ablasını korumazsa, Goosey'yle Jenny bu işe karışmak istemeyeceklerdi. Gerçi onlar da hiçbir şey görmemişti. Savannah'ya göre, kızlar onları bulduklarında Lance çoktan yana kayıp üstünden kalkmıştı.

Hesaplaşmak... Savannah haklıydı. Güneylilerin tarzına uygun bir yöntemdi. Savannah ile Scarlet'ın kendi aralarındaki sorunu halletmeleri gerekirken, Asher'ın da halletmesi gereken bir sorun vardı. Bir başka erkek, kadınına el sürmüştü. Bu olayı ifşa etmezse kendisini asla affetmezdi.

Kasabada Carmichael'ların evi haricinde herhangi bir yere sekiz senedir ilk kez gidecekti. Hamilton & Oğulları Finans şirketinin ofislerinin bulunduğu, beyaz renkli ahşap kaplama binanın önünde arabasını park edene dek bu gerçeği düşünmemişti.

Lance ve Trent'in babası Hap Hamilton Lee, aile servetini yöneten kişiydi ve bu görevi babası Henry Harvard Hamilton'dan devralmıştı. Asher onu çok iyi tanımadığı halde, seneler boyunca arada sırada telefonda konuşmuşlardı ve o güne dek Hamilton ailesiyle arasında herhangi bir sorunu yaşanmamıştı. Şimdi bu durum değişmişti. Lance'le o so-

runu hallettikten sonra, parasını tamamıyla farklı bir finans şirketine aktarmayı ve Hamilton ailesiyle ilişkilerini kalıcı olarak kesmeyi düşünüyordu.

Arabasını park etti ve bacağı elverdiğince hızlı bir şekilde ön kapıya yürüyerek ufak resepsiyon alanına girdi. Genç bir kadın başını klavyesinden kaldırıp ona bakınca, Asher kendisini olacaklara hazırladı.

Kadın önce şaşırdı, sonra dişlerini göstererek ve gözlerini kısarak suratını ekşitti. "Aman Tanrım," diye mırıldanıp ağzını kapattı ve toparlanmaya çalıştı. Bakışlarını hızla Asher'm suratından ayırarak tiril tiril gömleğine, ütülü haki pantolonuna ve pahalı ayakkabılarına baktı. En sonunda, nefesini dışarı verdi ve Asher kadının omuzlarının gevşediğini fark etti.

"Lance'in ofisi nerede?" diye sordu alçak ama kararlı bir ses tonuyla.

Kadın başını kaldırmadan işaret etti. "So-soldaki son son kapı..."

Asher başka bir şey demeden arkasını dönerek zevkli döşenmiş bir koridorda ilerledi, bir konferans odasıyla ufak bir öğle yemeği odasının yanından geçti. Soldaki en son kapıya varınca kapı kolunu çevirip içeri girdi.

Lance sırtını kapıya vermiş, yüksek sırtlı siyah renkli deri bir sandalyede oturuyor, telefonda konuşuyordu.

"Bunu garanti edemem, Bay Simmons, ama kesinlikle elimden geleni yapacağım."

Kapının kapandığını duyunca sandalyesinde arkasını

döndü ve Asher'm masasının önünde durduğunu görünce gözleri irileşti. Bir an için, hayretle Asher'in suratına baktı. Sonra, tiksintiyle burnunu kırıştırarak suratını ekşitti.

"Bay Simmons, sizi birazdan geri arayacağım. Beklenmedik nahoş bir şey ofisime girdi de... Evet, az sonra arayacağım. Şimdilik hoşça kalın."

Bakışlarını Asher'dan hiç ayırmadan telefonu yerine koydu, sonra sandalyesinde geriye yaslandı ve parmaklarını çenesinin altında dayadı. "Vay canına, bir çocuk öyküsünden ibaret olduğunu sanıyordum, Asher Lee."

"Öyle değilim," dedi Asher yumruğunu sıkarak.

"Sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye sordu Lance merakla.

"Bana ait olan bir şeye ellerini sürmüşsün."

"Ha, bak sen..." Lance sandalyesinde hafifçe kıpırdandı ve suratına pis bir gülümseme yayıldı. "Sakin bu konu o buz gibi Kuzeyli kaltakla ilgili olmasın?"

Asher öfkeden çıldırdı. Gözleri resmen öfkeden karar-mıştı. Masaya eğildi, Lance'in kravatının düğümünü kaptı ve suratına masaya çarpacak kadar öne çekti. Lance o kadar büyük bir şok geçirdi ki bir tepki verecek fırsatı dahi bulamadı.

"Ona bir daha kaltak dersen..." diye hırladı Asher.

"O beş para etmez, Kuzeyli kaltağın teki..."

Asher aniden Lance'i yukarı çekti, kravatının düğümünü bıraktı, kaslarla kaplı kuvvetli kolunu geriye atıp Lance'in zaten morarmış olan burnuna savurdu. Lance'in masasına ve gömleğine kanlar sıçrarken o da ona yumruk atmaya hazır-

landı ama Asher avcuyla darbeyi engelleyip Lance'ı geriye doğru itti. Dengesini kaybeden Lance arkasındaki sandalyesine savruldu ama sandalye düşünce kendisini yerde buldu.

Asher masanın diğer tarafına dolanıp, yaşça kendisinden daha küçük ve pek o kadar da formda olmayan adamın üzerine çullandı. Üstüne oturup kollarım iki yana mıhladı. İlk yumruğu bir kez daha burnuna indi ve iç bulandırıcı bir kıkırdak kırılma sesinden sonra Lance acıyla bağırdı.

“Burnumu kırdın, seni hergele!”

“Birisine karşı kaba kuvvet mi kullanmak istiyorsun? Gel de benimle dövüş.”

“Sakat bir adamla dövüşmeyecek kadar iyi yetiştirildim.”

“Ne demezsin!”

Lance, Asher'm yanlarına mıhladığı kollarını kurtarmaya çalıştı ama Asher'm bacakları çok güçlüydü.

“Pisliğin tekisin. Kadınları incitmekten keyif alıyorsun, seni sapık!”

“Ona dokunmadım bile. O kaltak yalan söylüyor.”

Asher, Lance'in kanlı bir paçavraya dönmüş suratına tükürdü. “Sana öyle dememeni söylemiştim.”

Yumruğunu tekrar kaldırıncı, Lance korkuyla bağırp gözlerini sımsıkı yumdu ve yanağından bir damla yaş süzöldü. *Ödleğ, dedi Asher içinden. Sen bir kabadayının ve bir ödleğın tekisin.* Elini tuttu, yumruğunu indirip alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla devam etti.

“Beni dinle, Lance Hamilton, hem de çok iyi dinle.

Bir daha Savannah Carmichael'ın yanına ona gerektiği gibi saygı göstermeden gidersen ordunun bana verdiği tabancayı kaptığım gibi hayalarını havaya uçururum. Bunu gerçekten yaparım. Anlıyorsan başını salla.”

Lance gözlerini açmıştı ama neredeyse pes etmiş gibi bakıyordu. Güçlkle nefes alıyordu. Muhtemelen, kırılan burnunun acısından o haldeydi ama başını sallamayı başardı.

Asher üstünden kalkıp kapıya yöneldi. Arkasına baktığında Lance'in dizlerinin üstünde süründüğünü, kalkmak için masasının kenarına tutunduğunu gördü. Burnunu tutunca elleri kan içinde kaldı.

“Bana saldırdığın için senden şikâyetçi olacağım!” diye bağırdı masasının ardından.

Asher kapıyı açmıştı ama hızla arkasını dönüp Lance'in yanına gitti ve o daha ne olduğunu anlayamadan suratına bir yumruk daha indirdi. Lance acıyla inleyerek koltuğuna düştü. Asher sandalyenin iki tarafından tutup onu oraya sıkıştırdı.

“Tanrım, ne zaman susacağını hiç bilemiyorsun!”

Berbat bir halde geriye yaslanan Lance, az önceki ekşimik ve pis ifadesinden eser kalmamış bir halde ona baktı.

“Beni dinle, Lance. Suratını benimkinin bir kopyası haline getirmeden önce seninle son kez böyle güzel güzel konuşacağım. Şikâyetle falan bulunmayacaksın. Bana karşı da ona karşı da... Savannah'yı bir daha rahatsız edersen Serena Shepherd'ı bulur, onu Danvers'a geri getirebilmek için ne kadar para gerekiyorsa öderim. Sonra, Savannah Carmichael'ın hakkında söylediklerini desteklemesini sağlarım. Ka-

saba tecavüzcüsü olarak tanınmak ve on seneni bir hücrede geçirmek istemiyorsan bu meseleyi kapatırsın ve bir daha *asla* Savannah Carmichael'ın yanına gitmesin. Duydun mu, seni lanet tecavüzcü?"

"Duydum, duyduğum," diye mırıldandı Lance tamamıyla pes edip sandalyesine çökerek. Asher ofisten çıkarken Trent Hamilton'ın beti benzi atmış bir halde, şok içinde koridorda dikildiğini gördü. Her şeyi duyduğu belliydi.

"Kardeşin bir *pislik*," dedi kan içindeki ellerini pantolonuna silerek. "O aileye katılmadan önce onu kontrol altına al. Bunu ciddi söylüyorum. Yoksa senin için de geri gelirim."

Trent yutkundu, Asher'a farklı bir ifadeyle baktı. Saygı mıydı? Hayranlık mıydı? Evet... Şok ve şaşkınlığın ardındaki ifadeler bunlardı. Belki de kızlar, Lance Hamilton'ın kabadayılık yaptığı tek kişiler değildi. Belki Trent de zamanında kurban olmuştu. Trent en sonunda bakışlarını ondan ayırmadan bir kere başını salladı.

Asher koridorda geldiği yöne dönmeden önce elini uzatıp Trent'in omzunu sıktı.

"Aman Tanrım!" dedi Bayan Potts. "Ah! Deme! Bunlar doğru mu?"

Savannah konuşmayı gizlice dinlemenin kabalık olduğunun farkındaydı ama bir fincan kahve içmek kıvranıyordu. Mutfak kapısını açtı ve telefonu dikkatle tutmakta olan Bayan Potts'a merakla baktı. Kâhya içeri girmesini işaret

ederek tezgâhtaki kahve makinesini gösterdi. Savannah do-
laptan bir fincan alıp kahve koydu ve tezgâha yaslandı.

“Şok oldum, Sophia! Tanrım... Çok şaşırdım.”

Savannah başını kaldırınca Bayan Potts, ortasında üstü
kapalı bir kek tabağının bulunduğu masayı işaret etti. Sa-
vannah kapağı açınca, tabakta bisküviler ve çörekler oldu-
ğunu gördü. Bir tane alıp oturdu.

“Ambulans mı? Tanrım... Birisi ona dikiş atmaları için
onu en yakın kliniğe götüremez miydi? Sahi mi? O kadar
kötü mü kırılmış? Tanrım.”

Savannah çöreği ısırp gülmemeye çalıştı. Bu tür ko-
nuşmalara alıştı. Annesinin mutfağında bin kere duymuş-
tu. Danvers’daki birisi bir başkasıyla kapıştı ve bütün ka-
saba bundan söz ederdi.

“Eh, şunu söylemem gerek. Onun hep böyle olacağını
düşünmüşümdür. Sınıfımda öğrenciydi ve daha ilk baştan,
başa belaydı. Kardeşinin de öyle olacağından çok endişelen-
miştim ama Trent çok daha tatlı bir çocuktur. Neyse, sanırım
bunu hak etti. Nedenini bilen var mı?”

Savannah, Trent’in ismini duyunca dikkat kesildi. Ko-
nuşmayı biraz daha dikkatle dinlemeye başladı ama çok me-
raklıymış gibi de davranmamaya çalıştı. Bayan Potts onun
şaşkın şaşkın baktığını görünce, dikkatini yeniden telefona
vermeden ona tatlı tatlı gülümsedi.

“Evet... Evet, Sophia. Haklısın. Eh, her gün yeni bir
şeye şaşıryoruz. Eminim ki birazdan burada olur. Aa, evet...
Tamam, tabii. Hoşça kal.”

Bayan Potts telefonu kapatıp Savannah'ya döndü ve yine tatlı tatlı gülümsedi. "Çöreği beğendin mi, canım?"

"Çok lezzetli," dedi Savannah. Kâhyanın suratına dikkatle bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Bayan Lee'nin tarifi mi?"

Bayan Potts sırtıttı. "Tabii ki..."

"Şey, önemli bir şey oldu sanırım. Sophia Henry sabahın bu saatinde dedikoduya başladığına göre... Saat daha 8.15 bile olmamıştır herhalde."

"Evet, canım... Neredeyse dokuz olmak üzere?"

"Trent Hamilton'ın mı ismi geçti? Asher'la ilgili bir şey mi var?" Savannah etrafına bakındı. "Sahi, Asher nerede?"

"Neredeyse gelir."

"Gelir mi?"

"Kasabada biraz işi vardı galiba."

"Ne işi?"

"Lance Hamilton'ın suratının dağılmasıyla ilgili bir iş," dedi yaşlı kadın tatlı bir ses tonuyla.

"Ne?"

"Evet... Asher Lee neredeyse on senedir ilk kez kasabaya inmiş. Hamilton & Oğulları'nın önünde arabasını park edip dosdoğru içeri girmiş, Lance'in burnunu kırmış ve çıkıp gitmiş."

"A-Asher mı?" dedi Savannah sandalyesine çökerek. "Olamaz. Ne yapmış?"

"Bir tahminde bulunayım mı?" Bayan Potts, Savannah'nın hâlâ kabuk bağlamış ve morarmış olan dudaklarını işa-

ret etti ve masanın üstünden uzanıp elini tuttu. “Âşık oldu. Bir başkası kadınına sarktı. O da gidip hesaplaştı.”

Savannah’nın içini ilkel bir heyecan kapladı. Kalbi, göğüs kafesinde bir kabile dansı yapmaya koyuldu. Bu tür şiddet olaylarını destekliyor diye kendisine içinden kızdı ama Asher’in ciddi ciddi onun şerefini korumak için kasabaya inmiş olması o kadar muhteşem ve tatlı bir davranıştı ki ne yapacağını bilemedi. “Bayan Potts.”

“Efendim, canım?” dedi Bayan Potts cıvılda gibi. Suratı ışıltı ışıltı ve mutlu gözüküyordu.

“Asher kasabaya indi. O...” Şaşkınlıkla yaşlı kadına baktı.

“E, tabii canım. O, bir erkek. Seni seviyor.” Savannah’nın elini sıkıp hafifçe üstüne vurdu. “Neredeyse on senedir kasabaya inmemişti. Ya şimdi? Kim bilir kaç kere ailenin evine gitti, az önce de Lance Hamilton’ın burnunu kırdı.” Bayan Potts omuzlarını silkip küçük bir kız gibi kırdadı ve mutlu mutlu kahve fincanına baktı.

Savannah yaşlı kadın aklını oynatmış gibi ona baktı ama Bayan Potts, İngiltere kraliçesiymiş gibi ona sakin sakin gülümsedi. En sonunda Savannah’ya bakarken, neşeli gülümsemesi minnet dolu bir gülümsemeye dönüştü.

“Onun hayatını değiştiriyorsun, Savannah. Bunu görüyor musun?”

“Bir adamı dövdü. Bu medeni bir davranış değil. Bunu desteklememem gerek.

“Ama destekliyorsun. Ben de destekliyorum.” Bayan Potts kıs kıs güldü, ellerini masaya dayadı ve kahvesini tazelemek için kalktı. “Buna şeref denir, canım. Bizler Güneyliyiz. Böyle yaparız.”

Savannah önceki gün kendi söylediklerini düşündü: *Bunu Güneyliler gibi mi çözmek istiyorsun? Polis çağırmadan mı? Tamam ama yine de hesaplaşacağız. Sen bu konuyu çözmezsen yanında olamam.*

“Onu kastetmemiştim,” diye fısıldadı Savannah. Kalbi aşkla onun için çarpıyordu. Asher onun şerefini korumak için kasabaya inmişti ve Savannah hayatında onun için hiç o denli romantik bir şey yapmış bir erkekle birlikte olduğunu hatırlamıyordu. Sevildiğini, önemsendiğini, güvende olduğunu ve tapıldığını hissediyordu. Korunuyordu. Sahipleniliyordu. Modern bir kız olduğu halde bunun hoşuna gittiğini fark etti. Onu görmeye, sarılmaya, kendi korkularını ve endişelerini onun adına hesaplaşmaya gitmek için bir kenara atmasının ne kadar önemli olduğunu söylemeye ihtiyacı vardı.

“Ah, Asher...”

“Ne dedin, canım?”

Mutfak kapısı ardına kadar açıldı ve Asher kapıda belirdi. Gömleği kan içindeydi. Karanlık ve sahiplenici bakışlarını Savannah’ya dikti.

“Ben gideyim,” diye mırıldanan Bayan Potts, Asher’ın yanından geçip oturma odasına gitti.

“Asher Lee,” dedi Savannah nefesi kesilmiş bir halde. Masadan kalktığında, hissettiği yoğun duygulardan ötürü

dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissediyordu. “Benim için ne yaptın?”

“Savannah Carmichael,” dedi Asher. Surat ifadesi yumuşadı ve Savannah’nın gördüğü en şefkatli ve tatlı gülümsemeyle ona baktı. “Seni seviyorum. Senin için *her şeyi* yapabileceğimi bilmiyor musun?”

Savannah koşup kollarını boynuna dolarken, Asher onu kendisine çekti. Dudakları birleştiğinde, Savannah ondan asla ayrılmamanın bir yolunu bulacağına dair içinden yemin etti.

Birlikte seyahate çıktığınız ilk zaman

Asher'la yaşamak Savannah'nın planlamış olduğu bir şey değildi, ama cuma sabahı olana dek evinde öylesine rahat etmişti ki kendisini kesinlikle huzursuz hissetmiyordu. Babası ilk başlarda onun geçici olarak Asher'la kalmasına karşı çıkmıştı ama Hamilton & Oğulları'nda olan biteni duyduktan sonra annesi de babası da buna itiraz etmemişti. Dedikodu kazanı ayrıntıları bilmiyor olsa da herkes Lance Hamilton'ın Savannah Carmichael'a karşı çizgiyi aştığını, Asher Lee'nin de devreye girdiğini anlamıştı.

Uzun süredir tuhaf sayılıyorlardı. İkisi de Danvers'da doğmuş ve büyümüş kişilerdi ama kasabalarının sessiz sakin rahat hayatını bırakıp kismetlerini dünyanın farklı yer-

lerinde aramışlardı. Asher sonra gidip orduya katılmıştı, Savannah da New York'a gitmişti. Kimse Savannah gibi güzel bir kızın Asher gibi sakat bir adamda ne gördüğünü anlamasa da birlikte olmaları aslında mantıklıydı.

Birbirini bulan iki çirkin ördek yavrusu gibiyiz. Hayat garip değil mi? Hayat muhteşem değil mi?

Asher, Lance'e dayak attıktan sonra Scarlet ablasına birkaç sözcükten oluşan bir telefon mesajı yollamıştı: *Hesaplaştınız mı?*

Savannah şöyle yanıt verdi: *Sadece Asher ve Lance hesaplaştı. Seninle benim aramdaki sorun henüz çözülmedi.*

Scarlet'tan o günden beri başka bir yanıt gelmemişti.

Savannah'yı en çok üzen şey Scarlet'ın, anlattığı şeylerin gerçek olduğunu kabul edememesiydi. Scarlet'ın Lance'in domuzun teki olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu ama bunu neden itiraf etmediğini anlayamıyordu.

Savannah kendisini güvende hissetmek istiyordu. Yoksa Hamiltonlarla nasıl tatil yapabilirlerdi? Onunla bir odada yalnız bile kalamayacaksa kendisi ve Lance nasıl kuzenlerini ve yeğenlerini paylaşacaklardı?

Ondan en azından samimi bir özür duyması veya Scarlet ve Trent'in ondan bir daha asla Lance'le aynı ortamda bulunmasını istememeleri gerekiyordu. Bu ikisinden biri olana dek, Scarlet'ın hayatının bir parçası olamayacaktı. Buna üzülmüyordu ama doğru olan buydu.

Ayrıca dünyasının odak noktası haline gelmiş Asher'la birlikte kalması da ona doğru geliyordu. Konuşuyorlar, yü-

rüyüslere çıkıyorlar, koltukta birbirlerine sokulup kitaplar okuyorlar ya da piknik battaniyelerin üstünde yan yana uzanıyorlardı. Birbirleriyle hayatlarıyla ilgili ufak ufak öyküler paylaşıyorlardı. Savannah hem o kadar ortak yanları olduğuna, hem de hiç olmadığına hayret ediyordu. Hayatlarının her sokağının kesişmiyor olması da önemli değildi; öyle olsaydı hayat sıkıcı olurdu ama Asher kesinlikle sıkıcı değildi.

Bir de Asher'ın ona dokunduğu, içine girdiği ve onu tüm benliğiyle sahiplendiği geceler vardı. Savannah onsuz hayatın nasıl olabileceğini düşünmekten vazgeçmişti. Yüreği birbirlerine karşı hissettikleri aşkın son derece gerçek, son derece güçlü ve yeni olduğu halde sağlam olduğuna zihnini inandırmıştı. Öyle ki, onları gelecekte bekleyen sorunları çözecek ve birlikte olmanın bir yolunu bulacaklardı. Bu konuşmayı yapmamışlardı ama her günlerini birlikte rahatlıkla geçirdikleri için birbirlerine daha çok bağlıyor, kendilerini ilişkilerine daha çok adıyorlardı.

Savannah'mn oyun planı basitti: Makalesini tamamlayacaktı, ardından da Asher'la o aşamadan sonra ne yapacaklarına dair uzun bir konuşma yapacaktı. Birlikte oldukları müddetçe, her şey yolunda gidecekti.

Cuma öğleden sonra Asher, korulukta öğle yemeği yemeyi teklif etti. Yemek bittikten sonra koltukta sarmaş dolaş uzanıp, Kindle'larından bir şeyler okudular. Tok bir karınla ve suratına vuran güneşle gevşeyen Savannah, Asher'ın iç çektiğini duyduğunda dalmak üzereydi.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Sana anlatmak istediğim ama ertelediğim bir şey var...” Asher’ın bakışları sanki çok önemli veya çok kötü bir şey söyleyecekmiş gibi ciddiydi. Savannah bunu fark edince endişelendi. “Yarın Maryland’e gitmem gerek.”

“Maryland’e mi?”

Savannah, Asher’ın hafta sonu orada olmayacağını düşünce sadece şaşırmamış, aynı zamanda üzülmüştü. Bunu utanarak fark etmişti. Gerçekten de üzülmüştü. Gıcık, sızlanan, bağımlı kız arkadaşların hissettiği türden bir üzüntüydü. Dudaklarını bile sarkıtmış olabilirdi.

Asher parmağıyla Savannah’ın dudaklarının etrafını okşadı, birkaç saniye altdudağının neredeyse iyileşmek üzere olan kısmına parmağını hafifçe yasladı. “Sadece bir gece kalacağım.”

Bütün gece mi? Savannah dudaklarını biraz daha sarkıttı. “Öyle mi? Neden?”

Asher bakışlarını başka yöne çevirip sanki yanıt vermek istemiyormuş gibi elini suratından çekti. “Tıbbi meseleler...”

Savannah dudağını ısırды. *Tıbbi meseleleri* son konuştuklarında Asher çok öfkelenmiş, onu ağlatmıştı. Yutkunup ona baktı. O zamandan beri aralarındaki ilişki gelişmişti ama değil mi? Artık Asher’ın hayatının o bölümüyle ilgili bir şey sorabileceği kadar ilerlememişler miydi? Cesaretini topladı. “Ne tür tıbbi meseleler?”

Asher çenesini kaşıyıp ona baktı. “Duymak istemezsin, Savannah.”

“Ne?” Asher ona bakarken, Savannah’ın suratında şaşkın bir ifade belirdi. “Tabii ki duymak isterim.”

“Moral bozucu...”

“Moral bozucu falan değil. Senin bir parçan ve her şeyi bilmek istiyorum.”

“Bir gazeteci olarak mı?”

“Kız arkadaşın olarak...”

Asher, Kindle’ını kapattı. “Seni üzmem istemiyorum.”

“Bu, beni üzebileceğin bir konu değil. Seni ne kadar önemseydiğimi biliyorsun.”

Savannah, Asher’in ona sık sık söylediği *seni seviyorum* lafına neden yanıt vermekte güçlük çektiğini bilmiyordu ama ona zor geliyordu. Ona âşık olmaya başladığını söylediği halde ve bu aşkı kalbinde hissettiği halde, bunlardan bazılarını belli bir seviyeye kadar Patrick için de hissetmişti ve artık bu sözcükleri bu kadar kısa sürede söylemekte tereddüt ediyordu. Savannah bunları artık hayatında tek bir insana söylemek istiyordu. Asher’in bu kişi olmasını da giderek daha fazla istiyordu ama emin olabilmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Seni önemsiyorum ve *seni seviyorum* aynı anlama gelmiyordu ve Asher bu konuda kesinlikle onu geçmişti. Savannah bunun farkındaydı. Hissedebiliyordu. Asher’in bakışları, rahatlamadan önce bir an için parıldadı.

“Muhtemelen, bir günde gidip dönebilirim. Tabii, burada tek başına kalmak senin için sorun olmayacaksa...”

“Bir günde sekiz saat araba kullanacaksın, Asher!” Derken, aklına bir fikir geldi. “Ben de seninle gelebilirim.”

“Ama dediğin gibi sekiz saatlik bir araba yolculuğu olacak.”

Savannah biraz cesaretini toplayarak omuzlarını silkti. Ne de olsa Asher hayır dememişti. “Ama birlikte olmuş olu-
ruz. *Seksen* saat bile olsa umurumda değil.”

Asher onun ne demek istediğini anlayana dek gözlerini kırıştırdı, sonra suratında kocaman bir gülümseme belirdi ve ona sarıldı. “Gidiş dönüş sekiz saat. Sırf bana yeni bir el yapabilsinler diye.”

“Biyonik bir el mi?”

“Evet, benimle işlerini bitirdiklerinde yarı biyonik bir adam olacağım,” dedi mutlu mutlu. Savannah’nın saçlarını öptü.

“*Benim* yarı biyonik erkeğim olduğun müddetçe sorun yok,” dedi Savannah. Başını Asher’ın göğsünden kaldırıp onu öptü. “Ben varım.”

Virginia’nın kırılık alanlarının yanından hızla geçerler-
ken, tatlı bir sessizlikte yollarına devam ettiler. Savannah
yolcu koltuğundaydı ve dizüstü bilgisayarında bir şey yazı-
yordu. Maryland’e olan yolu yarılamlışlardı.

Asher, Savannah’nın onunla gelmeyi teklif etmesine
şaşırmıştı. O kadar uzun seneler yalnız yaşamıştı ki birkaç
hafta gibi kısa bir sürede, bu kadar yol kat etmiş olduğ-
una inanamıyordu. Kendisi birisine aitti, Savannah da ona.
Aslında aralarındaki ilişkinin büyük bir hızla gelişmesi onu
telaşlandırmalıydı ama öyle hissetmiyordu. Hatta her şeyin
daha da hızlı gelişmesini istiyordu. Savannah’yla sonsuza
dek kesinkes birlikte olacağını bilmek istiyordu.

Bununla birlikte, kasabaya indiğinde, suratının yabancılarla ne kadar ürkütücü geldiğini hatırlamıştı. Hamilton & Oğulları'ndaki resepsiyonist kadın dehşete kapılmadan gözlerinin içine bakamamıştı. Geleceklerini tartışmakla ilgili sorun, daha insan arasına karışmazken bunu planlamanın imkânsız olmasıydı.

Geçireceği çok sayıda ameliyatı, Savannah'yla bir geleceği olabilmesinin tek yolu olarak görüyordu. Fakat henüz ona geçireceği ameliyatları baştan sona anlatmamıştı ve içi içini yiyordu. Nasıl anlatacağını bilemiyordu. İçinden düşündüğünde, genellikle aklından şunlar geçiyordu:

Sen makaleni tamamladıktan sonra ben yüzümden bir sürü ameliyat geçirmek üzere altı aylığına Maryland'e taşınacağım. Sana bir iş teklif ettikleri takdirde Phoenix'e gitmeyi planladığını biliyorum. Kısa bir süredir birlikte olduğumuzu biliyorum ama sana âşığım ve senden o kadar uzun süre uzak olma düşüncesi ölmeyi istememe neden oluyor. O yüzden...

Buraya kadar gelip devam edemiyordu. Bu konuşmayı yapmanın iyi bir yolu yoktu; o yüzden... Kendisine anı yaşaması gerektiğini ve birlikte oldukları vaktin keyfini çıkarmasını söylüyordu çünkü o süre hızla tükeniyordu.

Asher ona baktı ve kendisini biraz huzursuz hissetti çünkü suratının kötü olan yanı araba kullanırken onun görebileceği taraftaydı. Suratının yara izleriyle kaplı kısmı onu rahatsız ediyor muydu? Neden ona baktığında suratını buruşturmuyordu? Nasıl oluyor da iltifatlarını, sevgi göste-

rilerini tiksınmeden ve dehşete kapılmadan kabullenebiliyordu? Ona güvenmiyor oluşu onu rahatsız ediyordu çünkü bunu çok istiyordu. Bunları düşünmemeye ve ona doğrudan sormaya karar verdi.

“Savannah?”

“Efendim?”

Savannah yazmayı kestiği halde, dikkatle ekrana bakıyordu. Az önce yazdıklarını yeniden okuyor gibiydi.

“Görünüşüm...”

Asher bakışlarını yola dikmişti ama gözünün ucuyla Savannah’nın aniden başını ona çevirdiğini gördü.

“Ne olmuş?”

“Kötü... Bazen senin nasıl buna... Yani, senin neden...”

Savannah yumuşak ama kararlı bir sesle, “Kenara çek,” dedi.

Asher onun dediğini yaptığında Savannah’nın dizüstü bilgisayarını kapatıp yere koyduğunu gördü. Ona baktığını, suratının en hasarlı yerine baktığını hissetti. Suratının o tarafı, birkaç gün önce o resepsiyonistin dehşet içinde kalmasına neden olmuştu. Birkaç dakika boyunca, hiç konuşmadan oturdular. Asher yan pencereden dışarı baktı, Savannah’ysa ona.

“Bana bak,” dedi en sonunda.

Asher başını çevirip ona bakarken, göreceği ifadeden korktu ama Savannah’nın şefkatle ve sevgiyle parıldayan gözlerini görünce içinden ağlamak geldi.

“HBO’da *Boardwalk Empire*’ı izlemiş miydin?”

“Şey, hayır,” dedi Asher bu soruya şaşırarak.

Savannah dikkatle ona baktıktan sonra sakın sakın açıklamaya koyuldu. "O programda, son sezonda ölene dek bulunan bir karakter vardı. Pek sulugözlü değilimdir ama o karakter öldüğünde ağladım. Hem de birkaç kere... Program başladığından beri en sevdiğim karakterdi; onun olduğu sahneleri dört gözle bekliyordum. Pazar geceleri programı izleyebilmek içine ne yapıp edip evde olmaya çalışıyordum. Bir partiden erken ayrılabilirdim. Bir telefon konuşmasını kısa kesebiliyordum. Onun olduğu sahneleri tekrar izliyordum. Hem de bütün hafta boyunca... Bir sonraki haftaya kadar böyle idare ediyordum. Televizyondaki bir karaktere âşık olmak mümkünse, sanırım ona birazcık âşık olmuştum."

Asher'm bu karakteri kıskanması saçma mıydı? Çünkü kıskanmıştı. Derin bir nefes alıp Savannah'nın onun asla yarışamayacağı yakışıklı bir oyuncudan söz ettiğinde gözlerinin nasıl parladığını ve hafifçe gülümsediğini gördü.

"Programdaki ismi Richard Harrow'du ve onu Jack Huston oynuyordu. İnce uzun bir adamdı, senin gibi yapılı değildi. Siyah renkli gür saçları ve..." Üst dudağına dokundu. "... bıyığı vardı. Son derece seksi olduğunu düşündüğüm boğuk bir sesi vardı. Sırf sesini duyabilmek için her sahneyi geriye sarıyordum. Muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı ve insanı cezbeden bir havası vardı. Kendine güvenen ve tereddütlü, vahşi ve şefkatli, korumacı, özlem dolu, sadık, savunmasız bir adamdı. Çekiciydi. Karmaşıktı. Bölümlerden birinde hayatını boşlamış, bir sonraki bölümde var gücüyle toparlamaya çalışmıştı. Sevdiği birisi için her

şeyi ama *her şeyi* yapabilirdi. Her pazar gecesi o programı açar, sırf onun için izlerdim. Richard Harrow için...”

Asher titrek bir nefes alıp iç çekti. “Şey, bu harika, Savannah. Ben sana suratımla ilgili bir soru sordum, sen de bana televizyondaki çok yakışıklı bir oyuncudan söz ediyorsun. Elindekinin tam aksini istediğini hatırlattığın için teşekkürler.” Motoru işletmek için kontağa uzandı. “Bir sakıncası yoksa...”

“Kes sesini, Asher,” dedi Savannah telefonunda bir şey aramaya koyulup. Sonra bunu aralarındaki bölmenin üstüne koydu. “Burada bir resmi var.”

Çekici... Öyle olduğunu söylememiş miydi? Asher telefondaki çekici oyuncunun fotoğrafını görmeye korkarak pencereden dışarı bakmaya devam etti. İsteddiği tek şey neden Savannah Carmichael gibi dünyalar güzeli bir kızın onunla boşa vakit harcadığını öğrenmekken, Savannah’nın neden bir televizyon programından söz ettiğini anlayamıyordu. Ona güvenmek istiyordu ama Savannah kalkmış bir oyuncuyu başına kakıyordu.

“Gidelim mi artık?”

Savannah koluna uzandı, kolunun kesik yerini avuçlayarak parmaklarıyla sıkıca kavradı. “Sen bakana dek gitmiyoruz.”

Asher dönüp kusurlu kolunun üstündeki kusursuz parmaklara baktı. Öfkelenmeye başlamıştı. Savannah dalga geçiyorsa yaptığı hiç komik değildi. Tam ona bunu söyleyecekken, lanet telefonu alıp münasip bir yerine sokmasını,

söyleyecekken, bakışları ekrandaki fotoğrafa kaydı. Savannah'nın parmakları gevşerken şaşkınlıkla ekrana baktı.

“Bu o mu?” diye sordu telefonu alıp yakından inceleyerek. Uzun uzun fotoğrafa baktı; gözleri dolmuş ve yanmaya başlamıştı. Sonra, Savannah'nın kahverengi gözlerini ona diktığını fark etti. “Bu... söz ettiğin oyuncu, karakter bu mu?”

Savannah hafifçe gülümseyip başını salladı.

Asher tekrar fotoğrafa baktı. Adamın suratının sağ tarafı neredeyse normal sayılırdı. Fakat sol tarafı... *Tanrım!* Sağ göz çukuru içinde göz küresi olmayan patlıcan rengi kocaman bir delikti. Bunun hemen altındaki erimiş, etrafı beneklerle kaplı bir deriyle çevrili olan kıpkırmızı ve derin bir yarık dudaklarına kadar uzanıyordu. Dudaklarıysa patlamıştı ve dikiş atılmamış gibiydi. Üstçenesinde ciddi bir yapısal sorun vardı. Hatta suratının ön tarafındaki yara izleri Asher'inkiler kadar kötüydü. Asher nefes bile alamadan fotoğrafa baktı, sonra başını Savannah'ya çevirdi.

Savannah burnunu çekti, yanağından süzülen bir damla yaşı silmek için onun kolunu bıraktı ve kendisiyle dalga geçiyormuş gibi kıkırdadı.

“Programda bu adam bir 1. Dünya Savaşı gaxisini canlandırıyor. O yaralanmaların nasıl meydana geldiği hiç açıklanmıyordu. Harikaydı. Programı izleyen herkes ona âşık oldu. Herkes en çok onu seviyordu.

“Görmüyor musun? Sana hazırdım. Fakat sen televizyon programındaki bir karakterden çok daha fazlasısın. Asher. Sen sadece o karakter gibi kendine güvenen ve te-

reddütlü, vahşi ve şefkatli, korumacı, özlem dolu, sadık, savunmasız, *çekici* ve karmaşık değil, aynı zamanda bana aitsin. Benimsin. Ilık bedeninin geceleri benimkine yaslanıyor ve o bedenle yaptığım şeyler bana bugüne dek nasıl sensiz yaşadığımı düşündürüyor.”

Asher da aynen öyle hissediyordu. Savannah’yla birlikte geçirdiği her an ona aynı şeyi düşündürüyordu. Hayatın birisiyle birlikte çok daha tatlı, çok daha iyi olabileceğini bilmek, tüm geçmişi ve geleceğin tüm belirsizliğini düşünmeyi resmen dayanılmaz kılıyordu.

Savannah telefonunu alıp, “İşte Richard Harrow *bu* adam,” dedi ve telefonunu yerdeki dizüstü bilgisayarının üstüne koymadan önce sevgiyle ekrana baktı. Asher’a döndüğünde gülümsemesi silindi. “Ona birazcık âşık olduğumu sanmıştım, sana âşık olmadan hemen önce...”

Bu son sözleri öylesine alçak sesle söylemişti ki Asher nefesini tuttu ve kalbi onu yanıls duymuş gibi bir anlığına durdu. Gözlerine baktı ve derinliklerinde sözlerinin ve anlattığı öykünün gerçekliğini hissetti. Ruhunun derinliklerinde ona güvenilebileceğini, artık onun hislerinin doğruluğu konusunda endişelenmesine gerek kalmadığını anladı. Ona güvenilebilirdi. Ona inanabilirdi.

“O yüzden, bana sakın suratınla ilgili bir şey sorma. Bir an için bile seninle birlikte olmayı seçtiğim için bir şeyler kaçırdığımı düşünme. Sadece şunu bil: Bana hayal ettiğim kişi olarak geldin. Benden uzaklaşmana izin verecek değildim.”

Asher ne diyeceğini bilemedi. Ne söyleyeceğini bili-

yor olsaydı bile, bunları söyleyebileceğini sanmıyordu. Ona uzandı, elinden geldiğince sıkıca kendisine çekti ve saçlarını öptü. Savannah ona sarılıp da sırtını ağır ağır okşarken bedenindeki tüm gerilimin dinmeye başladığını hissetti.

“Seni hak etmiyorum,” dedi Savannah’nın ılık ensesine.

“Yaşadığın onca şeyden sonra mı? Sen istediğin her şeyi hak ediyorsun. Bu bensem şanslıyım demektir.”

“Seni istiyorum,” dedi Asher yoğun duygular arasında. “Asıl şanslı olan benim.”

“Pekâlâ, Harrow,” dedi Savannah. Gözyaşları yanaklarında kururken, Asher’in yara izli yanağını elledi. “Bu, senin için o kadar önemliyse şanslı olan sen olabilirsin. Tabii fantezim olmaya devam etmen koşuluyla.”

Asher yanıt olarak dudaklarını onun dudaklarına yasladı, iç çekişini yuttu ve elini sırtından boynuna kaydırды. Savannah ona en muhteşem, en gerçek ve inanılır şekilde güven vermişti. Onu öperken bunu hissedebiliyordu: Düşünceleri, neden o kadar güzel bir kızın onu istediğinden, o kadar güzel bir kızın istediği adam olmaya kaymıştı. Bunu kalbinin daha hızlı atışında, parmaklarının Savannah’nın ensesinin yumuşacık tenini kavrayışında, öpüşmelerinden daha fazlasını isteyişinde ve Savannah’nın ona verdiği güveni kabullenişinde hissedebiliyordu, çünkü Savannah’nın da onu istediğini biliyordu. Çünkü birbirlerine karşılıksız ve eşit miktarda âşık olduklarına inanıyordu.

O anda, Asher kendisini yeniden buldu. Kişiliği, neredeyse on senedir ilk kez, istediği görünüşünün önüne geçti.

İçindeki adam –dünyadan acı çekerek ve öfkeyle gizlenmiş, kendine güvenen ve tereddütlü, vahşi ve şefkatli, korumacı, özlem dolu, sadık, savunmasız, çekici ve karmaşık erkek– Savannah Carmichael’ın aşkıyla yeniden bütün haline gelmişti.

Asher eli için provaya gittiğinde, Savannah büyük ve rahat motel odasında yatağa oturup bağdaş kurdu ve *Phoenix Times*’a yollayacağı makalenin son bölümünü yazmaya koyuldu. Dört Temmuz’a sadece bir hafta kaldığından, Maddox’un makalenin tamamını yayımlayabilmesi için yazının tamamlanması ve düzeltmelerin yapılıp özel edisyonda yer verilmesi gerekiyordu.

Savannah bir avuç dolusu Pringels alıp başlığa tekrar baktı: *Adam & Cassandra: Tipik Bir Amerikan Aşk Öyküsü* ... Sırttı.

Takma isimleri kullandıktan sonra Asher’la arasında geçen konuşmalardan da ufak tefek bölümler eklemişti. Otuz sayfalık yazıyı gözden geçirirken, farklı alıntılar gözüne çarptı:

“Ben, şey... Görgü kurallarını unuttum.” “Poker terimlerinden mi söz ediyorsun, yoksa aklımı mı kaçırıyorum?” “Bu cehennemse, cennet tanımını gözden geçirmem gerekecek.” “Başka birisiyle birlikte değildim. Seni düşünüyordum.” “İstediğin şeyi elde etme şansının çok düşük olması berbat bir şey...” “Senin için deli oluyorum, bebeğim.” “Arabamı dilediğin yere ve dilediğin hızla sürmene bayılı-

rım.” “Bunlar ağır konular bebeğim. Hafife alınacak şeyler değil.” “Sana âşık oluyorum, Cassandra.” “Seni seviyorum. Senin için *her şeyi* yapabileceğimi bilmiyor musun?”

Sayfaları gözden geçirirken gözleri doldu. Bu sözcükler onun için öylesine değerli, öylesine sevgi yüklüydü ki gözüne çarpan bu siyah beyaz renkler Asher Lee’nin ona âşık olmaya başlayarak geçirdiği günlerin birer ispatıydı. Birden bir yanı bunun kimliklerinin özenle gizlenip başkalarına sunulacağına memnun oldu: Birbirlerine nasıl âşık oldukları...

Son sayfaya geçti, yollamadan önce son paragrafı dikkatle okudu.

Adam hâlâ biraz agorafobik ama onu giderek daha fazla dışarı çıkmaya teşvik ediyorum. Ben mi? Kendime ait modern Richard Harrow’umu buldum... Benim gözümde, hiçbir erkek daha güzel olamaz.*

Adam ve ben henüz geleceği konuşmadık ama umarım bizi bekleyen şey sonsuzluktur. Ne de olsa insan her gün hayallerindeki erkeğe âşık olmuyor. Fakat olduğunda, sonsuzluğa en kısa zamanda başlamak da istiyor.

Önümüzde hâlâ engeller. olsa da bize inanıyorum ve tipik Amerikan mutlu yaşamımızı bulacağımıza inanıyorum.

* Agorafobi kişinin kendini güvende hissettiği ortamlar dışında bulunması ile gelişen bir anksiyete bozukluğudur.

Savannah önceki hafta, kendini ve Asher'ı takma isimlerle kullanarak korumak konusunda daha rahat hissetmeye başlamıştı. Bunu daha ziyade Asher'm yazıya vereceği tepki hakkında endişelenmemek için yapıyordu. Fakat yazıyı karşısında görünce tereddüde düşmüştü. Kasıtlı olarak ona makalenin içeriğinden fazla söz etmemişti çünkü vereceği tepkiden korkuyordu. Asher özel hayatına özen gösteren bir adamdı. Hatta hayatında tanıdığı en hayatı kapalı ve yalnız kişiydi ama röportajlara razı gelmiş, hayatıyla ilgili yazacağı bir makalenin yayımlanmasına izin vermişti. Oysa Savannah'nın endişeli kalbi, makalenin *bir savaş gazisiyle geri döndüğü kasabasında gördüğü ilgisizlik* başlığı altında yazılmasına izin verdiğini ona hatırlattı. Kalbini susturdu. Asher'ın mahremiyetini koruyamamış mıydı? Evet, evet! Tanrı aşkına, makale sadece Arizona'da yayımlanacaktı. Danvers'da kimse bu okuma fırsatı bile olmayacaktı. Evet...

Düşüncelerini bir kenara bıraktı ve editörüne bir e-posta yazmaya koyuldu.

Sevgili Bay McNabb,

Ekte Yaşam Tarzı makalesini bulabilirsiniz. Bugüne dek makaleyi bölüm bölüm okuduğunuzu biliyorum ama bu yazı tamamından oluşuyor. Akıcılığı sağlamak için birkaç yerde ufak değişiklikler yaptım.

Size kimliğimizin gizli tutulmasının benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmak istedim. Asher Lee bana öyküsünü paylaşmam için izin verdiği halde, onu yazacağı-

ma ikna ettiğim yazı tam olarak bu değil. Kendisi hayatını sekiz seneyi aşkın bir süredir tam anlamıyla kabuğuna çekilmiş bir biçimde yaşıyor ve mahremiyetini korumak/saygı duymak boynumun borcu.

Dolayısıyla, onun ismini değiştirdiğimi, kendim içinse Cassandra Calhoun takma ismimi kullandığımı göreceksiniz. Bu tür bir gizliliğin neden gerekli olduğu konusundaki anlayışınız için teşekkür ederim.

Bu yazının gazetenizin Yaşam Tarzı bölümü için uygun olduğunu hissederseniz umarım bana açık pozisyon konusunda bir şans verirsiniz. Sizi, iş konusunda daha hevesli, sadık ve adanmış birisini daha bulamayacağınıza temin ederim.

Teşekkürlerimle,
Savannah Calhoun Carmichael

E-postayı tekrar okudu ve tatmin olduğunu hissedince gönder tuşuna bastı.

Asher eli takıldıktan sonra otele dönmeden önce yarım saat kadar hastanede dolaştı. Savannah'yı ameliyatlarından söz etmesi ve aralarında gelecekte neler olacağını paylaşabilmesi için biraz rahat bırakması gerekiyordu. İkisi de Danvers'da kalmayı planlamıyordu ama acaba Savannah bir uzak mesafe ilişkisine şans vermek istiyor muydu? O Phoenix'te, kendisi bir süreliğine Maryland'de olacaktı. Aralarında bir sürü telefon mesajı, e-posta ve telefon olacaktı ve iki haftada

bir hafta sonu yanma gelebilmesi için masraflarını karşılayacaktı. Belki de evet diyecekti. Belki bunu kabul edecekti.

Asher motel odasının kapısını açarken elleri ter içinde kaldı.

“Nasıl gitti?” diye seslendi Savannah Asher motel odasının loş holüne girdiğinde.

“İyi gitti. Önümüzdeki hafta hazır olacağım, Savannah. Sana anlatmam...”

Savannah ona bağırdığı için özür dilemeye evine gittiği gün aklını başından alan kırmızı pijamalarıyla yatağın ortasında diz çöktü. Bembeyaz omuzlarındaki minnacık askılarının tuttuğu, şeffaf ve ipekli bir pijama üstü ile kırmızı renkli, ipekli minnacık bir şort. Savannah topuklarına yaslandı. Saçlarını gevşekçe örüp omuzlarına bırakmıştı ve göğüsleri öne çıkmıştı. Tatlı, her şeye hazır ve son derece seksi görünüyordu.

“Nefes al,” dedi ona sırtarak.

Asher derin derin nefes çekti. Savannah’nın onu öyle beklemesi aklını başından almıştı. Lanet olsun. Şimdi onunla nasıl konuşacaktı?

“Ne söylemek üzereydin?” dedi Savannah. Bakışları baştan çıkarıcı bir ifadeyle Asher’ın gün ışığında çimento gibi sertleşen bacak arasına kaydı.

“İkimizin de soyunması ve akşama kadar yataktan çıkmaması gerektiğini söylemek üzere olduğuma eminim.”

Savannah, “Sadece yatakta mı?” dedikten sonra parmağını emip ipekli pijamasının üstünden göğüs uçlarından

birinin etrafında bir daire çizdi. Şeffaf kumaşın o noktası nemden koyulaşırken göğüs ucu sertleşti. Aman... Tanrım... Savannah onu öldürecekti.

Asher etrafına bakındı. Duş... Zemin... Koltuk... “Yarın yürüyemeyeceksin.”

“Söz mü?” dedi Savannah diğer göğsüne geçerek.

“Evet...” Asher sırtına uzanıp tişörtünü çekip çıkardı. “Şimdi, uzan.”

Savannah’nın gözleri bu ses tonunu duyunca irileşti ama bacaklarını altından çıkarıp başını tekrar yastığa yasladı. Asher göğüslerinin daha hızlı inip kalktığını fark etti.

Kemerini açtı, blucinini ve iç çamaşırını çıkardı, sonra da yanma gitti.

Elini Savannah’nın bacağında yukarı doğru gezdirip pijamasının dantelli kenarına dokunarak, “Bunların gitmesi gerek,” dedi. “Hoşuna gitmiyor mu?”

“Bayılıyorum,” dedi. Sert bir biçimde şortunu aşağı çekti ve yere fırlatmadan önce iki parmağının arasında ovaladı. “Tanrım, ne kadar çok ıslanmışsın.”

“Seni bekliyordum,” diye mırıldandı Savannah.

“Bacaklarını aç, sevgilim.”

Asher bakışlarını ondan ayırmadan yatağın ucuna diz çökerken, Savannah bacaklarını açtı. Asher, bacaklarının arasındaki kıvrıkcık tüylerin bulunduğu ılık noktaya avcunu dayamak için öne eğilirken, ereksiyonu acı verecek hale gelmişti. Orasına hafifçe bastırdı ve Savannah onu davet eder gibi kalçalarını kaldırdı.

“Gözlerini aç, Savannah. Tadına bakacağın ve beni izlemeni istiyorum.”

Savannah hafifçe inledi ve kesik kesik nefes alarak Asher’ın başını bacaklarının arasındaki uyarılmış gizli bölgeye yaklaştırmasını izlemeye koyuldu.

Asher parmaklarıyla dudaklarını açarken ve dili tam istediği yere değerken, “Asher,” diye inledi. Asher tuzlu tatlılığını yaladı, dilini şişkin noktasında gezdirdi ve gide-rek artan kendi açlığı Savannah’nm hareketleriyle ve boğuk sesiyle onu karşıladı. Elini poposunun altına götürüp onu sıkıca tuttu ve dudaklarını cinselliğinin etrafına yerleştirerek dilini daha da hızlı oynatmaya başladı. Ta ki Savannah suratının altında kalçalarını kaldırıp ismini haykırana dek. Savannah’nın gerilip sonra gevşediğini, tekrar tekrar, “Asher, Asher, Asher, Asher,” diye mırıldanırken sarsıldığını, isminin bir ayın gibi dudaklarının arasında eridiğini hissetti.

“Seni istiyorum,” dedi ateşli ve gergin bir sesle bacaklarının arasında dururken.

“Lütfen, Asher,” dedi Savannah gözlerini açarak. “Sana çok ihtiyacım var.”

Söylemesi gereken tek şey buydu. Asher’ın bedeninin verdiği tepki neredeyse oracıkta boşalmasına neden olacaktı. Öne eğildi ve tek bir seferde onun sıcak ıslaklığına girdi. Savannah erkekliğini tamamını içine alırken Asher inledi.

“Gözlerini yumma,” dedi kıpırdamadan durarak. Savannah’nm ılık duvarları erkekliğinin etrafında sıkılaşıırken ereksiyonu bir nabız gibi atıyor, şişiyor ve uzuyordu.

Savannah koyu kahverengi mahmur gözlerini kırptırarak açtı. Asher'in öpmeye doyamadığı dudaklarını ona kaldırdı ve kesik nefesler arasında yutkundu. Leğen kemiğini Asher'inkine doğru kaldırdı ve Asher gevşemiş kaslarının nasıl esnediğini hissetti.

"Gözlerim açık," dedi Savannah.

Asher geriye çekildi, içinden neredeyse tamamıyla çıkar gibi oldu ama sonra bedenini sızlatan bir hassasiyetle tekrar içine girdi. Tıpkı onun gibi boşalana dek, çılgınlar gibi içine nasıl girip çıkmadığını, kendisini nasıl kontrol edebildiğini bilemiyordu.

"Çok güzeller," diye fısıldadı.

Asher içinden çıkıp tekrar girerken Savannah, "Sıradan kahverengi... ahhhh," diye inledi. Her nefes alışının sonunda, ağzından seksi bir inleme yükseldi. "...gözler."

"Sana aitler," dedi Asher. İçindeki baskının arttığını, kontrolünü yitirmek üzere olduğunu hissetti ve içine tekrar girerek hızlandı. "Yani bana da aitler."

Savannah, Asher'in dudaklarına doğru, "Sana aitler," dedi. Asher dilini onun ağzına soktu ve dilinin ritini kalçalarının ritmine eşlik etmeye başladı.

Geri çekildiğinde Savannah inledi.

"Sen de benimle birlikte boşal, sevgilim," dedi Asher. "Yine boşal."

Savannah'nın bunu duyunca daha çok gerildiğini, onu sıkıldığını hissetti, başını geriye atıp inlerken kıvrandı ve sarsılmaya başladı. Asher onun suratını hayranlıkla izledi,

ensesine uzandı ve gevşemiş, titreyen bedenini kendisine doğru çekip içine son bir kez daha girdi. Sahiplenme ve aidiyet, arzu ve aşk hisleri aklını neredeyse yitirmesine neden olacaktı. “Seni seviyorum!” diye bağırdı Savannah’nın ıslak boynuna. Sonra da gevşemiş, arzusunun ve aşkının karşılığını almış bir halde üstüne yığıldı.

Savannah parmaklarını Asher'in sırtının pürüzsüz ve sıcak teninde gezdirirken, o muhteşem ruh halinden sıyrılarak üstüne verdiği ağırlığının, hâlâ içinde olmasının keyfini çıkardı. O kadar uzun süredir yalnız hissetmişti ki... Güneydeki ufak bir kasabadan çıkan hırslı bir kızdı. New York'ta Virginia eyaletinden bir kız, Virginia'daysa inatçı bir Kuzeyli olarak geçmişti hayatı... Asher'in yanıdaysa sadece Savannah'ydı. Bir oğlanı, seven bir kız çocuğu, bir adamı seven, her şeyiyle sevilen bir kadındı. Onunlayken aynen böyle hissediyordu: Bütün. En sonunda, bir bütün gibi hissetmeye başlamıştı.

"Asher," dedi kulağına doğru. Ona anlatmak, ondan önce sadece yarım olduğunu bilmesini istedi.

Asher kıpırdanıp geri çekildi. “Seni eziyor muyum?”

“Hayır...” Parmakları durdu, onu sırtından kendisine doğru itti. Ayak bileklerini bacaklarının etrafına doladı. Gevşeyen Asher ağırlığını yeniden üstüne verdi. Kollarını Savannah’nın başının iki yanına koydu, dirsekleri onun kulaklarının hizasındaydı. Savannah’nın alnındaki saçları itmek için elini kaldırıp gözlerine baktı.

“Savannah,” dedi ciddi bir ses tonuyla fısıldayarak. “Ya burada daha uzun süre kalmam gerekirse ne olacak? Maryland’de yani.”

“Yani pazartesi geri dönmekten mi söz ediyorsun?”

Asher ağır ağır başını salladı ve Savannah’nın parmaklarının şefkatle dokunduğu yere odaklandı. “Hayır, yarın Danvers’a geri döneceğiz, ama ya buraya bir hafta sonundan daha uzun süre kalmak üzere gelirim ve bir süre kalırsam?”

Savannah bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama vazgeçti. Dudaklarını ısırınca, Asher onun üzüldüğünü anladı. Asher’ın dediklerini düşünüyordu. “Buraya taşınmayı mı diyorsun?”

Asher evet der gibi başını sallayıp tekrar gözlerine baktı. “Geçici olarak.”

“Ne kadarlığına?” dedi Savannah ellerini omuzlarına götürüp onu hafifçe iterek.

Asher alnını öpüp yanına yatınca Savannah dirseğine yaslanıp doğruldu, yanağını avcuna dayadı ve ona baktı.

“Altı ay kadar.”

Savannah endişelendi. “Neden? Hasta mısınız?”

“Hayır, bebeğim. Yok, yok, hasta falan değilim. Sadece...” O da dirseğine yaslandı. “Olmam gereken başka ameliyatlar var. Sana patlamadan çok söz etmedim ve sonrasında olanları da anlatmadım. Bunları dinlemeye hazır mısın?”

Savannah başını sallayıp onu öpmek için eğildi. Bunun ilişkilerinde bir dönüm noktası olacağını hissediyordu. Asher en sonunda ona tamamıyla açılıyor, trajik kazasıyla ilgili en içten, en samimi gerçekleri anlatıyordu. Savannah birden bu zamanlamaya minnettar olarak makaleyi yolladığına sevindi. Asher’in anlatacaklarının onda kalacağına memnun oldu.

“Her zaman hazırdım, Asher.”

Asher’in gözleri onu ne kadar çok sevdiğini belli ediyordu ama surat ifadesi giderek sertleşti ve kaşlarının arasında bir çizgi oluştu.

“Tamam... Sana patlamayı anlatmıştım. Elim ve kulağım kopmuştu. Suratımın bir kısmı... gitmişti.” Yutkundu ve devam etmeden önce çenesini sıkı. “Her şey bir anda oldu, anlıyor musun? Büyük bir hızla... Bir gürültü koptu. Her yer toz duman oldu. Kendimi... Yok olmuş bir halde buldum. Çocukları ağlatan bir canavar. Yetişkin erkeklerin irkilip dehşet içinde bakışlarını başka yöne çevirmesine neden olan bir yaratık.” Savannah öyle olmadığını söylemek istedi ama Asher başını salladı ve acı acı gülümsedi. “Sen öyle düşünmüyorsun, hayatım. Fakat başka herkes böyle düşünüyor.” Öne eğilip devam etmende önce onu öptü. “Sonra şoka girmemen için seninle konuşurlarken koluna bir serum bağlıyorlar. Birden, belki yirmi beş dakika kadar sonra ken-

dini bir Black Hawk'ta, bir helikopterde buluyorsun. Neler olduğunun tam olarak farkında değilsin. Parçaları birleştirmeye çalışıyorsun. Neyse beni, Williams'ı ve Lagerty'yi KAF'a, Kandahar'daki hastaneye götürdüler. Çok milletli, iyi bir travma merkezi olan bir NATO hastanesiydi.”

Savannah'nın gözleri doldu. Nefes alıp verişini kontrol etmeye, derin derin nefes almaya çalıştı. Asher'm öyküsünü dinledikçe kalbi paramparça olmasına karşın üzüldüğünü düşünmesini istemiyordu. Konuşmaya devam etmesini istiyordu ama Asher susmuş ve düşüncelere dalmış gibiydi. Eğilip onu yanağından öptü. Geri çekildiğinde, Asher şok ve hayretle ona baktı. Savannah bir an için onun *orada* olmadığından endişe etti.

“Asher? Asher?”

Asher gözlerini birkaç kere kırptırdı ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Her neyse, daha sonradan elimi ameliyat etmelerinin üç saat sürdüğünü öğrendim. Ampütasyonlar genellikle daha hızlı yapılır. Dirseğimi kurtarmak istedikleri için daha uzun sürmüştü. Üstelik yara pisti; toprakla, kumla ve taşlarla kaplıydı. Kurtarabildikleri için onlara minnettarım.”

Yine hızlı hızlı gözlerini kırptırdı, ağlamamaya çalışıyormuş gibi burnundan nefes alıp verdi.

“Asher,” dedi Savannah ağlamamaya gayret ederek. “Arkamı dönüp sana yaslanacağım. Bana sarılıp anlatmaya devam etmeni istiyorum, tamam mı? Bana istediğin her şeyi anlat, olur mu?”

Yanıt vermesini beklemeden sırtını onun sert ve ılık göğsüne verdi. Asher kolunu üstüne atıp onu kendisine çekti ve avcunu göğsünün altına dayadı.

“Devam et, Asher.”

“Suratımı temizlediler ama başım bandajlıydı. Kulağım kopmuştu. Elmacıkkemiğimin ve üstçenemin bir kısmı da gitmişti. Göz yuvarımı veya görüş becerimi kaybetmedim. Şanslıyım. Beni ağrılarım yüzünden bir süre uyuttular ama San Antonio’ya giderken bile kalbim durmadı.”

Savannah elini elinin üstüne koyup hafifçe sıktı.

“Şey, sonraki seneyi San Antonio’daki Brooke Ordu Tıp Merkezi’nde rehabilitasyonla geçirdim. Daha çok kolum için... Tek kolla yaşamayı öğrendim. Ciğerlerim de hasar aldığı için onları iyileştirmeye çalıştım. Bacağımla ilgili egzersizler de yaptım. Sırf bu noktaya varabilmek için yirmiden fazla ameliyata girip çıktım. Yanağımla ve çenemi ellerinden geldiğince düzelttiler.”

Savannah irkildi ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülürken hafifçe inledi. Başının altındaki yastık ıslandı.

“İyi misin, bebeğim?”

Savannah tekrar elini sıkınca Asher devam etti.

“İnsan öyle bir noktaya varıyor ki yaşamak isteyip istemediğine karar vermek zorunda kalıyor. Tek elin var ve tüm bedenin acı içinde... Aynaya bakınca...” Sesi titredi ve sustu. Hafifçe öksürdü. “...tek başına olacağını anlıyorsun. Hiç kimsenin seni... kimsenin...”

Nefes alıp verişini düzensizleşip ağırlaşmıştı ve yine bur-

nundan nefes alıyordu. Savannah onun da ağladığını tahmin ederek tekrar ona döndü ve suratına bakmadan ona sarıldı. Asher bacaklarını onunkilere geçirdi, Savannah'nın göğüsleri göğsüne dayandı ve dudaklarını Asher'ın boğazındaki atan noktaya götürdü. Asher da ona sıkı sıkı sarsıldı ve sesiz hıçkırıklarla omuzları sarsıldı.

Savannah irkilerek, dehşet verici bir biçimde Asher Lee'nin aslında gidecek kimsesi olmadığını anladı. Danvers'dan senelerce uzak kaldığı için geri döndüğünde onu karşılayacak kimse olmamıştı. Sevgi dolu bir annesi ve babası yoktu. Arkadaşları yoktu. Sadece gelip evini çekip çevirmeye razı olmuş büyükannesinin eski bir arkadaşı vardı. Yapayalnız kalmıştı. Uğruna yaşayacağı kimse olmadığı halde yaşamayı seçmişti.

Asher omzuna başını gömmüş ağlarken, Savannah ona sıkı sıkı sarıldı. Kendi gözyaşları da sicim gibi akarken, en sonunda Asher'ın hissettiği çaresizliğin boyutlarını, onu yerle bir eden yalnızlığı anladı. Kalbi paramparça oldu. Ruhunda boşluklar açıldı.

Nasıl olmuştu da tüm bunlara dayanıp hayatta kalmıştı? Hiç kimsesi ve gidecek bir yeri olmadan. Belki de bir şekilde Savannah'nın ona geleceğini her zaman biliyordu.

“Asher,” dedi Savannah gözlerini kapatıp Asher'ın boynuna sokularak.

“Evet,” dedi Asher en sonunda. Hafifçe öksürüp derin bir nefes aldı.

“Hayatta kaldın, Asher. Bence *benim* için hayatta kaldın.”

Bu sözlerinin etkisi Asher'in onun kollarında sarsılmasına neden oldu; ciğerlerindeki hava boşalmış gibi nefesini dışarı verdi.

"Nefes al," dedi Savannah ikinci kere.

Asher derin ve sakinleştirici bir nefes alırken Savannah'nın söylediği şeyin yarattığı duygu seline inanamıyordu: *Bence benim için hayatta kaldın.* Savannah onun askerden döndükten sonra hayatının ne kadar boş geçtiğini anlıyor olabilir miydi? Onu bekleyen kimse yoktu. *Asla* da olmayacaktı. Ta ki bu dünyalar güzeli kız elinde bir tabak çikolatalı kek, kız kardeşinden ödünç aldığı yazlık bir elbiseyle kapısını çalana dek... Ancak o zaman uykuda olan kalbi çarpmaya başlamıştı. Savannah haklıydı. Tabii, bunu o zaman bilmiyordu ama haklıydı. Onun için hayatta kalmıştı.

"Doğru, senin için hayatta kaldım. Senin hayalin için..."

"Şimdi buradayım."

Asher hararetle, "Buradasın ve ben seni asla bırakmayacağım," diyerek elini sahiplenici bir tavırla kalçasına götürdü ve ısrarla oradan ayırmadı.

"Bu konuşmayı şimdi mi yapacağız?" dedi Savannah. Elini onun boynundan çekip yanaklarında kalan yaşları sildi.

Asher titrek bir nefes alıp iç çekti. Öyküsünü anlatmak onu duygusal açıdan yormuştu. Bunu o kadar nadiren anlatıyordu ki her şeyi tekrar yaşamak yorucu oluyordu. Fakat onunla gelecekleri hakkında konuşmak zorundaydı. Artık konuşmamaya dayanamıyordu.

“Sanırım,” dedi parmaklarıyla Savannah’nın yüzünü okşayarak.

“Asher, ben... Bak bu hiç hoşuma gitmiyor, ama... bana Phoenix’te bir iş teklif ederlerse bunu kabul edeceğim.” Bu açıklamayı her an cesaretini kaybedebilirmiş gibi hızlı hızlı söylemişti. “Tek şansım bu. Yeniden kendi ayaklarımın üstünde durmalıyım. Patrick Monroe denen hıyar yüzünden *Sentinel*’dan kovulan başarısız birisi olarak kariyerimi noktalayamam. Kazanmasına izin veremem. Onun bir son olmasına izin veremem. Hayatımın bir sonraki bölümünü görmem gerek. Üzgünüm, Asher. Çok üzgünüm. Sana âşık olduğumu biliyorsun ama bunu yapmazsam kendimi asla affedemem, sırtımı...” Daha fazlasını söyleyemedi. Yine gözyaşları akmaya başladı. “Ben böyle sulugöz değilimdir.”

“Olmadığımı biliyorum.” Asher başparmağıyla bu yeni gözyaşlarını sildi. Onun bedenindeki her hücreyi, kalp atışını yürekten sevdiğini hissetti. Savannah güçlü, odaklı ve cesurdu ve bu özelliklere sahip olmasaydı asla ona gelmezdi. Kendisi de onu tanıyacak ve sevecek fırsatı asla bulamazdı. “Şşşt, bebeğim... Senden hayallerinden vazgeçmeni asla isteyemem. Asla...”

Savannah, onun boynuna sarılıp neşeyle ve rahatlama hissiyle dudaklarından öptü. Asher dudaklarını yalayınca, ağzını onun için araladı. Asher başını uyarılmış ve nefes nefese geriye çektiğinde, Savannah kalçalarını ona yanaştırdı.

Asher her ne kadar onda kaybolmak istese de Savannah’ya karşı onun olduğu kadar açık davranmak istiyordu. *Söyle, Asher... Söyle.*

“Ama ben seninle gelemem,” dedi kulağına. “Kasabaya geri döndüğümde insanlar beni tanıyamadı. Hâlâ bana baktıklarında irkiliyorlar. Seninle bu şekilde birlikte olamam.”

“Hayır, olabilirsin. Phoenix’e gelebilir, Danvers’daki gibi yaşayabilirsin. Umurumda değil, Asher. Ben sadece...”

“Hayır, bebeğim. Hayır... Bunu sana yapamam.” Asher dudaklarını yaladı ve Savannah’nın dolu dolu olmuş gözlerine baktı. “Senden benimle birlikte tüm dünyadan saklanmanı isteyemem. İşe yaramaz. Er ya da geç nereye gittiğini, kimleri tanıdığını dert edeceğim, Hayatının dahil olmadığım kısmı beni deli edecek. Hem sürekli evde olmamdan usanacaksın. İlişkimizi mahvederiz.”

Savannah burnunu çekip onu öptü. Asher dilinde onun gözyaşlarının tuzlu tadını hissetti.

“*Lütfen, benimle gel,*” diye yalvardı Savannah tatlı bir sesle. Bu da Asher’ı mahvetti çünkü bunu yapamazdı. Bir an için, aklından çılgınca bir fikir geçti. *Bunu yapacağım. Danvers’daki evimi satacağım ve Phoenix’te bir ev satın alacağım. Ameliyatların canı cehenneme. Her zaman istediğim gibi kitaplarımla ve arka bahçesi olan bir evde yaşarım. Savannah her akşam bana gelir, ben de onu bekliyorum. Günün sonunda, bana dünyayı anlatır, partilere gider, yeni insanlarla tanışır, dünyayı bana getirir ve... ve...*

Hah! *Dünyayı bana getirir.* Dünya ne zamandan beri Asher Lee için önemliydi? Düşünceleri burada kesildi ve az önce düşündüklerini gözden geçirince kalp atışları yavaşladı. Dünya önemliydi. Ne yazık ki önemliydi. Çok şey kaçı-

rıyordu. Yine dünyanın bir parçası olmak istiyordu. Mesele Savannah'yla ilgili değildi. Kendisiyle de ilgiliydi.

“Bunu yapmam gerek,” diye fısıldadı. “Sadece senin için değil, kendim içinde...”

Savannah geriye yaslanıp ona baktı. “Nasıl yani?”

“Tek başıma yaşamaktan usandım. Gizlenmekten de öyle. Restoranlara, kütüphaneye gitmek istiyorum. İnsanların dik dik bana bakmasını istemiyorum. Sanırım... yani, dünyayla işimin bitiğini sanmıştım ama bitmemiş. Bunu seninle tanışana dek bilmiyordum. Senin yüzünden yine dünyada yaşamak istiyorum.”

Asher, Savannah'nın ilk görüşmeye geldiği gün Bayan Potts'a dediklerini hatırladı. *İnsan ırkının arasına karışmaya uygun değilim.* Oysa artık hazırdı. Savannah da onun yaşama ikinci bir şans vermesini istemişti. Asher dikkatle onun suratına, çıkık elmacıkkemiklerine, gözlerini her kırptığında gözlerini çevreleyen kirpiklerine baktı ve bunları her gün görmeyince ne kadar özleyeceğini düşündü.

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Savannah başını salladı, ellerini uzatıp suratını tuttu.

“Bu, sona erecek bir aşk değil,” dedi Asher yumuşak bir sesle. “Sonsuza dek devam edecek. Phoenix’e gidersen, ben de bir süre burada kalırsam da önemli değil. Birbirimizi yine bulacağız. Bunu biliyorsun, değil mi, Savannah Carmichael?”

Savannah yine hüznle başını salladı, kestane rengi gözleri yaşlarla doldu.

“Sana bir şey daha söyleyeceğim. Başka birisini bula-

cağından endişelenmiyorum çünkü bu dünyada seni benim kadar sevebilecek tek bir kişi yok. İmkânsız bir şey çünkü hiçbir erkek bir kadını benim seni sevdiğim kadar sevmemiştir. Ben de başkasını bulabilirim diye endişelenmiyorum çünkü sen beni ölümler dünyasından geri getirdin ve hayatta ikinci bir şans verdin. Sen benim mucizemsin, Savannah. Her zaman *sana* ait olacağım.”

Savannah üçüncü kez başını salladı, Asher’in üst dudağını dudaklarının arasına aldı ve sevgiyle, ağır ağır emdi. Göğüslerini göğsüne sürterken, Asher da suratını kavradı. Savannah’nın güven vermek için dokunduğunu düşünmüştü ama ona baktığında, gözleri parıltıyordu ve şehvet doluydu. Asher’in bedeni ona her zamanki gibi her zaman olacağı gibi tepki verdi ve onun bir bakışıyla erkekliği sertleşti. Birbirlerinden ayrılacaklarını, bir günlerini bile ayrı geçireceklerini unutmak istedi. Onun bedeninde kaybolmak, Savannah’nın da onun bedeninde kaybolduğunu görmek istedi.

“Buraya tekrar ne zaman geleceksin?” diye sordu Savannah. Ona bakarken daha hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı.

“Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra...” Bedenindeki tüm hücreler Savannah’ya sahip olması, tadına bakması, içine girmesi için yalvarıyordu. Ta ki hâlâ birliktelerken, o an haricinde her şey silinip gidene dek... “İlk ameliyat ayın altısında...”

Ciddi ve hüzünlü bir şeyden söz ediyorlardı ama kalbi onun için aşkla çarpıyor, bedeni onu arzuluyor, sadece onun kollarında hissettiği bütünlüğü çaresizce yaşamak istiyordu.

“Sekiz günümüz var,” dedi Savannah ne demek istediğini anlayınca. Tekrar Asher’ın göğsünü itti. Asher sırtüstü kalınca, bacağını diğer tarafına atıp üstüne oturdu.

“Keyfini çıkaracağız,” dedi Asher. Parmakları yumuşak kalçasını kavradı ve Savannah, bacakları Asher’ın ereksiyonunu kavrayana dek öne kaydı. Asher sol elini bacaklarının arasındaki tüylerin arasına götürüp onu tutkuyla okşadı.

Savannah nefesi kesilmiş bir halde, “Çok ıslak,” dedi. Asher iki parmağını yavaşça o ıslak ve yumuşak cennete soktuğunda Savannah’nın bakışları arzuyla yandı. “Sev beni, Asher.”

Asher dediğini yaptı.

Sonra da yapacaktı.

Sonsuza dek...

Pazartesi sabahı, Asher evdeki spor salonunda egzersiz yaparken, Savannah’ya Maddox McNabb’dan bir e-posta geldi. Makaleye bayılmıştı. Birkaç düzeltmeden sonra, Dört Temmuz’da, yani bir sonraki pazar günü gazetenin Yaşam Tarzı bölümünün ön sayfasında yayımlanacağını söyledi. Henüz ona resmi olarak bir iş teklif etmemiş olsa da Savannah bunun da resmi bir adım olduğunu düşündü. Makaleyi bas, işi teklif et. Asher’dan ayrılacak olmaktan hiç hoşlanmadığı halde, vereceği yanıtı biliyordu. Profesyonel hayatının ikinci kısmı umduğu gibi *Sentinel*’da baş gazeteci veya New York’taki kablolu yayın haber programlarında

çalışarak geçmeyecekti. *Phoenix Times*'da devam edecekti. Bu fikir ona hâlâ çok cazip gelmese de pes etmekten çok daha iyiydi.

Orası her şeye yeniden başlamak için saygın bir yerdi. Yeni bir başlangıç yapmak konusunda heyecanlı hissetse de bir yanı, kalbinin de dahil olduğu bir yanı, altı ay boyunca Asher'ı Maryland'de bırakmak ve ülkenin bir başka eyaletinde kariyerine yeniden hız vermek konusunda sıkıntılıydı. Fakat Asher onu gitmesi için teşvik etmişti. Hayır, asla hayallerine engel olmayacaktı. Hem daha sadece bir aydır birlikteydiler ama o, altı ay boyunca acı dolu ameliyatlardan geçerken, kariyerinin peşinde koşması... Bu ona doğru gelmiyor, içini sıkıyor, hayatta izleyeceği yol konusunda onu şüpheye düşürüyor ve önceliklerini doğru belirledi mi diye düşündürüyordu. *Ya da önceden Patrick Monroe'yla olduğu gibi güçlü hırsları yüzünden gerçekleri göremiyor muyum*, diye düşünüyordu. Annesinin nazik tavsiyelerini, hatta Scarlet'in cıvıl cıvıl halini bile özlemişti. Ertesi öğleden sonra, kız kardeşi ona bir mesaj atınca bu yüzden çok sevindi.

Selam, Vanna. Bu gece Trent'le birlikte Asher'ın evine uğrayabilir miyiz diye soracaktım.

Yanındaki kollu sandalyede kitap okuyan Asher'a baktı. Cama vuran yaz yağmuru eşliğinde kitap okuyordu. Bütün sabahı valiz yaparak, onun Maryland'e götüreceği şeyleri paketleyerek geçirmişlerdi.

“Asher, az önce Scarlet bana bir mesaj attı.”

Asher herhangi bir tepki vermeden ama merakla ona baktı. “Ne diyor?”

“Trent’le birlikte bu gece uğramak istediklerini söylüyor.”

Asher, Kindle’ını kucağına koyup derin bir nefes aldı. “Söyleyeceklerini duymaya hazır mısın?”

“Daha boktan şeyler duymaya hazır değilim.”

Asher ona sırtıttı ve başını hafifçe yana eğdi. “İşte benim sevgilim. Sorunları göz ardı etmenin hiçbir faydası yok.”

“Yok, ben ciddiym. Lance’in bir hatası olmadığını söyleyecek olursa onu bir güzel pataklarım.”

“Tekliflerini kabul etmezsen bunu asla bilemezsin, sevgilim.”

Savannah derin bir nefes alıp mesaja baktı.

“Hem ben hep yanında olacağım,” dedi Asher hemen. Aralarındaki ufak masanın üstünden uzanıp kolunu tuttu.

Savannah elini tutup parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Başını sağa çevirince Asher’in ona hüznle baktığını gördü. Bu sözlerinin ne kadar tatlı olduğunu düşündükçe içi burkuluyordu. *Hep yanında olacağım.* Beyni ise şunları düşünmesini sağlayarak ona daha da işkence etti: *Sadece beş gün daha.* Sonra? Ayrılığın o yakıcı yalnızlığı. Birbirlerinden aylarca ayrı kalacak olmalarının verdiği acı...

Sorunlarımızı çözmek istiyorum, diye yazdı. 17.30’da görüşürüz.

“Ona beş buçukta gelmelerini söyledim, böylece akşam yemeğinden önce gitmiş olurlar.”

“Sorunlarınızı çözerseniz eve geri dönecek misin?”

Asher sakın ve huzurlu gözüküyordu. Yağmur damlacıklarıyla kaplı mozaik cama bakıyordu ama Savannah onun elini yumruk yaptığını fark etti.

“Hayır, Asher,” dedi. Kitabını masaya koyup kalktı. Onun kucağındaki Kindle’ı alıp kendi kitabının üstüne bırakıp kucağına oturdu. Asher kolunu Savannah’nın beline sardı, elini de onun kucağına koydu. “Seninle birlikte geçirebileceğim her dakikayı istiyorum.”

Asher başını hafifçe çevirip onu öpünce, Savannah o günlerde sık sık yaptığı gibi gözlerini yumdu, Asher’in teninin tenine değişimini hissetti: Ağzının ılıkliğini, dilinin güçlü yumuşaklığını, içinin nasıl pelte gibi eriyip, külotunun ıslandığını hissetti. Ereksiyonunun onun poposunun altında, blucininin içinde nasıl canlandığını hissetti. Onu düzgün tutabilmek için sağ dirseğini kalçasına nasıl yasladığını, sol elini eteğinin altına sokup karnını okşadığını hissetti. *Onu ezberle, Savannah. Onu ezberle ki uzaklarda olduğunda onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilesin. Parmak uçlarının nasıl göğüslerinin üstündeki ürperen tüylerini okşadığını, ağzının göğüs uçlarını nasıl emdiğini, sertleşmiş ve sabırsız bir halde onu bekleyen sıcaklığına nasıl girdiğini ezberle. Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırla.*

Asher’in dudaklarına karşı hıçkırdığında Asher onu öptü, elini yukarı götürüp sutyeninin altına soktu. Savannah da gömleğini çekip çıkardı ve göğüslerini ona sundu.

“Seni istiyorum,” dedikten sonra gözlerini açınca As-

her'ın ona baktığını gördü. "Şimdi... Burada... Bu durumu tahammül edilebilir kılan tek şey bu."

"Biliyorum."

"Ağır hareket et," dedi kucğıından yere kayıp kemerini açarken. "Her şeyi hatırlamak istiyorum. Unutmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum, bebeğim."

Savannah onun pantolonunun düğmesini açıp bacaklarından aşağı çekti ve Asher eğilip ona yardım etti. Ereksiyonu dik ve şişmiş, ucu hafifçe parıldar halde serbest kaldı. Savannah onun gözlerinin içine bakıp kendi şortunu ve külotunu çıkardıktan sonra tekrar kucğıına çıktı; dizlerini onun bacaklarının iki yanına, koltuğına doğru kaldırdı ve üstüne oturdu.

Asher beline sıkı sıkı sarıldı ve hafif inlemeleri, Savannah'nın içinde büyük bir istek uyanmasına neden oldu. Asher gözlerini kırıştırarak büyük bir hazla ona odaklandı. Savannah elinden geldiğince ağır ağır hareket ederken Asher onu tutuyordu. Asher'm, içinde ve dışında ona dokunduğı her yeri hatırlamaya çalışıyordu. Asher'ın çıplak kalçasında duran elini, dar aralığını genişini, alnını göğsüne dayayabilmek için başını öne eğişini...

Savannah onu olduğu gibi içine aldığında, Asher sıcak nefesini boynuna verdi. Başını kaldırınca onunla göz göze geldi ve ikisi de olabilecek en samimi biçimde birleştikleri anda hareketsiz kaldı.

Asher onun içinde hareket etmek istiyordu ama buna rağmen kıpırdamadı. Gözlerinin içine bakarak düzgün nefes almaya çalışırken alnından bir damla ter yanağına süzüldü.

“Hiç Tantrik seks denedin mi?” dedi alçak, boğuk bir sesle. “O konuda bir kitap okumuştum.”

Savannah’nın, daha fazla alev alev yanıp sızlaması mümkün müydü bilemiyordu ama öyle oldu. Gözleri irileşti, dudakları heyecanla aralandı. Hayır, denememişti. Evet, denemek istiyordu.

“Gözlerime bak. Benimle nefes al,” diye fısıldadı Asher. Burnundan derin bir nefes aldığı anda göğsü şişti ve sert göğüs kasları bir an için Savannah’nın göğüslerine sürtünerek onları derhal sertleştirdi. Savannah ona baktı, izledi ve Asher’in bedeninin uzaklaştığını gördü.

“Benimle birlikte nefesini içine çek.”

Birbirlerinin gözlerine bakarak nefes aldılar. Sertleşmiş göğüs uçları Asher’in tenine tekrar değince sırtının ürperdiğini hissetti. Asher leğen kemiğini hafifçe öne itti ve Savannah hissettiği onca şey arasında gözlerini açık tutmaya çalıştı.

“Yine nefesini içine çek,” dedi Asher. Savannah onun omuzlarını tuttu ve birlikte nefes alırlarken ona tutundu. Asher kalçasını öne itip içine ağır ağır girdi, sonra kaslarını gevşetip geri çekildi. Bunlar gergin, ağır ve hafif hareketlerdi ama Savannah tüm sinir uçlarının uyarıldığını hissetti. Asher içine hafifçe masaj yapıyor, göğsü onun göğüs uçlarının hassas derisiyle temas ettiğinde inliyordu.

“Yine,” dedi. Savannah yutkundu, bu sefer Asher içine girdiğinde iç kaslarını sıktı. “Öyle dur.”

Savannah nefes nefeseydi. Göğüs uçları onun kaslarına dayandığında ter içinde kalmıştı. Asher’in sert erkekliği

içindeydi ve Savannah onu kendi kaslarıyla sıkı sıkı tutuyordu. Asher'in nefes alıp veriş i kontrolsüz bir hal aldı. Ona bakarken, gözlerine ısrarla bakarken, daha hızlı nefes alıp vermeye başladı.

Asher en sonunda kaslarını gevşetti ve Savannah erkekl iğinin yavaş yavaş içine girdiğ ini hissetti. Karnında, onun sahip olduğ u o ıslak ve kutsal yerde inanılmaz bir baskı oluşmaya başladı.

Birlikte derin bir nefes daha alırlarken, Savannah inledi. Asher'in, içinin derinlerine girmesine, en mahrem yerlerine sahip olmasına hazırlandı. Göz teması ikisini de delip geçiyordu. Asher adeta ruhuna bakıyordu. Savannah da onun orada olmasını istiyordu ama hayatında hiç başka birisinin karşısında o denli çıplak olduğunu hissetmemişti. Gözyaşlarının akmaya başladığını hissettiğ inde bile bakışlarını ondan ayıramadı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu kollarını boynuna dolayarak.

"Seni mahvediyorum," dedi Asher hiç düşünmeden. "Başkasıyla birlikte olamaman için..."

"Asher," diye inledi Savannah. Asher içinde yeniden pozisyon değ iş t iriyordu. Kalçalarının arasındaki birleşme fazla yoğun, fazla tatlı, göz ardı edemeyeceğ i kadar talep-kârdı. İçinde bir girdap oluştu. Teni önce alev alev yandı, sonra buz kesti, titredi ve terledi. İç kaslarını serbest bırakıp başını geriye attı ve Asher'in içinde gıdım gıdım ilerlediğ ini hissedince kontrolü kaybetti.

İçgüdüsel bir hareketle kalçalarını ona ittiğ inde Asher

nefes alıp vermeyi unutup inledi. Belini sıkı sıkı tutarken başını eğip dudaklarıyla göğüs uçlarından birini aldı ve içine iyice girdi. Savannah sırtını onun koluna doğru gerdi, göğüslerini ona sundu ve orgazmının ilk dalgası bedenini ele geçirirken başını geriye attı. Düşünceleri, zihnindeki tek mısra aşkının ismi olana dek paralandı: *Asher, Asher, Asher...*

Asher elini Savannah'nın sırtından ensesine götürerek onu sert bir biçimde öpebilmek için başını kendisine yaklaştırdı. Meraklı, talepkâr bir biçimde onu öperken, dili kalçalarının ritmine uyarak dilini yaladı ve ismini haykırdı.

"Savannah!" diye bağırdı. Başını kaldırdı ve ıslak sıcaklığına son bir kez daha girdi. "Şimdi!"

Savannah'nın boğazında bir inleme yükseldi ve Asher'in erkekliği rahmini öperken kasları onun etrafında sıkılaştı. Asher uzun uzun sarsılınca Savannah'mn kasları da gerildi, esnedi ve erkekliğinin etrafında serbest kaldı. Asher'in başı bitkin bir halde omzuna düştü ve onu adeta içti. Asher'in belindeki kolu gevşediğinde Savannah başını eğip alnını onun boynunun kıvrımına yasladı. Aradan saniyeler geçtikçe, orada sonsuza dek öylece kalmayı diledi.

"...Yani, Vanna, endişelenmene gerek yok. Lance yarın Kaliforniya'da olacak ve düğün için de gelmeyecek. Uzunca bir süre geri gelmeyeceğine emin olabilirsiniz."

Asher, Savannah'nın omzunu sıkınca Savannah ona minnetle baktıktan sonra kız kardeşine döndü.

“Myrtle Plajı’nda olanlar yüzünden mi?”

Scarlet, Trent’e bakıp başını salladı ve elini tuttu.

“Lance her şeyi itiraf etti, Savannah. Hastanede anestezi altındayken ve doktorlar burnunu yaparlarken...” Trent’in huzursuz bakışları Asher’a ve sonra da Savannah’ya kaydı. “Sana asıldığını ve cezasını çektiğini söyledi.”

Asher, Savannah’nın gerildiğini hissetti. Tepkilerini artık çok iyi biliyordu: *Asılmak* ve *saldırmak* aynı şey değildi. Savannah derin bir nefes alarak Trent’in hatasını düzeltince Asher şaşırdı.

“Asılmaktan ötesini yaptı, Trent.”

“Eminim,” dedi Trent. “Ne de olsa o benim ağabeyim, Savannah. Bu durum onu olduğu gibi görmemi engellemiyor.”

“Ama Vanna, Lance gidiyor. Dayak yedikten sonra burada kalamayacak kadar utanç içinde olduğunu söyledi. Hem de bir... Neyse, sadece yoluna devam etmeye karar verdi. San Francisco’da eski bir arkadaşı varmış. Sanırım orası onun için daha iyi olacak.”

“Ona düğüne gelemeyeceğini söyledim,” dedi Trent. “Olanlar için özür dilerse gelebileceğini söyledim ama iki haftaya geri dönebileceğini sanmadığını söyledi.” Trent yanakları kızarıırken önüne baktı. “Çok üzgünüm, Savannah. Lance seni korkuttuğu ve dudağını patlattığı için ailem adına senden özür dilerim. Lance içinde her zaman bir kötülük taşımıştır. İnan bana, bunu herkesten iyi biliyorum.”

Asher, Lance’i ziyaret ettiği gün Trent’in surat ifade-

sinden öyle olduğunu tahmin etmişti. Trent ona yavaşça, saygıyla başını salladı. Asher da aynı şekilde karşılık verip Savannah'ya döndü.

“Sevgilim, kız kardeşinle kız kıza konuşabilmeniz için sizi yalnız bırakacağız. Trent’i, bir kadeh burbon içmek için ufak misafir odasına götürüyorum.”

Savannah ona dönerek şaşkınlıkla gülümsedi. Asher o tipik Güneyli cazibesini ona nadiren gösterirdi ama sırf bu yüzden asla öyle davranmayacak değildi. Asher ona göz kırpıp Trent’e onunla gelmesini işaret etti. İki erkek odadan çıkarlarken Asher son kez arkasına baktığında Scarlet’ın yerinden fırlayıp ablasının yanına oturduğunu, Savannah’nın da onu kucakladığını gördü.

Elini Trent’in omzuna koydu ve yol gösterdi. “İki buçuk hafta, ha? Düğüne o kadar kaldı demek.”

“Evet, efendim. Scarlet ve ben, Vanna’yla birlikte katılırsanız bundan şeref duyarız.”

Asher kilerin hemen yanındaki ufak odaya girdi. İki sandalyeden soldakini işaret etti. “Otur, lütfen. Ben de içecek bir şeyler getireyim.”

Aile evinde daha önce hiç erkek misafiri olmamıştı ama annesiyle babasın birçok kere arkadaşlarını ağırladıklarını ve babası o odada erkeklere burbon ikram ederken, annesinin hanımlarla birlikte bahçede yürüyüş yaptığını veya salonda oturduğunu hatırlıyordu.

İki kristal bardağa buz ve burbon doldurdu. kehribar renkli içkiyi bardaklarda buzlarla karıştırıp geri döndü. Se-

nelerdir yakılmamış olan şöminenin karşısındaki iki deri sandalyeden birine oturdu.

“Ee, ne diyorsunuz?” dedi Trent. “Gelecek misiniz?”

“Davetinize teşekkür ederim,” dedi Asher. “Savannah’yla birlikte katılmak benim için de büyük bir şeref olurdu ancak birkaç ay Maryland’de olacağım. Ayın altısında buradan ayrılıyorum.”

Trent burbonundan bir yudum alıp ıslık çaldı. “Vay canına, çok güzelmiş.”

“Babamın...”

“Size bir soru sorabilir miyim, efendim?”

“Bana efendim demeyi kesersen sorabilirsin.”

“Pardon, Bay... Şey... Asher. Bir şeyi merak ediyordum. Lance’in suratını dağıtmak size harika hissettirdi mi?”

Asher onun gayet ciddi olduğunu görünce şaşırdı. “Evet, öyle hissettirdi doğrusu. Onun ağabeyin olduğunu biliyorum ama Savannah bana ait olduğu sürece, kimse sonucuna katlanmadan ona el süremez.” Omuzlarını silikti. “Biz böyle yaparız.”

Trent ona hak vermiş gibi başını salladı. “Seni hafife almışım.”

Asher burbonunu yudumladı. “Suratım yüzünden... İnsanları yanıltıyor. Aslında, Maryland’e de bu yüzden gidiyorum. Sam Amca biraz suratımla uğraşıp düzeltmeyi teklif etti.”

“Sen yokken Savannah’ya göz kulak olurum.”

“Çok sevinirim ama burada olacağını sanmam. Phoenix’e gidecek.”

Trent suratını ekşitti. “Ama siz...”

“İdare edeceğiz,” dedi Asher kararlılıkla. Birkaç saat önce, Savannah’nın kollarında nasıl kendinden geçtiğini, birlikte ne kadar uyumlu olduklarını, onu bir başkasını asla sevmediği kadar nasıl çılgınca sevdiğini düşündü. “Orada işlerim yolunda giderse... Günün birinde kardeş gibi olabileceğimizi düşünüyorum.”

Trent’in gözleri irileşti ve kadehini kaldırdı. “Carmichael kızlarına içiyorum.”

Asher hafifçe kadeh tokuşturdu. “*Bizim* Carmichael kızlarımıza. Savannah ve Scarlet’a...”

“O halde eve dönecek misin, canım?”

“Döneceğim,” dedi Savannah. “Ama pazartesi sabahı...”

“Daha önce değil mi?”

“Asher o sabah Maryland’de gidiyor. Ben de o gidene dek burada kalacağım.”

“Hazır aklıma gelmişken, annem Dört Temmuz için pazar günü bir aile barbeküsü yapacak. Sadece aile arasında... Asher’in da gelmesini istiyor.” Scarlet derin bir nefes alıp ablasına baktı. “Savannah, sen... Yani, ona *âşık* olmadın, değil mi?”

“Kesinlikle oldum,” dedi Savannah hiç tereddütsüz.

“Öyle mi? Gerçekten mi? Ama o... Sakat ve bir münzevi gibi yaşıyor. Yani, sen onunla nasıl bir gelecek inşa edeceksin?”

“O, sakat değil, Scarlet. Sadece suratının şekli bozuk ve bunu zerre kadar umursamıyorum. Bir münzevi oluşuna gelince... Eh, annemlere kaç kere geldi. Geçen hafta sonu da birlikte Maryland’e gittik. Hem daha geçen hafta kasabaya Lance’in suratını dağıtmak için indiğine dair söylentiler yayıldı. Bana pek de dünyaya küsmüş gibi gelmedi.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, Savannah. Bir planın yok. Sen Phoenix’e gidiyorsun, o da... Asher Lee.”

“O, bana ait,” dedi Savannah onu uyarır gibi.

“Yapma, canım. Bu iş nasıl yürüyecek?”

“Bunların yanıtlarını bilmiyorum!” dedi Savannah. Asher’la o gün yaptıkları akıl almaz seksi, aralarındaki samimiyeti, aşkı düşününce kalbi acıyla sızladı. Ona, sadece onun yerinde olsa kız kardeşine kendisinin soracağı soruları soran Scarlet’a baktı.

“Bana okuduğun şu makaleyi hatırlıyor musun? Hani, Derby Jones’un beni aradığı gün? *Her İlişkideki En Önemli On İki Dönüm Noktası* makalesi”

“Ben hatırlıyorum da *senin* hatırlamana şaşıtım. Pek ilgini çeken bir şey değildi sanki.”

Savannah sırtıttı. “O öğleden sonra bana, ‘Şu her şeye sahip olan kariyer kadınlarından olmayı istemiyor musun?’ diye sormuştun. Heyecan verici bir kariyer, geceleri seni bekleyen seksi bir koca falan...”

“Evet, sen de evliliğin radarında olmadığını söylemiştin.”

Savannah iç çekti. “Doğru, öyle demiştim.”

“Ya şimdi? Artık radarında mı, Vanna?”

Scarlet’a bakınca göğsü sıkıştı ve gözleri doldu çünkü öyleydi. Apaçık ortadaydı ve kulağının dibinde bas bas bağı-
rıyordu. Radarındaki hemen hemen tek şeydi. New York’tan
bir iz bile kalmamıştı. Phoenix de görünürde yoktu. Sadece
Asher vardı. Bu onu korkutuyordu çünkü planlarında asla
birisinin tatlı karısı olmak yoktu. “Ne yapacağımı bilemi-
yorum.”

“Ah, tatlım...” Scarlet ablasına sarılıp omzunu hafifçe
okşadı. “Sanırım, hiç beklemediğin bir şeyle karşılaştın.”

“Ondan ayrılamam ama burada da kalamam.” Kız kar-
deşinin fotoğraf çekitmeye hazır yüzüne baktı. “Ne yap-
mam gerekiyor, Scarlet?”

Scarlet nihayet yanıt verdiğinde, sakın ve net bir biçim-
de konuştu. Savannah o anda küçük kız kardeşinin gönül
meselelerinde daha deneyimli olduğunu fark etti.

“Bence kalbinin sesini dinlemelisin. Kariyerin kalbine
sahipse Phoenix’e gideceksin. Asher Lee kalbine sahipse
Maryland’e gidersin.”

“Ya ikisi de kalbimin birer yarısına sahipse?”

“Tek popoyla iki ata birden binemezsin derler, tatlım.
Bunu denediğin zaman kalbin kırılır.”

Scarlet asla argo laflar kullanmazdı. Asla... Savannah
şaşkınlıkla tam on saniye kız kardeşine bakakaldı, sonra da
gülmeye başladı. Scarlet da popo lafını ağzından kaçırdığını
fark edince eliyle ağzını kapattı ve onunla birlikte güldü.

Ancak bu soru Scarlet'la Trent gittikten sonra uzunca bir süre daha aklında kaldı. Kariyeri mi, kalbi mi? Bir karar vermesi gerekecekti.

Neye karar verirse versin kaybedecekti.

Kararı ne olursa olsun bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

İlk Büyük Kavganızı Ettiğiniz Zaman

Pazar günü mis gibi berrak bir havayla başladı. Sabah güneşi, yanında uyuyan Savannah'ya bakmak için yana dönen Asher'in suratına vurdu. O gece birlikte geçirecekleri son gece olacaktı. Ertesi gün Maryland'e gidecekti ve yarım senelerini ayrı geçirmeye başlayacaklardı.

Hastane tarafından önerilen bir emlakçı ona hastaneye gayet yakın, mobilyalı bir daire ayarlamıştı ve Asher altı aylık kira kontratını imzalamıştı. Cuma sabahı UPS kargo şirketi on kutu dolusu giysisini, kitaplarını ve diğer kişisel eşyalarını almıştı ve Asher'in valizleri neredeyse hazır sayılırdı. İki valizi düzgünce yatak odasının kapısının orada duruyordu, bir diğeri de pencerenin önündeki koltukta açık duruyordu.

Savannah'yı uyandırmadan yerden aldığı iç çamaşırını giydi, sonra da pencerenin önüne oturup evinin ardındaki ormanlık alana ve ilerisindeki koruluğa baktı. Uzun süredir oradan ayrılmaktan başka bir şey istememesine rağmen, orayı özleyeceğini biliyordu. Bunu hissedince biraz şaşırdı.

Ancak evinden de öte, Savannah'yı özleyecekti ve bu onu kesinlikle şaşırtmıyordu. Ayrılacakları konusunu kabullenmiş olmasına rağmen –birbirlerine her gün mesaj atacaklar ve sık sık telefonda konuşacaklardı– bir yanı hâlâ seçimleri konusunda bencil davranıp davranmadığını ve herhangi bir şeye ondan daha fazla öncelik verdiği için hatalı olup olmadığını sorguluyordu. Zihnindeki bir ses, *hâlâ geç değil*, dedi ama bunu susturdu çünkü *gerçekten* de artık çok geçti. Hem zaten birlikte olmadan önce kendi yolculuğunu yapmak zorunda olduğu için onun peşinden Phoenix'e gitmesi de çok büyük zayıflık olurdu.

Yatağa geri dönüp yavaşça Savannah'nın yanına kıvrıldı. Önceki gece Trent'e söylediği şeyde ciddiydi. Bir kez daha pembe yanaklarına baktı, eğilip onu öpmemek için kendisini zor tuttu. Henüz sabah tıraşını olmadığı için, kirli sakalı canını yakıp onu uyandırabilirdi.

“Günün birinde, seninle evleneceğim,” diye fısıldadı.

“Ne?” dedi Savannah boğuk ve mahmur bir sesle.

“Hiçbir şey, bebeğim,” dedi saçlarını hafifçe okşayarak. “Ormanlık alanda biraz yürüyüş yapacağım.”

“Ben de geleceğim,” diye fısıldadı Savannah gözlerini açmadan.

“Sen uyu.”

“Sen gidince uyuyabilirim,” dedi Savannah. Kapalı gözlerinden birinden bir damla yaş aktı, burnunun üstünden yuvarlanıp pıt diye yastığının üstüne düştü.

Bunu gören Asher’in kalbi paramparça oldu. Eğilip şakağını öptü. “Uyumana bak, sevgilim.”

“Tamam,” dedi Savannah yarı uyur bir halde ve diğer tarafa döndü.

Sonra ağlayarak uyandı. Asher dünyada en çok istediği şey onun mutlu olmasıyken, ağlayarak uyanmıştı. Asher; *keşke harika bir şeyin daha başında olduğumuza, her ikimizin de ilişkimizi değerli bir armağan olarak kabul edeceğimize ve ayrı olduğumuz sürede güçlü, dürüst ve samimi kaldıkları müddetçe, en sonunda birlikte mutlu olacağımıza beni ikna edebilseydi*, diye geçirdi içinden.

Üstüne bir koşu şortuyla tişört geçirdi ve dolaptan koşu ayakkabılarını aldı. Hasarlı bacağı yüzünden çok hızlı koşması yasaktı ama güzel bir sabah yürüyüşü ona iyi geliyordu.

Merdivenlerin dibinde Bayan Potts’la karşılaştı. Savannah pazar günü onunla kalmaya başladığından beri birbirleriyle fazla konuşmamışlardı. Bayan Potts, Savannah’nın yatağında yatmasını uygunsuz bulmuştu ama neyse ki saygılı bir tavırla sadece ilk gün dile getirdikten sonra ağzını açmamıştı.

“Günaydın, Bayan Potts.”

“Asher...” Kâhyası ona gülümsedi ve yaşlı suratındaki kırışıklıklar ortaya çıktı. “Noel’e kadar bu kocaman evde

tek başıma ne yapacağımı bilmiyorum. Maryland'e gelmemi istemediğine emin misin?"

Asher başını sallayıp yaşlı kadının boynuna sarıldı ve onu sevgiyle kendisine çekti. Çok uzun süredir hayatında bir tek o vardı. Savannah'nın hayatına girişiyle, yaşlı kadının yerini ne kadar dolduracağını düşünmemişti.

"Bana çok iyi baktın," dedi kâhyasının omzunu sıkarak.

Bayan Potts burnunu çekti. "Benim için bir torundan farksızsın. Bana hayatın vermediği bir şey verdin."

"Her zaman aile olacağız," dedi Asher geri çekilip sırtıtarak. "Kimse bana sizin kadar iyi bakamaz, Bayan Potts."

"Bak o konuda emin değilim." Yaşlı kadın bakışlarını üst kata çevirdi. "Bence o kız sana gayet iyi bakabilir." Ona gülümsemeden önce yine burnunu çekti. "Torunumun çocuğu olsa fena olmazdı hani. Onların keyfini çıkaramayacak kadar yaşlanmamışken, güzel olurdu."

"Baskı yok, Bayan Potts. Ben de Savannah'nın yanımda yatmasından hoşnut değilsiniz sanıyordum."

"Kız arkadaşının senin yatağında yatmasından hoşlanmıyorum ama *karın* olsaydı..." Gözleri doldu ve Asher'ın koluna hafifçe dokundu. "O kız senin için iyi, Asher..."

"Evet, öyle," dedi Asher.

Savannah telefonunun üçüncü çalışında pes etti. Esneyip gözlerini açarken, telefonu dördüncü ve beşinci kere ısrarla çaldı. Etrafına bakıp onu uyandıran telefonu aradı.

Bir ara, Twitter hesabına gelen bildirimleri de duyuyordu ama New York'taki olaydan sonra tek bildirim tonu ismine gelenler içindi. *Zır... Zır... Zır...*

“Lanet olsun, neyin var senin?” diye sordu mahmur mahmur. Şifoniyerden telefonunu alıp yastığa geri yaslandı, uykulu gözlerinin ekranın parlak ışığına alışmasını bekledi. İlk olarak, 09.12 olan saati gördü. Sonra da başlıca haberler kısmında birbiri ardına gelen mesajları gördü.

Yatağın başlığına yaslandı ve şifresini girdi. Ekranın neredeyse her yanını kaplamış olan minik ve kırmızı renkli bildirim noktalarını görünce içine dolan adrenalinle heyecanlandı. On dokuz yeni e-posta, elli altı yeni Twitter bildirimi ve otuz bir... Hayır, otuz iki Facebook bildirimi gelmişti. Bir şeyler oluyordu; ana bildirim tonunu sadece kendi ismine ayarlamıştı. Neler oluyordu? O sabah haberlerde yer alan bir diğer bildirimi silmeyi mi unutmuştu?

Asher'in ev telefonunun çaldığını duyunca irkilip başını kaldırdı. İlk röportajını yapmak için oraya geldiğinden beri, telefonun sadece bir-iki kez çaldığını duymuştu ve ikisi de akşamüzeri Sophia, Bayan Potts'u dedikodu anlatmak için aradığında gelmiş telefonlardı. Fakat telefon *neden* sabahın köründe çalıyordu? Hem de bir pazar sabahı dokuzu biraz geçte. Bir *tatil* günü sabahında... Danvers'da kimse kimseyi kiliseye gidilen saatlerde aramazdı ve hiçbir işyeri de sinir bozucu reklam telefonlarını o saatlerde yapmazdı. O tuhaf saatte kim arıyor olabilirdi?

Teni tuhaf bir biçimde karıncalandı ve telefonuna baktı.

Twitter ikonuna basıp bildirimlere göz attı. Altmış iki bildirim mi? Haziran ayının tamamında beşten fazla bildirim gelmemişti. Mesajlara göz atarken, ev telefonu tekrar çaldı.

AMAN TANRIM. #TanrıAmerikayıKorusun #HEMEN BuMakaleyiOkuyun #SavannahCarmichael #PhoenixTimes-Yüzyılın aşk öyküsü!

#GüzelveÇirkinEnİyiAşkÖyküsü TwitERVERSE, BUNU mutlaka okuman gerek!! #DaimaSadık #SavannahCarmichael

#GaziGazeteciAşkı #PhoenixTimes'daki en yeni Yaşam Tarzı makalesine göz atın ve Tanrı Onları Korusun #SavannahCarmichaelAsherLee

“Ne? Bir dakika!”

Son tweet'i okurken ve tekrar okurken ağzı açık kaldı. Neden Asher'm ismi Twitter'daydı? Ev telefonu tekrar çalarken ve kendi telefonuna daha da çok mesaj gelirken kalbi hızla atmaya başladı.

E-postalarına göz attı, başlıklarına baktı: “Harika bir makale”, “Yeni makaleye bayıldım”, “Tebrikler”... Maddox'tan bir e-posta gelmediği için, telefonunun İnternet kısmını açtı ve www.phoenixtimes.net yazdı.

“Hadi, hadi, hadi,” diye mırıldandı. Ayaklarını yataktan sarkıtıp kalktı ve külotuyla tişörtünü giydi. Asher neredeydi? Aşağı katta mıydı?

Hayır... Bir şekilde, yürüyüşe çıktığını biliyordu. Gitmeden önce onu öperken söylemiş olmalıydı ama bunu çok iyi hatırlamıyordu.

“Hadi, seni salak,” dedi minik imleç dönüp dururken ve sayfayı yüklemeye çalışırken. Hemen gömleğini giydi, sonra telefonunu eline alıp odada volta atmaya koyuldu. Pannik onu germiştii ve soğuk terler dökmesine neden oluyordu.

“Nefes al, Savannah,” dedi. Telefonunu ter içinde öldürecekmiş gibi sıkıp bıraktı. Gördüğü şey nasıl olmuştu? Kendi kendine derin derin nefes alması gerektiğini söyledi. Gelen tüm bildirimlere rağmen, bir hata olduğuna inanmaya çalıştı.

Ana sayfa en sonunda belirdi ve Yaşam Tarzı bölümüne tıklayıp yine sayfanın yüklenmesini bekledi.

“Lanet olsun, hadi,” dedi. Telefona tekrar bakmadan önce volta atmaya devam etti ve... Sonra başlığı gördü:

Savannah & Asher: Tipik Bir Amerikan Aşk Öyküsü.

“Hayır!” diye bağırdı ekrana vurarak. Tam o sırada ev telefonu tekrar çaldı. Öykünün başlığının altında dehşet içinde o ismi gördü: Savannah Carmichael.

Ciğerlerindeki hava boşalmış bir halde pencerenin önüne çöktü ve ufak ekrana bakakaldı.

Güneşli bir mayıs sabahı, kız kardeşimden ödünç aldığım elbiseyle ve titreyen ellerimde bir tabak fırından yeni çıkmış çikolatalı kekle Asher Lee'nin kapısını çaldım. Bay Lee ufak kasabamızın efsanevi ucubesidir. Dışlanmış kişisidir. Münzevisidir. Umacısıdır. Çocuklar, Cadılar Bayramı'nda evine yumurta fırlatırlar, anneler genç kızlarına Asher Lee onları karanlıkta yakalamasın diye eve geç kal-mamalarını söylerler. Ama işin gerçeği mi? Asher herhangi

bir erkek gibiydi: sadece muhteşem ÷lkemize hizmet ederken korkunç bir biçimde yaralanmıştı.

Savannah öyküsünün birçok değışime uğramış versiyonunu okurken güçl÷kle yutkundu. *Efsanevi ucube, umacı ve korkunç* sözcüklerini asla kullanmamıştı. Dahası, annelerin kızlarını Asher Lee konusunda uyardıklarını da asla yazmazdı.

“Aman Tanrım!”

Aşağı ilerledi, okuduklarına inanamıyordu. Makalesinin tamamı kesilmiş, değıştirilmiş ve daha büyük yankı getirsin diye yeniden yazılmıştı. Gazetelerin bu tür şeyler yaptıklarını duymuştu ama Maddox McNabb *düzeltili* dediğinde, böyle bir şey olabileceğı aklının ucundan geçmemişti. Ona iletteğı yazıyı bir taslak olarak kullanıp en baştan yazacağını düşünememişti.

Gerçek isimleri ve yerleri kullanmışlardı. Makalesini değıştirip, sansasyonel hale getirmişlerdi. Yazının altına da onun imzasını atmışlardı.

Savannah yarısında okumayı kesti çünkü midesinde kendi kendine çözülemeyecek düğümler oluşmuştu. Makalenin geri kalanının orijinalinin bir kabuğı olduğunu görmesi için daha fazla okuması gerekmiyordu. Bu arada, insanlar *onun* makalesini okuyup yorum yaparken, bildirimler yağmaya devam ediyordu.

Hissetteğı şok, hızla öfkeye dönüşürken parmağını telefon ikonunun üstünden geçirdi ve Maddox McNabb’in numarasını bulmaya çalıştı. McNabb’in sesli mesaj servisi karşısına çıkana dek, telefonu altı kere çaldı.

“Ben Maddox McNabb, *Phoenix Times* baş edi...”

Yanağından bir damla yaş süzülürken telefonu kapattı. Ev numarası yoktu ama Derby Jones’un numarası vardı.

“A-alo? Saat kaç?” dedi hattın ucundaki kişi mahmur mahmur. Savannah, Phoenix’te sabahın yedi buçuğu olduğunu hatırladı. Üstelik günlerden pazardı. Bir tatil günüydü.

“Derby? Seni uyandırdığım için özür dilerim. Ben Savannah Carmichael.”

“Savannah? Savannah? Evet. Selam. Daha çok erkenmiş.”

“Biliyorum. Özür dilerim. Kısa keseceğim. Maddox McNabb’in ceptelefonu numarası sende var mı?”

“Maddox mu? Evet, bir yerlerde olmalı... Şey... Ha, bu elimdeki telefonda kayıtlı... Sana mesaj atsam olur mu?”

Savannah, Derby’nin telefonu kapalı gözlerle tuttuğunu ve derhal uykuya geri döneceğini tahmin etti.

“Çok önemli, Derby.”

“Tamam, bir saniye, hemen mesaj atıyorum.” Savannah arkadaşının samimiyetini hissetti. “Kapatır kapatmaz atıyorum.”

“Teşekkürler. Seni uyandırdığım için tekrar özür dilerim.”

“Sorun değil. Hey, her şey yolunda mı?”

Savannah pencereden dışarı bakınca Asher’in yürüyüşten geri döndüğünü gördü. Gururla dimdik yürüyor. güneş koyu renkli saçlarına vuruyor, kestane rengine dönüştürüyordu. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle dalgın dalgın

yürüyordu. Hoş bir şey düşünüyor gibiydi. Birden sanki Savannah'nın onu izlediğini biliyormuş gibi yatak odasının penceresine baktı ve onu orada görünce elini kaldırıp selam verdi. Savannah'nın kalbi sıkıştı. Titrek elini kaldırıp aralarındaki cama dayarken, gözleri doldu.

"Hayır," dedi. "Her şey kesinlikle yolunda değil. Hoşça kal, Derby."

Gözlerini Asher'dan ayırmadan telefonu kapattı. Asher ona gülümsedi. Uzaktan ne durumda olduğunu göremiyordu. Parmağını dudaklarına götürüp, eve doğru yürümeye devam etmeden önce ona bir öpücük yolladı.

Savannah'nın parmakları çaresizlik içinde camın üstünde kaldı. İstemedi hayatında tanıdığı en kendi kabuğunda yaşayan adamın mahremiyetini yerle bir etmişti. Asher onu affedebilecek miydi?

Ancak bunları düşünmeye dalmadan önce başka bir şey yapması gerekiyordu. *Ding...* Telefonuna Derby'den beklediği mesaj gelmişti. Derhal Maddox McNabb'le konuşmalıydı.

Asher salma salına mutfığa girdi, çamurlu spor ayakkabılarını Bayan Potts'un arka kapıya koyduğu paspasa sildi. Taze kahve vardı ve Savannah uyanmıştı. Onun gözlerinde yaşlarla uyanmasına çok üzülmüştü ve o günün hüznü geçeceğini biliyordu. O yüzden, yürüyüşe gittiğinde bir karar vermişti. Henüz ona evlenme teklif etmeye hazır olmadığı halde, bir süre sonra niyetinin bu olduğunu bil-

mesini istiyordu. Savannah’nın onun sonsuzluğu olduğunu, ilişkilerinin çok değerli olduğunu, bunu korudukları müddetçe, birbirlerini altı aylık bir aradan sonra da bulacaklarını söylemek istiyordu.

Duvardaki ev telefonu çaldığında, irkilip şaşırdı; sonra Bayan Potts nerede diye etrafına bakındı. Kâhyası telefona yanıt vermek için mutfığa girmeyince, kendisi yanıt verdi.

“Alo?”

“Asher Lee’yle mi görüşüyorum?”

“Evet...”

“Bay Lee! Merhaba! Ben *Fox ve Arkadaşları*’ndan Jennifer Durant. Acaba sizi programımıza...”

“Vay canına!” dedi Asher. “Bir dakika... Televizyon programı *Fox ve Arkadaşları*’ndan mı arıyorsunuz?”

“Evet... Size Asher diye mi... Yoksa *Harrow* diye mi hitap edeyim?”

“Ne? Siz neden...”

Kadın cilveli bir edayla kıkırdadı, sonra daha profesyonel bir sesle devam etti. “Programımıza katılmanızı arzu ediyoruz. Bize ikinizin nasıl tanıştığını ve aradaki kıvılcımların nasıl uçtuğunu *kendi* bakış açınızdan anlatın.”

“Kıvılcımların uçuşması mı? Makaleden mi söz ediyorsunuz? Yoksa EYP’den mi?”

“Yok, yok. O konuya girmeyeceğiz. Amerika’nın esas sevdiği kısım aşk hikâyeniz.”

“Aşk hikâyemiz mi?”

“*Savannah ve Asher: Tipik Bir Amerikan Aşk Öyküsü...* Bay Lee, kötü bir zamanda mı aradım?”

Ne? Kadın neden söz ediyordu? “Evet, Bayan Durant. Gitmem gerek. Başka bir zaman arayın.”

Kadın yanıt veremeden telefonu kapatıp yerine koydu ve duyduklarını anlamaya çalıştı. Elindeki bilgileri gözden geçirdi. Evet, Dört Temmuz’dtu. Savannah’nın Afganistan’da geçirdiği zamanla ve kasabasının onu nasıl karşıladığıyla ilgili makalesi o gün yayımlanacaktı. Birlikte okuyabilmeleri için onun da uyanmasını beklemişti. Belki de medya, makale bekâr ve genç bir kadın tarafından yazıldığı için bir şeyler yakıştırmaya çalışıyordu. Başını salladı, iki fincana kahve koydu ve aklına oracıkta donakalmasına neden olan bir şey geldi.

Size Asher diye mi yoksa... Harrow diye mi hitap edeyim?

Suratı kıpkırmızı kesildi. Savannah’nın arada sırada kullandığı takma ismi kullanan yabancı bir kadını düşündü. Belki de kadın da Richard Harrow’un oynadığı programın hayranıydı ve yaralanmaları arasındaki benzerlikten bir ilişki kurmaya çalışıyordu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bir terslik vardı.

Zır... Zır...

Zır... Zır...

Kararlı adımlarla telefona gitti.

“Alo?” Fazla konuşmadı. Kafası karışmıştı ve afallamıştı. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Yukarı kata çıkıp Savannah’yla konuşması ve neler olduğunu anlaması gerekiyordu.

“Asher Lee, ben Van Cleef & Arpels’dan Clifton Winter.”

“Ne? Kim?”

“Van Cleef & Arpels, Manhattan’daki seçkin mücevherat mağazası... Bizler VCA olarak ülkesine geri dönen gazilerimizin destekçileriyiz ve Bayan Carmichael’a şık bir nişan yüzüğü almak isterseniz bilmenizi isteriz ki...”

“Bay Winter! Sanırım yanlış...”

Adam birisine bir şey derken telefonu eliyle kapattığı için sesi boğuk geldi. “Kahretsin, size Danvers, Virginia’daki Asher Lee’yi bağlamanızı söylemiştim!”

Arkadan bir kadın, “Onunla konuşuyorsunuz,” dedi.

“Bay Lee’yle mi görüşüyorum?”

“Evet, ama...”

Hat kesildi. Asher başını kaldırıncı, Savannah’nm parmağını telefonun kapatma düğmesine bastığını gördü. Tek kelime etmeden telefonu elinde aldı ve yavaşca tezgâhın üstüne koydu. Telefonda cayır cayır bir meşgul sinyali gelmeye başladığında, bakışları panik ve korku doluydu.

“Savannah,” dedi Asher gözlerine bakarak. “Neler oluyor?”

“Gel de otur,” dedi Savannah. Asher’in doldurduğu fincanları aldı.

Asher masaya oturdu ve Savannah ona fincanını verip kendininkini aldıktan sonra karşısına oturdu.

“Asher...”

“Neden televizyon programlarından ve mücevherat mağazalarından beni arıyorlar?”

Dudağını ısırdı. Nereden başlayacağını bilemiyordu. “Takma isimler kullanmıştım. Yemin ederim, Asher. Gerçek isimlerimizi kullanmadım.”

“Makalede mi?” Asher şaşkınlıkla ona baktı. “Gerçek ismimi kullanabilirdin. Sana röportaj için izin vermiştim.”

“Biliyorum. Verdin. Yaralanmaların, Afganistan ve eve geri dönüşünle ilgili olarak.”

Asher başını salladı. “Doğru. O zaman...”

“Ama sonuç olarak öykü bunlarla ilgili olmadı.” Asher’in suratına baktı ama temkinli ve meraklı bir ifadeden başka bir şey görmedi. Asher ona hâlâ güveniyordu. Hâlâ parçaları birleştirememişti. Savannah gözlerini yumdu. *Keşke bu işi kolaylaştırmanın bir yolunu bulabilseydim*, diye düşündü ama bulamadı. Köşeye sıkışmıştı.

“Eee, neyle ilgili oldu o zaman?”

“Asher,” dedi Savannah ona bakıp. Gözleri doldu.

“Makale neyle ilgili, Savannah?”

“Bizimle...”

Asher’m bakışları değişti ve dudaklarını sıktı. “Bizimle...”

Savannah elini tutmak istedi ve içinden onun bu karmakarışık işi anlamının bir yolunu bulması için dua etti. “*Bizimle... Birbirimizi nasıl tanıdığımızla... Nasıl daha çok vakit geçirmeye başladığımızla... Nasıl arkadaş olduğumuzla, birbirimize âşık olduğumuzla ve...*”

“Tanrım, Savannah. *Makale* bizim *öykümüz* mü yani?”

Savannah çekinerek başını salladı ve Asher elini çekti.

“Bunu yapabileceğini söylememiştim.”

“Ben de *onlara* makalemi o şekilde değiştirebileceklerini söylememiştim. Onlara yolladığım yazının başlığı

Cassandra & Adam: Tipik Bir Amerikan Aşk Öyküsü'ydü. Takma isimleri kullanmaları gerektiğini açık açık söyledim. Orijinal taslakta Danvers'ın ismi asla geçmiyor. Kimliğini ifşa etmedim. Yemin ederim."

"Eh, doğrusu şimdi kendimi gayet korunmuş hissediyorum."

"Özür dilerim... ben..."

"Makaleyi okumak istiyorum."

Savannah derin bir oh çekti. Evet... Evet, orijinal versiyonu okuyabilirdi. O zaman, Savannah'nın gerçekten de onlar hakkında yazdığını ama kimliklerini gizlediğini, birbirlerini tanırken yaşadıkları o muhteşem şeylerden, birbirlerine karşı olan hislerinden ve onu tanıdıktan sonra nasıl yara izlerinin onu rahatsız etmediğinden söz ettiğini görebilirdi. "Gidip dizüstü bilgisayarımı getirip sana orijinal..."

"Hayır, bu sabah yayımlanan ve herkesin gördüğü makaleyi okumak istiyorum."

"Ama..." Yutkundu. "Çok değiştirmişler."

Asher meydan okur gibi ona baktı. "Ama özünde senin yazdığın makale, değil mi?"

"Lütfen, onu okuma."

"Neden?"

"Çünkü yazdığım makale o değil." *Umacı, genç kızlar...* Savannah karşısındaki gururlu ve muhteşem adama baktı ve onu o şekilde sergiledikleri için yüreği paramparça oldu. "Makaleyi baştan sona değiştirmişler. Yazdığım şey o değil. Senin hakkında o yazıdaki gibi düşünmüyorum. *Bizimle* ilgili de öyle..."

Asher'ın gözlerinde önce endişe, sonra öfke belirdi. "Dizüstü bilgisayarını getir. Hemen, Savannah."

Savannah dönüp mutfaktan çıktı ama merdivenlerin başında oturan Bayan Potts'la karşılaştı.

Yaşlı kadın, Savannah yanından geçerken alçak sesle, "Seni neden affetmesi gerektiğini bilmiyorum," dedi. "Ben de," dedi Savannah. *Kendimi nasıl affedebileceğimi bilmiyorum.*

Asher makaleyi okurken, Savannah'nın bakışlarını ondan ayırmadığını hissetti. Oldukça basmakalıp, mümkün olduğunca sansasyonel olsun diye yazılmış bir öyküydü. Kendisi kısmen meczup Quasimodo olarak yansıtılmıştı; Savannah'ysa canavara acıyan tipik bir Amerikan güzeliydi.

Asher ne vakit yaşadıklarıyla ilgili kısa bir bölüm okusa şaşkınlığını sessizce içine atıyordu. Kollu sandalyelerde otururlarken ilk kez elini tutuşu, ilk öpüştükleri an, ona âşık olmaya başladığını söylediği ilk an, koruluk, dağlara arabayla yaptıkları yolculuk, *Shag*'i izleyişleri, Lance'in suratını dağıtışı, hafta sonunu Maryland'de geçirmeleri, Savannah'nın ona Richard Harrow'dan söz edişi... Hepsi oradaydı ama anlatış biçimine bakıldığında, Savannah adeta bir hayvana insancıl özellikler vermiş, bariz kusurlarına âşık olmuştu. Öylesine kusursuz bir kadın örneği idi ki yara izlerinin ardındaki kalbini nasıl olduysa görmeyi başarmıştı. Bir de tüm makaleye *onlar erdi muradına* tarzı bir hava hâkimdi ve Asher bundan hiç hoşlanmamıştı: *Eli ve suratının yarısı yoktu ama yatakta o kadar iyiydi ki... Anlarsınız ya?*

Bazı bölümlerse nefesinin kesilmesine neden oldu çünkü bunlar ona onunla yaşadığı kusursuz anları hatırlattı ama sonra yine suratı gerildi. Hayatının en güzel anları bir gazetenin Yaşam Tarzı ekinde yayımlanmıştı, Dört Temmuz için herkesi duygulandırıp ağlatacak bir öykü peşinde olan her gazetenin çevrimiçi haberlerinde yer almıştı.

“Arka planda ‘The Star-Spangled Banner çalan, Güzel ve Çirkin öyküsü...”

İşte bunu yazan kişi cidden yetenekli, diye düşündü acı acı. Makalenin tamamını okudu. Öykü Savannah’nın Asher’in ciddi agorafobisine ve çocukları dehşete düşüren bir suratı olmasına rağmen, birlikte bir gelecekleri olacağı umuduyla sona eriyordu.

Ona karşı hissettiği şaşkınlık ve öfke öylesine yoğun, öylesine keskindi ki affedilemeyecek şeyler söylemeden onunla nasıl konuşulacağını düşündü. İhaneti ve Savannah’nın güzelim öykülerini bir yem gibi kullanmış olması yüzünden o kadar çok acı hissediyordu ki iç organlarının hâlâ bedeninde olduğuna şaşırdı. Onlar nasıl bütün dünyanın gözlerinin önüne serilmemişti? Ha, pardon... Serilmişti. Bilgisayarın kapağını çıt edene kadar ağır ağır kapattı.

“Bunu ben yazmadım,” dedi Savannah cılız bir sesle, ellerini ovuşturarak.

“Çok komik...” Asher ona baktı. “Burada senin yazdığın söyleniyor.”

“Sana orijinalini gösterebilir miyim?”

Başını salladı. “Artık canım bir şey okumak istemiyor.”

“Asher, bu işte birlikteyiz. Sana yemin derim ki ben de en az senin kadar kurban durumundayım.”

Asher ona baktı, içini ağır ağır yakan bir öfkeyle başını salladı. Kalbinde derin bir acı hissetti çünkü Savannah çok güzeldi ve onu o utanç verici, kanını emen ve hain ifşa yazısına rağmen çok seviyordu. Öfkesine yoğunlaştı ve buna tutundu. “Hayır, bebeğim, değilsin. Bir seçim hakkın vardı. Benimse yoktu.”

Asher ona ilk kez sevgiden başka bir şey hissetmeden *bebeğim* demişti. Savannah irkildi, Asher ise duygudan yoksun bir halde ona bakmaya devam etti.

“Asher, bunu gerçek isimlerimizle yayımlamış olmaları veya bireyler yerine karikatürler yaratacak kadar katletmiş olmaları konusunda elimden hiçbir şey gelmiyor. Fakat sana neden bunu yaptığımı, neden o makaleyi yazdığımı açıklayabilir miyim, lütfen?”

Asher başını salladı. Savannah’nın, onun anlamasını, ona hâlâ güvenmesini, sevmesini ve hayatında olmasını sağlayacak herhangi bir şey söylemesi için can atıyordu.

“Bu öyküye ihtiyacım vardı, Asher. Patrick Monroe haberinden sonra bu şansa ihtiyacım vardı. Kendimi ispatlamam gerekiyordu. Bir kaynak tarafından oyuna getirilen beceriksiz birisi olmadığımı göstermeliydim. Buraya geldiğimde sana Maddox McNabb’in seksi bir yazı istediğini...”

“Dur!” Asher suratının kızardığını hissetti. “Lütfen, bundan sonra ne diyeceğine çok dikkat et.”

“Hayır, sorun değil. Daha seksi bir yazı istediler, ben de...”

“Sen de sakat adamı yerle bir ettin! Gecenin bir yarısı genç kızlara saldıran umacı oldum.”

“Asher! Yeter!” Savannah tokat yemiş gibi geri çekildi. “Hayır! Tanrım, hayır! Ben asla o sözcükleri kullanmadım, bunlar doğru da değil. Sakın bizim hakkımızda o tür sözcükler kullanma.”

“Ne? *Doğru* sözcükler mi? Evet. Bunun seni neden rahatsız edebileceğini anlıyorum.”

Savannah’nın gözleri doldu ve ağzını kapatıp ona baktı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. O kadar hızlı nefes alıyordu ki Asher, onun boğazının gerisinde biriken minik hıçkırıkları duyabiliyor ama bunları duymamak için elinden geleni yapıyordu.

İçinde bir sızı hissetmeye başlamıştı ve bu sızı tuhaf bir biçimde San Antonio’da geçirdiği o ilk birkaç ayda yaşayıp yaşamamaya karar vermesi gerektiği zamanki sızıyı andırıyordu. Durup içine düştüğü durumu düşününce, bu muhtemelen ilişkinin Savannah açısından bir kandırmaca olduğunu fark etti ve *ölmek* istedi.

Derin bir nefes alıp toparlandı. Belki de Savannah EYP öyküsünü haftalarca yazmıştı, belki de esas öyküsü *gerçekten* de onunla ilgiliydi ve gazete bunu yayımlamak istemeyince son anda öyküyü değiştirmişti.

“Tamam,” dedi sakın bir sesle. “Tek bir şeyi söyle: Ne zamandan beri biliyordun?”

“Neyi?”

“Bu bakış açısıyla yazman gerektiğini... Bakış açının EYP ve toplumca hoş karşılanmayışım değil de *biz* olacağını...”

Savannah ne demek istediğini anlamış olmalıydı ki birden suratı asıldı. Asher ilişkilerinin o bakış açısından önce mi sonra mı başladığını öğrenmek istiyordu. Evet, ona sonra başladığını söylemek üzereydi. Asher gözlerini yumdu.

“Lütfen, Asher,” diye yalvardı Savannah.

“Ne zamandır biliyordun?” dedi Asher birden gözlerini açarak.

Savannah çatlak bir sesle yanıt verdi. “Koruluktan beri...”

Asher hayretle, “Vay canına,” diyerek bakışlarını ondan ayırdı. “Öpüştüğümüz ilk gece... Amma kurnaz bir tilkiymişsin. Kendini, baştan çıkaran kadın rolüne ne güzel kaptırmışsın.

“Hayır, düşündüğün gibi *değil*. Rol falan değildi. Maddox sana âşık olmaya başladığımı *biliyordu*. Bunu biliyordu ve istediği öykü de buydu. Ben de sadece...”

“Sakat adamı yerle bir ettin. Bir öykü için... Kariyerin için...”

“Kes şunu! Hayır!” dedi Savannah şaşılacak bir kararlılıkla. Gözlerini sildi. “Sana karşı hislerim gerçek... Hiçbir şey rol değildi ve bir gazete için öykümüzü yazmak konusunda içim rahattı. O yüzden, ikimizi de korumak için takma isimler kullandım ve makaleyi yazmaya devam ettim. Fakat sanırım daha gerçek olmasını istediler. Böyle olacağım bilseydim... Asher, gerçek isimlerimizi kullanacaklarını bilseydim öyküyü asla yollamazdım.”

“Beni rahatsız eden şeyin bu mu olduğunu sanıyorsun? *İsmimi kullanmış olmaları mı?* Savannah, Afganistan’da ba-

şıma gelen şey korkunçtu ama bu bir sır değildi, kutsal bir şey de değildi. Benim için *sen* kutsaldın. *Biz* kutsaldık. Aramızda inşa ettiğimiz ilişki... Sahip olduğumuz şey..." Asher güçlkle yutkunarak elini saçlarının arasında gezdirdi. Sevdığı, o gün evlenmek istemeye başladığı kadına baktı ve çok farklı yerlerde olduklarını fark edince midesine ağrılar saplandı. "Beni rahatsız eden şey, senin hayatımın en anlamlı ve harika anlarını alıp, herkesin okuması için bir gazetenin Yaşam Tarzı kısmında ifşa etmen. Birbirimize söylediğimiz lafları, hislerimizi, en özel ve mahrem anlarımızı alıp bunları *kullandın*. Eğlence olsun diye... Değerli kariyerini geri alabilesin diye...

"Bu niyetle başlayıp başlamaman bir yana, sonuç olarak bizi kullandın. Bana sadece tatlı ve kimliklerimizin bilinmeyeceği bir öykü anlatmadın. *Bizim* öykümüzü iznim olmadan anlattın. Birbirimize kim olduğumuzu anlatan belirli ayrıntıları kullandın. Sana yatakta nasıl âşık olmaya başladığımı söylediğim gün var ya? Bu, özel bir andı. Gerçekten de özeldi. Bunu paylamış olman doğru *değil*. Bu da bana, bize ne kadar değer verdiğini düşündürüyor. Çünkü benim için aramızdaki ilişki güzel bir yere gidiyordu. Cennet gibiydi. Sonsuzluk gibiydi. Senin içinse... Sadece bir haber öyküsüydü." Duraksadı. Nefes nefeseydi. Bitkindi ve başı dönüyordu. Yatağına kıvrılıp bir bebek gibi ağlamak istiyordu. "Bunların *hiçbiri* mi önemli değildi? *Gerçekten* de değil miydi?"

Savannah ona uzandı ama Asher kolunu masadan çekip geriye yaslandı.

“*Hepsi* önemliydi. Benim için her şeyden daha *önemlisin*, Asher.”

“Hayır... Hayır, bunları söyleyemezsin.” Asher masadan kalkarak bakışlarını çevirdi. Ona bakmaya tahammül edemiyordu. “Bu, bir yalan. Belli ki senin için *daha* önemli değilim çünkü bizimle ilgili bir öyküyü az önce seni huzursuz ettiğini söylediğin halde kullandın. Neyi tehlikeye attığını biliyordun ama kariyerin her şeyden önce geliyor.”

“Gelmiyor, Asher. Eskiden öyleydi ama artık değil.”

“Buna inansam bile artık biraz geç. Sence de öyle değil mi? Yani, pişman olmak için geç kalmadın mı?”

“Öyle deme. Lütfen, çok geç olduğunu söyleme. Maddox’a çoktan o lanet olasıca işi istemediğimi söyledim. Yaptığı şeyden sonra, *asla* onun için çalışmayacağımı söyledim.”

“Çok yazık... Bunun için çaba harcadın.”

Asher buz gibi bir ses tonuyla konuştuğunun farkındaydı ama elinde değildi. Neye inanacağını bilemiyordu. Ona inanmak istese de durum hiç de iç açıcı gözükmüyordu. Savannah kariyerini toparlayabilmek için onları kullanmıştı. Makalenin son derece rezil olması da cabasıydı. O aşk öyküsünün onu etkileyen ya da başka şartlar altında etkileyebilecek yerleri de vardı ama ancak öykü onunla ilgili olmasaydı etkileyici olabilirdi. Ne yazık ki öykü onunla ilgiliydi ve sergileniş şekli utanç verici olmaktan da öteydi.

“Asher,” diye hıçkırdı Savannah. Ona uzanmak için ayağa kalktı, sonra Asher geri çekilince ellerini aşağı indirdi.

“Savannah, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmi-

yorum. Aramızda geçenler gerçekten de hızlı gelişti ama bize inandım, çünkü çok şey hissettik, birbirimize açıldık ve kalbimizin sesini dinledik. Fakat şu anda, istedikleri makaleyi yazabilmek için mi öyle davrandığından emin değilim. İyi bir öykü yazmak uğruna, hislerinin sahte olup olmadığını sorgulamak zorundayım. Birbirimize söylediğimiz o güzel şeyler o makalede yersiz ve ucuz duruyor, bir kaldırırma kapaklanan bir fahişe gibi...”

Savannah gözyaşları arasında öne çıktı ve avuçlarını onun göğsüne dayadı. “Tüm olanlar için çok üzgünüm. O makaleyi yazdığım için de... Bizi kandırmayacaklarına güvendiğim için de çok üzgünüm.”

Asher yutkundu, bedeni Savannah’nın ellerininin dokunuşuyla ve sözlerinin doğru olmamasıyla irkildi.

“Savannah, o öyküyü onlara yollayarak bize *sen* ihanet ettin. Bizi insanların gözlerinin önüne o şekilde sererek ihanet ettin.”

“Niyetim bu değildi.”

“Ama bunu yaptın, bebeğim. Yaptın.”

“Asher, lütfen bana beni hâlâ sevdiğini söyle. Lütfen, bana sadece kızdığını ve bizim için geç olmadığını söyle.”

Asher nefes almakta zorlandığını hissetti ve Savannah’nın söylediklerinin yarattığı acıyla inledi. İki kere derin derin nefes aldı. Savannah’nın elleri onu güçsüz düşürmeden çenesini sıkıp onu geri itti. Sesi aralarına mesafe koyma çabasıyla titriyor ve hırıltılı çıkıyordu çünkü kendisi, Savannah mıknatısı tarafından çekilen bir çelik parçasıydı. Yanlış olsa da istediği tek şey onunla birlikte olmaktı.

“Şu anda, olanlar beni öldürüyor, Savannah. Bunlar olmadan önce de sana nasıl veda edeceğimi bilemiyordum. Şu anda bununla başa çıkamam. Sabah Maryland’e gitmek zorundayım. Salı günü bir ameliyata gireceğim. Bunu daha fazla sürdüremem.”

“Lütfen, bana bunun bitmediğini söyle.” Gözyaşları Savannah’nın yanaklarından sicim gibi akmaya başladı. “Bir hata yaptım. Çok büyük bir hata... Seni çok seviyorum.”

“Bence kendini daha fazla seviyorsun.” Asher bunları kendisine hâkim olamadan, söylediklerinin doğru olup olmadığını tartmadan söyleyivermişti. Fakat o kadar öfkeliydi ki bu sözlerden destek aldı ve teslimiyetin, bedenine öfke, şok ve hüzne karşı bir merhem gibi yayıldığını hissetti. Sesi hem acı, hem de yumuşaktı. “Öykünü aldın. Artık piyasaya geri döndün.”

“Ash...”

“Ama şimdi gitmen gerek.”

Asher ona sırtını dönerek mutfak kapısına yürüdü.

Savannah arkasından yürek parçalayıcı hıçkırıklara boğuldu. “Tanrım, Asher, *lütfe*n bunu yapma.”

“*Ben* bir şey yapmadım,” dedi Asher tükenmiş bir halde. Arkasına dönüp ona tekrar baktığında, Savannah’nın mutfak penceresinden içeri sızan sabah güneşinin altında inanılmaz güzel görüldüğünü gördü. Buna tahammül edemeyince bakışlarını başka yöne çevirdi. “Sen kariyerini kurtarmak için ödüllük bir performans sergilerken, ben sadece sana âşık olma hatasına düştüm.”

Savannah şaşkınlıkla nefesini tuttu; bir an için, nefes almak canını yakacakmış gibi geldi. Asher, bedenindeki bütün hücrelere ona ulaşmamalarını emretti ve bu emrine itaat edildi ama bunun da bir bedeli vardı. Savannah'nın yokluğu ona acı hissettirdi. Kapıya doğru giderken Savannah arkasından seslenince durdu.

“Öfkeli olduğumu biliyorum, Asher, ama rol yapmadım. Hiçbir şey rol değildi,” dedi Asher’ın sırtına yoğun duygularla ve pişmanlıkla bakarak. “Bir hata yaptım. Sadece bir hata yaptım.”

Asher kapıdan geçip ardından küt diye kapatırken, gözleri yaşlarla yandı.

Onun yuvan olduğunu fark ettiğin ilk zaman

Savannah bir sonraki hafta boyunca korkunç bir şey öğrendi: İnsanın kalbi kırıldığında, bedeninin geri kalanının da işlemediğini:

Her güne dolu dolu başlayan gözleri acılarını dindirecek, şişmiş, kan çanağına dönmüş gözlerini rahatlatacak kişiyi nafile yere arıyordu. Kulakları etrafında duyduğu en ufak çıtırtıyı dinliyor, sadece onun sevgili sesinin tınısını hatırlıyordu. Parmakları gecenin bir yarısı yanındaki boşluğa uzanıyor, Asher'in ılık tenini arıyordu. İçine ne kadar fazla ya da derin nefes çekerse çeksin, ciğerlerinde kaybını sürekli olarak hatırlatan o korkunç sıkışmayı dindiremiyordu.

Pişmanlığı bana mısın demiyordu.

Daha önce hiç kırılmamış olan kalbiyse adeta bir zamanlar orada çok güzel bir şey yaşamış ama hiç haber vermeden veya izin almadan gitmiş gibi bomboştu. Geride kalan güzellikse sadece orada olduğunu sürekli olarak bir sızıyla hatırlatan derinlere batmış bir kıymık gibi gerçek, keskin ve kaypak bir şeydi.

Onu kaybettim.

Kavgalarından sonra Scarlet onu oradan almıştı. Savannah o zamandan beri Asher'ı birkaç kez aramış ve mesaj atmıştı, ama ev telefonu kalıcı olarak kesilmişti ve cep telefonunu açmamış, mesajlara da yanıt vermemişti. Salı günü olduğunda, Savannah artık Asher ameliyata girecek diye dikkatini dağıtmak istemediğinden mesaj yollamaktan vazgeçmişti ama çarşamba günü direnci kırılmıştı ve onu ne kadar çok sevdiğini ve düşündüğünü söylemek için yine aramıştı. Takıntılı bir biçimde telefonunu kontrol ediyordu. Bu da dinmeyen gözyaşları akıtmasına neden oluyordu çünkü telefonu röportaj yapmak isteyen çeşitli haber programlarından ve Asher'la olan ilişkisinin ayrıntılarını öğrenmek isteyen editörlerin mesajlarıyla dolup taşarken, ondan *hiçbir* haber yoktu. Hafta sonu olduğunda artık canına tak etmişti. Telefonunu, tuvalete fırlattığından beri görmemişti. Telefonunu daha ziyade dünyadan haberi olmasın diye atmıştı ama ev telefonu çaldığında, içinde belki arayan Asher'dır diye bir umut uyandı. Sonra, onun aramadığını öğrenince, içi daha da kan ağladı.

İki kere arabasına atlayıp Maryland'e gitmek ve As-

her'in onu dinlemesini ve açıklama yapabilmesi için bir şans daha vermesini istedi. Onunla birlikte olmaya can attığı, acı veren ameliyatlara geçirirken sevgisini ve desteğini kabul etmesini istediği halde, iki sefer de kendisini engellemiştir çünkü muhtemelen Asher'in görmek istediği ve görünce rahatlayabileceği son kişi olduğunu düşünmüştü. Asher ilişkilerinin bile gerçek olduğuna inanmıyordu.

Bazen ona öfkeleniyordu. Asher onu sevdiğini söylememiş miydi? Savannah nasıl kesinkes ona aitse, o da ona ait olacağına söz vermemiş miydi? Bir gazete makalesi gibi bir şey nasıl oluyordu da ona karşı hissettiklerine tamamıyla sırtını dönmesine neden olabiliyordu? Ama makalenin içeriğini, satır aralarındaki anlamları ve genel halini düşününce, onun neden gitmek istediğini anladı. Mosmor kesilene dek, Maddox McNabb'i ve *PhoenixTimes*'i suçlayabilirdi ama o makaleyi yazıp yollamamış ve Asher'a kariyerinden daha büyük bir önem bahsetmiş olsa bunların hiçbir olmazdı. Hayatının ondan ayrı olmasından bir tek kendisi suçluydu.

Asher tam olarak "Bitti" dememiş olmasına rağmen, ondan evini terk etmesini istediğinde bakışlarındaki öfke ve ihanete uğramışlık ifadesi adeta *hayatından* da çıkmasını istiyormuş gibi bir izlenim veriyordu. Savannah onsuz hayatının çıpasının çekildiğini ve soğuk ve karanlık bir okyanusta başıboş bir şekilde uzaklara gittiğini hissediyordu. O buz gibi okyanus kadar büyük ve sürükleyici bir pişmanlıkla, hayatının en büyük hatasını yaptığını biliyordu. Patrick Monroe'yla ve *Sentinel*'la hesaplaşmak uğruna Asher'ı,

hayatının aşkını riske atmıştı. Sonra da kaybetmişti. Hem de çok feci bir biçimde... İşte buna tahammül edemiyordu.

Tuhaf bir şekilde, her şeyi uğruna tehlikeye attığı kariyeri de onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Makalesinin yayımlanışını izleyen günlerde, *Phoenix Times* 'dan gelen iş teklifini iki-üç kere geri çevirmişti ve telefonu hâlâ yanında olsaydı her gün diğer gazetelerden gelen teklifleri de geri çevirirdi. Hayatının sonuna dek herhangi bir makale daha yazmak istemiyordu.

Hah! Buna *hayat* denebilirse tabii... Savannah dünyanın etrafında hareket ettiğini hissetti. Scarlet sabahleyin işe gidiyordu, annesi marketten hamurışı malzemeleri alıyor, babası arada bir başını kapıdan içeri uzatarak daha dünyada bir sürü erkek olduğunu hatırlatıyordu. Oysa derin pişmanlığı onu insanlığın geri kalanından ayrı tutuyordu. Takıntılı bir biçimde üstünde çalıştığı şey haricinde etrafındaki hiçbir şey ilgisini çekmiyordu: Asher'la birlikte geçirdiği zamanın tün ayrıntılarını yazmak...

Her gece yemediği akşam yemeğinden sonra, birkaç saat önce kalktığı yatağına gidiyor, gözlerini yumuyor ve Asher'ın gözlerini aynada gördüğü ilk günden başlayarak, onunla birlikte geçirdiği her günün ayrıntılarını hatırlıyordu. Her dokunuşu, her bakışı, aralarında geçen her konuşmayı düşünüyor, sonra bunları kâğıda aktarıyordu. Gözleri yanana ve penceresinin ardında şafak sökene dek özenle ayrıntıları olabilecek en doğru şekilde yazıyordu. Çünkü Savannah için birlikte geçirdikleri zamanı tekrar yaşamak, ayrı oldukları zamanı atlat-

manın tek dayanılır yoluydu. Gelecek onsuz çok belirsizdi. O yüzden çaresizlik içinde geçmişe tutunuyor, en sonunda bunları hatırlayabileceği değerli günlerin sona ereceği ve Asher Lee olmadan geçireceği uzun hayatın kapkara boşluğuna sürükleneceği gerçeğini göz ardı etmeye çalışıyordu.

“Uyan, Vanna.”

“Git başımdan, Scarlet,” diye mırıldandı Savannah yastığına.

“Öğleden sonra dört oldu. Hem de bugün pazartesi... Kalkman gerek. Yürüyüşe çıkacaksın.”

“Hayır, çıkmayacağım.”

“Bu kendine acıma seansların artık bizi usandırmaya başladı, Vanna. Canının yandığını biliyorum ama artık bir yetişkin gibi davranıp kendine gelmelisin. Tanrı aşkına, altı gün sonra evleniyorum.”

Bu sözler onu bir anda uyandırdı. *Zaten amaç da bu,* diye düşündü. “Ah, kırık kalbim düğününe müdahale ediyorsa çok özür dilerim.”

“Hayır, müdahale falan etmiyor. Kendini mahvediyorsun. Şimdi hemen yürüyüşe çıkıyorsun.” Scarlet ablasının üstüne birkaç tişörtle bir eşofman altı attı.

Savannah mahmur mahmur doğruldu. “Seni şeytan...”

“Öyle demek istemediğini biliyorum, ablacığım.”

“İstedim.” İki gündür çıkarmadığı bir spor sutyenin üstüne bir tişört geçirdi.

“İstemedin. Asher’ı ne kadar çok özlediğini biliyorum,” dedi Scarlet yumuşak bir sesle. Savannah bir an için dondu, sırf Asher’ın isminin söylenmesiyle boğazına kadar yükselen hıçkırığı tuttu.

Scarlet ona spor ayakkabılarını uzattı. “Hadi, bunları giy. Seninle konuşmak istiyorum.”

Scarlet önden aşağı inmeye başladı ve Savannah alt basamakta durduğunda, annesinin endişeyle ona baktığını fark etti.

“Yürüyüşe mi çıkıyorsun, tatlım?”

“Scarlet ısrar etti.”

“Ona iyi gelecek, anne.”

Judy, Savannah’ya dönmeden önce Scarlet’a evet der gibi başını salladı. “Aradan bir haftadan uzun süre geçti, tatlım. Hâlâ ...”

“Hâlâ ne? Atlatamadım mı? Unutamadım mı?” Savannah’nın sesinde acı ve öfke hissediliyordu. “Onu seviyorum, anne. O, benim *her şeyim*. Ondan vazgeçmeyeceğim. Olanları da unutmayacağım.”

“Öyle demeyecektim ama sen şimdi bunları söyleyince bana vazgeçmemek değil de pes etmek gibi geldi.” Anne si alev alev yanan yanağını şefkatle tuttu. “Az önce, ‘Hâlâ kendine acımdan vazgeçmedin mi? Artık onu nasıl geri kazanacağını düşünmenin vakti gelmedi mi?’ diyecektim.”

Savannah içine bir nefes aldı. *Onu geri kazanmak...* Bunlar umut verici ve kışkırtıcı sözlerdi ve annesi mümkün olabilirmiş gibi söylemişti. Sanki Savannah ona ihanet

etmemiş, onu ifşa etmemiş, utandırmamış, bilerek yalan söylememiş ve ilişkilerini batan kariyerini kurtarmak için kullanarak değersiz konuma düşürmemiş gibi. Onu geri kazanmak mı? Asher'in önce onu affetmesi gerekiyordu ve bu da imkânsız gibiydi. Yine de annesine yalan söyleyemedi. Yanağından süzülen bir damla yaş annesinin eline düştü.

"Scarlet'la git, hayatım. Neler söyleyeceğini dinle."

Judy dönüp mutfığa girerken, koridora limonlu ve tatlı bir şeyin kokusu yayıldı. Bir haftadan uzun bir süredir ilk kez Savannah'mın ağzı sulandı.

Scarlet koluna girdi, onu ön kapıdan çıkardı, veranda'nın basamaklarından indirdi. Çit kapıyı çevreleyen ve bir zamanlar kırmızı renkli olan açelyaların arasından kaldırıma çıktılar.

Onu geri kazanmak... Savannah'nın kalbi umutla çarpmaya başlarken bu sözcükleri içinden tekrarlayıp mümkün olup olamayacağını düşündü. Yanlış yaptığı her şeyi nasıl düzeltebilirdi? Asher'ı, her şeyi berbat etmiş olmasına rağmen onu kariyerinden, dünyadaki her şey daha çok sevdiğine nasıl ikna edebilirdi? Asher'ın ondan gitmesini istediği anda gözlerinin nasıl öfkeyle parıldadığını hatırlayınca kalbi sızladı.

"Bir şey yaptım," deyiverdi Scarlet. Sokağın sonuna yaklaşırlarken, Savannah'nın kolunu sıkı sıkı tuttu.

"Ne? Ne yaptın?"

"Telefonunu tuvalette buldum. Islanan telefonları pirinç dolu bir kâseye koyunca, bazen düzeldiklerini okumuştum."

"İşe yaradı mı?"

“Evet...”

Savannah’nın kalp atışları hızlandı ve yürümeyi kesip aklında diğerlerinin önüne geçen tek soruyu sordu. “Asher hiç...”

“Hayır, canım, hayır,” dedi Scarlet üzgün üzgün başını sallayarak. “Hayır, seni umutlandırmak istememiştim. Ondan mesaj gelmemişti.” Duraksayıp daha neşeli bir sesle devam etti. “Ama bir sürü insan seninle konuşmak istiyor.”

“Başka kimseyle konuşmak istemiyorum, Scarlet! Zaten başıma bu belayı bu yüzden açtım. Konuşmak istediğim *tek* kişi var!”

“Ama o şu anda seninle konuşmak istemiyor.”

“Siktir git!”

Scarlet ablasının kolunu sıkıca kavradı ve ilkokullarının oyun bahçesinin oradaki yokuştan aşağı yönlendirdi. “*Sakin* benimle böyle konuşma, Savannah Calhoun Carmichael. Kalbinin ne kadar kırıldığı umurumda değil.” Scarlet salıncaklardan birine oturup itiraz istemezmiş gibi ablasına baktı. “Otur, sallan, dinle...”

Savannah bunu duyunca o kadar boş bulundu ki kız kardeşini dinleyip oturdu ve sallanmak için ayaklarıyla salıncığı geriye itti.

“Bana bir evlilik hediyesi aldın mı bakalım?”

Savannah’nın omuzları sarktı. Hayır, almamıştı. Bu kadar bencil olabildiği, bu kadar suçluluk, hüznün ve pişmanlık hissine kendisine kaptırıp bunu düşünemediği için kendisine kızdı.

“Özür dilerim, Scarlet. Berbat durumdayım.”

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum,” dedi Scarlet ciddi bir tavırla. “Şunu da söyleyeyim: Gördüğüm, duyduğum, hakkında okuduğum veya hayatımda karşılaştığım en kötü baş nedimesin. Düğünümün listenin başında olmadığını farkındayım ama sen ablamısm. Asher’la olanlara üzüldüğünü de biliyorum. Fakat bunu kendi başına sen açtın ve durumu düzeltmek veya onu geri kazanmak için hiçbir şey yapmıyorsun.” Öfkeyle ofladı, sonrada toparlandı ve sızlanmayı kesti. “Bak, senden istediğim tek bir şey var. Hediye falan alma. Sadece ricamı yerine getir.”

“Nedir?”

“Önce *yapacağına* söz ver.”

“Tamam, ne istersen yaparım.”

“Gerçek Aşk Yayınları’ndan Todd Severington’ı aramanı istiyorum. Kendisi bir editör... Aramanı bekliyor ve neler diyeceğini dinlemeni istiyorum. Bana evlilik hediyen bu olsun. Onu ara.”

“Bir romans editörü mü?” Savannah sakın olmaya çalıştı. “Aklını mı yitirdin?”

“Çiçek buketlerine ve yaka çiçeklerine kendimi fazla kaptırdığımda, Trent de öyle düşünüyor olabilir ama genel olarak hayır, aklım gayet başımda...”

“Hayır, değil. Bir romans editörünü arayacağımı düşünüyorsan o tatlı aklını kaçırmışsın demektir, Katie Scarlet Carmichael.”

“Tanrım, deniyorsun!” Scarlet ablasının salıncağının zincirini tutup salıncağı durana dek çekti. “Depresyondasın

ve çaresizsin. Bir lokma bile yemiyorsun. Banyo yapmıyorsun. Bütün gece annemle babamı uyanık tutup bir şeyler yazıyorsun. Hayatını tam manasıyla *mahvettin*. Ben de sana, inatçı ablama, *yardım* etmeye çalışıyorum. Tek popoyla iki ata birden binemezsin demiştim ama bana kulak astın mı? Hayır, asmadın. Şimdi, beni dinleyeceksin. Todd Severington'la *konuşacaksın* ve dediklerini *dinleyeceksin*. Duydun mu?"

Savannah, *acaba birisinin suratı daha fazla kızarabilir mi*, diye düşündü. Scarlet'a tamam demezse onun patlayacağından korktu. "Tamam... Peki... Onu dinleyeceğim."

Scarlet bunu duyunca gülümsedi, çiçekli kapri pantolonunun arka cebinden Savannah'nın telefonunu çıkardı. "Hemen, şimdi." Bir numaraya basıp telefonu ona uzattı.

Savannah ekrana baktı ve kız kardeşinin editörü aradığını görünce dehşete kapıldı.

"Alo? Alo?" Bir adamın konuştuğunu hayal meyal duydu.

Bir şey demeden kız kardeşine başını salladı ama Scarlet ablasının kolunu kaldırıp telefonu kulağına götürdü ve dudaklarını oynatarak, "Merhaba de," dedi.

"A-alo?"

"Bayan Carmichael? Savannah Carmichael?"

"Evet..."

"Harika! Scarlet bugün arayacağınızı söylemişti."

Savannah sinir olmuş bir ses tonuyla, gözlerini kısıp kardeşine bakarak, "Kendisi oldukça ısrarcıdır," dedi. "Öyle... Çok da hoş..."

Savannah, Scarlet'a baktı. "*Bazıları* öyle olduğunu düşünür."

“Her gece yazdığınızı söyledi. Çok da güzel yazıyormuşsunuz.”

Savannah telefonu eliyle kapatıp fısıldadı. “Yazdıklarımı mı okudun?”

Scarlet suçlu bir ifadeyle omuzlarını silkti ve tüm dikkatini ayaklarının dibindeki kumlara verdi.

Savannah yutkundu. “Bakın, sizinle açık konuşacağım. Söyleyeceğiniz her şeyi dinleyeceğim. Scarlet’a söz verdim. O yüzden neden şimdi teklifinizi yapmıyorsunuz? Ben de size hayır derim, veda ederim ve ikimizin de vaktini boşa harcamaktan kurtulurum.”

“Anlıyorum. Şey, Bayan Carmichael, açık konuştuğunuz için teşekkür ederim ama belki ilgilenirsiniz diye hemen konuya gireceğim. Yayın dünyasındaki herkes gibi biz de öykünüzü basmak istiyoruz. Asher Lee’ye nasıl âşık olduğunuzun *gerçek* öyküsünü istiyoruz.”

“Özür dilerim, beyefendi,” dedi Savannah monoton bir sesle. Kendisini üzgün, yorgun ve Scarlet’a çok sinir olmuş hissediyordu. “O öykü satılık değil. Teklifiniz için teşekkür ederim, ama...”

“Eh, bunu duyduğuma çok sevindim çünkü öyküyü sizden satın almak istemiyordum.”

Savannah yanlış duyduğunu sandı. “Nasıl yani?”

“Öykünüzü satın almak *istemiyorum*,” dedi adam yine tane tane. “Açıkarttırmaya çıkarmak istiyorum. Hayır kurumları için... Esas olarak, elde edilecek geliri UCLA* ile ilişki olan *Operation Mend* isimli bir hayır kurumuna bağışlamak

* Kaliforniya Üniversitesi, Los Angeles

istiyorum. Duymuş muydunuz? Erkek kardeşimin bedeninin yüzde otuz ikisi Irak'taki birliğinin yakınlarında bir EYP yüzünden yanıklarla kaplandıktan sonra, en sevdiğim hayır kurumu oldu. *Operation Mend* yaralanan gazilerin yüzünü iyileştiriyor. Washington. D.C.'de İşçi Bayramı gününde büyük bir yardım gecesi düzenliyorlar. Öykünüzü yazmak isterse-
niz ilk kopyasını açık artırmaya koyabiliriz. Sonra satmak üzere basarız ve sizin masraflarınızı ödedikten sonra kârın tamamını *Operation Mend*'e bağışlarız. Siz ve Bay Lee bu sıralar oldukça popülersiniz. Eminim ki öykünüz *Operation Mend*'e büyük fayda sağlayacaktır. Ben de belki..."

Savannah gözyaşları sicim gibi akarken ileri geri sallandı. Scarlet'a bakmayı başardı. Kız kardeşi sallanmayı kesmişti ve o da gözyaşları arasında ona gülümsüyordu.

"Bu tür bir şey ilginizi çekiyor mu, Bayan Carmichael?"

Savannah telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırarak elinin tersiyle gözlerini sildi, diğer eliyle de şefkatli, zeki ve muhteşem kız kardeşine uzandı.

"Evet, Bay Severington," dedi titrek bir sesle. Ufak da olsa hissettiği umut bir haftadır kalbini ilk kez rahatlatmıştı. "Kesinlikle dediğiniz şeyle ilgileniyorum."

Savannah, Asher'in evine, sonra da yanındaki yolcu kol-
tuğunda duran metne baktı. Derin bir nefes alırken, belki yüz-
züncü kere bunun büyük bir hata olup olmadığını düşündü.

Todd Severington'la konuşmasının üzerinden dört hafta

geçmişti ve Scarlet'ın düğününe gitmek haricindeki her gününü Asher'la birbirlerine nasıl âşık olduklarını yazarak geçirmişti. Her şeyi kendi bildiği gibi anlatmıştı. Kitabı sadece annesiyle, Scarlet'la ve Todd'la paylaşmıştı ve hepsi iki dışlanmış kişinin nasıl birbirlerini bulup âşık olduklarına dair çok güzel bir öykü olduğunu düşünmüştü. Savannah'nın *Phoenix Times*'da basılmasını istemiş olduğu öyküydü. Gerçeklerden söz ediyordu ve güzelliği satırların arasında parılıyordu.

Kısa roman tek bir düzeltiden geçmişti ve açık artırımdan önce bir kez daha gözden geçirilecekti. Fakat Savannah'nm, bir adım daha atmadan önce Asher'dan izin alması gerekiyordu.

Boğazındaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalışıp arabasının kapısını açtı, yolcu koltuğunda duran kırmızı dosyayı kolunun altına sıkıştırdı ve ön kapıya gitti. Zili iki kere çaldıktan sonra, Bayan Potts kapıyı açtı.

Kapı açıldığında Asher'la birlikte geçirdikleri zamanın anıları üstüne geldi ve titrek bir nefes aldı. Evine ilk gittiği gün... Aynadaki gözleri... Güneş arkasından parıldarken merdivenlerdeki hali... Onu merdivenlerden yatak odasına götürüşü. Savannah'nın ağzından cılız bir ses yükseldi ve oraya gitme sebebine odaklanmak için kendisini zorladı. Bayan Potts'un surat ifadesi pek iç açıcı değildi ama en azından kapıyı suratına kapatmamıştı.

"Merhaba, Savannah Carmichael."

"Merhaba, Bayan Potts. Sizi görmek güzel..."

Yaşlı kadın önce dosyaya, sonra ona bakarak, “Hı-hı,” dedi. “Asher’ın burada olmadığını biliyorsun.”

“Biliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Durumu nasıl?”

“İdare ediyor.”

Savannah daha da çok soru sormak için can atıyordu ama Bayan Potts’un Asher’ı korumak için daha fazlasını söylemeyeceğini anlamıştı.

Scarlet ona telefonunu geri verdiğiinden beri, Savannah her gün saat dörtte ona bir mesaj yazmıştı ve mesaj hep aynıydı: *Bir hata yaptım. Özür dilerim. Seni özledim. Seni her şeyden çok seviyorum. Umarım günün birinde bize bir şans daha veririsin.*

Henüz bir yanıt gelmemişti ama öykülerini yazarken ilişkilerinin şefkatli ve güçlü yanlarını yeniden yaşamıştı. Zihninde en çok dönüp duran sözcükler Asher’ın Maryland’de birlikte geçirdikleri o hafta sonundan sonra söyledikleriydi: *Bu sona erecek bir aşk değil. Sonsuzluk... Phoenix’e gitmenin, benim de burada olacak olmamın bir önemi yok. Birbirimizi yine bulacağız.*

Öfkenin ve üzüntünün iyileşmesinin vakit aldığını biliyordu; özellikle de birisi ameliyatların yarattığı travmayı yaşarken. Fakat sona ermeyecek bir aşk yaşadıklarına ve birbirlerini tekrar bulacaklarına dair inancı tamdı.

“Eve hiç geldi mi?”

Bayan Potts dudaklarını birbirine bastırdı. “Sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı, canım?”

“Benden bir kitap yazmam istendi.”

Bayan Potts suratını ekşitti ve dosyaya adeta çamurla

kaplıymış gibi baktı. “Bence veda etsek iyi olacak, canım.”

Kapı kapanırken Savannah spor ayakkabısının ucunu kapı aralığına koydu. “Lütfen!”

Bayan Potts kapıyı biraz aralayıp ona ölümcül bir bakış fırlattı.

Savannah heyecandan sesi titreyerek hızlı hızlı konuşmaya başladı. “Asher’la benim öyküm... Doğru haliyle... Anlatılmış olmasını istediğim haliyle... Benim bakış açımdan. Çok güzel, narin ve onun ve ikimizin tüm iyi yönlerini sergileyen bir öykü... Size yemin ederim ki bu sefer doğru olanı yaptım.”

Bayan Potts’un ifadesi biraz yumuşar gibi oldu. “İyi yapmışsın ama o zavallı adamın üstünden para kazanmak...”

“Para söz konusu değil! Yemin ederim. İkimizin öyküsünden hiç para kazanmadım. *Phoenix Times*’dan gelen çeki yırtıp attım ve hayatım o işe bağlı olsa bile orada çalışmayacağımı söyledim.”

“Bu nedir?” Bayan Potts elindeki dosyaya bir dışkı yığılmış gibi baktı ve kırış kırış suratının ortasındaki burnunun delikleri tiksintiyle açılıp kapandı.

“İyi bir amaç için...”

“Bu amaç kariyerin mi, canım?”

“Ha-hayır... Bir açıkartırma için yazdım... *Operation Mend* yararına.”

Bayan Potts şaşkınlığını gizleyemedi. Kırmızı dosyaya bu sefer daha yumuşak bir ifadeyle baktı. “*Operation Mend* mi?”

“Evet, efendim. Öykü Asher’la benim öyküm ama elde edilen kâr *Operation Mend*’e gidecek.”

“Hımm...” Bakışları kesinlikle yumuşamıştı. “Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Bana adresini verebileceğinizi umuyordum. İznini alamam...”

“Kesinlikle olmaz.” Kâhya bakışlarını yere dikip birkaç kere gözlerini kırptırdı. Yine konuştuğunda, sesi daha sertti. “O çocuğu ne kadar üzdüğünü bilemezsin.”

“Biliyorum,” dedi Savannah. Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Yemin ederim ki biliyorum. Ne kadar pişman olduğumu kelimelerle ifade bile edemiyorum.”

Bayan Potts başını kaldırdığında gözleri dolu doluydu. “Sana adresini veremem, Savannah.”

“Bunu ona postalayabilir misiniz? Bir günde eline geçmesi için gerekli olan kargo ücretini ben öderim. Ondan okumasını ister misiniz? Basılması için izin ister misiniz?”

“Önce *benim* okumam gerek.”

Savannah’ın şaşkınlıktan ağzı açıldı, minnetle ve heyecanla başını salladı. “Tabii! Tabii ki okuyabilirsiniz. Lütfe okuyun.”

“Gönderip göndermemeye sonra karar vereceğim. Kargo için ücreti ödemene gerek yok.”

Savannah dosyayı ilkokul öğretmenine verirken göz yaşları sicim gibi akmaya başladı.

“Gazetede yayımlanan yazı korkunçtu, Savannah. Çok yerinin düzeltilmesi gerekiyordu.”

“Evet, efendim, ama onu ben yazmadım. Asher’ın bu konuda bana inanmadığını biliyorum. Fakat size yemin ede-

rim ki onlara yolladığım ve yayımlanan makale tamamıyla farklı. Bu, *bizim* öykümüz,” dedi dosyayı işaret edip.

“Pekâlâ, göreceğiz. Şimdilik, hoşça kal.”

Bayan Potts kapıyı kapatmaya başladı ama Savannah’nın içinden daha fazlasını söylemek, Asher’a en yakın olan kişinin ona karşı ne hissettiğini bildiğinden emin olmak istedi.

“Bayan Potts?”

Kâhya başını tekrar dışarı uzattı. Savannah telaşla konuşmaya başladı. “Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki... Her şeyden çok seviyorum. Onunla birlikte olamamak beni öldürüyor.”

Yaşlı kadın birkaç saniye ona baktı. En sonunda, yüksek sesle iç çekti, hoşnutsuz bir ifadeyle ona başını salladı.

“Her şeye rağmen, o da hâlâ seni seviyor,” dedi en sonunda. “Sevmemiş olmayı diliyor ama elinde değil.” Omuzlarını silktili. “İnsanlar sizin birbirinizde bulduğunuzu bulabilmek için bir ömür boyu bekliyor. Birbirinizi ne kadar üzerseniz üzün, bu hisler kaybolmuyor.”

Bayan Potts bunları söylerken, Savannah’nın omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsıldı.

“Teşekkür ederim,” dedi nihayet. Bayan Potts’un cömertliği onu çok duygulandırmıştı. Bir an için gözlerini yumdu ve bu mucizevi sözleri idrak etmeye çalıştı. “Çok teşekkür ederim.”

“Bir şey daha bilsen iyi olur, canım.” Bayan Potts dosyayı kolunun altına sıkıştırdı ve cebinden Asher’ın telefonunu çıkarıp Savannah’ya gösterdi. “Maryland’e gittiği andan

itibaren ameliyatlara odaklanması gerektiğini bildiğinden, bunu bana bıraktı. İşin aslı, bence yanında götürmeyi göze alamadı. Maryland'e giderken o korkunç telefonlar hâlâ gelmeye devam ettiği için, bunu yapamadı. Neyse. Bunu bilmeyi hak etmiyor olabilirsin ama sana söylemeseydim her gün saat dörtte suçluluk hissedecektim. O, mesajlarını her gün görmezden gelmiyor, Savannah. Sadece onları görmüyor."

Bayan Potts ona haber vereceğine söz verip kapıyı kapattı.

Asher onu hâlâ seviyordu. Her şeye rağmen seviyordu.

Haftalardır ilk kez, içine ciğerlerini sızlatmayan derin bir nefes çekti. Onsuz yapayalnız ve başıboş kalan kalbi o keskin kayıp hissini hatırlamaksızın Asher'ın kalbinin hâlâ yuvası olduğunu hatırladı.

“Kahretsin!”

Ordu uzman doktoru Fred Knott, masada Asher’ın karşısına oturdu ve düzgün kâğıt destesinin en üstündeki kartı almayı beceremedi.

“Tekrar dene,” dedi Asher. Yeni elini kullanarak önündeki kartları aldı ve biraz da sol elinin yardımıyla kartları açtı.

“Söylemesi kolay...”

“Hey, ben de senin gibi her şeyi öğrenmek zorunda kaldım. Sana sadece beş hafta süre veriyorum, asker. Bugünden itibaren beş hafta sonra elini benim kadar hızlı kullanacaksın.” Asher uzanıp desteyi düzelitti. “Hadi, tekrar dene.”

Fred elini uzattı, feci bir biçimde yanmış olan suratı dikkat kesildi ve biyoteknik elinin işaretparmağını kullanarak destenin üstündeki ilk kartı çekti, sonra da işaretparmağıyla

başparmağının arasında tuttu. Kartı sevinçle ona gösterdi. “Şuna bak!”

Asher sırtıttı. “Gördün mü? Yapabileceğini söylemiştim.”

Fred karta bakınca suratı biraz asılır gibi oldu. Asher onun ne hissettiğini anladı. Arkadaşı biraz hüzünlenmişti.

“Elime hep sahip olacağımı düşünmüştüm,” dedi Fred gözlerini hızlı hızlı kırıştırarak. Önce Asher’a, sonra karta baktı. “Daha önceden yapabildiğim en aptalca, en önemsiz şeyleri düşünüyordum da... Halime şükretmiyordum bile.”

“Ellerimiz olması *hepimizin* hafife aldığı bir şeydi. Zaten *öyle* olması gerekiyor ama bunları düşünmek sana iyi gelmez, Fred. Şimdi, kürdanları dene.” Bir kutu kürdanı masadan ona doğru itti ve Fred bunlardan birini almaya çalışırken, yine suratında beliren o dikkatli ifadeyi izledi.

Asher son beş haftadır, sadece uyurken çıkardığı biyoteknik elini kullanmayı kusursuz bir biçimde öğrenmekle kalmamış, aynı zamanda yüzünden de iki ameliyat geçirmişti. Eskiden kulağının olduğu yere, derisinin altına mıknatıslar yerleştirilmişti ve bunun ardından protez bir kulak takılmıştı. Aynada yeni kulağına ilk baktığında, gözlerine inanamamıştı. Başının diğer tarafında da bir kulak görmek şok ediciydi. Yaptığı ilk şey, hemşireler tarafından tavsiye edilen yakınlardaki bir berberden randevu alıp saçlarını tıpkı lise-deki gibi kısacık ve havalı bir biçimde kestirmek olmuştu.

Yüzündeki şekilsiz yara dokularını almak için iki ameliyat yapılmıştı. Ayrıca gözkapağı kaldırılmıştı ve derin yara izi bulunan yerlere sağlıklı deri dokuları yerleştirilmişti. İki

haftada alnının sağ tarafında, saç çizgisinin hemen altından ufak bir deri dokusu alıp, bunu burnunun ucunu düzeltmek ve gözlerinin normal şeklini elde etmek için kullanmışlardı. Ama hâlâ eylülde çenesinin ve elmacıklkemiklerinin silikon implantlarla dengelenmesi gerekiyordu. Asher kendisini gerçekten de farklı hissetmeye, eski halini görmeye başlamıştı. Eski hali gitgide netleşiyor gibiydi.

Fakat suratı bu denli başarılı ameliyatlardan geçerken, kırılan kalbini iyileştirecek hiçbir şey yoktu.

Asher annesiyle babasını kaybettikten sonra, mükemmel bir terapistin de yardımıyla hissettiği acı tüm hayatını ele geçirmesin diye onu dizginlemeyi öğrenmişti. Her gün bir saatini annesiyle babasını düşünerek, fotoğraflarına bakarak, en güzel anlarını hatırlayarak geçirmişti ama buna ayrılan süre sona erdiğinde kendisini başka şeyler düşünmeye, bir arkadaşını aramaya veya biraz egzersiz yapıp bir şekilde hayatına dahil olmaya zorlamıştı.

Şimdi de aynı yöntemi uyguluyordu. Sessiz sakın anlarda, belirli bir süre Savannah'yı düşünüyordu ama hissettiği karmaşık duygular o denli acımasızdı ki on beş dakika bile onu fiziksel olarak nefessiz bırakıyordu. Öfke, ihanet, aşk, hasret ve içini sızlatan bir hüzn... En çok da o sızının sona ermesi için dua ediyordu. Kendisini o kadar yalnız ve sürükleniyormuş gibi hissetmemek için... Onu unutmak ya da geri kazanmak için... Çünkü o belirsiz yede sonsuza dek yaşayamayacaktı.

Maryland'e gidince, makaleyi iki kere okumuş, ikinci-

sinden sonra hissettiği acıya dayanamayarak sessizce ağlamıştı. *Umacı ve canavar mı?* Bu tür yıkıcı laflar, duymasın diye kasıtlı olarak tüm dünyadan gizlenmişti ama bunları ondan, her şeyden çok sevdiği Savannah'dan duyunca, yerle bir olmuştu. Onu hayatına alarak kendi kurallarını yıkmıştı, sonuç da bu olmuştu: utanç, rezil olmak, ihanet ve büyük bir kalp kırıklığı. Böğrüne sert bir tekme yese fiziksel olarak mutfağındaki o korkunç sabahın karanlık anılarından daha az acı verirdi.

O sabahı yürekleri parçalayan ayrıntılarıyla hatırlayınca onun hırslı, ruhsuz bir sahtekâr olduğuna, oyunculuk yeteneği için bir ödül kazanması gerektiğine inanmak ile kurnaz bir editör tarafından uğruna çok çalıştığı ama kaybettiği kariyerini geri alma çabasıyla neler olduğunu görmemiş genç bir kadın olduğuna inanmak arasında gidip gelmişti.

Yazı takma isimlerle bile yayımlanmış olsa ona kızardı ama onun sadece bu işten kârlı çıkmak için bunu yaptığını düşünmek daha kolay olurdu: Kimliklerini gizleyerek ona verilen görevi yerine getirmiş olurdu. Öykülerini ondan izin almadan kullanması hoşuna gitmezdi ama onu içine soktuğu o utanç verici durum olmadan, hırslarının doğru karar vermesini engellediği gerçeğini belki affedebilirdi. Onu her şeyden çok özlüyordu. Birlikte geçirdikleri zamanın gerçek olduğunu bilmek istiyordu. Onun çok kötü bir hata yaptığını ama niyetinin asla onu rezil etmek ve ona ihanet etmek olmadığını bilmek istiyordu. Tüm bunları nasıl yapacağını da bilemiyordu.

Rüyalarında, Savannah'nın mutfakta ağlarkenki halini

görüyordu. Sesini zihninde duyuyor, çok geç olmadığını söylemesi için nasıl yalvardığını ve onu her şeyden çok sevdiğini söylediğini hatırlıyordu. Ordudaki görevinden sonra kasabasına döndüğü zamanki gibi soğuk soğuk terler dökerek uyanıyordu çünkü ona inanmayı *her şeyden* çok istiyordu. Hiçbir zaman ona karşı hissettiği kadar büyük bir aşk yaşamamıştı ve Savannah'nın da ona karşı aynı hisleri beslediğine inanıyordu. Yanında onu seven bir Savannah olduğunda hayatının nasıl olabileceğini öğrendikten sonra, onsuz bir hayat yaşayacağı düşüncesine tahammül edemiyordu.

Uzvu kaybeden birçok kişi gibi, Asher da bir hayalet uzvu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sık sık eli hâlâ koluna bağlıymış gibi hissediyor, gecenin bir yarısı eline uzanıyor ama Kandahar'daki ameliyat masasında kesildiğini hatırlatıyordu.

Savannah'nın varlığı da bir hayalet uzuv gibi peşini bırakmıyordu. Yanında yattığı yer... Kalbinde yaşadığı yer. Gülümseyen yüzünü, parmaklarının ucuna yükselip ona sarılışını, *sana âşık olmaya başlıyorum*, deyişini, ona bakarken bakışlarının sevgiyle doluşunu düşündüğünde, onun rol yaptığına bir türlü inanamıyordu. Kalbi de zihni de tüm kanıtlara rağmen buna inanamıyordu. Onu tıpkı elini özlediği gibi —ona ait olan ama korkunç ve acımasız bir anda ondan koparılmış bir şey gibi— özlüyordu.

Her şeye rağmen, Asher ona hâlâ derinden ve vazgeçilmez bir biçimde âşıktı ama bu yüzden kendisinden nefret ediyordu çünkü gerçekten neler olduğunu anlayana dek Sa-

vannah'yı sevmesi ne akıllıca ne de güvenliydi. Artık ona güvenmediği için de ona ne kadar inanmak ve affetmek istese de onu ne kadar çok sevse de gerçekleri öğrenmek en zor şeydi.

Albay McCaffrey, Asher'm suratını incelerken, "İyi gidiyorsun, Asher," dedi. "Şişliklerinin kısa sürede inmesi beni mutlu etti. Sanırım diğer ameliyatı birkaç gün öne alabiliriz. Ameliyathaneyi yarın için kontrol edeyim, bakalım burun dokusu için yer bulabilecek miyiz?"

Asher tamam der gibi başını salladı.

"Bu arada, durumlarıyla baş etmeye çalışan diğer uzvu kopan kişilere de yardım ettiğini duydum."

"Efendim, bunun nasıl bir his olduğunu, insanın evine tek başına dönmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Gelen gençlerle iyi anlaştığını da duydum. Daha da fazlasını yapmak ister misin?"

"Nasıl, efendim?"

"Paralı ya da gönüllü olarak... Öykünü paylaşarak, destek vererek, hatta işin terapi kısmında yer alarak... Belki Johns Hopkins'den hiç alamadığın diplomanı bile alabilirsin."

Asher oraya yeni gelenlerle birlikte çalışmayı gerçekten de sevmişti. Askerler gençti ve birçoğu çok çaresizdi. Kendisiyse onları anlıyordu.

"Bunu düşüneceğim, efendim."

"Umarım söylememde bir sakınca yoktur, Asher, ama

biraz moralsiz gibisin. Haziranda görüştüğümüzde, bana biraz genç bir hanımdan söz etmiştin.”

Asher bakışlarını kaçırdı. “Karışık bir durum, efendim.”

“Bu konuda gerçekten de çok mutsuz görünüyorsun.” Doktor derin bir nefes aldı. “O yazıyı ben de okudum, Asher.”

Asher utanç içinde irkildi ve yanakları kızardı.

“Neden öfkelendiğini anlayabiliyorum.”

Asher başını salladı ama doktora bakmadı.

“Çok iyi bir yazar değil ama öykü...” Cık cık etti. “Of, ne bileyim. Birbirinizi çok sevdiğinizi hissettim.”

Boğazı düğümlenen Asher yutkundu ve nihayet ona baktı. “Onu seviyorum. Çoğu zaman içimden onu öldürmek geçiyor ama onu seviyorum. Sadece o konuda ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Kadınlar... Onlarsız olmuyor ama onları öldürmek iyi bir fikri değil. Onunla konuşmayı denedin mi? Artık ortalık biraz sakinleşti.”

“Buraya odaklanmaya çalışıyordum.”

McCaffrey başını salladı. “Anlıyorum. Özellikle de artık onunla birlikte olmak istemiyorsan. Sana umacı demiş.”

“Bunu o yazmadı, efendim.”

“Öyle mi?”

Asher gözlerini kırıştırarak ne dediğini fark etti. Onu hiç düşünmeden nasıl koruduğunu fark etti. Bu da onu şaşırttı ama bunu düşünmek istemedi. “Daha doğrusu, kendi iddiası bu yönde...”

“Ha, o halde sanırım birkaç şeyin aslını öğrenmen gerekecek, Asher.”

“Evet, efendim.”

“Tek bir şey söyleyebilir miyim?”

Asher başını salladı.

“Buraya senelerdir rutin kontroller için geliyorsun ama daha önce seni yeni bir el denemen veya Brooke’ta geçirdiğin ameliyatlardan sonra yeniden ameliyat olman için asla ikna edemedik. Sonra, bir anda tekrar karşımıza çıktın. Yeni eli istiyorsun, yüzünün düzeltilmesini istiyorsun. O makale var ya? Karışık bir şeydi; yarısı bir aşk öyküsü, diğer yarısı da rezil bir yazıydı. Fakat o kız seni iyi yönde değiştirdi, Asher. İlerlemene yardım etti. Hepimiz belirli insanların bizi değiştirmesine izin veririz. Dahası, sadece belirli insanlar için değişmek isteriz. Eğer o kız, uğruna değişmene değiyorsa konuşmana de değer.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Doktor McCaffrey ayağa kalktı. Asher da kalkıp sağ elini uzattı ve doktor onunla sıkıca tokalaşınca kendisiyle gurur duydu. Gitmek üzere arkasını döndü.

“Ha, Asher?”

“Evet, efendim.”

“O kızı biraz araştırdım. Çok güzel... Senin için doğru kız değilse uzun süre bekâr kalmayacaktır, değil mi?” Doktor bunun ardından sırtıttı ve masasına oturdu. Derhal dikkatini önündeki diğer dosyalara verdi.

Asher kapıyı kapattı ve sağlam elini yumruk yaparak ufak bekleme odasında dikildi. Savannah’yı kendisinden başka birisiyle hayal etmek onu son derece çaresiz kılıyor,

bir şeylere vurmasını isteyecek kadar öfkelenendiriyordu. Hâlâ ne yapacağından emin değildi ama onu çok özlüyordu ve onunla konuşmaya hazır hissetmese de en azından hayatına devam edip etmediğini öğrenmesi gerekiyordu.

“Asher!” Trent Hamilton’ın sesinden ne kadar şaşırdığı ama bir yandan da memnun olduğu anlaşıyordu. “Nasılsınız? Geçen gün babamla şu bana ikram ettiğiniz burbondan içiyorduk. Ancak Jingles İçki Dükkânı’ndaki stokları tüketmiş durumdayız.”

“Sevindim. Seni klasik bir içkiyle tanıştırdığıma memnun oldum.” Asher, Trent’in küçük kasaba aksanını duyduğuna tuhaf bir biçimde rahatlamıştı. “Sanırım seni tebrik etmem gerekiyor.”

“Evet, efendim. Artık evli bir erkeğim.”

“Senin adına mutlu oldum, Trent. Scarlet nasıl?”

“Gayet iyi... Maui’de bir hafta geçirdik ve çok eğlendik.”

“Sevindim.”

Asher duraksadı. Başının yanından bir damla ter aktı.

“Şey... Asher, Savannah’yı merak etmiyor musunuz?”

Uzunca bir sessizlik oldu. Asher tekrar konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. “O, nasıl?”

“Şey, efendim... Siz gittikten sonra bir süre hiç iyi değildi. Yataktan çıkmıyordu. Yemek yemiyordu. Tuhaf saatlerde uyuyordu. Scarlet onu güçbela yürüyüşe çıkarıyordu. Biraz kilo verdi ve suratı hep şiş...”

Asher onun o kadar mutsuz olduğunu duyunca üzüldü. “Bir süredir dedin. Şimdi nasıl?”

“Çok daha iyi... O kitabı yazmaya başlayınca daha...”

“Savannah bir kitap mı yazıyor?”

“Evet... Haftalarca gazeteciler ve yayıncılar peşinden koştu. En sonunda biriyle anlaştı.”

Asher midesinin sancıdığını hissetti. Savannah bir hafta üzülmüştü sonra muhtemelen Phoenix’teki iş teklifini hemen geri çevirdiği için pişman olup bir kitap yazmak için bir anlaşma yapmıştı. Kahretsin, korktuğu kadar ruhsuz bir kızdı.

“Eh, umarım güzel gider. Şimdi, gitmem gerek, Trent.”

“Aa, peki... Sizden haber aldığıma serindim.”

“Peki... Kendine iyi bak.”

Asher telefonu kapattı, mutfak dolabından bir sürahi çıkardı ve yarısına kadar Trent’in o çok sevdiği burbonla doldurdu.

Mutfakta volta atmaya başladı. Adrenalin tün bedeninin öfkeyle titremesine neden oluyordu. Savannah onun için ve ilişkilerinin sona erışı için bir hafta yas tutmuş, bunun hemen ardından onlarla ilgili bir kitap yazma anlaşmasını kabul etmişti ve birdenbire kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kadehini aldı, bir dikişte bitirdi ve tam duvara fırlatacakken kapı zili çaldı. Kadehi tezgâha koyup kapıyı açmaya gitti.

Bir kargo görevlisi gelmiş, bir paket getirmişti. “FedEx... İmza, lütfen.”

Asher imzasını atıp aldığı kutuyu tezgâha koyup kadehini yeniden doldurdu. Kendi kalbi Maryland’e geldiğinden

beri kanıyorken, Savannah onu unutmuş ve bir kitap yazmaya başlamıştı. Onu *Phoenix Times* makalesinde ifşa etmiş olması yeteri kadar berbat değildi sanki. Bunu bir de kitap olarak yazacaktı.

Eh, bu sefer ona dava açacaktı. Onurunu karaladığı, iftira attığı için veya aklına gelebilecek her nedenle dava açabilirdi. Burbonu bitirdi ve gözlerinin yandığını hissetmeye çalıştı.

“Lanet olsun!” diye bağırıp bir hıçkırıyla kadehi duvara fırlattı. Kadeh un ufak olup yere saçıldı. Onun için *ağlamayacaktı*; canı ne kadar yanıyor olsa da bunu yapmayacaktı.

Tezgâhtaki kutuya döndü. Bayan Potts haftalık postalarını yollamış olsa bile, kafa dağıtmak için içindekilere bakacaktı. Bandı açtı ve oturma odasına geçip öfkeyle Trent’in söylediklerini düşünmeye devam ederken oturdu.

Kutuyu çevirip hafifçe salladı ve üstünde sarı renkli bir not kâğıdı bulunan kırmızı renkli bir dosya düştü. Üstünde sadece, “Sevgili, Asher. Bunu oku. Önemli olmasaydı senden bunu istemezdim. Bayan Potts” yazıyordu.

Üstünde hiçbir yazı olmayan dosyaya bakıp ne olduğunu merak etti.

Hiçbir şey onu dosyanın kapağını açıp ilk sayfayı gördüğünde hissettiği şoka hazırlayamazdı.

Evvel Zaman İçinde

Savannah Calhoun Carmichael

Sağlam elini bu sözcüklerin üstünde gezdirdi, bunlara dokundu. Acaba Savannah'nın parmakları da onlara dokundu mu diye merak etti. Bir şekilde, onun da dokunduğunu biliyordu. Çoktan yanmaya başlayan gözleri onun ismine bakarken dolmuştu.

"Evvel zaman içinde," dedi iç çekerek.

Dosyayı kapatıp Bayan Potts'un notunu tekrar okudu, sonra dosyayı açtı ve başlığa birkaç saniye daha baktı. Bunu okuyabilir miydi? Onu torunu gibi seven kâhyası ondan bunu istiyor, önemli olduğunu söylüyordu. Derin bir nefes alarak sayfayı çevirdi.

Evvel zaman içinde, güneşli bir mayıs günü, üstümde kız kardeşimden ödünç aldığım yazlık elbiseyle, Güneylilere özgü bir barış teklifi gibi elimde bir tabak dolusu fırından yeni çıkmış çikolatalı kekle Asher Lee'nin kapısını çaldım. Açıkçası, neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.

Asher Lee hakkında bildiklerim şunlardı: Afganistan'da yaralanmış ve ufak kasabamız Danvers'a geri dönmüş olan bir gaziydi ve o zamandan beri onu pek gören olmamıştı.

Hayatımın en önemli yolculuğuna başladığımı bilmiyordum. Tabiri caizse, hayallerimi süsleyen erkeklerle tanışacağımı bilemezdim. Ona sıırıslıkam, tüm benliğimle âşık olacağımı, onu kaybettiğimde neredeyse bambaşka birisi olacağımı bilmiyordum. Hayatımın en büyük aşkının en büyük pişmanlığıma dönüşeceğini, artık suratıma bile bakmayan birisini tek taraflı olarak seveceğim bir hayata sıkışıp kalacağımı da bilmiyordum. Ancak şu an bildiklerimi bil-

diğimden, yine de o yazlık elbiseyi ödünç alır, o çikolatalı kekleri pişirirdim çünkü Asher Lee'yi sevmek ve onun tarafından sevilme bana bahşedilmiş olan en büyük armağandı. Birlikte olduğumuz o kısa süre boyunca gerçek aşk hakkında bilmem gereken her şeyi bana öğretti. Bir başka kişinin her şeyi olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim... Evvel zaman içinde...

“Aman Tanrım,” dedi Asher sayfa gözlerinin önünde dönmeye başlayınca. “Savannah...”

Sandalyesinde geriye yaslanıp okumaya devam etti. Sonraki üç buçuk saat boyunca, bir sonraki sayfaları çevirmek haricinde kıpırdanmadan, okumaya devam etti. Güldü ve ağladı, acıyla gözlerini yumdu ve devam edemeyecek kadar duygulandığı anlarda durdu.

Hayatında okuduğu en güzel aşk öyküsüydü. En güzeliydi. Hem de tüm hayatı boyunca... Kütüphanesinin tamamında bunu aşabilecek bir eser yoktu. Öyküyü okudukça, her sözcüğü, her anı, her bakışı ve dokunuşu hatırladı. Burnuna onun limon kokulu şampuanı, diline Fransız tostunun tadı geldi. Parmaklarının altında onun düz karnının sıcaklığını ve sevişirken nasıl dudaklarına karşı iç çektiğini hatırladı.

Okudukları hem kalbini paramparça etti hem de bir anda iyileştirdi. Savannah'nın öyküyü yazma kararını ne kadar zor verdiğini, onun tepkisinden korktuğunu, her zaman anlayış göstereceğini umduğunu, keşke başka bir yol olsaydı diye düşündüğünü, en sonunda her şeyi editörüne güvenerek yaptığını ama ihanete uğradığını okudu. Bunların

ardındaki doğruluğu sorgulamadı: Bunu zaten hissedebiliyordu. En sonunda, her şeyin nasıl gerçekleştiğini, Savannah'nın ona nasıl âşık olduğunu ve öykü onu üzse bile aşklarının nasıl çok uzaklardaki ufak bir gazetede yayımlanan kısa bir makalenin üstünden gelebileceğine inandığını anlamıştı. Savannah yazısının değiştirilip başka kısımlar ekleneceğini düşünmemişti. Sansasyonel bir haber olacağı aklına dahi gelmemişti. Her yere yayılacağını bilememişti.

Phoenix Times'ın, aralarında ona Günlük Yaşam bölümünde bir pozisyon teklifinde bulunan *New York Sentinel*'in da bulunduğu tüm diğer gazetelerden gelen teklifleri geri çevirmişti. Onları terslemek onu kim bilir ne kadar incitmişti veya harika hissettirmişti. Asher neredeyse gülecekti.

Anlamadığı tek şey, neden en sonunda pes edip öyküden para kazanmaya karar vermiş olmasıydı. İtiraf etmesi gerekiyordu ki çok güzel anlatılmış bir öyküydü ve ikisini de bir parça romantikleştirmek bir kenara, dürüstçe sergilemişti. Gurur duyulacak bir öyküydü ama Asher hâlâ onun *Phoenix Times* fiyaskosundan söz etmesini yanlış bulmuştu. Bu, ona hâlâ yanlış geliyordu.

Sonra, en son sayfayı açtı.

Kariyerimi geri almanın her şeyden önemli olduğunu sanıyordum ama yanlışmışım. En önemli şey Asher'dı ve onu kaybetmek hayatımda yaşadığım en zor şey olsa da kendimi hayatta kalmaya zorlayacağım.

Ancak hayatta kalmanın en zor yanı bazen sizi diğer tarafta bekleyen şeylerdir. Asher, Afganistan'dan onu kabul edemeyen bir kasabadaki bomboş evine döndüğünde bunu biliyordu ama hayatta kalmayı ve yaşamaya devam etmeyi tercih etti. Benim için hayatta kaldığına inanmıştım; artık bunun doğru olup olmadığından emin değilim çünkü onu kimsenin üzmediği, üzmeyeceği kadar üzdüm.

Dediğim gibi, kariyerimi geri almanın her şeyden önemli olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Artık ne kaybettiğimi biliyorum ve pişmanlığım tarif edilmez ve tükenmek bilmez boyutlarda çünkü Asher Lee'yi her zaman seveceğim. Yapabileceğim tek şeyse, onun evvel zaman içinde sevdiği kişi olmaya çalışmak...

SON

Asher derin ve titrek bir nefes alırken gözyaşları sel olmuş akıyordu. Yaşlar çenesinden sessizce sayfaya düşüp kâğıda yayılırken, bir sonraki sayfada da bir yazı olduğunu fark etti. Sayfayı çevirdi ve zaten okudukları yüzünden paramparça halde olmasına rağmen, okuduğu şey onu tam manasıyla bitirdi:

Evvel Zaman İçinde'den elde edilecek gelirin %100'ü UCLA'deki kâr amacı gütmeyen ve yaralı gazilerimizin kendilerini bütün gibi hissetmeleri için uzman doktorlar tedarik eden Operation Mend'e gidecektir.

Asher gözlerini sımsıkı yumdu, dosyayı kapattı ve sıkıca göğsüne bastırdı. Uzunca bir süre, kıpırdamadan oturup öykülerini hazmetti, Savannah'nın doğruyu söylediği gerçeğini kabullendi ve içinden onunla birlikte olmak, ona dokunmak, onunla konuşmak ve çok geç olmadığını söylemek, asla geç olmayacağını çünkü onu sevdiği kadar asla kimseyi sevmeyeceğini söylemek geçti.

Bunları düşünmeye tahammül edemediği an gelince, birinci sayfaya geri döndü ve baştan okumaya koyuldu. Gece geç saatlere kadar, gözleri yanana ve bir sonraki ameliyatı için hastaneye gitme vakti gelene kadar tekrar tekrar okudu.

*Onun sizi, sizin onu sevdiğiniz kadar sevdiğini
fark ettiğiniz ilk an*

“Savannah Calhoun Carmichael, beni dinliyor musun?”

Zarif manikürlü parmaklarının arasında kalınca bir ebeveynlik dergisi tutan Scarlet, Savannah’ya her zamanki gibi ters ters baktı. Savannah verandanın tırabzanlarının üstünde oturduğu yerde kıpırdanıp, o sabah hamile olduğunu öğrenen kız kardeşine baktı.

“Evet, dinliyorum. ‘Miniğinizi olabilecek en iyi kreşe sokmanın on iki yolu...’” Savannah iç çekti. “Sence bunu düşünmek için biraz erken değil mi?”

“Değil.” Scarlet dergiyi kapatıp kucığına koydu. “Bir mayıs bebeği olacak... Harika, değil mi? Teyze olacağın için mutlu musun?”

“Süper bir şey... Dahası, yeğenimin kasabanın en iyi annesine sahip olacağı için de çok mutluyum.”

Scarlet gülümsedi ve bahçedeki sulama musluğu aheste aheste dönmeye başladığında tırabzanlardan bahçeye baktı. “Bu yazın sona ermek üzere olduğuna inanmak güç... İşçi Bayramı’na iki haftadan az kaldı.”

Savannah başını sallayıp Asher’ı düşündü. İçindeki o ağırlık hissi *Evvel Zaman İçinde*’yi yazmaya başlamadan önceki kadar kötü değildi ama yine de oradaydı.

Bayan Potts önceki hafta bir not yollamıştı: Asher yayımlamana izin veriyor. – Bayan Potts

Savannah ilk önce notu görünce çok sevinmişti çünkü Asher’m, ona özenle bir aşk mektubu olarak yazdığı, her sayfasında ona kalbini açtığı ve öykülerinin ardındaki gerçekleri okuduğunda, verdiği kararları anlayacağını umduğu satırları okuduğunu öğrenmişti.

Fakat aradan günler geçip de Asher’dan haber alamayınca morali yine bozulmuştu. Son zamanlarda, özellikle de hava serinlemeye başladığı için Noel’i daha sık düşünüyor, Asher evine geri döndüğünde ilişkilerine baştan başlayabilirler mi diye merak ediyordu. Bu, kesinlikle hayata devam etmesini sağlayan bir fanteziydi.

“Hâlâ yazdığına sevindim,” dedi Scarlet. “Todd’un sana bir sonraki kitabın için avans vermesi harika...”

“Hı-hı,” dedi Savannah. “Sanırım, kasabada kendime ufak bir daire tutabileceğim. Annemle babamın ayaklarının altından çekileyim artık. Yazabileceğim aydınlık bir odası olsun yeter.”

“Bebekle gelip, meşhur romans yazarı Vanna Teyzesini ziyaret ederiz. Kim bunu yapacağını tahmin edebilirdi ki?”

Savannah, kız kardeşine sırtıttı. Son zamanlarda yeniden sırtatabilmeye başlamıştı. Mutlu değildi ama hayat devam ediyor, yaşanmayı talep ediyordu ve Savannah da tıpkı Asher gibi hayatta kalabilenlerdendi.

“Benim aklıma gelmezdi. Araştırmacı gazetecilikten çok farklı bir şey ama bana doğru geliyor. Tahmin edemeyeceğim kadar hem de... Hem bir daha kimse yazdığım bir şeyi çalıp değiştiremeyecek. Bunu garanti altına alacağım. Tüm düzeltilerin nihai onayının benden alınması gerektiğini yeni kontratıma ekleteceğim.”

“Kitabın harikaydı, Vanna. Asher’in bunu okuyup da farklı bir şey düşünmüş olması imkânsız.”

Savannah omuzlarını silkti. “Sanırım, beş-altı gün önce okumuş olmalı... Ondan haber alacağımı umuyordum, ama...”

“Ona biraz zaman tanı,” dedi kız kardeşi. “Belki de roman eline geçtiğinde ya da ertesi gün ameliyata girmek üzereydi. Belki okumaya karar vermesi gerekmiştir. Bunun zor olduğunu biliyorum ama sabırlı ol.”

Savannah evet der gibi başını sallasa da umudunu yitirmeye başlamıştı. “Ona hislerimi başka türlü anlatamazdım. Bir hata yaptığımı ve ne kadar üzgün olduğumu; o zaman, şu anda ve her zaman hayatımın aşkı olduğunu da başka türlü anlatamazdım.”

Scarlet ayağa kalkıp kolunu ablasının omzuna attı. “Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.”

Savannah, *keşke onun kadar olumlu yaklaşabilsem*, diye düşündü. Konuyu değiştirdi. “Teşekkür ederim, Scarlet.”

“Ne için?”

“Beni yaşayanların dünyasına dönmeye zorladığın için... İçim nefret dolu olduğunda beni sevdiğin için... Sana şeytan demiştim, biliyorsun.

“Ay, biliyorum. Ben de oradaydım.”

“Gelmiş geçmiş en kötü baş nedime oldum.”

“Doğru... Bunu gelmiş geçmiş en muhteşem vaftiz anesi olarak telafi edebilirsin, duydu mu?”

Savannah güldü. “Neden bana şans verip duruyorsun?”

“Çünkü birisini sevdiğinde öyle yaparsın. Asher’ın da günün birinde geri döneceğini bu yüzden biliyorum, Vanna. Çünkü seni seviyor. Bir erkeğin bir kadını öyle sevdiğini hiç görmediğim kadar. Bu sevgi yok olamaz.”

Savannah’ın gözleri doldu. “Teşekkür ederim, Scarlet,” dedi sessizce dudaklarını oynatarak. Sesinin çıkacağından emin değildi.

Scarlet saatine baktı. “Gitmem gerek. Yemeği hazırlamam gerek. Hem bu gece Trent’e büyük bir haber vereceğim. Zavallı Trent... Umarım baba olmaya hazırdır.”

“Hazır değilse onu hızla hazırlayacağına eminim,” dedi Savannah kız kardeşini kollarına çekerek.

Scarlet verandanın basamaklarından inip arabasına yöneldi, Savannah’ya gülümsemek için bir kez arkasına baktı. “Ciddiydim. Bir gün geri döneceğini biliyorum.”

Scarlet o kadar emindi ki sanki bir şeyler biliyor gibiydi

ama bu mümkün değildi. Asher, Trent'i veya Scarlet'ı aramış olsaydı bundan haberi olurdu. Sadece ona güven vermeye çalışıyordu. Savannah'nın gözleri yanmaya başladı ama sırtıp başını salladı. Sonra da el salladı.

Scarlet gittikten sonra Savannah salıncağa oturdu ve havanın kararmasını izledi. Parlak kırmızı sardunyalar yaz bitmek üzere olduğu için biraz solgun gözüküyordu ve açelyalar da bir sonraki seneye kadar açmayacaktı. Çocuklar bisikletleriyle sokakta bir ileri bir geri ilerliyor, birkaç genç anne birbirlerine tıpatıp benzeyen bebek arabalarını itiyorlardı. Etrafı hayat doluydu ve Savannah bunlara ne kadar dahil olmaya çalışsa da büyük bir çaba harcaması gerekiyordu. Gözlerini yumup salıncakta geriye yaslandı.

Asher'ı özlüyordu.

Her günün her saniyesi özlüyordu.

Bunun yarattığı acıya artık dayanabiliyor olsa da acı yine de sürekli olarak oradaydı.

Dört Temmuz neredeyse altı hafta geride kalmıştı. Asher'dan haber almadan altı hafta geçmişti. *Acaba kitabı, öykülerimi okuduğunda neler düşündü*, diye merak etti. *Acaba benim kadar gülüp ağlamış, sözcükleri kalbiyle kucaklamış mıdır, paylaştığımız en güzel anları hatırlamış mıdır*, diye düşündü. Yoksa öyküyü kayıtsız bir biçimde okuyup, sadece iyi bir amaca yönelik olduğu için mi yayımlanmasına izin vermişti? Onu artık düşünüyor muydu? Hâlâ seviyor muydu?

"Düşünmediğine eminim," diye fısıldadı serin gece rüzgârı yanaklarını okşarken.

“Hangi konuda eminsin, sevgilim?”

Savannah birden nefesini tuttu ama sonra sakinleşti. Asher’ın sesi... Tabii... Onunla hayali bir konuşma yapmadan, zihni sesini kolaylıkla taklit etmeden bir saat bile geçmediğinden, onun yanı başında olduğuna inanması da zor değildi.

Derin derin nefes aldı, gözlerini açmadı ve o fantezinin mümkün olduğunca keyfini çıkarmak istedi. “Artık beni sevmediğine eminim.”

“O halde yanılıyorsun.”

“Ama o zaman...” Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı ve içine derin ve titrek bir nefes daha çekti. Mümkün değildi. Asher gelmiş olamazdı. Nefes alırsa ortadan kaybolacağından korkarak donakaldı. “Asher?”

“Gözlerini açma, Savannah.”

Onun verandanın basamaklarından yukarı çıktığını duydu ve dediğini yapmak için büyük bir gayret gösterdi. Ellerini kucağından kaldırarak bacaklarından aşağı sarkıttı ve ona dokunma arzusuyla parmaklarının titrediğini hissetti. Verandaya çıktığını ve salıncakta yanında oturmak için masanın etrafından dolandığını duydu.

“Buradasın,” diye hıçkırdı Savannah. “En sonunda, buradasın.”

“Buradayım,” diye fısıldadı Asher. Savannah sesinden onun ne kadar duygulandığını fark etti. Asher elini tuttu ve Savannah eskisi gibi parmaklarını parmaklarından geçirdi.

“Gözlerimi açmak istiyorum.”

“Önce beni dinlemenı istiyorum, sevgilim. Tamam mı?”

Savannah başını hızla salladı ve elini sıktı. Asher gelmişti. Asher onu görmek için tıpkı Scarlet'm tahmin ettiği gibi ona gelmişti. Onun istediği her şeyi yapabilirdi. İlişkilerinin bitmediğini, asla bitmemiş olduğunu, geleceklerinde hâlâ birbirlerinin olduğunu duymak için de öyle.

“O makale...”

Başını hüznle önüne eğdi. “Asher...”

Asher telaşla ama yumuşak ve şefkatli bir sesle devam etti. “O makaledeki gibi...” Duraksayıp yutkundu. “... Söz-cükler kullanmayacağını biliyorum. Kimliklerimizi korumak istediğini ve makalenin ne kadar dikkat çektiğine şok olduğunu da biliyorum. Sana inanıyorum.”

“Sana yemin ederim ki...”

“Şşş... Lafımı kesme, Savannah. Yoksa seni susturmak için dudaklarından öpmek zorunda kalacağım.”

Savannah'nın kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı. Ciddi ciddi, bir an önce lafını tekrar kesmeyi düşündü ama önce konuşmalarının önemli olduğunu biliyordu.

“O sabah neye inanacağımı bilemedim. Fakat sana inanmadığım için özür dilerim. Sana inanmalıydım. Sana...”

Savannah çatlak bir sesle, “Hayır,” diyerek parmaklarını onunkilere doladı. “Benden özür dilemene gerek yok. Bunu bize ben yaptım. Ben...”

Asher'in ılık dudaklarını dudaklarında hissedince nefesi kesildi ve artık gözyaşlarını tutamadı. Serbest eliyle, gözyaşları arasında suratına uzanmak istedi ama el gibi bir şey bileğini sıkı sıkı kavradı. Beyni onu neyin durdurduğunu an-

lamak için çaba sarf etse de Asher'in dilini dilinde hissedince zihnindeki bütün düşünceler silindi ve cennette olduğunu hissettiren dudaklarını bir kez daha öptü. Elini durduran şey geri çekildi ve birden Asher'in ona iki koluyla sarıldığını, iki elini de sırtına dayayarak onu kendisini çektiğini hissetti. Asher onu derin derin öperken, kendi gözyaşlarının tuzlu tadını hissetti. Asher aklını başından alana dek, onu hâlâ eskisi kadar sevdiğini anlatırcasına öpmeye devam etti.

Asher geri çekildi ama Savannah'nın çenesini omzuna koyacak, göğüslerinin göğsüne yaslanmasını sağlayacak şekilde yerinde kıpırdandı. Savannah gözlerini açtı ve yanağını onun omzuna dayadığı yerden, Asher'in sırtına doladığı ellerine baktı.

"Beni iki kolla tutuyorsun."

"Evet, doğru."

Savannah güldü. Gözyaşları akmaya devam etti.

"Suratını ellememi elinle engelledin."

"Doğru..."

"Suratını görmek istiyorum, Asher."

"Daha değil. Önce geçmişle ilgili konuşmamızı bitirmeliyiz. Gelecekte söz etmeye başladığımızda görürsün."

Savannah derin bir nefes alıp iç çekti, gözlerini yumdu ve yine onun kollarında olduğuna, gelecekte konuşmayı istediğine şükretti. "Peki..."

"Kitabın elime geçen pazartesi geçti, bebeğim. Okudum. Sonra tekrar okudum. Sonra güneş doğana dek iki kere daha okudum. Sabah üçüncü ameliyatım için yine hastaneye gitmek zorundaydım."

“ yle mi?” dedi Savannah. Scarlet haklı çıkmıştı. Asher ondan kaçmamıştı. Sadece onu arayacak durumda olmamıştı.

“Savannah, seni aramayı veya yanına gelmeyi her şeyden çok istedim ama o ameliyatı geçirmem gerekiyordu. Buraya gelmeden önce de biraz iyileşmem gerekiyordu.”

“Tabii...”

“O kitap...” Yoğun duygular arasında nefesi kesildi.   ekişi Savannah’nın göğsünde bir titreşim yarattı ve ona o kadar yakın olmanın keyfini çıkardı. “O kitap, hayatımda okuduğum en güzel şeydi. Bilmem gereken her şeyi de bana anlattı. Ben... seni anlıyorum, Savannah. Her şeyin nasıl meydana geldiğini anlıyorum.”

Savannah’nın gözleri yine doldu ve ona daha sıkı sıkı sarıldı.

“Sana yalan söylemeyeceğim. Trent bana bir kitap yazdığını söylediğinde öfkeden aklımlı yitirebilirdim. Ancak Bayan Potts bunun hemen ardından bana kitabı yolladı. Ah, Savannah. Senden şüphe ettiğim için çok  zg n m.”

“Bunu yapmaya her hakkın vardı,” diye hıçkırdı Savannah titreyerek. “He-her hakkın vardı.”

“ stelik bunu *Operation Mend* için yaptın.  yk m z yaralanan diğer kişiler için para toplanmasını sağlayacak. Ben... Ben seninle gurur duyuyorum. Gerçi bir yanımla o  y k n n bizden başkasını ilgilendirmediğini düşünse bile... Yayınlanması birçok insana faydalı olacağı için bunun bencilik olacağını da düşünüyorum. Bu da bunu sorun etmememi sağlıyor.   im çok rahat... Böylece, bir kez daha insanlara

hizmet edip iyi bir şeyler yapabilecek, onlara bir şey verebileceğim. Hepsi de senin sayende...”

“*Bizim* sayemizde,” dedi Savannah. “Seni görmem gerekiyor.”

“Tamam, bir dakika daha... Sen beni görmeden önce birkaç şey daha söylemek istiyorum, tamam mı?”

“Neden sana bakamıyorum?”

“Çünkü farklı gözüktüyorum, sevgilim. Hâlâ âşık olduğun Asher olarak söylemek istediklerimi duymanı istiyorum... Yani, bana... Hâlâ ...”

“Bundan şüphe ediyor olamazsın.”

“Sana inanmadım. Sana sırtımı döndüm.”

“Ben de seni incittim. Çok incittim. Çok özür dilerim, Asher.”

“Şşş... Biliyorum, bebeğim, biliyorum.” Asher sırtını hafifçe okşadı.

“Seni sevmekten asla vazgeçmedim, Asher. Bir saniye bile... Bir kere bile... Kariyerimin senden daha önemli olabileceğini düşünecek kadar aptaldım. Çünkü çok kısa sürede benim için senden daha önemli bir şey olmadığını anladım. Hiçbir şey. Sensiz hayatta kalırım ama sensiz olursam, tam manasıyla *yaşayamam*.”

Savannah, Asher’ın bu sözleri duyunca titrediğini hissetti. Asher onu mümkün olduğunca kendisine çekip sıkı sıkı tutarken, eski salıncak gıcırdadı. Savannah’nın çıplak bacakları onun bacaklarının arasındaydı ve Asher sırtını okşuyordu. Savannah içinden, *keşke onun yatağında çıtırçıplak olsak, birbirimize dolanarak ten tene kalsak*, diye geçirdi.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı en sonunda kulağına. “Seni o kadar çok seviyorum ki senden o kadar uzun süre ayrı kalınca yavaş yavaş  l yormuşum gibi hissettim.

“Benim için de  yleydi.”

“Senden bir daha ayrı kalmak istemiyorum,” dedi Savannah’nın tenine karşı. Savannah tüylerinin ürperdiğini hissetti. “Bu andan sonra asla ayrı olmak istemiyorum.”

“Ben de,” dedi Savannah. Çok duygulanmış ve nefessiz kalmıştı. Hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu.

Yanağında Asher’in çenesini sıkıldığını, adeta cesaretini topladığını hissetti. “Tamam,” dedi Asher. “Görmeye hazır mısın?”

“Her zaman hazırdım, Harrow.”

“Harrow,” diye tekrar etti Asher hayretle. Harrow, onun hayallerindeki yıkılmış erkekti.

Ayrı kaldıklarındaki en zorlu zamanlardan bazılarında Asher, Savannah’nın ona bir daha öyle hitap etmeyeceğinden korkmuştu. Bu ismi duymak o kadar güzeldi ki Savannah’nın kulağına güldü. Böylece, ellerini onun sırtından çekerken Savannah da biraz rahatladı. Savannah geri çekildi ve gözlerini  arak ona baktı.

Hayretle, nefesini tutarak ona baktı ve suratı bir anda  lak bullak oldu. Ardından yine  ğlamaya başladı. “Aman... Tanrım...” diye inledi. Titreyen parmaklarını tereddütle suratına uzattı. “Ah, Asher...”

Asher hızla gördüğü değişiklikleri saymaya koyuldu: Yeni bir kulak, daha düzgün bir yanak, normal görünümlü bir göz çukuru ve son ameliyatında baştan yapılan burnu... Hâlâ çenesine ve yanağına implantların yerleştirilmesi gerekiyordu ama o haliyle bile Savannah'nın onu son gördüğü halinden çok farklıydı. Savannah elleriyle ağzını kapatıp ona baktığında, Asher bir an için endişelendi. Ya değişiklikleri beğenmemişse? Ya âşık olduğu adamı geri isterse?"

Fakat Savannah gözyaşları arasında her zamanki gibi onu şaşırttı. "Saçların çok kısa..."

Asher güldü. Savannah da güldü ve güzelim gülümsemesi tüm suratına yayılırken, gözyaşları yanaklarını ıslatmaya devam etti. Omuzları hıçkırıklara karışan kahkahalarla sarsıldı.

"Ben bütün bunları yaptırıyorum, sen saçımı fark ediyorsun." Biyonik elinin motorunun hafif sesini belli belirsiz duyarken, işaretparmağıyla, yanağındaki bir damla yaşı sildi.

Savannah da sırtarak elini uzattı ve Asher'm parmağını nazikçe tutup inceledi. "Yarı biyonik erkeğim," dedi elindeki silikon kaplı iskelete bakarak. Nihayet, bakışlarını suratına çevirip biraz hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "İyi gözüküyorsun ama çok farklısın. Dört ay önce tanıştığım Asher Lee gibi değilsin."

"Olabilir ama ben hâlâ oyum. Sen de hâlâ onu seven kızsın, değil mi?"

"Evet," dedi Savannah başını sallayarak. "Öyleyim."

Asher gerçek eliyle Savannah'nın yanağını kavradı,

gözlerini yumup ona sokuluşunu izledi. Savannah elini onun elinin üstüne koydu.

“Savannah?”

“Evet?”

“Bu gece Maryland’e geri dönmek zorundayım. Aslında oradan hiç ayrılmamam gerekiyordu ama bu sabah muayene de bir sorun çıkmayınca, seni görmek için daha fazla bekleyemeyeceğimi söyledim. Doktor McCaffrey de bir kadını görmek için şalak gibi davranacaksam beni durduramayacağını söyledi.” Asher doktorun muzip gülümsemesini düşünerek sırıttı. “Hâlâ birkaç ameliyat beni bekliyor. Orada diğer hastalara da yardım etmeye başladım. Onlara moral veriyor, dışarıda kocaman bir dünya olduğunu ve bunun nasıl bir parçası olacaklarını keşfetmeleri gerektiğini hatırlatıyorum.”

Savannah suratını ekşiterek başını salladı ve cesur davranmaya çalıştı. Asher onu o kadar iyi tanıyordu ki yüreği sızladı, teselli etmek için dudaklarından öptü.

“Ama oraya sensiz gitmek istemiyorum.”

Gözlerine baktı ve ruhunda ve kalbinde sonsuzluğa doğru o büyük adımı atmaya hazır olduğunu hissetti.

Biyonik elini ceketinin cebine soktu, Bayan Potts’tan annesinin mücevher kutusundan bulup temizlemesini istediği alyansı çıkardı.

Savannah’ya gitmeden önce, evine uğrayıp yüzüğü almıştı. Kâhyası ve vekil büyükannesi ona bol şans dilerken gözyaşları içinde ona sarılmıştı. “Savannah Carmichael aptal bir kız değil, o yüzden endişelenme,” demişti.

Yüzüğü dikkatle tuttu, gerçek başparmağının ve işaret-

parmağının arasına alıp elmas taşının tepede parıldayacağı biçimde çevirdi.

Savannah hafifçe inleyip yine ağlamaya başladı. Asher elini gerçek eline aldı.

“Savannah Calhoun Carmichael, ödünç elbisenle ve bir tabak çikolatalı kekle kapıma geldiğin gün, hayatımın ilk günü oldu. Seni tanımak, sevmek ve senin tarafından sevilmek bana yeniden doğmuşum gibi hissettirdi. Bir melek bana ikinci yaşama şansı sundu.

“Bana bir keresinde senin için hayatta kaldığımı söylemiştin ama o zaman seni tanımıyordum. Sana sadece senin için hayatta kaldığımı değil, seni asla bırakmayacağımı da söyledim.

Fakat bunu yapmadım. O kadar incinmişken ve öfkeliyken, ayrıyken bunu yapamadım. Her dakika benimle birlikteydin. Gülümseyişin, kahkahaların, bana bakışın, dokunuşun, beni sevdiğimi söyleyişin... kalbime o kadar derinden, ruhuma öylesine sıkı sıkı bağlısın ki sen olmadan var olamayacağımı anladım.”

Asher dikkatle Savannah’nın tatlı ve şefkatli ifadesine baktı. Savannah ona bir ömür boyu ve ötesinde yetecek bir aşkla bakıyordu.

“Savannah, karım olur musun? Sevgilim, lütfen, bana benimle evleneceğini söyle.”

Asher nefesini tutup bekledi, gözlerinin içine baktı. Kasabaya gelirken, onun hayır diyebileceğini de düşünmüştü. Asher’ın ona güvenmediğini, ona yeteri kadar inanmadığı-

nı söyleyebilirdi. Biraz ayrı kalmaları ya da birbirleri için doğru olup olmadıklarını anlamak için daha fazla zaman gerektiğini söyleyebilirdi. Bunları söylerse ne olurdu? Eh, o zaman ona evet dedirtene dek uğraşırdı. Mümkün olduğunca kasabaya gelirdi ve Noel'den sonra verandasına kamp kurardı. Savannah da en sonunda onun ikisinden asla vazgeçmeyeceğini, ona hissettiği aşkın ölmeyeceğini anlardı. Beklemesi gerekirse beklerdi ama onun koyu kahverengi gözlerine bakarken nasıl da umutla bekliyordu. Hayallerini süsleyen kızın...”

“Evet! Tabii ki evet!”

Savannah titreyen elini kaldırdı ve Asher annesinin y  z  g  n   takabilsin diye y  z  kparma  ını uzattı. Asher'm tüm bedeninin rahatlama hissiyle titrediğini fark etti.

Savannah yanaklarını kavradı, suratını kendisinininkine çekti ve başını kaldırıp onu dudaklarından öptü. Asher onu her zamankinden büyük bir kararlılıkla, bir daha ondan asla ayrılmamak üzere kendisine çekti.   kisi de nefes nefese geri çekildiklerinde, Asher alnını onun alnına dayadı.

“Sırf bil diye söylüyorum, baban önceden evet dedi.”

“Hayır demiş olsa da fark etmezdi.”

Asher onu öptü çünkü Savannah artık ona aitti. Hayatının bir gününü daha onsuz geçirmeyeceği için rahatlamış ve minnet hissetmişti. Savannah onun en iyi arkadaşı, sevgilisi, nişanlısı ve günün birinde çocuklarının annesi olacak kızdı. Hayattaki ikinci şansıydı. Tüm umutlarını yitirdiğinde sonsuza dek mutlu yaşayacağı kişiydi.

“Hayatımın sonuna dek seni seveceğim, Asher Lee,” diye fısıldadı, ılık nefesini onun dudaklarına vererek. Asher o anda birlikte Maryland’e doğru yola çıkmadan önce bir-iki saat odasına gidecek vakitleri olup olmadığını düşünmeden edemedi. “Sana hiçbir şeyin senden önemli olmayacağına söz veriyorum. Seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum ve her zaman seveceğime de yemin ediyorum.”

Kesinlikle kısa bir ziyaret için vakit var, diye düşündü Asher müstakbel eşine gülümseyerek.

“Ben de aynı sözü veriyorum,” dedi duygularını, hissettiği aşkı, karşılık bulan hasretini belli eden, Savannah’nın sonsuza dek ona ait olduğunu bilen bir sesle. “Seni her şeyden çok seviyorum. Hayatımın sonuna kadar her gün...”

Savannah, Scarlet’ın ta o mayıs gecesinde söylediklerini daha dünmüş gibi hatırlıyordu. *On iki numara, sizi sizin onu sevdiğiniz kadar sevdiğini fark ettiğiniz ilk an...* Aylarca önce aynadaki yansımasıyla inanılmaz derecede etkilemiş olan o gözlere bakmak için başını geriye attı.

“Ne dedin?” diye sordu yumuşak ve heyecanlı bir ses tonuyla.

“Ben de aynı şeyin sözünü veriyorum,” dedi Asher. “Seni hayatımın sonuna dek seveceğim.”

“On iki numara,” diye mırıldandı hayretle başını sallayarak. “Scarlet haklıymış.”

“On iki numara mı? Scarlet mı?” Asher ona sırtıttı. Suratın-

da aşkla karışık hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Nasıl yani?”

Savannah yakışıklı erkeğine gülümserken kalbi mutlulukla dolup taşı, dudaklarına fısıldamak için eğildi ve onu kalbindeki bütün aşkla, her zerresiyle ona ait olan aşkla öpmeden önce şunları söyledi:

“Sonsuzluğa hazırız demek...”

Operation Mend **Hakkında**

Sevgili okur,

Dişi tilki ve Savaş Kahramanı 'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Umarız Asher'la Savannah'nın öyküsünden keyif almışsınızdır.

Operation Mend yüzden fazla gazinin hayatında bir fark yaratmış olan gerçek bir kuruluştur.

Bu kitabından elde edilen kârın yüzde ellisini Haziran ve Temmuz 2014'te *Operation Mend*'e bağışlamış olmaktan dolayı gurur duyuyorum ve harika okurlarıma bu kitabı arkadaşlarıyla ve aileleriyle paylaştıkları ve bu müthiş amaca yönelik bir farkındalık yarattıkları için en içten teşekkürlerimi iletiyorum.

Daha ayrıntılı bilgileri buradan edinebilirsiniz:

operationmend.ucla.edu/

Sevgilerimle,

Katy

Katy Regnery okuyucularından haber almaktan
mutluluk duyacaktır:

www.katyregnery.com

www.facebook.com/KatyRegnery

TEŞEKKÜR

Twitter ve Facebook'taki tüm arkadaşlarıma teşekkürler. Sizinle *Dişi Tilki ve Savaş Kahramanı*'nı paylaşabildiğim için çok mutluyum! Her gün verdiğiniz destek ve teşvik için teşekkür ederim. Dünyanın en iyi hayranlarına sahibim!

Katy'nin hanımlarına, yani bir yazarın hayal edebileceği en iyi, en muhteşem sokak ekibine özel teşekkürlerimi iletirim. Hepinize minnettarım.

Kayla, Marijke, Cheer, Veronica, Summer ve Winnie. İsim koyma konusundaki yardımlarınıza çok teşekkür ederim! Umarım harika önerilerinizi basılmış görmek sizi mutlu etmiştir!

Marianne Nowicki'ye harikulade kapak için teşekkür ederim. Beni iyi gösterdiğin için teşekkürler!

Jami Davenport ve Allie K. Adams: Davetiniz her şeyi harekete geçirdi.

Jennifer Bloechle, bana yolladığın "10 En Önemli İlkler" makalesiyle aklıma muhteşem fikirler getirdiğin için teşekkür ederim.

Dünyamı güzelleştiren tüm beta okuyucularıma teşekkür ederim: Pam, Peggy, Summer ve Tricia... Rekor sayılabilecek bir sürede romanımı okuyup bana geribildirimde bulunduğunuz için defalarca teşekkür ederim. Yorumlarınız ve fikirleriniz bu öyküyü bugünkü roman haline getirdi.

Editörlerim Chris Belden ve Melissa DeMeo'ya beni zorladıkları için teşekkür ederim. Ben de öyle olmasını isterdim. İhtiyacım olan şey buydu. Öngörüleriniz, notlarınız ve tavsiyeleriniz, yazdıklarımı olabileceğinin en iyi haline getiriyor. Sizin gibi bir ekiple çalıştığım için çok mutluyum.

Beni her daim teşvik eden ve ilham veren annemle babama teşekkür ederim. Gerçek aşk asıl sizsiniz.

Son olarak, çok sevgili George, Henry ve Callie. Dünyanın *en* önemli şey iyi yürekli olmak ve sizleri çok seviyorum.